

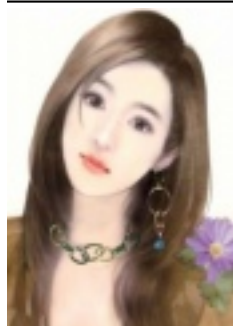
Tử Khúc

Contents

Tử Khúc	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	11
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	25
7. Chương 7	27
8. Chương 8	29
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	69
22. Chương 22	74
23. Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	98
31. Chương 31	101
32. Chương 32	104
33. Chương 33	107
34. Chương 34	109
35. Chương 35	112
36. Chương 36	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	120
39. Chương 39	123
40. Chương 40	126
41. Chương 41	130

42. Chương 42	134
43. Chương 43	138
44. Chương 44	141
45. Chương 45	145
46. Chương 46	147
47. Chương 47	150
48. Chương 48	153
49. Chương 49	156
50. Chương 50	158
51. Chương 51	160
52. Chương 52	163
53. Chương 53	167
54. Chương 54	170
55. Chương 55	173
56. Chương 56	175
57. Chương 57	178
58. Chương 58	181
59. Chương 59	185
60. Chương 60	192
61. Chương 61	195
62. Chương 62	197
63. Chương 63	200
64. Chương 64	202
65. Chương 65	205
66. Chương 66	208
67. Chương 67	213
68. Chương 68	214
69. Chương 69	219
70. Chương 70 The End	224

Tử Khúc

Giới thiệu

Nàng ra đi, bỏ lại mối tình đầu đang hồi tươi đẹp nhất. Để lại chàng bơ vơ, bơ vơ giữa những dòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-khuc>

1. Chương 1

Từng giọt nắng ủa vào kẽ lá, sưởi ấm buổi chiều vàng yên ả. Cơn gió thu bắt chợt thoáng qua, vùn vùn tà áo trắng thướt tha đang lặng người mong ngóng một bóng dáng thân quen.

Giờ tan học.

Trước cổng đại học X.

Tử Yên vẫn đứng đấy đợi ai, khi từng dòng người đã bắt đầu thưa thớt.

Bỗng...

Chung quanh Tử Yên đột ngột tối sầm. Cảm giác ấm nóng bao quanh đôi mắt khiến nàng giật mình toan hét lên. Nhưng đúng lúc ấy, một giọng nói khàn trầm đã kịp thời cướp lời nàng:

- Đoán xem là ai này.

Tâm tình Tử Yên đang hỗn loạn, nhưng rất nhanh đã trở nên bình lặng. Tiếng nói ấy đối với nàng đã quá đỗi quen thuộc. Dù có lẫn trong đám đông, hay vang lên chỉ trong phút chốc, Tử Yên lập tức vẫn có thể nhận ra. Nàng hờn dỗi đáp:

- Không thích!

Người ấy kiên nhẫn hỏi Tử Yên. Ngữ điệu vẫn vô cùng từ tốn:

- Sao lại không thích?

- Giận rồi.

Nghe đến đấy, thủ phạm bịt mắt Tử Yên liền buông tay, vội vàng bước đến trước mặt nàng. Đôi mắt nâu đầy lo lắng nhìn Tử Yên, Vĩnh Huy hỏi:

- Sao lại giận?

- Dám để em đợi lâu.

Lần nào cũng vậy, hề được tan học sớm, Tử Yên lại đến đây chờ Vĩnh Huy. Bạn bè thường bảo nàng ngốc nghếch, kẻ thích tự ngược đãi bản thân. Cũng có thể lắm chứ? Nàng có phủ nhận điều đó đâu. Tử Yên thích nhìn thấy gương mặt ngạc nhiên nhưng không giấu được vẻ hạnh phúc của Huy. Nàng thích nghe những câu hỏi quan tâm, lo lắng khi chàng biết mình đã đợi thật lâu. Và quan trọng hơn hết, Tử Yên muốn Vĩnh Huy biết rằng, trong khi chàng đang cực khổ nghiên cứu để hoàn thành luận án, vẫn có nàng kiên nhẫn đứng chờ, sẵn sàng cùng chàng chia sẻ mọi khó khăn.

Vĩnh Huy thoáng bất ngờ. Chàng khẩn trương hỏi:

- Em đứng đây bao lâu rồi?

- Hơn một tiếng rồi. – Giọng Tử Yên lú lú.

Trước kia, khi cả hai hẹn nhau đi chơi, lỡ đến trễ để Tử Yên phải chờ dù chỉ một chút, Vĩnh Huy còn cảm thấy không nỡ. Huống hồ dạo này hôm nào chàng cũng ở miết trong trường, mà Tử Yên hề tan sớm lại mò đến “trông si”. Trời thì nắng nóng, nàng một thân một mình đứng ngốc nghếch ở đây, bảo Vĩnh Huy không xót thể nào được. Chàng cau mày trách móc:

- Anh đã nói với em hôm nay anh phải ở lại trường làm bài luận đến năm giờ cơ mà. Em tan học thì cứ về trước. Đến đợi anh làm gì?

- Em thích vậy đấy, không được à?

Vẻ mặt phụng phịu của Tử Yên khiến đôi mày kiếm phút chốc giãn ra. Môi Vĩnh Huy nhếch khe. Cõi lòng chàng tựa hồ một khối hơi đang phình to bỗng nhiên xẹp xuống. Bao mệt nhọc, căng thẳng đều bị bộ dạng ấy đánh tan.

- Được rồi. Vậy chúng ta... – Vĩnh Huy chợt vươn vai, hếch cằm ra hiệu. – ...về thôi!

Tử Yên vốn không hay hờn dỗi. Nàng bao giờ cũng hòa nhã và biết cách làm người khác yêu quý. Nhưng chẳng hiểu sao trước mặt Vĩnh Huy, Tử Yên thỉnh thoảng lại vô thức trưng ra bộ dạng nũng nịu này. Ngay cả với bố mẹ nàng cũng rất ít như thế. Có lẽ Tử Yên muốn được Vĩnh Huy dỗ dành, muốn được chàng chiều chuộng. Khi bên cạnh Vĩnh Huy, đây chẳng phải là đặc quyền duy nhất của nàng sao? Tử Yên vội vã quay đi. Nàng bước bình nói:

- Ai cho anh nói chuyện với em. Em đang giận anh mà.

Vĩnh Huy chăm chú ngắm Tử Yên. Chàng thật sự thích những lúc cả hai như thế. Vài câu nói không đầu không đuôi, chẳng có nội dung gì rõ ràng, nhưng vui vẻ, tự nhiên. Chỉ cần nhìn Tử Yên, đơn giản vậy thôi, trong lòng chàng cũng thấy bình yên lạ.

Vĩnh Huy vỗ về:

- Ngoan, đừng giận nữa, anh mua kem cho ăn.

Tử Yên nghe đến đấy, dở khóc dở cười nói:

- Này! Em đâu phải con nít. Muốn đồ ngọt em sao? Nếu vậy, ít ra anh cũng nên chọn thứ gì đắt đắt một chút. Thật là...chẳng có thành ý gì cả.

Người tung ắt phải có kẻ hứng. Vĩnh Huy là người khơi mào, chàng hiển nhiên phải tiếp tục trò đùa con trẻ này. Vĩnh Huy nheo nheo đuôi mắt, ra vẻ dăm chiêu:

- Em muốn thứ đắt đắt một chút? Được rồi, để anh xem. Sơn phấn, nước hoa, quần áo, giày dép... –Chàng nhìn Tử Yên từ trên xuống dưới, chán nản lắc đầu. – Những thứ này đâu hợp với em. Em không phải con nít, cũng chẳng phải người lớn. Mà chỉ là... –Vĩnh Huy ra chiều dăm chiêu. Trước ánh nhìn tò mò của Tử Yên, chàng chợt cười gian. – ...một đứa trẻ to xác.

Vừa dứt lời, Vĩnh Huy liền co cẳng bỏ chạy. Niềm hứng khởi lạ kì bỗng vô tư ủa đến, tưới mát tâm hồn chàng. Vĩnh Huy cười giòn tan, mặc những vật nặng vàng ươm đang trườn dài trên áo.

Tử Yên cắn môi, trợn mắt, tức tốc đuổi theo Vĩnh Huy.

- Dám chọc em à? Anh chán sống rồi đúng không? Có giỏi thì đứng lại cho em. Đứng lại ngay!

Vĩnh Huy bật cười lớn. Chưa bao giờ chàng cảm thấy sảng khoái như lúc này. Gió thổi bay mái tóc dày đen nhánh, gột bỏ mọi lo toan đang đè nặng lòng chàng. Vĩnh Huy ngoái đầu lại, thích thú bông đùa:

- Dại gì, đứng lại rồi anh chết có toàn thân không?

Guồng chân Vĩnh Huy đã bắt đầu chậm lại. Đến ngã ba vắng người phía trước, chàng phanh gấp, mua một que kem dâu và kiên nhẫn đứng chờ.

Hì hục đuổi theo đến vã mồ hôi hột, nhác thấy dáng người nhong nhong cao của Huy, Tử Yên lấy hai tay làm loa, lớn tiếng gọi:

- Đến đây đi, em chạy hết nổi rồi.

- Rồi rồi, anh đến ngay.

Vĩnh Huy vui vẻ chìa que kem cho Tử Yên, khuyến mãi thêm nụ cười rạng rỡ, khiến Tử Yên dù không muốn cũng chẳng thể chối từ.

- Lần này, tạm tha cho anh. –Nàng vừa nói vừa nhanh nhẹn giật lấy que kem, bóc vỏ ra rồi mút ngon lành.

Bệnh thời tiết của Tử Yên trước giờ vốn mau đến, nhưng cũng rất chóng đi. Lúc này nàng hãy còn hờn dỗi, la hét inh ỏi, quát tháo râm trời, thế mà bây giờ dường như đã quên mất mình còn giận Huy. Bằng chứng là hiện tại nàng đang đứng đấy, say sưa mút kem như trẻ nhỏ khiến chàng thấy buồn cười quá đỗi.

- Yên ơi!

- Hở?

- Yên à!

- Hở?

- Yên!

Cô gái nhỏ bắt giác chau mày. Tử Yên không hề thích cái tên của mình. Nó lạ lùng, vô nghĩa, lại đậm chất kiếm hiệp. Tới nỗi nàng từ nhỏ đến lớn đi học toàn bị bạn bè trêu. Lại hay bị thầy cô nhắm đến mỗi lúc trả bài. Một ngày đẹp trời nọ, Tử Yên mạo muội hỏi mẹ mình vì sao đặt tên này cho nàng. Câu trả lời khiến Tử Yên khóc không ra nước mắt. Phương Ngọc – mẹ nàng bảo thời trẻ bà thường thích xem phim võ hiệp. Khi Phương Ngọc mang thai Tử Yên thì vô tình xem được “Long Hồ Phá Thiên Môn”. Thấy cô nữ chính xinh đẹp, hoạt bát, cái tên lại lạ lạ hay hay, bà vội vã viết hai chữ “Tử Yên” vào sổ tay, để dành sau này đặt tên cho con gái. Cũng vì chuyện này mà cha mẹ nàng cãi nhau kịch liệt. Chí Hải – cha nàng thích một cái tên thuần Việt, dịu dàng, nữ tính. Còn Phương Ngọc cũng nhất quyết bảo vệ suy nghĩ của mình. Không ai nhường ai, cuộc chiến vẫn chưa ngã ngũ, thì đến ngày mẹ Tử Yên trở dạ. Lúc Phương Ngọc đau bụng dữ dội, Chí Hải liền cầm tay bà luôn miệng hứa, chỉ cần cả hai mẹ tròn con vuông, Phương Ngọc muốn gì, ông đều không phản đối. Thế nên mới có Tử Yên ngày hôm nay. Lúc nghe xong lời mẹ, nàng không khỏi hụt hẫng. Tử Yên những tưởng nhà nàng gốc Hoa, hay cái tên của mình có ý nghĩa “kinh thiên động địa” lắm, nào ngờ đó chỉ là tên nhân vật trong một bộ phim. Thử hỏi có oan uổng không? Đáng giận không? Lúc đấy nàng thấy tên mình rất chướng tai. Tuy bây giờ cảm giác ấy đã phần nào thuyên giảm, nhưng khi nghe ai gọi đến hai chữ “Tử Yên”, lòng nàng tự dưng cảm thấy thật quái đản. Ví như Vĩnh Huy lúc này, biết nàng không thích bị gọi tên, chàng rất cuộc muốn chọc giận nàng à? Tử Yên cau có hỏi:

- Anh bị sao vậy?

- Anh thích em! – Vĩnh Huy bình thản nói, vẻ mặt chàng vẫn không hề biến sắc.

Tử Yên hơi sững người. Nàng đang nghĩ trong đầu câu công kích tiếp theo để đáp trả Vĩnh Huy. Nào ngờ chàng tự dưng lại tỏ tình như thế, khiến nàng không kịp trở tay. Chiêu này của chàng thật vô cùng cao thâm.

- Biết mà.

Tử Yên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Đáp lại lời bộc bạch dở người kia, gương mặt nàng cũng chẳng chút ngượng ngùng. Đây đâu phải lần đầu Tử Yên nghe thấy câu này từ Vĩnh Huy. Bao giờ cũng cái điệu bộ ấy, nửa đùa nửa thật. Nàng thà dành tâm trí, tập trung ăn kem còn ý nghĩa hơn.

Trông dáng vẻ tảng lờ của Tử Yên, Vĩnh Huy vẫn không chịu yên phận. Chàng tiếp lời châm chọc:

- Em ngốc lắm. Anh không nói, làm sao em biết được.

Sẵn que kem vừa mới đánh chén xong, Tử Yên nhắm thẳng vào Vĩnh Huy mà ném. Điều bộ chú tâm như xạ thủ chuyên nghiệp. Nàng lườm mắt đe dọa:

- Dám bảo em ngốc này!

...

Cả hai cùng nhau rảo bước trên con đường quen thuộc. Bóng họ đan vào nhau quẩn quýt, đổ dài lên nền xi măng láng mịn. Tiếng trò chuyện riu rít, tiếng cãi nhau rôm rả, hồn nhiên tan vào gió.

Vĩnh Huy nhìn Tử Yên.

Tay chàng khẽ giơ cao, âu yếm đón lấy chiếc lá vàng lác lối, vô tình vương trên mái tóc đen mượt mà. Tử Yên bối rối cúi gầm mặt, hai má nàng bắt giác ửng hồng.

Vĩnh Huy chẳng nói gì.

Chàng chỉ khẽ mỉm cười.

Hạnh phúc đôi khi chỉ giản đơn như thế.

“Em cạnh bên mỗi khi anh lạc lõng.

Em đáp lời mỗi lúc anh gọi tên.

Em ở đó mỗi khi anh tìm kiếm.

Vĩnh viễn chẳng bao giờ rời xa.”

Vĩnh Huy những tưởng, khoảnh khắc kì diệu này sẽ kéo dài mãi mãi...

Từ ngày quen Tử Yên, chàng cảm thấy cuộc đời sao bỗng đẹp lạ kì. Nó đáng sống, và cũng thật đáng yêu. Bất ngờ. Đột ngột. Sự xuất hiện của nàng khiến Vĩnh Huy choáng váng. Vòng xoay nhàm chán hằng ngày bỗng vì nàng mà trở nên xáo trộn. Ban đầu là một chút khó chịu, kèm theo những phiền toái gay gắt. Nhưng dần dà, cái cảm giác nhớ nhung, mong chờ xen lẫn những ngọt ngào, triu mến cứ đan cài vào từng mạch sống, từng nhịp thở khiến Vĩnh Huy không cách nào cưỡng lại. Tử Yên nghiêm nhiên bước vào lòng chàng, choáng hết tâm trí chàng, rồi ngang ngạnh trở thành người quan trọng nhất đời chàng.

Nhưng điều đó lại làm chàng hài lòng.

Chàng hạnh phúc. Rất hạnh phúc. Mà không hề may mắn hay biết rằng...

Đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng, Vĩnh Huy được về cùng Tử Yên trên con đường kỉ niệm này.

.....

Tối hôm ấy.

Vừa trông thấy Vĩnh Huy đỗ xe trước nhà mình, Tử Yên liền tắt tả chạy xuống. Chàng nhíu mày nhìn nàng, môi bật ra một câu hỏi bông đùa:

- Nhóc con, sao mặt mày sưng lên thế kia? Lại mới ngủ dậy à?

Suốt cả ngày học hành mệt lã. Buổi trưa cũng chẳng ngủ được một giấc tử tế. Tử Yên lúc này phải tranh thủ nghỉ ngơi, tối mới có sức lao vào đồng bài vở, tiếp tục tác chiến. Chẳng biết kẻ nào không biết điều, ngang nhiên gọi đến phá đám. Bây giờ còn đứng đây nhe nhỡn, chọc ghẹo nàng. Tử Yên mặt mày nhăn nhó, vờ trách cứ:

- Anh còn nói vậy nữa à? Em đến ngủ mà cũng chẳng yên thân với anh.

- Thôi đi tiểu thư ơi! Có ai như em không? Vừa đi học về, ăn cơm xong là bò lăn ra ngủ, không khéo em béo lên mất. Anh sẽ phá tới khi nào em bỏ được thói xấu này mới thôi.

Tử Yên chau mày hết cỡ, ngang ngạnh đáp:

- Em có béo lên thì cũng là việc của em. Liên quan gì đến anh.

Trông điệu bộ giận lẫy quen thuộc của Tử Yên, Vĩnh Huy thôi không trêu chọc nữa. Chàng dịu giọng, đoạn xuýt xoa:

- Kìa kìa, em lại cáu nữa rồi. Sao mà không liên quan đến anh cho được. Anh chỉ đùa thôi. Em tròn lên một tí dễ thương hơn chứ sao. - Vĩnh Huy hất hàm ra hiệu. – Lên xe đi! Anh đèo đến chỗ này, hay lắm!

...

Dừng giữa cầu Phú Tây, Vĩnh Huy bất ngờ phóng xuống xe, mặc Tử Yên cứ ngơ ngác nhìn quanh.

Cầu hôm nay khá vắng. Thấp thoáng vài đôi tình nhân đang sóng bước bên nhau. Một người đàn ông vừa nhìn xuống lòng sông, vừa thong thả hút thuốc. Từng đợt khói trắng chao lượn, rồi mất hút vào bầu không gian đen thẫm. Vài chiếc xe chốc chốc vụt qua, nhanh nhẹn và thanh thoát như những cái bóng dưới ánh đèn huyền ảo. Tử Yên bất giác hỏi:

- Đến đây chi vậy anh?

- Ngắm trăng. – Vĩnh Huy chỉ tay lên trời, mỉm cười hài hước.

Tử Yên ngược nhìn theo, giọng thẳng thốt:

-Trời! Bây giờ em mới biết anh “sến” dữ vậy đó.

- Bậy. Cái này không phải “sến” mà là... rồ-mén-tịch. – Vĩnh Huy lên tiếng phản bác, rồi vẫy tay thích thú.
– Đến đây với anh nào! Lâu lâu cũng phải cho anh “nghệ sĩ” tí chứ.

...

Trăng sáng quá!

Tròn trịa, nõn nà như thiếu nữ dịu dàng vừa chớm xuân xanh.

Tử Yên say sưa ngắm nghía những dải mây lãng bãng, khẽ vắt hờ qua khuôn trăng đầy đà, rồi bất giác thổi vào đó luồng sinh khí trong trẻo, làm bầu không gian bỗng xa hơn, cao hơn. Gió vờn tóc nàng như nhắc nhở, có một người này giờ vẫn chăm chú nhìn nàng. Ánh mắt vừa ấm áp dịu dàng, vừa đắm thắm yêu thương.

Mãi một lúc sau, Tử Yên mới phát hiện ra Vĩnh Huy không hề có ý thưởng ngoạn cảnh đẹp, mà chỉ một mực... chú mục đến mình. Nàng vội vàng quay đi, đôi gò má ửng hồng, bối rối:

- Sao anh lại nhìn em?

Vĩnh Huy vờ ngạc nhiên:

- Không nhìn em thì nhìn ai bây giờ?

Thấy Tử Yên lặng im không đáp, chàng tiếp lời:

- Sao? Em không thích à?

- ...

- Có bạn gái mà không được ngắm. Có ai thê thảm như anh không? Không được, thiệt thòi như vậy, anh không thể chịu được. đành tạm biệt em. Anh phải đi tìm một bóng hồng khác thôi. – Vĩnh Huy ngó nghiêng xem xét. – Chà! Bên kia có vài cô. Hay là anh đi qua đó...

- KHÔNG ĐƯỢC! - Tử Yên đột ngột quát lớn.

- ...

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Mặc kệ Vĩnh Huy cứ không ngừng huyền thuyên, biết chàng đang cố tình trêu mình, Tử Yên liền lặng im giả chết. Nhưng khi nghe Vĩnh Huy muốn tìm cô gái khác. Tình cảm trong nàng bỗng chốc phình to, đè bẹp lí trí. Chẳng cần biết lời chàng thật hay giả, Tử Yên lập tức đã phản ứng dữ dội. Thấy Vĩnh Huy “mất sừng miệng đơ”, biết mình vừa rồi có phần hơi thái quá, Tử Yên liền luống cuống biện minh:

- À không. Không...không phải. Ý...ý em là. Mà anh...anh không được phép...

“Không được!”

“Không được!”

“Không được!”

Hai từ ấy cứ vang vọng trong đầu Vĩnh Huy. Chàng lặng người nhìn Tử Yên, nhìn vẻ lúng túng, gương mặt phấp hồng của nàng, lòng cứ lâng lâng một cảm giác ngọt ngào, ngây ngất. Mãi một lúc sau, Vĩnh Huy mới vẫy vùng thoát khỏi dư vị ấy. Chàng cười cười hỏi:

- Nhóc con! Em đang ghen đấy à?

- Không đời nào, ai thèm ghen chứ! – Tử Yên quay phắt đi như vừa bị bắt thóp. Gương mặt nàng lại đỏ bừng hờn dỗi.

Ngắm mái tóc đen mượt chấm hờ bờ vai thon, cùng vóc dáng thanh mảnh nhỏ nhắn, Vĩnh Huy phải cố lắm mới kìm được ý muốn ôm chầm nàng vào lòng. Cả hai quen nhau đã lâu, nhưng chưa bao giờ có những hành động thật sự thân thiết. Bản thân Vĩnh Huy hiểu, Tử Yên chỉ là một nữ sinh trung học. Nàng trong

sáng và thuần khiết hơn bất cứ ai. Cũng chính vì thế mà chàng luôn nhất mực trân trọng, hết lòng nâng niu. Vĩnh Huy đâu cần những cử chỉ thân mật để thỏa mãn bao xúc cảm cá nhân. Đôi khi chỉ một cái nắm tay, một câu ghen tuông ngô nghê của nàng cũng đã đủ làm chàng vô cùng thỏa mãn. Điều đó cho thấy tình cảm sâu sắc này, ít nhiều gì... cũng được nàng hồi đáp.

Giá như mà...

Giá như...

Em luôn bên anh...

Thật gần thế này...

Mãi mãi...

Anh chỉ cần vậy thôi...

Chỉ cần có thế...

Anh có tham lam quá không em?

Vĩnh Huy trấn tĩnh mình, rồi nhẹ nhàng xoa đầu Tử Yên.

- Em đừng lo! Chỉ có mỗi mình em, anh đã đủ chết lên chết xuống, làm gì còn tâm trí để ý tới người khác.

Tử Yên lặng thinh không đáp. Đôi mắt nâu bỗng thấp thoáng những tia sáng long lanh.

...

Cả hai tựa người vào lan can.

Lòng sông sâu thẳm bao trọn trong tầm mắt.

Không gian giờ đây sao bình yên quá đổi.

Chỉ có tiếng xe cộ thi thoảng ủa đến rồi nhanh chóng vơi đi. Vội vã đan xen vào khoảng lặng vô thường, rồi lạnh lùng bỏ quên những dư âm hoài niệm.

Một dự cảm chẳng lành đột ngột len lỏi vào tâm khảm, làm Vĩnh Huy giật mình.

Mơ hồ.

Vô định.

Cảm giác ấy khiến chàng sợ hãi. Chàng cần một hơi ấm, cần một nguồn sưởi để làm mình dịu lại.

Trong khoảnh khắc này ...

Chàng thật sự rất cần.

Vĩnh Huy bất giác nắm lấy tay Tử Yên. Nhẹ nhàng, nâng niu.

Bàn tay nhỏ bé nằm gọn trong lòng tay Vĩnh Huy sao ấm áp vô cùng. Dường như ngay lập tức, cảm giác hoang mang đã hoàn toàn biến mất, nhường chỗ ột xúc cảm ngọt ngào đang tìm đến bên chàng.

Vĩnh Huy nhìn sâu vào mắt Tử Yên, hùng hồn tuyên bố:

- Này nhóc! Anh đây đã dành chỗ trước. Em mà dám để ý đến ai khác ngoài anh, anh nhất định không tha cho em!

Tử Yên héch hàm bướng bỉnh đáp:

- Còn chưa thềm hỏi ý em. Ai cho anh dành chỗ?

- Mẹ em chứ ai, cách đây... -Vĩnh Huy xoa cằm, ra chiều suy nghĩ -...hình như cũng lâu rồi.

- Mẹ em... - Tử Yên mơ hồ lặp lại, rồi bất chợt hét lên. - Sao!?! Ai? Mẹ em?

Nhìn Tử Yên mặt mày nghiêm trọng, Vĩnh Huy nói tiếp:

- Mẹ em gật đầu ngay tức khắc. Biết sao không? ... Vì chỉ có anh đại dột, khờ khạo nên mới cam tâm tình nguyện lao đầu vô, chứ làm gì còn chàng nào can đảm xớ rớ vào.

Chưa dứt câu thì Vĩnh Huy bật cười, làm Tử Yên biết ngay mình đang bị trêu chọc. Nàng toan túm áo kẻ lửa gạt “nửa mùa”, nhưng rất may chàng đã kịp... bỏ chạy.

Thế là cuộc rượt đuổi lại diễn ra trên cầu Phú Tây.

Mọi ánh mắt tò mò đều đổ dồn về họ.

Nhưng điều đó nào có là gì, vì bây giờ cả Vĩnh Huy lẫn Tử Yên đều đang say sưa tận hưởng những khoảnh khắc bên nhau.

Những khoảnh khắc cuối cùng...

...

- Yên! Lên trước ngồi đi em.

Nhìn Vĩnh Huy mỉm cười lém lỉnh, tuy chẳng hiểu chàng có ý đồ gì, nhưng Tử Yên cũng ngoan ngoãn làm theo.

Con Martin đang từ từ lăn bánh, từng vòng quay nhanh dần rồi đều đặn võ xuống lòng đường. Những ngọn đèn rực rỡ. Những ngôi nhà cao lớn. Những hàng cây nắp mình trong góc tối, chốc chốc bị bỏ lại sau lưng. Hình ảnh nhộn nhịp về đêm đổ ra trước mắt. Sôi động nhưng mềm mại.

Tử Yên bắt giắc hỏi:

- Anh có xe máy mà. Sao lúc nào đi chơi với em cũng toàn bằng xe đạp không vậy?

- Không cho em biết. Khi nào...

Vĩnh Huy chưa kịp nói hết câu thì bỗng dừng im bật. Đồng tử chàng đột ngột mở lớn, nuốt gọn hình ảnh một chiếc ô tô đang điên cuồng lao tới.

Trong phút chốc, đèn pha chột lóe lên. Ánh sáng sắc nhọn như đâm thẳng vào mắt.

Kétttt.....

RẦM!!!

Tiếng phanh xe chát chúa.

Tiếng va chạm nảy lửa.

Tất cả diễn ra trong tích tắc.

Người ta chỉ còn kịp trông thấy một chiếc xe đạp méo mó nằm giữa đường. Tên tài xế sau khi gây tai nạn đã phóng ga bỏ trốn.

...

Vĩnh Huy ngồi dậy sau cơn choáng váng. Đầu chàng hiện đau như búa bổ, còn cả người thì ê ẩm rã rời.

Tử Yên!

Tử Yên đâu?

Vĩnh Huy gượng đứng lên, quanh quất nhìn khắp nơi. Chàng vội vàng chen vào đám đông cách đó không xa.

Một cảnh tượng kinh hoàng ô ạt đập vào mắt.

Máu.

Có rất nhiều máu.

Lênh lảng.

Đỏ thắm.

Và...

Một dáng người đổ gục trên lòng đường.

Mái tóc chấm vai...

Thân hình mảnh mai...nhỏ nhắn...

Vĩnh Huy chẳng nghĩ được gì nữa. Chỉ biết con tim chàng đang gào thét thảm thiết. Chỉ biết bản năng đang ra lệnh đôi chân phải đến đó, bên người con gái ấy.

Ngay! Lập! Tức!

Ôm xiết vóc dáng bê bết máu của Yên.

Chàng đau quá!

Rất đau.

Không phải vì những xây sát ngoài da thịt, mà có gì đó đang oằn nặng lên lồng ngực, đến ngay cả thở cũng khiến chàng nhức nhối:

- Yên...n...Yên, Yên à! Yên! Tỉnh dậy đi em. Anh đây... Hu..uy đây. Em sao rồi? Tỉnh dậy em ơi!

Vĩnh Huy lay người nàng, vỗ vỗ vào má nàng, không ngừng gọi tên nàng. Mong chờ kỳ tích sẽ xuất hiện.

Và điều kì diệu cuối cùng đã xảy đến.

Mi mắt nhắm nghiền của Tử Yên thoáng động, mắt một lúc mới có thể mở toang. Ngay lập tức, gương mặt nhòe nhoẹt, trầy xước ủa tới trước mắt nàng sao quá đối thân thương.

Vĩnh Huy! Là anh sao? Nàng thẳng thốt nhủ thầm.

Anh đang bị thương.

Và...

Sao anh lại nhìn mình như thế?

Ánh mắt đau đớn đó của Huy khiến lòng nàng xót xa, trái tim như nghẹn lại, khó thở vô cùng. Tử Yên đưa tay chạm nhẹ vào những vết xước tứa máu trên mặt chàng. Bàn tay mỏng manh, run rẩy, khẽ ve vuốt như sợ rằng, hình bóng nhạt nhòa ấy có thể biến mất trước mặt nàng - ngay - tức - khắc.

Nàng muốn cựa quậy, muốn ngồi dậy, muốn lau vết thương cho Huy, muốn hỏi han xem chàng có sao không, muốn muốn nhiều thứ lắm. Nhưng... không thể được. Đầu nàng đau quá, cả thân người rã rời, đau đớn như hàng vạn kim tiêm đang đâm xuyên da thịt, dần dần bòn rút sinh khí trong người nàng.

Tử Yên gọi tên chàng, khó nhọc:

- Hu..u..y...

Vĩnh Huy liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, áp chặt vào môi, vào má đầy nâng niu. Cả người chàng đang run, dù đã cố tỏ ra bình tĩnh. Miệng Vĩnh Huy mấp máy từng lời thật khổ sở:

- Anh đây! Anh... đây em! Đừng lo, anh sẽ gọi cấp cứu ngay, anh sẽ gọi cấp cứu ngay mà! -Chàng gào lên như con thú bị thương, đôi mắt nâu sâu thẳm đang chất chứa nỗi sợ hãi tột cùng. - Cấp cứu, làm ơn gọi cấp cứu giùm, ai đó...làm ơn...!!!

Dứt lời, Vĩnh Huy cúi xuống nhìn Tử Yên, cố gắng nghĩ ra vài lời trấn an để nàng không lịm đi trong lúc chờ xe tới.

- Em à, không sao...không sao đâu em, sẽ đến...họ sẽ đến ngay thôi!

Nhìn gương mặt bọt bọt của Tử Yên, đôi môi nàng tím tái cùng những luồng hơi gấp gáp, rời rạc. Vĩnh Huy hoảng loạn thật sự. Chàng cố ghì thật chặt vóc dáng mong manh ấy vào người. Phải chăng... chỉ cần nắm lỏng tay một chút, cũng đủ khiến chàng mất nàng vĩnh viễn.

- Anh... Em... có một điều... muốn nói... với anh, điều... mà... trước đây, em... chưa bao giờ... nói.

Nỗi sợ hãi càng lúc càng lớn dần, như muốn nghiền nát người Vĩnh Huy, khiến thân thể chàng chỉ chực chờ vỡ tung. Tận đáy lòng có gì đó đang nứt toác... rỉ máu.

- Anh đang nghe...đang nghe đây, nói đi em...

- Em...em...thích anh, rất thích...Chưa bao giờ... em thích ai... nhiều đến vậy... Chưa... bao giờ...nghĩ đến... ai... nhiều như... vậy. Chưa bao... giờ...

Tiếng nói yếu ớt nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bặt. Tay Tử Yên đột ngột buông lỏng, rèm mi đóng sầm, kẹp vỡ giọt nước mắt tròn đầy, mặn đắng.

Mọi người chung quanh lặng người đi.

Khắp nơi chỉ còn vang vọng tiếng Vĩnh Huy đang gào lên tuyệt vọng:

- Đừng mà em! Đừng! Mở mắt ra nhìn anh đi em! Anh xin em mở mắt ra đi! Nhìn anh này! ANH XIN EM....!!!

2. Chương 2

Một câu chuyện cổ tích.

Về cuộc tình của gió và cây.

Chuyện bắt đầu từ những ngày xa xưa.

Trên vùng đất xinh đẹp nọ.

Gió và cây là một đôi uyên ương lúc nào cũng quấn quýt bên nhau.

Cây yêu gió vì nàng đã đem cả thế giới đến với chàng. Tiếp cho chàng luồng sức sống tươi trẻ, biến mầm non thành lá xanh non nà. Biến đêm về thành ngày dài rực nắng. Cây yêu nét phóng khoáng và vô tư của gió. Yêu cả sự bướng bỉnh và ngậy ngô của nàng. Từ khi có gió bên cạnh, cuộc đời cây bỗng trở nên rạng ngời và thật nhiều màu sắc.

Gió yêu cây, vì chàng đã đem đến cho nàng một nơi bình yên để nương mình sau những hôm rong ruổi. Là bờ vai vững chãi bảo vệ nàng mỗi khi cơn bão qua. Là nguồn động viên giúp nàng hoàn thành tốt sứ mệnh. Gió yêu sự diễm đạm và dịu dàng của cây. Yêu cả nét cô độc và bất cần của chàng. Từ khi có cây bên cạnh, cuộc đời nàng đã được sưởi ấm.

Những ngày tháng êm đềm cứ bỗng bồng bềnh trôi đi.

Cho đến ngày kia.

Một cơn bão kinh hoàng ập tới.

Chỉ trong nháy mắt...

Vùng đất xinh đẹp bỗng trở nên hoang tàn.

Đâu đâu cũng dấy lên âm hưởng của chết chóc.

Đâu đâu cũng oằn nặng tiếng gào thét, khóc than.

Cây thất thần nhìn khung cảnh đổ nát.

Trái tim chàng cũng đã chết từ lâu.

Vào khoảnh khắc ấy...

Khoảnh khắc... cơn bão đến và mang đi mọi thứ.

Kể cả gió.

Bất lực nhìn gió co người đau đớn.

Bất lực nhìn gió từ từ rời khỏi vòng tay mình.

Bất lực nhìn gió tan dần vào không trung.

Và...

Biến mất.

Cây biết rằng...

Kể từ ngày mất gió...

Thế giới của cây...

...đã hoàn toàn sụp đổ.

.....

Đã năm giờ trôi qua kể từ lúc Tử Yên được đưa vào cấp cứu.

Vĩnh Huy vẫn ngồi đấy. Chờ đợi.

Lặng lẽ và kiên nhẫn.

Hai tay chàng bấu chặt vào nhau, tưởng chừng nghe thấy tiếng khớp xương đang rên lên đau đớn.

Vài người vô tình đi ngang, khẽ nhìn chàng với ánh mắt ái ngại rồi dợm bước đi ngay.

Họ những tưởng chàng sẽ ngồi như thế.

Mãi mãi.

Vĩnh Huy lúc này chẳng khác nào bức tượng đá lạnh lẽo, đơn độc nằm giữa vùng đất hoang cằn cỗi. Bốn bề lặng im. Thanh âm đời thường nghe sao xa vắng quá. Vĩnh Huy vẫn không hề động đậy. Cả người chàng chìm ngập trong bóng tối, bao bọc chung quanh là luồng khí u uất, đậm mùi tang thương.

Vĩnh Huy đã cố liên lạc với ba mẹ Tử Yên, nhưng họ hiện thời đang công tác xa nhà, nhanh nhất cũng tới mai mới có thể về đến. Vì thế, người bên Tử Yên trong lúc “thập tử nhất sinh” này, duy chỉ có mình chàng.

Từng thời khắc cứ nặng nề qua đi.

.....

- Xin anh đặt bệnh nhân nằm xuống để chúng tôi tiến hành cấp cứu. – Nhân viên y tế máy móc yêu cầu.

- ...

- Anh có nghe tôi nói gì không? - Ngữ điệu mang theo vẻ sốt ruột. – Anh cứ ôm cô ấy như thế, chúng tôi không thể làm việc được.

- ...

Chàng trai trẻ vẫn không hề hé môi. Đôi mắt cứ bám riết vào người con gái đang tựa vào lòng mình, hiện lờ mờ “say ngủ”. Trong đôi mắt chàng, dường như vạn vật đều không hề tồn tại, chỉ còn bóng hình cô gái ấy, trong thế giới của riêng hai người – nơi mà bất cứ ai cũng chẳng thể xen vào.

Thấy vậy, người phụ nữ liền ra dấu bảo đồng nghiệp hãy để họ được yên, và bắt đầu cấp cứu cho cô gái ngay trong tư thế ấy.

.....

Vĩnh Huy bước vào phòng .

Căn phòng ảm đạm phủ lên mình gam màu trắng chết chóc. Mọi thứ đều trắng toát và sạch sẽ đến đáng sợ. Khoảng không gian yên lặng, chỉ còn nghe tiếng điện tâm đồ yếu ớt vang lên.

.....

- Thành thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Cậu hãy vào gặp bệnh nhân lần cuối.

.....

Vĩnh Huy ngồi xuống cạnh Tử Yên. Chàng nắm nàng thật kĩ. Bàn tay chàng run run, khẽ vuốt ve gương mặt nhợt nhạt của Tử Yên, đôi môi khô khốc của nàng. Chạm thật nhẹ vào tay nàng như sợ rằng, chỉ thế thôi cũng sẽ khiến nàng đau. Vĩnh Huy đột ngột xiết chặt bàn tay nhỏ bé ấy, áp vội lên má mình.

- Bác sĩ chỉ gạt anh thôi, đúng không em? Em không hề có chuyện gì đâu. Em... chắc chắn sẽ tỉnh dậy. Chúng mình rồi sẽ như xưa, cùng đến trường, cùng về nhà. Em muốn gì anh cũng chiều. Muốn đến đâu anh cũng đưa em đi. Chỉ cần em tỉnh lại, bất cứ thứ gì anh cũng cho em hết.

Hai mi mắt Tử Yên vẫn nhắm nghiền. Gương mặt nàng càng lúc càng trắng bệch. Từng hơi thở mỏng manh như những làn khói trắng, đang dần dần rời xa thế giới này.

Mắt Vĩnh Huy đỏ ngầu, ngấn nước. Bao đau đớn, sợ hãi suốt từ chiều đến giờ bỗng dồn dập ập đến như thác đổ. Chàng gào lên thống thiết:

- Anh xin em! Anh cầu xin em! Em không được bỏ anh mà đi thế này. Đừng rời bỏ anh! Hãy vì anh mà cố lên em ơi! Em có đang nghe anh không. Yên! Không có em, anh phải sống thế nào? Anh thật sự... phải sống thế nào đây?

Một giọt nước mắt rơi xuống giường Tử Yên...

Lại một giọt nước mắt khẽ đáp lên tay nàng...

Nhưng cô gái trẻ vẫn không hề nhúc nhích.

Tít.....!!!

Bảng điện tâm đồ chỉ còn lại một đường thẳng tắp.

...

Đêm hôm ấy, một linh hồn đã về với thiên đường.

Cũng trong chính đêm ấy, có một người đã mang con tim mình... vùi vào cát bụi.

...

Cây biết rằng...

Kể từ về ngày mất gió...

Thế giới của cây...

...đã hoàn toàn sụp đổ.

3. Chương 3

Bờ mi Tử Yên khẽ lay động, nàng chậm rãi mở mắt, rồi đột ngột nhắm lại khi ánh sáng chói chang của buổi ban trưa bất chợt ủa vào. Tử Yên lồm cồm ngồi dậy, vội đưa tay đỡ đầu vì cơn choáng váng bỗng nhiên ập tới.

- Yên Nhi, con tỉnh dậy rồi à? Con thấy trong người thế nào rồi?

Giọng nói dịu dàng khiến Tử Yên chú ý. Gương mặt ai sao quá đỗi thân thương? Là mẹ mình ư, có phải là mẹ không?

Tử Yên dụi dụi mắt để nhìn cho rõ.

- Mẹ! Đúng là mẹ rồi! Con không nằm mơ chứ? – Nàng kêu lên rồi ôm chầm Lâm Nhã mi mắt chợt ngấn nước, rưng rưng vì xúc động.

Lâm Nhã thoáng bất ngờ. Bà vỗ vỗ lên lưng Tử Yên, đoạn xuýt xoa:

- Là mẹ đây. Mẹ đây. Yên Nhi, con sao vậy? Con thấy không khỏe ở chỗ nào à?

Tử Yên những tưởng sẽ không bao giờ còn được thấy vẻ mặt lo lắng của mẹ, cái nhìn âu yếm của mẹ, nụ cười hiền hậu của mẹ, không bao giờ còn được mẹ dỗ dành trong vòng tay ấm áp nhường này. Nhưng giờ đã không sao bởi mẹ vẫn ở bên, đang bảo vệ và che chở cho nàng, điều đó khiến nàng cảm thấy an tâm sau tất cả mọi chuyện. Thế là Tử Yên cứ để mặc Lâm Nhã đang lo lắng vỗ lưng, miệng không ngừng hỏi han vì chẳng hiểu chuyện gì xảy ra với tiểu nữ nhà mình.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Tử Yên vội vàng vùng khỏi vòng tay mẹ. Trước mặt nàng, khung cảnh thật vô cùng quái lạ. Ánh mắt không giấu nổi ngạc nhiên, nàng buột miệng :

- Mẹ! Đây là đâu vậy mẹ? Còn Vĩnh Huy, anh ấy đâu rồi? Con chưa chết sao mẹ?

- Con nói năng lung tung gì thế? Con chỉ bị nhiễm phong hàn, làm sao mà chết được. Hôm qua con sốt cao đến nổi thiếp đi. Nhưng bây giờ thì không sao rồi, trán không còn nóng nữa.

Tử Yên đảo mắt nhìn quanh. Từ bàn ghế, giường nằm, đến vách tường, cửa sổ, tất cả đều được làm bằng gỗ. Những bức màn tranh lạ lẫm, những đồ vật với kiểu dáng lạ lẫm, kể cả mùi đinh hương lạ lẫm mà nàng chưa từng thấy bao giờ. Tất cả đều toát lên nét trầm mặc, cổ xưa. Tử Yên thật vô cùng sửng sốt. Trực giác kịch liệt mách bảo với nàng rằng, chuyện gì đó không ổn đang diễn ra.

- Sốt ư? Con bị sốt sao? Con...con nhớ mình đã bị xe hơi tông phải rồi ngã đi. Lúc ấy, Vĩnh Huy luôn bên cạnh con, còn ôm chặt con thế này này. Bây giờ anh ấy đâu rồi mẹ?

- Xe hơi? Xe hơi là gì? Tại sao con lại bị tông phải? Còn Vĩnh Huy, cậu ta là ai? Con đang nói gì vậy, Yên Nhi? – Lâm Nhã khẽ chau mày .

Bây giờ Tử Yên mới để ý kĩ mẹ mình. Mái tóc dày búi gọn ra sau gáy được chốt lại bằng một cây trâm cắm thạch màu xanh ngọc. Bộ xiêm y cổ xưa hai lớp dài phết đất, họa tiết trang trí kì lạ, đai lụa bản to thắt ngang hông. Loại quần áo lùm xùm, vướng víu này, nàng trước giờ chỉ thấy trong các phim cổ trang Trung Quốc. Tử Yên tròn mắt, ngắc ngứ hỏi:

- Mẹ, sao...sao mẹ lại mặc bộ đồ kì cục này? Còn nữa, tóc của mẹ... con nhớ chỉ ngắn ngang vai, từ lúc nào đã dài như vậy rồi? Và... – Nàng sợ sệt, đảo mắt nhìn quanh. –... đây là chốn quái quỷ nào vậy? Mẹ! Vĩnh Huy, anh ấy đâu rồi? Vĩnh Huy...đâu rồi mẹ?

Lâm Nhã nóng lòng nhìn Tử Yên. Bà run rẩy đưa tay sờ trán nàng:

- Hạ sốt rồi mà... sao con ăn nói kì lạ thế Yên Nhi?

- Con ăn nói kì lạ? – Tử Yên ngờ ngác lặp lại.

- Đây vốn dĩ là nhà chúng ta. Còn đồ mẹ đang mặc chỉ là xiêm y bình thường. Tóc mẹ trước giờ vẫn thế, làm gì có chuyện được cắt ngắn ngang vai? – Lời Lâm Nhã chậm rãi như gợi nhắc. Tâm tình bà bỗng vô cùng hoang mang.

Lâm Nhã càng nói, Tử Yên càng không hiểu. Nàng lên tiếng bác bỏ:

- Nhà chúng ta? Không thể nào! Nhà chúng ta ở thế kỉ 21, có ti vi, tủ lạnh, máy tính,... rất hiện đại tiện nghi. Mẹ à, đồ mẹ mặc bây giờ chẳng khác nào những người đi hát hội. Thật ra... chuyện gì đang xảy ra vậy mẹ? Hai mẹ con mình đang ở đâu đây? – Tử Yên siết chặt bàn tay gầy guộc của Lâm Nhã. Những giọt mồ hôi chợt rịn trên trán nàng. Nỗi sợ hãi vô hình mỗi lúc một lớn lên trong tâm trí Tử Yên.

- Con à, bình tĩnh lại đi con. Đợi...đợi mẹ, mẹ đi gọi đại phu đến ngay.

Nói rồi Lâm phu nhân vội vã bước đi.

Không nghĩ được gì nhiều, Tử Yên lập tức hất tung chăn, tất tả chạy ra ngoài. Mới đi được vài bước, nàng đột ngột quỵ xuống. Cả người Tử Yên vẫn không ngừng đau nhức. Đầu óc nàng choáng váng đến mù mịt cả đi.

Cùng lúc đó, hai thiếu nữ lạ mặt từ ngoài cửa bước vào, điệu bộ luống cuống, hốt hoảng:

- Tiểu thư, tiểu thư không sao chứ? – Nữ tử vận xiêm y màu chàm dịu dàng đỡ Tử Yên.

“Quái thật, đây là thời đại nào rồi mà còn thịnh hành kiểu ăn mặc dư vải lạ đời thế này chứ? Mà...”

Tử Yên bất giác lên tiếng. Nàng thành khẩn hỏi:

- Các cô là ai? Còn đây là đâu? Có thể nói tôi biết được không?

Thiếu nữ vận áo hồng tròn mắt ngạc nhiên.

- Tiểu thư hỏi gì lạ vậy? Chúng em là Thúy Nhi và Linh Nhi đây mà.

Giọng Tử Yên chùng hững:

- Thúy Nhi? Linh Nhi? Các cô biết tôi?

- Chúng em là a hoàn hầu hạ tiểu thư. Tiểu thư thật sự... không nhớ chúng em sao?

- Các cô kì lạ thật! Tôi vốn dĩ không hề biết các cô, làm sao nhớ cho được. Thôi! Tôi không có thời gian chơi với hai người. Nhường đường giùm được không?

- Tiểu thư đi đâu vậy? Tiểu thư vẫn chưa khỏe hẳn, không nên ra ngoài! Tiểu thư! Tiểu thư!

Thúy Nhi lẫn Linh Nhi vội níu tay Tử Yên khiến nàng không nhịn thêm được nữa. Tử Yên hét toáng lên:

- Tôi không phải tiểu thư tiểu thiếp gì của mấy người hết! Làm ơn đừng quấy rầy tôi nữa, tôi sắp phát điên lên rồi đây!

Tử Yên hùng hổ bước ra ngoài, không quên ném lại cho hai cô nàng tội nghiệp một ánh nhìn cảnh cáo.

Không cần vận động nhiều, cảnh tượng bên ngoài ủa vào mắt khiến Tử Yên chết lặng. Một ngôi nhà ba gian bằng gỗ được phết màu cánh gián. Những cột trụ nhẵn tròn, mộc mạc vươn thẳng lên trần nhà, chống đỡ lớp mái ngói uốn cong điệu nghệ, được lợp khít công phu bởi hàng ngàn viên gạch đen sần bằng đất nung. Những căn phòng vuông vắn. Những khuôn cửa phủ màn tranh ảm đạm. Một khoảng sân được lát đá, trải sỏi. Từng chậu cây cảnh đua nhau uốn mình bên những hòn non bộ.

Quang cảnh mang nét trầm mặc.

Gương mặt Tử Yên chợt tái xanh. Khóe môi nàng không ngừng run rẩy. Đôi con ngươi bất thành nở lớn.

“Đây là đâu?”

Mình đang ở đâu đây!?!

Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy!!! Thật là...”

Đầu Tử Yên lại đau như búa bổ. Nàng quay lại vẫy gọi hai cô gái đang nhìn mình ngờ nghệch.

-Hai cô, làm phiền một chút! Tôi có chuyện muốn hỏi.

Linh Nhi, Thúy Nhi không dám chậm trễ. Họ vội vã chạy đến, rất nhanh đã đứng đối diện với Tử Yên.

Tử Yên cố gắng hắng giọng, việc tìm từ ngữ thích hợp với nàng nhất thời trở nên thật khó khăn:

-Có thể cho tôi biết nước này là nước gì, à... ừm... đất nước mà chúng ta đang sống, và... thời này là... thời đại nào được không?

Ánh mắt của hai tiểu a hoàn choáng đầy sự thẳng thốt. Lẽ nào tiểu thư nhà họ sau một đêm sốt cao, chẳng những tình hình thay đổi mà còn mất luôn trí nhớ. Nhận thấy sự nóng vội của Tử Yên, Thúy Nhi liền lấp bấp trả lời.

-Tiểu thư, chúng ta... chúng ta đang sống ở... ở Lạc Quốc. Và đây là thời nhà Hà... đời thứ mười hai.

Tử Yên run rẩy suýt đứng không vững. Ngay lúc ấy, Lâm Nhã đã kịp thời trở về. Nhẹ nhàng dìu nàng vào phòng, bà sốt ruột bảo:

- Con đang bệnh, sao còn ra ngoài làm gì? Con yên tâm! Mẹ đã mời đại phu đến rồi.

Tử Yên ngậy ngốc lặp lại:

- Đại... đại phu?

Phớt lờ thái độ bất thường của Tử Yên, Lâm Nhã đỡ nàng lên, rồi kéo màn phủ kín giường. Bà lấy một sợi chỉ cột ngang cổ tay Tử Yên và đưa đầu kia cho đại phu bắt mạch.

Lâm Nhã nhìn con âu yếm:

- Bây giờ con hãy cố ngủ đi! Ngủ rồi, sẽ không còn thấy đau đầu nữa.

Mẹ nói đúng. Đây có lẽ chỉ là một giấc mơ. Mình sẽ ngủ, để khi tỉnh lại, mọi thứ sẽ biến mất, trả mình về với cuộc sống vốn có, trả mình về với thời đại của mình, với nơi mình đang sống.

...

Trời về khuya.

Khi mọi người đang say giấc nồng, Tử Yên bỗng nhiên tỉnh dậy. Nàng đảo mắt nhìn quanh, hy vọng sẽ tìm được chút gì đó đổi khác. Nhưng.... dưới ánh nến lập lờ, cảnh vật cơ hồ vẫn chẳng hề thay đổi.

Nàng thở dài thất vọng.

Tử Yên rời khỏi giường, đẩy nhẹ cửa, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Khẽ khàng ngồi xuống bậc tam cấp, nàng mơ màng ngắm nhìn ba gian nhà đang ngoan ngoãn nằm im, lặng lẽ vùi mình trong màn đêm sâu thẳm.

Nàng đang cố đắm chìm trong không gian yên ắng, tĩnh mịch mà ở chốn thị thành vốn chẳng bao giờ có.

Mọi thứ đều xa lạ.

Tử Yên vẫn chưa rõ đây là đâu. Nhưng nhìn người hầu, gia nhân và nhà cửa rộng rãi, kang trang thế này, nàng đoán chắc gia chủ ắt là người giàu có.

Dù không muốn nhưng cũng phải thừa nhận, Tử Yên đã... quay ngược thời gian, trở về quá khứ.

Quá vô lý!

Quá khó để tin!

Chuyện này nhẽ ra chỉ xuất hiện trong phim ảnh. Có nằm mơ nàng cũng chẳng thể ngờ, nó lại xảy đến với mình trong tình cảnh hết sức trớ trêu.

Khi không lại lạc về chốn “khỉ ho cò gáy”, điện đài không có, ti vi cũng không. Cuộc sống đơn điệu ở đây làm nàng cảm thấy hoang vắng và trống trải vô cùng. Tử Yên ngồi bó gối, gục mặt xuống thở dài.

Rõ ràng mọi người ở đây đều trao đổi, giao tiếp bằng tiếng Việt. Nhưng với vốn hiểu biết ít ỏi của mình, Tử Yên nhớ rõ trong lịch sử Việt Nam không hề có triều nhà Hà. Quốc hiệu cũng được thay đổi nhiều lần, nhưng tuyệt nhiên không có tên nào gọi là Lạc Quốc. Nếu đây không phải là Việt Nam cổ đại thì là đâu cơ chứ? Thêm một điều khiến Tử Yên băn khoăn không kém, giả sử nàng trở về thời xa xưa, thì mẹ nàng đang làm gì ở đây? Chẳng lẽ bà cũng như nàng, vô tình bị cuốn về quá khứ? Không đúng, qua cách hành xử, nói năng và thái độ cho thấy, bà vốn dĩ là người của thời đại này. Hơn nữa, mọi người nhìn nàng mà không hề ngạc nhiên, vì sự xuất hiện của một người lạ mặt, hai nha hoàn thì luôn miệng gọi nàng là “tiểu thư”. Như vậy, chẳng lẽ trong quá khứ, cũng có một Lâm Tử Yên giống hệt nàng về tên tuổi lẫn diện mạo, cũng có mẹ giống hệt mẹ của nàng ở thế kỉ 21. Và bây giờ, nàng đang làm thế thân của một cô Tử Yên hồi kiếp nào nào nao?

Đúng là chuyện nực cười nhất thế gian!

Tử Yên ngồi đấy hồi lâu, chợt nhận ra hai má mình ửng đỏ.

Hình ảnh về một người con trai vẫn mãi luôn hiện hữu.

Từng chút...

Từng chút một...

Mọi thứ về chàng đều hết sức rõ ràng.

Cảm giác được chàng ôm vào lòng.

Cảm giác khi nghe chàng gọi tên.

Cảm giác giọt nước mắt của chàng khẽ đáp xuống tay mình.

Cảm giác nỗi đau đang cào xé tim chàng.

Nhưng...

Nàng chỉ có thể cầm lặng bước đi.

Để lại chàng đang van xin, gào thét.

Đau đớn.

Phẫn nộ.

Tuyệt vọng.

Anh từng nói, em vốn rất kiên cường. Dù khó khăn thế nào, em cũng sẽ vượt qua. Anh sai rồi! Anh thật sự sai rồi! Em không hề mạnh mẽ như anh nghĩ. Không có anh, em không thể làm được gì cả.

Em không thể...

... làm được gì cả!!!

.....

Vài ngày sau.

Tiếng chim hót ríu rít trên những tán lá xanh. Ánh hào quang rực rỡ ủa vào phòng, làm dậy mùi gỗ thơm. Tử Yên choàng tỉnh sau một giấc ngủ dài. Bao trăn trở rồi cũng dần vơi đi.

Nàng cuối cùng đã nghĩ thông. Than thân trách phận, ủa đột nhiên não vốn không phải bản tính của nàng. Và... làm thế liệu ích gì trong hoàn cảnh hiện giờ. Đã vậy, nàng sẽ đối mặt, sẽ dũng cảm đương đầu dù mọi chuyện có tồi tệ đến đâu.

Tử Yên đã quyết tâm, diễn thật tốt vai Tử Yên của thời đại này, và tuyệt đối, không làm đảo lộn mọi thứ nơi đây. Nàng biết sẽ chẳng dễ dàng gì, chỉ có thể tự nhủ phải cố gắng hết sức.

Tử Yên thấy tinh thần đã phấn chấn hơn. Nàng bước xuống giường, vung tay múa chân cho giãn gân giãn cốt, rồi chuẩn bị đi đánh răng rửa mặt.

Tử Yên chợt kêu to:

- Linh Nhi, Thúy Nhi các em đâu rồi?

Nghe gọi đến tên, cả hai liền tất tả chạy vào:

- Tiểu thư có gì cần dặn?

Tử Yên trong lòng chợt cảm thấy căng thẳng. Tâm trạng giống như một diễn viên không chuyên, đang chuẩn bị bước vào buổi thử vai bất đắc dĩ. Nàng cơ hồ đang đặt cược vào một canh bạc, liệu mình có bị phát hiện hay không, còn phụ thuộc vào phản ứng của hai cô gái này. Tử Yên khẽ nắm tay Linh Nhi, Thúy Nhi, cố gắng nói bằng ngữ điệu nhả nhặn:

- Mấy hôm trước là do ta trong người không khỏe, nên mới đâm ra cáu gắt với hai em, hai em không giận ta chứ?

Linh Nhi, Thúy Nhi chột nhìn nhau khó xử. Ai cũng biết Lâm tiểu thư trước đây vốn dĩ là một người rất lạnh lùng. Nói chuyện bao giờ cũng ngắn gọn, dứt khoát, thái độ trầm lặng như một, vừa thần nhiên, vừa thờ ơ. Cớ sao hôm nay lại hoàn toàn thay đổi, cư xử nhỏ nhẹ và tình cảm như vậy? Cả hai cô gái nhỏ đều tỏ ra chần chừ, nhưng nhận ra mình đang để Tử Yên đợi lâu, liền vội vàng cúi gằm mặt xuống, lú lú đáp:

- Chúng em hiểu mà, chúng em nào dám giận tiểu thư.

- Thật không? – Tử Yên nhướn mày dò xét.

- Dạ thật.

- Thế thì tốt! Linh Nhi, em chuẩn bị nước cho ta tắm. Thúy Nhi, em đi lấy dùm ta một chậu nước rửa mặt, được không?

- Vâng ạ.

Nói rồi cả hai liền bắt tay vào việc.

....

Tử Yên hụp mình trong một chiếc thùng gỗ. Lặn với làn nước ấm là vài cánh hoa thơm, khiến nàng thấy vô cùng dễ chịu. Tử Yên nhếch môi cười thầm. Dù nàng chẳng hề biết gì về tính tình, sở thích, thói quen của nàng Tử Yên kia, chỉ có thể nhắm mắt làm bừa. Nhưng biểu hiện của nàng khi nãy trước mặt hai tì nữ, kì thực không hề tệ. Trước đó, vì sở thích cá nhân, Tử Yên từng là quản lý một diễn đàn yêu thích tiểu thuyết và phim ảnh cổ hiệp. Trong diễn đàn quy định rất “biến thái”, yêu cầu các thành viên khi tham gia, tuyệt nhiên không được sử dụng ngôn ngữ hiện đại. Thế là các anh chị em phải tuân theo, miễn cưỡng gọi nhau là “huynh”, “đệ”, “tỉ”, “muội”... Dần dần xưng hô như vậy cũng trở thành thói quen. Nàng hoàn toàn có thể trò chuyện bằng cổ ngữ một cách tự nhiên mà không hề ngượng miệng. Tử Yên trở về đây, khả năng ấy thế nào cũng có đất dụng võ. Mặc khác, hình ảnh nhà cửa, đường phố, người ngựa thời phong kiến qua tiểu thuyết, phim ảnh được thể hiện vô cùng sinh động, điều đó đôi phần sẽ giúp nàng thích nghi dễ dàng hơn với cuộc sống nơi đây.

Tử Yên vớ lấy bộ y phục màu tím được Linh Nhi vắt sẵn trên màn tre, thoáng chau mày vì trông khá rườm rà.

“Ồn!

Hai mươi phút là xong. Tuy rắc rối nhưng không đến nỗi quá khó mặc!”

Nàng ngồi xuống bàn trang điểm, để Thúy Nhi chải tóc giúp mình.

“Khiếp! Tóc gì mà dài kinh!”

Tử Yên dị ứng với mái tóc ấy cũng phải. Nhà nàng vì nhiễm hội chứng hậu “Bỗng dưng muốn khóc”, nên sau khi xem phim, Tử Yên và mẹ liền kéo nhau ra tiệm để “xõn” tóc đúng kiểu Tăng Thanh Hà, thời trang, gọn gàng, thoải mái lại tiết kiệm khối dầu gội đầu. Ấy vậy mà giờ đây, chẳng biết ai đã làm gì khiến tóc nàng vừa nhiều vừa dài đến quá khổ.

Tử Yên chỉ còn biết thở dài.

Tử Yên thích thú ngắm mình trong gương, trông nàng bây giờ xinh xắn chẳng kém gì mấy nàng tiểu thư khuê các.

“Người đẹp mặc gì cũng đẹp!”

Tử Yên nghĩ thầm rồi bật cười “nham nhở”, làm hai tiểu a hoàn phải “mắt sưng miệng đơ”.

4. Chương 4

Tử Yên băng qua dãy hành lang được lát bằng sỏi trắng, thăm trầm trở vì những họa tiết tinh tế dưới chân. Một gian phòng nữa lại mở ra trước mặt.

Bầu trời hừng đông là sự kết hợp tương phản giữa hai màu xám bạc và xanh trong. Nàng vẫn dùng dằng chưa lên, để vạt vạt như chìm vào giấc ngủ, để cả chốn đây hòa lẫn trong sự im lìm, trầm kín và thâm nghiêm. Gió mang theo hương gỗ phẳng phất khắp nơi, càng làm tăng vẻ mờ ảo đầy huyền hoặc. Ngắm những bó đình hương trắng tinh ử mình trong sương sớm, Tử Yên nhận thấy một cảm giác bình yên bỗng hân hoan trỗi dậy, thanh khiết nhưng rất dồi dào, ưu tư nhưng cũng không kém phần thuần mặc.

Bỗng, từ đâu đó vang lên tiếng riu rít yếu ớt khiến Tử Yên chú ý. Nàng lập tức dừng bước, tò mò tìm kiếm.

Là một chú chim non bị rơi khỏi tổ .

- Xem nào... – Tử Yên quan sát chú chim nhỏ cùng khắp. – ... Chú mày bị thương rồi. Phải đem về tổ ngay mới được.

Nàng nhìn quanh một lượt. Kia rồi, một chiếc tổ rơm xinh xắn đang cư ngụ trên nhánh tùng bách. Nếu bình thường ở nhà, việc trèo lên cái cây ấy đối với Tử Yên không thành vấn đề, nhưng bây giờ đang vấy áo lùm xùm, đừng nói đến chuyện đưa được con vật đáng thương này về tổ, không khéo nàng còn bị té “chổng gọng” chứ chẳng chơi. Đang suy nghĩ tìm cách giải quyết, Tử Yên bỗng trông thấy một gia đình vô tình đi ngang. Nàng mừng rỡ, vội kêu to:

- Này, anh...à không, huynh gì đó ơi!

Nam nhân trẻ ngó tới ngó lui rồi tự chỉ vào mình:

- Tiểu thư... kêu tôi?

- Trời ạ, ở đây chỉ có tôi với anh, à không với huynh, tôi không kêu huynh thì kêu ai. Đến đây tôi nhờ tí!

Y bước từng bước chậm rãi đến gần Tử Yên, ngần ngại hỏi:

- Tiểu thư có gì sai bảo?

- Huynh giúp tôi đem chú chim này về tổ được không? Ở trên kia kia. – Nàng vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc tổ rơm.

Y ngó người một lát vì ngạc nhiên, nhưng rồi cũng làm theo lời Tử Yên. Ngạc nhiên là bởi tiểu thư Lâm gia trước giờ vốn nổi tiếng lạnh lùng, ít nói. Ngoài hai cô a hoàn Thúy Nhi và Linh Nhi, nàng ấy hầu như không nói chuyện với bất cứ gia đình nào. Nhưng hôm nay nàng nhiệt tình nhờ vả mình, lại còn quan tâm đến chú chim bé nhỏ đáng thương này, đây là việc vốn chưa từng xảy ra.

Thấy y hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, lại “tiếp đất” an toàn, Tử Yên liền rút rút:

- Cảm ơn huynh, thật tốt quá!

Tử Yên quay bước đi, không quên gửi lại một nụ cười rực nắng, làm sáng bừng cả góc trời xám xịt, vì ông mặt trời hôm nay bỗng “giở chứng” ngủ quên.

...

Tử Yên đi ngang gian bếp, vừa hay bắt gặp Lâm Nhã. Trông thấy nàng, bà vội vàng hỏi:

- Yên Nhi, con ra ngoài làm gì? Đã khỏe hẳn chưa mà đi lại lung tung thế con?

- Mẹ đừng lo, con khỏi hẳn rồi.

Chợt nàng nghe đâu đó văng vẳng tiếng kêu lớn. Giọng nói khàn trầm, đồng đặc, vô cùng thân thương. Một người trung trong bộ áo gấm sẫm màu đang hốt hải tiến về phía Tử Yên.

- Cha, đúng là cha rồi!

Nàng reo to như đứa trẻ được quà, rồi gấp gáp chạy đến, ôm chầm lấy Lâm Duệ vì sung sướng. Bị lạc về quá khứ, mà vẫn có cha mẹ bên cạnh, Tử Yên cảm thấy mình thật vô cùng may mắn.

Phản ứng cường điệu của Tử Yên khiến Lâm Duệ không khỏi thẳng thốt. Tiểu nữ nhà ông vốn là người hay trầm tư, lặng lẽ. Cứ sao hôm nay lại thay đổi như vậy? Khẽ ném cho Lâm Nhã cái nhìn đầy phức tạp, nhưng Lâm lão gia cũng hiền từ ôm con vào lòng:

- Nào nào, con gái của ta, con thấy trong người sao rồi?

- Cha đừng lo, con đã hoàn toàn bình phục rồi.

Tử Yên mỉm cười đáp. Trong đáy mắt long lanh, niềm hạnh phúc vô bờ như vẫn còn hiện hữu.

...

Lâm Nhã thoáng chau mày tỏ ý không hài lòng. Bà vốn đã căn dặn Thúy Nhi và Linh Nhi rất kỹ, tiểu thư sắp thành thân, từ tác phong đến dáng vẻ bề ngoài cần phải chăm chút kỹ càng, tránh kẻ khác dòm ngó, đàm tiếu không hay. Nhưng Tử Yên lúc này thật khiến bà xốn mắt. Mặt mày nhợt nhạt, tóc tai chỉ được cột qua loa. Nếu đứng lẫn với đám nha hoàn trong nhà, hẳn người ngoài sẽ chẳng thể nhận ra ai là thiên kim của Lâm gia. Đoạn nhìn con, Lâm Nhã nói:

- Tử Yên, hôm nay Thúy Nhi, Linh Nhi không chải tóc và trang điểm cho con sao? Nhi nữ sắp xuất giá, không biết sửa soạn là không được đâu con.

Tử Yên đang tuổi ăn tuổi học. Trước kia đến trường cũng chẳng trang điểm bao giờ. Nói gì đến lúc này, ở nhà mà sửa soạn cũng chẳng có ai ngăn. Hà tất phải phiền phức như vậy. Nàng nhớ lại mớ chai lọ đủ màu lúc sáng. Nếu để Linh Nhi, Thúy Nhi bôi trét những thứ ấy lên mặt, không biết dung nhan mình sẽ khủng khiếp thế nào. Tử Yên cười hề hề, đáp qua loa:

- Mẹ à, con thấy ở nhà thì đâu cần trang điểm hay bôi tóc làm gì, còn khi nào xuất... – Tử Yên chợt ngừng lại. Hình như có gì đó không ổn. Tựa hồ vừa nghiệm ra điều gì. Nàng chợt hét toáng lên. – HẢ!?! Mẹ! Mẹ vừa nói gì? Xuất giá! Xuất giá là sao? Ai sắp xuất giá?

- Thì con chứ ai. A đầu này, con xem con kìa! Khẩn trương đến như vậy. – Nhìn thấy phản ứng của tiểu nữ nhà mình, Lâm lão gia bỗng bật cười sảng khoái.

Thấy Lâm Duệ cười, Tử Yên cũng cười theo:

- Cha à, cha với mẹ đang đùa con phải không? Ha ha ha, vui thật đấy.

Lâm lão gia bỗng dừng nghiêm mặt, khiến Tử Yên bất giác chột dạ. Chẳng có phụ mẫu nào lại đem chuyện hôn nhân đại sự của con cái ra đùa bao giờ. Càng lúc Lâm Duệ càng cảm thấy không hài lòng với thái độ giả lả nơi Tử Yên. Chẳng lẽ trận bạo bệnh vừa rồi đã làm con ông thay đổi. Thay đổi đến mức ông chẳng thể nhận ra. Tử Yên lúc này cứ như một người có hai nhân cách đối lập nhau, khiến Lâm Duệ khó lòng chấp nhận nổi. Ông nhấn mạnh từng từ một:

- Ta đang nói chuyện - rất - nghiêm - túc.

Mặt Tử Yên đột nhiên nhẩn nhúm. Nàng giở giọng nài nỉ:

- Mẹ à, hai người đang đùa con đúng không? Con tuổi còn nhỏ, làm sao gả đi được.

Lâm Duệ tỏ ra mất kiên nhẫn:

- Con đã mười bảy mười tám tuổi, nhỏ nhicc gì nữa. Vả lại con trước đó cũng đã đồng ý. Sao bây giờ lại muốn khước từ?

- Đồng ý, con đồng ý khi nào? – Tử Yên cao giọng hỏi, lòng bắt đầu thấy sốt ruột, vì trông cha mẹ nàng lúc này thật vô cùng hình sự.

- Cách đây dăm hôm, chúng ta đã nói với con chuyện này, con đâu hề có ý kiến gì. Vì vậy hôn sự đã được sắp xếp đầu vào đấy, đúng một tháng nữa sẽ tiến hành như dự định. Con không được giở chứng, rõ chưa!

-Lâm Duệ hậm hực đe dọa.

Trời ạ!

Ở thời đại Tử Yên, tuổi mười tám là tuổi “ăn chưa no, lo chưa tới”, suốt ngày chỉ biết học đến cắm đầu cắm cổ. Chồng con hẳn là chuyện xa vời, nàng hiển nhiên chưa bao giờ nghĩ tới. Vậy mà, không biết trời xui đất khiến thế nào, Tử Yên lại lưu lạc về đây. Trong khi nàng còn “lạ nước lạ cái”, chưa kịp thích nghi với cuộc sống mới thì đúng một phút mẹ Tử Yên bảo, nàng sắp phải xuất giá. Một đứa con gái nghịch ngợm, lúc

chóc, vốn chẳng biết gì về tề gia nội trợ như nàng, làm thế nào có thể gả đi được? Ấy là chưa kể Tử Yên còn chẳng biết mặt mũi chồng “tương lai” ra sao. Tính chuyện cưới xin? Thật hết sức hoang đường.

Việc hệ trọng cả đời mà bản thân chẳng cách nào làm chủ. Thế đời nàng thê thảm quá còn gì.

Không được. Tuyệt đối không được!

Tử Yên lay lay tay Lâm Nhã. Nàng thống thiết van lơn:

- Con là đứa con gái duy nhất của cha mẹ, hai người nữ gả con đi sao? Cha mẹ nữ lòng để con lấy một người mà con chưa từng gặp mặt sao?

Kì thực Lâm Nhã cũng không đành rời xa Tử Yên. Bà chỉ có một mụn con này, làm thế nào không yêu không quý. Bà cũng muốn cho Tử Yên một mái ấm vẹn toàn, muốn cho con được lấy người mình yêu. Nhưng trở trêu thay, Lâm gia lúc này lại gặp cảnh khốn cùng. Nếu không phải vì bất đắc dĩ, bà cũng chẳng gượng lòng ép buộc con. Hôm trước, khi Lâm Duệ ngỏ lời với Tử Yên về chuyện thành thân, nhìn thấy con gật đầu chẳng nói gì, kì thực bà vô cùng đau lòng. Tiểu nữ của bà trước giờ vốn rất ngoan, dù cho có thập phần bất mãn điều gì, nó cũng chẳng cãi lại nửa lời, ngay cả chuyện hôn nhân đại sự. Nhưng hôm nay, khi nghe Tử Yên một mực phản đối, một mực nói ra những suy nghĩ của mình, Lâm Nhã cảm thấy đau đớn hơn bội phần. Suýt chút nữa người làm mẹ này đã quên mất, con gái mình vốn chỉ là một người bình thường. Nó cũng biết muộn phiền, cũng biết giận dữ, và cũng biết phản kháng. Từ bé đến giờ Tử Yên chẳng đòi hỏi thứ gì, nay nó mở miệng cầu xin, chỉ một điều duy nhất, bà cũng chẳng làm được. Lâm Nhã cố kìm nước mắt. Bà khó nhọc nói:

- Con đừng nói vậy, tướng công của con là nhị thiếu gia, con trai Dương đại nhân. Lấy được một người như vậy, con còn mong gì nữa? Chúng ta làm thế chỉ muốn tốt cho con.

Tử Yên hét lên đầy kích động:

- Con không biết! Con không cần biết! Dù đó có là ai đi nữa con cũng không cần! Con không muốn lấy một người mình không hề yêu thương. Con chỉ muốn ở nhà, phụng dưỡng cha mẹ. Con xin hai người đừng gả con đi, có được không?

- Tử Yên, phàm là người sao có thể “xuất ngôn phản ngữ”. Con đã đồng ý, hôn sự đã định đoạt, cứ nhiên không cách nào vãn hồi. Chữ tín của Lâm gia chúng ta há lại để con đem ra đùa cợt. Ta cho con hay! Hôn sự này nhất định phải tiến hành! – Lâm lão gia gầm lên, vầng trán rộng chẳng chịt nếp nhăn do nhú lại hết cỡ.

- Con...con...không đồng ý! Tuyệt đối – không - đồng - ý!

Tử Yên buông một câu cương quyết, rồi chạy nhanh ra ngoài. Từng guồng chân loạn nhịp và vội vã. Đầu nàng lúc này dường như muốn nổ tung.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

RẦM.

- Nghịch tử, ngươi vừa nói gì? – Người trung phu với bộ râu quai nón đập mạnh tay xuống bàn, ánh mắt kiên nghị ánh lên sự tức giận tột cùng.

Trước thái độ nóng nảy của thân phụ, bạch y nam tử vẫn không hề nao núng. Bằng chất giọng lạnh lùng, trêu người. Chàng ngang ngạnh đáp lời:

- Con không chấp nhận hôn sự này.

- Ngươi...ngươi... suốt ngày chỉ biết lui tới chốn thanh lâu kỹ viện. Kinh thư thì xếp xó, việc nhà thì không lo. Ngươi đúng là một tên không ra gì. Dương Viên Trung ta thanh liêm một đời, sao lại có đứa con bỏ đi như ngươi chứ?

Trong lòng bạch y nam tử chợt cảm thấy lộn xộn. Mọi thứ như mông lung, chẳng có gì rõ ràng. Đây không phải lần đầu chàng nghe thấy những lời cay nghiệt ấy, từ cha mình. Hình như...đã nhiều lần lắm rồi, cha đứng trên đó, cao cao tại thượng, xa cách vô cùng. Cha... giận dữ quát tháo chàng. Nhiều đến mức khiến

chàng chai sạn, nhiều đến mức khiến chàng thờ ơ. Không còn cảm thấy chối tai hay đau lòng. Đây chẳng phải là điều chàng mong muốn hay sao? Chàng lẽ ra phải cảm thấy hả hê mới đúng.

Nhận thấy không khí trong nhà đang căng như kẻ chỉ, Dương phu nhân liền lên tiếng can ngăn:

- Kìa lão gia, sao ông nổi nặng lời với con, có gì từ từ nói, con nó còn trẻ dại. – Ninh Phúc dịu dàng khuyên chồng, rồi bước đến chỗ bạch y nam tử, đoạn từ tốn:

- Con à, cha mẹ làm vậy chỉ muốn tốt cho con. Người con sắp lấy là thiên kim Lâm gia – danh giá nức tiếng khắp Giang thành. Có được một thê tử như vậy, con lẽ ra nên vui mừng mới phải?

- Vui mừng? - Bạch y nam tử chợt cười khẩy. – Phần phúc ấy, Viên Kỳ không dám nhận.

Đứa con này của mình, Viên Trung càng nhìn càng cảm thấy gai mắt. Ông đã tốn bao nhiêu tâm huyết nuôi dạy Viên Kỳ, hy vọng chàng về sau sẽ trở thành một nam tử hán, văn võ song toàn, hiên ngang kiết xuất. Nhưng bây giờ thì sao? Mọi tâm tư của Viên Trung dường như đã đổ sông đổ biển. Viên Kỳ càng lớn, khí chất của một kẻ phong lưu, chơi bời càng lộ rõ. Vô tài lắm tật, như thể mọi thói xấu đều tập trung vào chàng, không cách nào cải tạo. Vì vậy, Viên Trung muốn Viên Kỳ nhanh chóng thành thân. Ông hy vọng suy nghĩ chững chạc của một người đã nên gia lập thất sẽ giúp chàng trưởng thành, cải tà quy chính. Được biết nữ tử Lâm gia vốn đoan trang hiền thực, lại tinh thông lễ nghĩa, Viên Trung cảm thấy thập phần ưng ý. Sau khi đôi bên bàn bạc kỹ càng, hôn lễ cuối cùng đã được định đoạt. Nay Viên Kỳ lại lần nữa tỏ ý cự tuyệt, khiến Viên Trung không khỏi nóng giận.

- Đó, bà thấy chưa, từ từ nói thì nó có nghe đâu, đúng là con hư tại mẹ! – Viên Trung gằn giọng. – Người muốn nghĩ sao thì nghĩ, nói tóm lại, hôn sự này vẫn được tiến hành như đã định. Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, đừng trách ta ra tay không khoan nhượng.

Bạch y nam tử im lặng hồi lâu, rồi thản nhiên đáp trả:

- Cha đã nói thế, hài nhi cũng chẳng thể cãi lời. Dù gì cũng chỉ là... – Chàng nhếch môi cười nhạt. – ... một người con gái, cứ lấy quách về theo ý cha là được.

- Người... - Viên Trung diên tiết nhìn hài tử. Bao giận dữ như nghẹn ứ ở cổ, không thể thốt thành lời.

- Thưa cha, liệu Viên Kỳ đã có thể về phòng? – Bạch y nam tử dừng dừng lên tiếng, phá vỡ sự im lặng đè nén khắp sảnh đường.

-Cút đi cho khuất mắt ta!

Ngay lập tức, bạch y nam tử quay gót bỏ đi, để lại tiền sảnh với cái nóng hừng hực, không cách nào dập tắt.

5. Chương 5

Lạc Quốc, năm trị vì của Hà Vương đời thứ mười hai.

Tử Yên ngồi bó gối trong phòng, chốt then cài kín cửa. Cơn gió đêm bướng bỉnh cứ lùa qua chấn song, hừng khởi chui vào. Nàng ngước mắt nhìn ánh đèn leo lắt. Bám trụ được hồi lâu, ngọn lửa chợt lụi dần rồi phụt tắt, để bóng đêm như được phóng thích, vùng vằng thoát khỏi chiếc vỏ bọc gan lì, rồi ung dung bao trùm cả căn phòng.

...

- Phu nhân, bà có biết mình vừa nói gì không? Đây chẳng phải chuyện đùa, thông gia là huyện lệnh đại nhân, ta không thể tùy tiện muốn thế nào cũng được. Với lại, nếu hôn sự của Yên Nhi bị hủy, chúng ta đào đâu ra tiền trả nợ. Mà nếu không trả được nợ, ngôi nhà này sẽ bị tên Vương Nghị tịch thu. Chẳng lẽ bà nổi lòng nhìn cơ đồ Lâm gia, nhìn tâm huyết cả cuộc đời phu thê chúng ta rơi vào tay một kẻ bại hoại như hần sao?

...

Tối.

Nếu không có ánh trăng dịu dặt ngoài kia, đang cố vươn mình soi sáng cho nhân thế, thì có lẽ căn phòng này... sẽ rất tối.

- Cha mẹ, hai người không cần phải bán ngôi nhà này, con sẽ nghe theo sự xếp đặt của cha mẹ. Con sẽ xuất giá.

...

Nhưng tối như thế có khi lại hay.

Vì mọi thứ đều thật thà, tinh tươm khi vùi mình vào bóng tối.

Ngay cả bản thân nàng cũng vậy.

...

- Mẹ! Đừng nói thêm gì cả. Xin hãy tiến hành hôn sự như đã định. Con hứa với mẹ, con sẽ thật hạnh phúc!

...

Từ sáng đến giờ Tử Yên đã quá mệt mỏi vì phải gượng nói, gượng cười, làm ra vẻ không sao để cha mẹ yên tâm. Bây giờ khi đang một mình đối diện với bóng tối, nàng cho phép bản thân được sống thật đêm nay. Chỉ đêm nay mà thôi! Rồi ngày mai sẽ khác. Nàng sẽ lại là Tử Yên vô tư, lạc quan, không sợ trời, chẳng sợ đất, luôn mạnh mẽ, kiên cường...

Tử Yên ngược mắt nhìn trần nhà. Nàng chỉ còn một tháng ngắn ngủi. Phải xa cha xa mẹ, lấy một người mình chưa hề gặp mặt.

Không biết anh ta trông thế nào? Tốt xấu ra sao?

Bây giờ Tử Yên mới thấy thấm thía câu: “Phận gái mười hai bến nước, trong nhờ, đục chịu”. Hạnh phúc cả đời mình giờ đây, đành nhờ thần May Mắn quyết định hộ nàng vậy.

Tử Yên không ngừng nghĩ ngợi, lo lắng khôn nguôi vì nỗi buồn, nỗi sợ hãi vô hình đang bầu chặt vào lòng, khiến nàng thấp thỏm không yên.

Tử Yên tự hỏi mình. Nếu phụ mẫu hiện tại không giống cha mẹ nàng ở thế kỉ hai mươi mốt, liệu nàng có bất chấp tất cả, hy sinh tương lai và hạnh phúc của mình để đền ơn dưỡng dục? Tử Yên chưa xốt nghĩ. Những người vốn thuộc về quá khứ, ông trời khôn đúc họ giống hệt cha mẹ nàng đến chân tơ kẽ tóc, để Tử Yên không thể ngừng yêu thương. Để nàng chẳng thể nào nhắm mắt, bịt tai, lờ đi những khó khăn mà Lâm gia đang đối mặt.

Trở trâu thay!

Nghĩ thế, Tử Yên buộc mình phải nuốt trôi tất cả. Lo toan. Sợ hãi. Hãy để chúng được chìm thật sâu, nơi không ai có thể nhìn thấy. Nhưng dù cố thế nào đi nữa, nàng vẫn thấy lạc lõng vô cùng. Tử Yên ước gì có ai đó bên cạnh, cùng nàng sẻ chia mọi nỗi niềm.

Hình ảnh Vĩnh Huy đột nhiên xuất hiện.

Nhớ đến Huy, Tử Yên thấy lòng mình quặn đau. Con tim non nớt chợt đập hẫng một nhịp ghen ngào. Có gì đó ấm nóng vô tình trào ra nơi khóe mắt. Thốt nhiên, nàng bật cười tự hỏi, không biết Vĩnh Huy sẽ phản ứng thế nào nếu biết tin nàng sắp làm vợ nơi xứ người, với một người con trai hoàn toàn xa lạ.

Một người không phải anh.

Không phải anh...

Người đó...không phải là anh...!!!

Tử Yên vò đầu khổ sở:

- Huy à... anh đang làm gì vậy...? Anh có nhớ em không... ? Còn em, ... rất nhớ. ... Nhớ anh đến phát điên lên được...

Nàng lẳng lặng ngồi đấy, để bóng đêm bao trùm khắp người mình, hòa cùng nước mắt cứ miệt mài tuôn rơi.

.....

Việt Nam, năm 2010.

Vĩnh Huy lãnh đạm lê gót trong khu vườn vắng. Bóng chàng đổ dài trên thảm cỏ xanh mượt, cô độc và lặng lẽ. Bờ vai rộng uể oải vác ba lô, oằn nặng thêm những muộn phiền, ray rứt, lẫn khổ đau không thể thốt thành lời. Mặc nhiên, Vĩnh Huy cứ chậm rãi bước đi. Chàng lang thang vô thức khi hoàng hôn đã gấp gấp buông rèm.

Cả góc trời đỏ rực .

- Huy!

Thấy chàng chẳng có phản ứng gì, Bích Thủy - cô gái vừa gọi tên Vĩnh Huy tức tốc chạy đến. Nàng cố nói trong tiếng thở dốc:

- Huy à! Cậu về nhà đi! Mấy hôm nay cậu không hề đến trường, cứ lang thang ngoài đường mãi thế này không được đâu. Bác gái ở nhà lo lắng lắm. Về với mình đi Huy!

Như không hề nghe lấy lời Thủy, Vĩnh Huy cứ nhất mực tiến tới. Từng bước chân ráo hoảnh, chông chênh tựa như người trên biển đang lạc mất phương hướng.

- Huy à, đừng như vậy mà! Cậu đừng như vậy nữa. Coi như mình xin cậu. Cậu thế này mình thật sự rất đau lòng, cả bác trai, bác gái nữa. Cậu có biết không Huy?

- ...

- Cậu tỉnh lại đi! Tử Yên đã không còn nữa rồi! Cậu đau buồn thế này thì được ích gì chứ? Cô ấy có thể nhìn thấy sao, cô ấy có thể trở về sao!

- Làm ơn... để tôi yên tĩnh một mình, có được không!

Đến lúc này, Vĩnh Huy mới tỏ ra chú ý. Chàng hần học cắt ngang rồi tiếp tục bước đi, để Thủy đứng đấy, gương mặt đầy tổn thương, như thấu hiểu tất cả.

Bích Thủy, Tử Yên và Vĩnh Huy là bộ ba hết sức khăng khít. Nhưng hoàn toàn trái ngược với Tử Yên, Thủy là người dịu dàng, cả lo, và chu toàn nhất nhóm. Chính vì sự tình tế, nhạy cảm ấy, nàng đã biết trong mắt Vĩnh Huy từ lâu vốn chỉ có Tử Yên.

Chỉ mỗi mình Tử Yên.

Bích Thủy đành chôn kín tâm tình đơn phương thật sâu trong lòng mình. Nàng chỉ biết âm thầm, lẳng lặng nhìn Huy từ phía sau. Mặc dù biết chàng chẳng để ý, cũng chẳng hề hay biết. Nhưng Bích Thủy vẫn cảm thấy mãn nguyện. Và bây giờ tuy không nói với ai, nhưng Thủy hiểu, Huy đang đau. Rất đau. Vì tai nạn không may của Yên. Chàng mặc cảm tội lỗi chính mình là người đã hại Yên, bản thân chàng đã để vượt mặt người con gái mà mình yêu quý nhất. Bởi thế mà Vĩnh Huy thay đổi, con người chàng đã hoàn toàn đổi khác, đã không còn ấm áp, hiền hòa như trước. Thủy chỉ có thể bất lực đứng nhìn một Vĩnh Huy bất cần, và lãnh đạm.

...

Vĩnh Huy ngả lưng lên gốc điệp già cỗi. Dưới tán lá xanh um, bóng râm phủ mát cả khu vườn quen thuộc. Đôi mắt chàng nhắm nghiền như đang hồi tưởng về một miền ký ức xa xăm, về những tháng ngày bình yên đầy hạnh phúc. Bên Yên.

Huy nhớ!

Nhớ nụ cười rạng rỡ mỗi khi chàng “hào phóng” tặng Tử Yên que kem dâu “ngốc xít” . Nhớ đôi mắt đen ngơ ngác mỗi khi Yên nhìn chàng miệt mài làm thí nghiệm hóa học. Nhớ đôi bàn tay nhỏ nhắn, ngại ngùng,

nằm gọn trong tay chàng mỗi sớm trời trở gió. Nhớ những lúc Yên dùng dùng giận chàng vì những chuyện không đâu. Nhớ gương mặt Yên ngu ngơ khi cố sức chọc chàng cười...

Những hồi ức đẹp dễ cứ ào ạt ùa về, như hàng vạn mũi dao cứa nát trái tim Huy, khiến chàng đau tựa hồ không thở nổi. Nàng quý giá là thế, quan trọng với chàng là thế. Vậy mà Vĩnh Huy không thể bảo vệ nổi ngay cả khi đang ôm nàng trong lòng.

Chàng chối bỏ mọi thứ.

Phủ nhận mọi thứ.

Mặc dù biết Từ Yên đã thật sự rời xa, vĩnh viễn không bao giờ trở về. Nhưng sâu thẳm trong Huy vẫn còn muốn níu kéo, vẫn không cách nào chấp nhận sự thật khủng khiếp này. Chàng không chịu đựng nổi khi nghĩ đến những ngày tháng không có Yên bên cạnh. Mất Yên rồi, chàng như mất tất cả. Yên đã đến một nơi mà chàng không còn được nhìn thấy, không còn được chạm vào. Yên đã đến một nơi rất xa...

Rất xa...

Giữa bóng râm xanh mát, bờ vai rộng lại bắt thần rung lên.

6. Chương 6

Lạc Quốc, năm trị vì của Hà Vương đời thứ mười hai.

Vọng Nguyệt Lâu.

Vừa thấy bóng vị bạch y công tử tay cầm quạt trắng, đạo mạo bước vào tửu lầu, Lệ Bà liền mừng rỡ chạy ra, đơn dả chào mời:

- Trời ơi, ngọn gió nào đưa Dương thiếu gia đến đây? Thật là quý hóa quá, quý hóa quá! Mời thiếu gia lên lầu!

...

- Từ Liễu, Tiêu Lộ, Giang Nhi, Bảo Tâm ! Các con đâu rồi, mau tới đây hầu hạ Dương công tử!

Vừa dẫn Viễn Kỳ vào tới thượng phòng. Như thường lệ, Lệ Bà lại cất tiếng cho gọi các “bảo bối” ra nghênh tiếp khách quý. Ngay lập tức, các nữ tử mặt hoa da phấn, xiêm áo lộng lẫy liền tất tả ùa vào, mừng rỡ vây quanh Dương công tử. Nàng bá vai, nàng choàng cổ, nàng ùa vào lòng, nàng thì lao đến ôm chầm lấy Viễn Kỳ, rồi rít:

- Trời ơi, Dương công tử, lâu lắm rồi chàng không đến thăm, thiếp nhớ chàng quá!

- Đúng đấy! Nghe nói chàng sắp thành thân phải không? Thiếp không chịu đâu! Nữ tử nhà nào mà may mắn vậy?

- Hôm nay chàng nhất định phải đền bù cho thiếp!

Viễn Kỳ mỉm cười, đoạn xuýt xoa:

- Các mỹ nhân của ta, yên nào, yên nào! Ta có chuyện cần nói với Lệ Bà. Ngoan ngoãn ngồi đây đợi ta. Biết chưa!

Nói rồi chàng đứng lên, bước đến chỗ chủ nhân Vọng Nguyệt Lâu, ghé sát mặt vào tai Lệ Bà.

Như đã hiểu ý, Lệ Bà vội ra hiệu cho bốn cô nương lập tức lui ngay. Dùng dằng một hồi, các mỹ nhân mới miễn cưỡng bước ra với gương mặt hờn dỗi.

Viễn Kỳ lại điềm nhiên ngồi xuống bàn, tiện tay rót ỉnh một tách trà nóng. Chàng đưa lên môi nhắm nháp, tận hưởng hương thơm dịu dàng ấm nóng của hoa cúc, hòa lẫn một chút điệu đà ngây ngất của lá sen. Đôi mắt chàng lơ đãng hướng rang ngoài cửa sổ. Viễn Kỳ miên man ngắm nhìn những tán liễu vờn mình trong gió sớm. Vài chú chim non chao lượn trên thảm nhung xanh biếc, kéo theo tia nắng hồng sẫm ánh vắt ngang

trời. Tới khi đùa nghịch chán chê, chúng mới ngoan ngoãn tìm nơi đáp xuống, cất tiếng hót véo von đón ngày mới vừa đến trong tiết trời nên thơ.

Đang say sưa nhìn ngắm phong cảnh đẹp hiếm có ngoài bậu cửa, một giọng nói dịu dàng bỗng vang lên, cắt ngang cuộc thưởng ngoạn ngẫu hứng của Viễn Kỳ:

- Hôm nay... lại có chuyện gì khiến chàng không vui sao?

Hồng y nữ tử từ ngoài bước vào, vừa buông câu hỏi lửng, nàng bình thản ngồi xuống, tiện tay rót ỉnh một tách trà nóng. Nhưng nàng không vội uống, mắt cứ đăm đăm nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt, đôi môi thanh tú nhẹ điểm một nụ cười:

- Liên quan tới hôn sự của chàng, đúng không?

Đến lúc này Viễn Kỳ mới thật sự “thu hồn” về, chàng dốc cạn tách trà như uống một chung rượu, cười giễu cợt.

- Cả thành này ai chẳng biết, Dương thiếu gia trước giờ vốn nổi danh là phong lưu, đa tình. Nơi nào có bước chân chàng đi qua, ắt hẳn sẽ vương lại một mối tình không trọn vẹn. Biết bao cô gái đã vì chàng mà khổ đau, vì chàng mà rơi lệ. Làm thê tử của một người như thế, cô nương ấy thật sự đã đáng thương lắm rồi. Vậy mà... phải chịu đựng thêm sự ghê lạnh của chàng, chẳng khác nào khổ càng thêm khổ.

- Nàng đang khen hay mỉa mai ta vậy?

Viễn Kỳ nhìn Nhược Cẩm dò xét, và lập tức nhận được cái nhún vai vô thưởng vô phạt.

- Chàng đừng giận. Tuy chưa một lần diện kiến, nhưng thiếp nghe đồn đại đã lâu, nhan sắc Lâm tiểu thư thật vô cùng kiều diễm, tính tình nhu mì, đoan trang. Cẩm, kì, thi, họa đều nhất mực tinh thông. Cưới được một hiền thê như vậy, chẳng phải rất hợp ý chàng đó sao?

Viễn Kỳ “hừ” dài một tiếng, câu bản nói:

- Món bảo bối dù đẹp đẽ đến đâu, nhưng có trong tay quá dễ dàng cũng khiến ta cảm thấy nhàm chán. Hơn nữa, đó vốn dĩ chỉ là lời đồn đại, sao có thể tin được.

Viễn Kỳ nói quả thật có lí. Nói đến nhan sắc Tử Yên mà dùng đến những từ “hoa nhường nguyệt thẹn”, “nghiêng nước nghiêng thành” chắc có phần hơi quá. Nhưng kì thực ở nàng lại có nét gì đó rất ưa nhìn, và dễ gây thiện cảm. Nếu Nhược Cẩm sở hữu dung mạo kiều sa, sắc sảo như một viên huyết ngọc mê hoặc lòng người, thì ở Tử Yên lại toát lên cốt cách thuần khiết như một viên bạch ngọc sáng trong không tì vết. Vậy mà qua “miệng lưỡi thế gian” đã trở thành “chim sa cá lặn”, khuynh đảo lòng người. Dù gì lời đồn cũng chỉ là lời đồn, bao giờ cũng thổi phồng sự việc một cách phi thực tế.

Chàng tiếp lời:

- Nói tóm lại, ta tuyệt nhiên không hứng thú với nữ tử ấy. Phải chi... - Viễn Kỳ nhún mày, ra chiều suy nghĩ.
- ...thê tử sắp cưới của ta là nàng, ta sẽ chấp thuận ngay không do dự.

Nói rồi, Viễn Kỳ nhìn vào mắt Nhược Cẩm, làm hai má nàng bắt gặp đốm hồng, tim bỗng đập rộn ràng trong lồng ngực. Nàng rụt rè hỏi:

- Đó... có phải là lời thật lòng của chàng không?

Nhìn vẻ ngại ngùng của Nhược Cẩm, Viễn Kỳ đột ngột cười lớn:

- Đương nhiên là không rồi. Sao nàng lại nghiêm túc như vậy? Là tri kỉ của ta bao năm qua, chẳng lẽ nàng còn không hiểu tính ta? Ta không muốn bị ràng buộc bởi bất cứ ai, dù cho đó có là... nàng đi nữa.

Lời Viễn Kỳ khiến Nhược Cẩm đau nhói. Vậy mà nàng đã hy vọng, đã ước ao điều chàng nói lúc này là thật lòng. Ngay từ lần đầu tiên khi Viễn Kỳ bước vào tử lâu, Nhược Cẩm đã cảm nhận được khí chất kì lạ toát ra từ chàng, khiến ánh mắt nàng không cách nào rời khỏi. Để rồi tận sâu tâm hồn nàng, thứ tình cảm không tên đã bắt đầu bén rễ, lớn dần và ngày càng mạnh mẽ. Thế mà Viễn Kỳ cứ đứng đưng không biết, vô tình trêu chọc nàng hết lần này đến lần khác.

Cổ ra vẻ bình tĩnh, Nhược Cẩm gượng gạo:

- Dĩ nhiên thiếp hiểu. Nhưng thiếp tin một ngày nào đó, sẽ có người làm chàng thay đổi, sẽ có người giữ chặt trái tim thích bay nhảy của chàng, và người ấy sẽ cho chàng nếm trải cảm giác yêu, hạnh phúc và khổ đau.

Viễn Kỳ nhếch môi cười:

- Ta tuyệt đối...sẽ không để chuyện đó xảy ra.

7. Chương 7

Tử Yên phóng như bay qua hành lang vắng tanh, nhanh nhẹn chui tọt vào phòng mình để không ai phát giác. Nàng đứng tựa người vào cánh cửa gỗ lạnh ngắt vừa cài then, vội đưa tay lau giọt mồ hôi còn nóng hổi trên trán. Tử Yên khẽ thở phào nhẹ nhõm. Rút trong áo choàng “chiến lợi phẩm” vừa lấy được, nàng đặt xuống bàn, mỉm cười thích thú.

Chuyện thế này. Không biết hôm nay là ngày gì mà tư trang nhà Tử Yên bỗng nhộn nhịp khác thường. Đám gia đình cứ chạy tới chạy lui, người lau chùi bàn ghế, người quét dọn sân vườn, người tĩa tóc chải chuốt cho những chậu hoa cảnh. Mặt mày ai cũng rạng rỡ hồng hào. Ở tiền sảnh kỳ xã Vạn Luân, cha mẹ Tử Yên cũng đang bận tối mắt tối mũi để ra sức chỉ đạo cho gia nhân làm việc hiệu quả nhất. Mọi người trong nhà bận rộn đến nỗi chẳng ai thèm để ý đến nàng.

Gần một tháng trôi qua, nhờ sự chăm sóc chu đáo của phụ mẫu, cùng Linh Nhi, Thúy Nhi, Tử Yên dường như đã có thể hòa nhập với cuộc sống nơi đây. Tuy đôi khi nàng vẫn thấy tẻ nhạt, không tì vi, không sách báo, không điện đài, từng ngày với nàng trôi qua thật buồn chán. Nhưng đổi lại, sự bình lặng, âm trầm tàng ẩn trên nhành cây bụi cỏ, nơi khoảng sân rộng lớn, giữa những vòm mây xanh, đã dần dần trở thành một phần trong cuộc sống của nàng.

Từ ngày Tử Yên chấp thuận việc thành thân đến nay, nàng cứ bị giam lỏng suốt trong nhà. Mỗi lần vừa đi đến cửa, định ra ngoài thăm thú để tận mắt trông thấy cuộc sống của người dân thời phong kiến, Tử Yên liền lập tức bị gia nhân ngăn cản. Mấy ngày qua bị “trói chặt” trong nhà, đối với nàng như một cơn ác mộng. Hôm nay, nhận thấy sự giám sát đối với mình đã lơ lỏng phần nào, Tử Yên vô cùng mừng rỡ. Ý tưởng cải trang lên ra ngoài bắt đầu nhen nhóm. Nghĩ là làm, Tử Yên liền bắt tay vào kế hoạch đào tẩu đầy mạo hiểm.

...

Nhìn bộ xiêm y nam nhân vừa lấy được từ phòng Huyền ca – một gia nô của kỳ xã Vạn Luân, Tử Yên cảm thấy mừng thầm vì cuối cùng mọi chuyện cũng “đầu xuôi đuôi lọt”. Nếu để ai bắt gặp đường đường một đại tiểu thư cảnh vàng lá ngọc lại vào phòng nam nhân cốt là để... trộm đồ, thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà, nàng cũng chẳng thể rửa sạch được danh dự ỉnh.

Tử Yên khoác bộ quần áo màu ngà vào người, đôi bàn tay khéo léo vấn tóc lên rồi giấu trong mũ vải. Nhìn nàng bây giờ chẳng khác nào trang nam nhi thứ thiệt. Tử Yên ngắm mình trong gương, vờ hoảng hốt :

- Trời ơi, con nhà ai mà đẹp trai thế này! – Rồi lại mỉm cười nghịch ngợm. – Đúng là người đẹp, mặc gì cũng đẹp!

Tử Yên khá tự tin về tài cải trang và chắc chắn sẽ chẳng ai nhận ra. Bên cạnh đó, cách đây hai năm, nàng đã từng tham gia một lớp võ Karatedo, nên bây giờ cũng an tâm phần nào vì đã thủ được vài chiêu phòng thân.

...

Tử Yên thật không dám tin vào mắt mình. Đổ ra trước mặt nàng là khung cảnh sầm uất, vui tươi, và thật nhiều màu sắc. Trên khắp các con đường trải dài nhẵn nhụi, in hằn từng bước chân rộn rịp, reo vui của lũ khách thập phương. Ai ai cũng mặt mày hớn hởi, áo quần chỉnh chu như đang vi vu trong đêm hội lễ. Tỉu lâu, cửa hiệu, quán xá san sát nhau. Những ngôi nhà hai tầng bằng gỗ được xây dựng công phu, trong đêm tối dường như đang phát sáng. Góp phần cho bầu không khí càng thêm sống động, là những gian hàng lạ mắt được trang hoàng lộng lẫy bằng đèn lồng rực rỡ, màn treo mĩ miều, hòa cùng ánh nến lung linh làm bầu

không gian càng trở nên huyền mờ, huyền hoặc. Đêm thanh tao lồng gió, đầu đó vang lên tiếng nói cười ríu rít, xen lẫn tiếng chào mời í ới của kẻ bán người mua. Tất cả đã tạo nên một Hàn phố rất nhộn nhịp, sung túc nhưng cũng rất đậm thắm, nên thơ.

Nhanh nhẹn móc ra vài vụn bạc, Tử Yên mua liền hai xâu kẹo hồ lô và một cái bánh mật bé xíu thơm nức mũi. Khi đã đánh chén no nê, nàng lại tiếp tục cuộc dạo chơi đang đến hồi cao hứng. Băng qua dòng người đang nườm nượp ngược xuôi, Tử Yên rảo bước đến góc hồ tĩnh lặng. Nàng gió lại nổi hứng đùa nghịch, chốc chốc làm dong đưa vài chiếc ghe đang ngoan ngoãn vịn bờ. Tử Yên ngẩng nhìn từng đợt sóng gợn vỗ trên mặt nước, bỗng cảm thấy nơi đây sao quá đổi bình yên. Sự bình yên kì lạ khiến lòng nàng quặn lại, miên man khó tả, tựa làn khói ve vãn trên mặt hồ.

Dứt mình ra khỏi những muộn phiền, Tử Yên lại tiếp tục rảo bước. Đôi bàn chân thoăn thoắt lia nhanh như chạy trốn khỏi hồ nước đen thẳm, trước khi nổi hoang mang cố hữu lại chực chờ ập đến.

...

Tử Yên dừng chân bên quầy hàng lưu niệm. Nàng đảo mắt nhìn quanh. Một luồng sáng bất chợt lóe lên. “Thủ phạm” chính là mảnh bạch ngọc được đeo gọt tinh tế. Nàng đứng đấy, say sưa ngắm nghía món bảo vật tuyệt đẹp. Nghĩ ngợi một lúc, Tử Yên quyết định mua miếng ngọc ấy, phòng sau này có trở về tương lai, đó sẽ kỉ vật để nàng tưởng nhớ đến những ngày tháng sinh sống tại Lương Châu. Tử Yên định chạm vào mảnh ngọc, cùng lúc đó, một bàn tay rắn rỏi đã nhắc bổng nó lên, kèm theo đó là giọng nói trầm ấm đầy giễu cợt:

- Ông chủ, miếng ngọc này bao nhiêu, ta mua?

Bất ngờ bị phồng tay trên khiến Tử Yên khựng lại. Nàng vội ngước lên với vẻ mặt tức tối.

Và...

Hình ảnh người đối diện khiến Tử Yên choáng ngợp. Chàng vận bạch y, dung mạo anh tuấn như tượng tạc. Hai mắt sáng như sao, khéo léo ẩn dưới đôi mày kiếm kiên định. Sống mũi cao thông tuệ. Điệu cười nửa môi đầy ngạo mạn. Phong thái nho nhã, khí chất bất phàm. Chung quy có thể kết luận, đây quả là một - trang - mỹ - nam - tử. Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, Tử Yên mới dùng dằng lên tiếng:

- Này! Miếng ngọc ấy do tôi thấy trước, nó phải là của tôi mới đúng!

Viễn Kỳ nhìn sang người thiếu niên bên cạnh, đoạn mỉm cười từ tốn:

- Tiểu huynh đệ, tuy rằng huynh thấy trước, nhưng người chạm vào trước... là ta. Hiển nhiên nó phải thuộc về ta. Đạo lí đơn giản như vậy, chẳng lẽ huynh không hiểu? –Viễn Kỳ phe phẩy chiến lợi phẩm như trên tức Tử Yên. – À, nếu như huynh không phục... Nào! Đến đây! Nếu lấy được, nó sẽ là của huynh.

- Tưởng tôi không dám à.

Nói rồi Tử Yên tức tốc lao đến với vẻ đầy quyết tâm. Nhưng Viễn Kỳ nào có ý để nàng đoạt lấy dễ như thế. Với chiều cao vượt trội, chàng hoàn toàn có thể bảo vệ món bảo vật xinh đẹp chỉ bằng cái hất tay. Thế là Tử Yên cứ nhảy lên nhảy xuống, vồ tới vồ lui, nhưng đều chẳng thể chạm vào nó.

Tới khi thấy mình đang là tâm điểm của mọi người, và nụ cười thích thú của bạch y công tử đã rộng đến mang tai, Tử Yên mới giận dữ hét lên:

- Dám đem tôi ra làm trò đùa. Huynh tưởng tôi là gì? Tôi không cần miếng ngọc ấy nữa!!!

Phốt lờ ánh nhìn phẫn nộ của Tử Yên, Viễn Kỳ điềm nhiên đặt vào tay vị bá bá bán hàng một nén bạc lớn, rồi thông thả bước đi. Chẳng thèm ngoái đầu lại, chàng ung dung giơ cao chiếc quạt trắng vẩy vẩy vào không trung, không quên gửi lại một lời chào chào chào:

- Đa tạ!

8. Chương 8

Tử Yên bước chân vào Tiêu Dương Lầu, nhanh nhẹn tìm ình một chỗ ngồi trống. Nàng gọi qua loa vài món và thông thả ngồi chờ. Tử Yên thơ thẩn ngắm nhìn chiếc đèn lồng đang tung mình theo gió, vẽ nên một vũ điệu dịu dàng bằng ánh nến, nàng bỗng giật mình vì giọng nói nhỏ nhẹ vừa vang lên.

- Công tử, sao công tử lại ngồi một mình? Công tử có tâm sự gì chăng? Hay là... nếu chàng không phiền, tiểu nữ xin mạn phép được trò chuyện cùng chàng?

Đập vào mắt Tử Yên là hình ảnh một vị cô nương mi thanh mục tú, dáng vẻ uyển chuyển, giọng nói thanh thoát. Cô nương ấy ngỏ lời làm quen, còn dạn dĩ đề nghị ngồi cùng nàng. Tử Yên thật không ngờ, ngay cả khi cải giả nam trang, nàng cũng có sức hấp dẫn mạnh mẽ như vậy. Tử Yên nhất thời bối rối. Nàng chẳng biết phải xử sự thế nào, đành khéo léo khước từ. Tử Yên khẽ đằng hắng, trầm giọng bảo:

- Được vị cô nương xinh đẹp thế này chiếu cố, thật là diễm phúc cho tại hạ. Nhưng xin nàng thứ lỗi, tại hạ chỉ là kẻ phạm phu tục tử, không khéo ăn nói. Sợ làm phật lòng nàng thì quả là đắc tội. Vào lúc này, xin hãy để tại hạ được một mình.

Tuy là lời từ chối, nhưng lại hết sức nhã nhặn lịch thiệp, làm hồng y nữ tử thập phần cảm thông. Nàng mỉm cười ý nhị:

- Vậy, không làm phiền công tử.

Khi trông thấy cô nương áo đỏ điểm gót quay đi, Tử Yên chỉ có thể lắc đầu. Nàng lại tiếp tục hướng mắt ra ngoài, ngắm nhìn vu vơ cảnh phố xá trên đường. Chợt Tử Yên trông thấy một dáng người cao lớn, khoác trên mình bộ bạch y quen thuộc. Chàng thông thả tiến tới rồi khoan thai đi vào tửu quán. Nhìn người vừa lướt qua, mi mắt nàng liền giật giạt phản ứng.

Không thể nào nhầm lẫn. Đây đích thị là tên ôn thần đáng ghét lúc nãy. Hắn ta đi theo “ám” mình chắc. Đúng là “oan gia ngõ hẹp”.

Hừ!

Bạch y công tử vừa ngồi xuống, lập tức có hàng tá mỹ nữ xúm xít vây quanh, khiến nam nhân trong quán thập phần ghen tức. Thấy thế, Tử Yên liền mon men lại gần và ngồi vào chiếc bàn trống sát bên. Quay lưng lại với nam nhân ấy, nàng chăm chú lắng nghe để tìm hiểu về chàng, âm thầm tìm thời cơ “trả đũa”.

Tên tiểu nhị cuối cùng cũng đã tìm ra vị khách quan khi nãy đang ngồi đằng kia, tự dưng biến đầu mắt. Sau khi để lại trên bàn Tử Yên đĩa bánh bao nóng hổi, một con cá chép chiên xù thơm phức, đĩa thịt xào vàng ươm và một cái hồ lô vừa tầm màu hổ phách, y lại tất tả chạy đi cùng những bọn bề của công việc. Ngay sau đó, Tử Yên liền huy động hết các bộ phận tay, miệng, hàm hoạt động hết công suất, bù đắp lại năng lượng đã hao tổn suốt từ tối đến giờ. May mắn thay, lúc này nàng đang cải trang thành nam nhi, chứ đường đường là tiểu thư danh giá mà lại ăn uống “khăng khái không khoan nhượng” thế này, Lâm gia chắc sẽ chẳng còn mặt mũi nhìn thiên hạ.

Đang ra sức ngón lấy ngón để chiếc bánh bao thơm phức, Tử Yên bỗng nghe thấy tiếng cãi vã lao xao từ bàn kế bên:

- Mảnh ngọc bội này đẹp thật! Chàng tặng cho cho thiếp đi!

- Cô thật là, mảnh ngọc đẹp thế này, phải tặng cho tôi mới xứng.

- Các cô đứng là không biết xấu hổ, mảnh ngọc này ắt hẳn là rất quý, chàng mua để tặng cho người quan trọng nhất. Người ấy chẳng phải ai khác, đó chính là ta. Chàng đã hứa với ta, sẽ mua cho ta một bảo vật thật giá trị. Đừng có mà vờ vĩnh nữa, rõ chưa?

Những tiếng cự cãi léo nhéo bắt đầu vang lên. Mãi một hồi, đương sự mới lên tiếng can ngăn:

- Được rồi, được rồi. Mảnh ngọc này ta không tặng ai cả, để các nàng khỏi phải tranh giành. Còn Trân Nhi, ta sẽ tặng cho nàng một món quà khác, còn quý hơn mảnh ngọc này gấp trăm lần. Được chưa?

- Thế còn thiếp thì sao?

- Cả thiệp nữa?

- Được, được. Ai cũng có phần cả.

Nghe bạch y công tử dễ dàng các mỹ nhân khiến Tử Yên không khỏi chường tai. Ngay từ lần chạm trán đầu tiên, nàng đã có ấn tượng không tốt về chàng, đến lúc này, ấn tượng ấy càng lúc càng xấu đi. Trong mắt Tử Yên giờ đây, chàng chẳng khác nào kẻ đẹp mã giàu có, vừa ngang ngược đáng ghét, vừa phong lưu đa tình.

Tiếng ca lẻ nhè chợt vang lên. Đó là giọng hát của một thanh niên say rượu vận áo màu chàm, hòa cùng tiếng reo hò phấn khích của những người bằng hữu.

Ánh mắt Tử Yên bỗng nhiên bừng sáng. Nàng nhìn người say rượu, điểm môi cười lém lỉnh.

...

Thú ca hát đang đến hồi cao hứng. Hơi men của đệ nhất mỹ tửu Nữ Nhi Hồng làm cho y vô cùng phấn khích. Y cứ râm ran mãi một bài ca không tên, cùng với sự liên xướng của dàn nhạc cụ bát đĩa.

“Bộp”

Chiếc bánh bao to tướng bay thẳng vào đầu làm y giật nảy mình. Gương mặt hồng hào chợt ngẩn ra. Y đảo mắt ngoảnh quanh, rồi giận giữ quát lớn:

- Tên nào, tên nào cả gan ném bánh vào đầu ông ? Chán sống rồi phải không? Có ngon thì lên tiếng xem nào?

Giữa tình thế đó, Tử Yên mới đột ngột đứng lên, lớn tiếng trả lời:

- Là hần! Chính mắt tôi thấy hần đã ném bánh vào huynh!

Lúc này, vị công tử áo trắng cũng quay lại, xem xét chuyện gì đang xảy ra.

Nghe thấy giọng Tử Yên, người thực khách say rượu liền xoay về hướng nàng vừa chỉ, chớp mắt liền hồi nhận diện “kẻ gây án”. Khi đã xác định rõ vị trí “thủ phạm”, y hùng hổ tiến đến. Nhìn dáng người xiêu vẹo và thái độ hung hăng của y, ai cũng thầm lo lắng cho công tử vận áo trắng. Thoắt cái, gã say rượu đã lao đến túm lấy cổ áo chàng mà quát tháo ầm ĩ :

- À! Tên oắt con! Người to gan lắm! Dám ném bánh vào thiếu gia đây. Hôm nay người chết chắc rồi!

Không đợi xem phản ứng của bạch y nam tử, cũng chẳng cần biết màn kịch vui diễn biến ra sao, Tử Yên vội vã đặt một vụn bạc trên bàn, rồi lẳng lặng chuồn đi, trước khi mọi chuyện vỡ lở.

.....

Tử Yên vươn vai, bước đi nhanh nhưng đầy sảng khoái. Trên môi đào nghịch ngợm, nụ cười viên mãn vẫn hiện hữu như muốn khẳng định rằng, vụ vừa rồi khiến nàng rất hả hê. Chẳng cần phải nghĩ, Tử Yên cũng có thể tưởng tượng ra, bộ mặt vị công tử đáng thương kia trông khó coi thế nào, khi bị người say xỉn mắng nhiếc không tiếc lời, có khi còn bị một trận đòn nên thân.

- “Thôi kệ! Ai bảo hần dám xem thường mình!” – Tử Yên khịt mũi rồi thông thả bước tiếp.

Bóng tối len lõi mọi ngõ ngách, hiên ngang bao trùm cả không gian, nhưng vẫn phải thu mình trước ánh đèn rực rỡ, lộng lẫy ủa vào mắt, tràn vào lòng. Gió điệu đà hát khúc tình ca, êm dịu thiết tha mãi dặt dìu không dứt.

Đêm huyền ảo, vui tươi, nhưng cũng không kém phần yên bình, sung túc.

Tử Yên định bụng dạo vòng nữa rồi về, trước khi cả tư trang phát hiện nàng vắng mặt. Tử Yên dừng chân trước gian hàng bán đèn giấy, ngắm nghía say sưa những chiếc đèn được trang trí công phu, muôn hình vạn trạng. Nàng chạm nhẹ, một đóa sen bung nở giữa không trung, hờn hờ hỏi:

- Ông chủ, chiếc đèn này bao nhiêu?

- Tiểu huynh đệ, ta không lấy tiền, nếu thích, ta sẽ tặng nó cho huynh.

Giọng nói với âm vực lạ cất lên sau quầy hàng làm Tử Yên bất ngờ. Nàng hơi ấp úng, đôi mắt trong veo chợt ánh lên những tia nhìn ngơ ngác:

- Hơ...hàng để bán, ông sao có thể tặng tôi được?

- Sao lại không? Huynh là người quen của ta, ta tặng huynh cũng là lẽ thường tình. – Giọng nói kì lạ vẫn đều đều bình thản.

Tử Yên chau mày suy nghĩ. Từ hồi bị lạc về chốn quái quỷ này, đây là lần đầu tiên nàng bước ra khỏi nhà, tầm quen biết của nàng chỉ gói gọn quanh Kị xã Vạn Luân, lấy đâu ra người quen nơi phố chợ.

Tử Yên e dè hỏi lại:

- Ông chủ, chắc ông nhìn nhầm tôi với ai rồi, tôi...

- Không, ta làm sao có thể nhìn nhầm.

Đang nói giữa chừng, đồng tử Tử Yên bất chợt mở lớn. Nàng ngậy ngốc nhìn người trông quầy vừa vén chiếc đèn hoa đối diện, để lộ gương mặt cùng nụ cười quen thuộc.

Đây không phải ai khác mà chính là bạch y công tử – khắc tinh số một của Tử Yên. Đúng là “không phải oan gia không đụng đầu”, chỉ trong một đêm, nàng và hắn đã chạm trán những ba lần. Trông bạch y nam tử từ trên xuống dưới không hề bị trầy xước, sứt mẻ gì, thậm chí còn lấp lánh, lung linh hơn cả lúc đang “trêu hoa ghẹo nguyệt”. Tử Yên chưng hửng một hồi, rồi nhẩn mặt than thầm. Tình cảnh lúc này của nàng thật vô cùng bi đát.

“Không lẽ xui dữ vậy? Mới đi được vài bước mà đã đụng phải hắn. Nếu để hắn tóm được, không khéo giải mình lên quan uống trà thì “toi cơm”. Ba mươi sau kể, tẩu vi thượng sách.”

Ý nghĩ vừa lóe lên, đã lập tức thúc đẩy hành động. Trước khi kịp thấy nụ cười đắc ý trên gương mặt Viễn Kỳ, Tử Yên đã co cẳng chuồn mất. Nàng cố chạy thật nhanh, hậu quả là hết đâm vào người này, lại va vào kẻ khác. Bỏ ngoài tai những tiếng chửi bới, Tử Yên ngang nhiên phi qua các dãy hàng bên đường, hy vọng thoát khỏi sự truy kích phía sau.

Viễn Kỳ vẫn kiên nhẫn bám sát. Chàng đến giờ vẫn chưa vội ra tay.

Tử Yên vô tình va phải một người đàn ông to khỏe. Y giận dữ túm lấy nàng, không tiếc lời đe dọa. Tử Yên cố giãy giụa hồng thoát khỏi “gọng kiềm” lực lưỡng ấy, nhưng... không thể. Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nàng đành “nhe nanh” cắn phập vào bắp tay bệ vệ kia một phát khiến y giật mình buông tay. Nhân cơ hội ấy, Tử Yên liền nhanh chân tẩu thoát. Cùng lúc đó, “kẻ đeo bám số một” cuối cùng đã đuổi đến. Viễn Kỳ định chấm dứt màn kịch “rắn đuổi hươu, mèo vờn chuột” nhưng Tử Yên đã nhanh hơn một bước. Nàng nhẹ nhàng nhảy qua xe chở rau vừa trở tới, đồng thời hất tung những bó rau vào chàng.

- Hừm! Tiểu tử, ngươi dẻo dẹo thật! – Viễn Kỳ nhếch mép cười, rồi tức tốc đuổi theo.

Vừa thấy Viễn Kỳ xông đến, Tử Yên liền nghiêng người theo phản xạ. Chàng lỡ tay chụp nhầm chiếc mũ vải làm suối tóc của nàng được dịp bung xõ, mang theo mùi hương lài điệu bay trong gió. Khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau, Viễn Kỳ chợt thần người. Đến khi chàng sực tỉnh, Tử Yên đã biến mất cùng hương hoa. Viễn Kỳ nhìn chiếc mũ vải trên tay, cười cay cú:

- Tiểu tử! Lần sau đừng để ta gặp lại. Bằng không, cô chết chắc rồi!

9. Chương 9

Đêm hôm nay, thành Giang Châu bỗng rộn rã lạ thường. Người như đông hơn, cờ hoa giăng đầy, pháo nổ rình rang. Khắp nơi đều ngập chìm trong sắc đỏ – màu của hỷ sự và vạn điều may mắn. Không gian lấp đầy ánh sáng của đèn lồng ánh đuốc, tưởng chừng có thể làm lu mờ cả trời sao đang ngự trị trên cao. Từng dòng người đua nhau ủa ra đường để chứng kiến cảnh rước dâu của nhị thiếu gia - con trai Dương tri huyện.

Không quá phô trương, cũng không quá rầm rộ, nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến người khác phải ngưỡng mộ, trầm trồ. Dàn kèn trống rộn rã đi trước, tân lang cười ngửa trắng đũng đỉnh theo sau. Tân nương

đang yên phận ngồi trong kiệu hoa trưởng giả bốn người khiêng. Cuối cùng là đoàn gia nhân chân bước nhịp nhàng, tay ôm sĩnh lễ. Ai cũng xiêm y lộng lẫy, nét mặt vui tươi, riêng chỉ có tân lang, tân nương là tuyệt nhiên không biểu lộ cảm xúc.

Trời bắt đầu nổi gió. Từng cơn gió mát rượi chốc chốc lại nổi lên như muốn cùng chung vui. Chưa thỏa chí tung hoành, nàng gió còn nghịch ngợm ulla vào kiệu hoa, để chiêm ngưỡng dung nhan của tân nương – người thiếu nữ xinh đẹp, hạnh phúc nhất đêm nay.

Nhưng không ngờ...

Người người đứng ngoài đều chỉ biết chỉ trỏ, ngợi khen vẻ đẹp của kiệu hoa, thán ca thán và ghen tị với hạnh phúc của tân nương, mà không hề biết rằng, bên trong, tân nương đang khóc, gập người lại mà khóc, để những tiếng nấc nghẹn ngào không thể thoát ra, để thời gian như ngừng trôi trong không gian bó hẹp ngột ngạt ấy.

...

Hình như khóc xong rồi, cảm thấy thoải mái hơn, suy nghĩ cũng đôi phần thông suốt. Tử Yên mau chóng gạt những giọt nước mắt đang vương dài trên má. Nàng dần lòng kìm nén nỗi đau, nỗi nhớ Huy da diết và rũ bỏ sự yếu mềm trong sâu thẳm tâm can. Kể từ ngày hôm nay, nàng quyết tâm sẽ không bao giờ khóc, không bao giờ rơi thêm giọt lệ nào. Tử Yên hiểu, sẽ không ai chở che và bảo vệ như lúc nàng ở nhà. Nếu như nàng không kiên cường hơn, mạnh mẽ hơn thì sẽ chẳng bao giờ tồn tại được ở chốn xa lạ này.

Tử Yên vén màn kiệu, nhìn ra đường, ngạc nhiên ngắm nghía từng dòng người đang dạt ra hai bên, mặt mày háo hức, ăn vận bánh bao, cốt chỉ để được xem cảnh đưa rước tân nương.

“Mà tân nương còn ai khác ngoài mình?”

Nghĩ đến đây, Tử Yên cũng thấy được an ủi phần nào, cơ hồ đã tươi tỉnh hơn nhiều. Vì vậy nàng mới có thể chứng kiến một cảnh tượng kì lạ, xưa nay chưa từng thấy. Đoàn rước tân nương đi đến đâu cũng có hàng tá các mỹ nữ xếp hàng, lệ dài vương mi, mặt hoa sầu não. Điều đó khiến Tử Yên không khỏi băn khoăn.

“Kì thực, tân lang vốn là người thế nào?”

Thấy tân nương đột ngột lộ mặt ra, mai bà đi cạnh hốt hoảng giục nàng hạ màn xuống. Tử Yên đành miễn cưỡng làm theo, dù thực lòng vẫn chưa mãn nhãn.

Trên căn gác của Vọng Nguyệt Lâu.

Một bóng người đang lặng lẽ đứng đấy, hoàn toàn đối lập với ánh sáng bên ngoài. Khoảnh khắc tân lang cưỡi ngựa trắng đi qua, gương mặt diễm lệ ngập chìm trong bóng tối.

.....

Dương phủ lúc này như một chiếc đèn lồng màu đỏ khổng lồ tọa lạc giữa Giang Châu, trịnh trọng khoác lên mình chiếc áo dạ quang, làm bầu không gian chung quanh bừng sáng.

Mọi thứ chuẩn bị cho hôn sự, từ ẩm thực, nhã nhạc đến cách bài trí nội thất trong phủ đều hết sức chu toàn. Tất cả đều toát lên cốt cách sang trọng, trang nhã nhưng cũng không kém phần phóng khoáng, vui tươi.

Gia chủ đang tất bật chuẩn bị tiệc mừng để chiêu đãi khách mời. Người ra kẻ vào dập diu như mắc cửi, ai cũng mặt mày rạng rỡ, nụ cười không lúc nào thiếu vắng trên môi. Đích thân phu thê huyện lệnh ra tận cửa tiếp khách.

Đoàn rước tân nương đã về đến phủ.

Vừa bước xuống kiệu, mai bà liền cẩn trọng dìu Tử Yên vào trong. Còn Viễn Kỳ lập tức nhập hội với các hảo huynh đệ đang bàn luận ngoài vườn. Tân lang, tân nương giờ mỗi người mỗi ngã, chẳng ai thêm đoái hoài đến ai, hay chí ít đến cả tư tưởng muốn tìm hiểu đối phương là ai cũng chẳng có.

Cả hai đều có chung ý nghĩ.

Đã là hôn sự không như mong muốn, thì có là ai... cũng vậy mà thôi.

.....

Bên trong sảnh đường tràn ngập mùi trầm hương, vừa có tác dụng làm tinh thần sảng khoái, vừa khiến nội phủ trở nên ấm cúng hơn. Những câu đối với lời hay ý đẹp. Những chiếc đèn lồng thơm hương sáp. Những tấm màn đỏ thêu uyên ương loan phụng. Mọi thứ đều hoàn hảo, vui tươi, như để cầu chúc cho đôi tân nhân hạnh phúc bên nhau, bách niên giai lão.

Nén nhang báo hiệu hỷ thời sắp đến.

Chỉ còn vài khắc nữa thôi.

- Giờ lành đã điểm, xin mời tân lang tân nương ra đại diện làm lễ bái đường.

Giọng bà Mailanh lóat vang lên. Ngay sau đó, tất cả những hoạt động bên lễ đều được gác lại, để tập trung cho sự kiện quan trọng nhất đêm nay.

- Nhất bái thiên địa!

- Nhị bái cao đường!

Hai vái thủ tục đã trôi qua êm thấm, bằng chứng là Dương huyện lệnh từ nãy đến giờ cứ vuốt vuốt chòm râu đen nhánh, Lâm lão gia gật đầu, còn nhị vị phu nhân thì mỉm cười đôn hậu. Tử Yên khẽ thở nhẹ. Nàng đã làm khá tốt những nghi thức trên nhờ học được từ các phim kiếm hiệp. Nhưng cảm giác chẳng hề giống như nàng tưởng tượng. Có điều gì thật kì quặc, gượng gạo khi bản thân là nhân vật chính, phải thực hiện những động tác vốn chỉ có trong phim ảnh cổ trang.

Tử Yên muốn nhanh chóng chấm dứt trò vái lạy phiền phức này, nên khi câu “ phu thê giao bái” vừa vang lên, ngay lập tức, nàng liền xoay ngang đối diện tân lang, và lấy hơi gấp người thật mạnh. Cái gấp người quá đà suýt khiến chiếc khăn lụa choàng đầu của nàng phi thẳng xuống đất. Nhanh như cắt, Tử Yên đã kịp thời chụp lại trong lúc đang cúi người thi lễ.

“...Hơ, gì thế này?”

“...Hơ, gì thế này?”

Lúc Tử Yên và Viễn Kỳ toan ngẩng đầu lên, dường như có gì đó lập tức níu họ lại. Thì ra, mào cưới của đôi tân nhân đã vô tình vướng vào nhau tự lúc nào không rõ. Hậu quả lúc này cả hai phải cong lưng đứng đấy, chụm đầu vào nhau mà chẳng biết làm sao.

Hề Tử Yên định ngoi lên, nàng liền bị Viễn Kỳ ghì lại không thương tiếc.

- Này! Huynh làm sao thế hả? –Tử Yên giận dữ hỏi.

Phần vì Tử Yên ăn nói với mình bằng thái độ cộc cằn, phần do đang lâm vào tình thế dở khóc dở cười, có nguy cơ làm mình bị bẽ mặt trước quan khách. Nên dù là một người ôn hòa, luôn nhã nhặn với phái nữ, nhưng Viễn Kỳ cũng không nén nổi bức bối. Chàng khó chịu bảo:

- Thật thất lễ, ta không thể để nàng làm vậy được.

- Chẳng lẽ cứ đứng mãi thế này?

- ...

Thay cho câu trả lời là một sự im lặng đáng sợ. Thật sự lúc này, ngay cả Viễn Kỳ cũng không nghĩ ra được kế sách khả thi nào.

Cuối cùng...

Khách khứa đứng xem bắt đầu xào xáo , đôi thông gia cũng cảm thấy sốt ruột. Nghi lễ đã hoàn tất từ lâu, vậy mà không hiểu sao đôi tân nhân mãi chẳng chịu đứng dậy.

Bỗng...

Cả hai đột ngột ngẩng đầu lên. Chiếc mào tân lang bị hất cao lên không trung rồi lập tức rơi xuống, nằm chổng chơ giữa đại sảnh. Viễn Kỳ và Tử Yên đều mất đà ngã ngược ra sau, đè lên cả những vị khách mời

làm họ nhào người theo, đúng theo hiệu ứng dây chuyền do ai nấy cũng vấy áo xum xuê. Người này “đo đất” liền kéo theo người khác cùng “an tọa” với mình.

Chỉ trong chốc lát, sảnh đường Dương phủ đã trở thành “bình địa”. “Xác người” la liệt với đủ mọi âm thanh cầu nhàu, la hét.

Cũng chỉ trong chốc lát, đại hôn di hỷ Dương – Lâm đã trở thành “kỉ niệm khó phai” với tất cả mọi người.

10. Chương 10

Lạc Quốc, năm trị vì của Hạ Vương đời thứ mười hai.

Dương phủ.

Không gian bình yên, tĩnh lặng trong phòng lúc này thật hoàn toàn trái ngược với không khí rộn rã, huyền ảo ngoài đại sảnh.

Những cánh quỳnh trắng muốt bay trong gió, như mưa tuyết vương nhẹ giữa trời thu, âm thầm gầy vào màn đêm một dạ khúc không lời.

Sương khuya lả lướt kết đọng trên lệ đài mong manh, thi thoảng lóe sáng tựa bạch ngọc, mê hoặc lòng người.

Bốn bề thật thanh tao, yên ả.

Cảnh vật bên ngoài đẹp đẽ là thế, thi vị là thế, ấy vậy mà, có một người lúc này lại chẳng có tí tâm trạng thưởng ngoạn nào.

Tử Yên ngồi một mình trong căn phòng rộng. Nàng vươn người hít thở, cảm nhận hương hoa quỳnh thoang thoảng, nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian.

Chung quanh hoàn toàn yên ắng, chỉ có tiếng trống bụng của nàng đang nhiệt liệt biểu tình. Từ sáng đến giờ vì buồn phiền nhiều việc, Tử Yên chẳng muốn ăn bất cứ thứ gì. Hậu quả là lúc này mặt nàng cứ như cái bánh trắng nhúng nước, xanh xao đến thảm thương. Đến khi không chịu thêm được nữa, Tử Yên đành kéo khăn loan phụng xuống, tìm kiếm xem trong phòng có gì bỏ bụng không. Vừa nhìn thấy đĩa trái cây chín mọng trên bàn, nàng liền nhanh chân lao đến, chộp lấy quả táo đỏ rồi tự nhiên đánh chén. Chẳng mấy chốc, đĩa trái cây đầy vung đã vơi đi quá nửa...

Lộp cộp...lộp cộp...

Tiếng bước chân từ hành lang vọng đến, mỗi lúc một gần. Nhận thấy có biến, Tử Yên cuống cuống quăng lõi táo ra bên hông cửa sổ, chạy vội về vị trí cũ. Nàng choàng chiếc khăn đỏ lên đầu và ngoan ngoãn ngồi im.

Tiếng kéo kẹt chất chúa vang lên. Cánh cửa gỗ từ từ mở ra, để gió lạnh đột ngột ùa vào, làm những ngọn nến thơm bất ngờ chao đảo.

Một dáng người cao lớn cản trọng bước vào phòng.

Viễn Kỳ thả người xuống ghế, thần sắc trông vô cùng mệt mỏi. Chàng nhếch mày, đảo mắt khắp phòng. Đồi đồng tử nghiêm nghị phút chốc dừng lại chỗ tân nương, rồi lập tức... dời đi nơi khác.

Bốn bề vẫn lặng như tờ.

Viễn Kỳ bỗng đứng dậy, đi nhanh về phía cửa. Nhưng... chàng bất thần dừng lại. Khẽ thở hắt một hơi, Viễn Kỳ từ tốn trở vào.

...

Tay cầm chiếc gậy vàng được chạm trổ tinh xảo, Viễn Kỳ nhẹ nhàng vén khăn loan phụng lên.

Dung mạo nương tử của chàng đang dần dần hiện ra.

Thịch...thịch...thịch...

Tiếng trống ngực Tử Yên càng lúc càng dồn dập. Tim đập mạnh tưởng chừng muốn nhảy vọt ra ngoài. Chẳng hiểu sao nàng lại cảm thấy vô cùng hồi hộp.

Tử Yên ngại ngần ngẩng đầu lên.

Một...

Hai...

Ba...

Khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau, thời gian như dừng lại. Gió ngừng thổi. Lá ngừng rơi. Đến cỏ cây cũng chẳng buồn ca hát. Và tân lang, tân nương dường như cũng quên cả việc... hít thở.

Vạn vật bỗng chìm trong im lặng.

Yên ắng đến đáng sợ.

Chợt, Viễn Kỳ bất ngờ rút tay về, để chiếc khăn lụa rũ xuống, che kín mặt tân nương lần nữa.

Rồi lại từ từ vén nó lên.

Chẳng có gì đổi khác. Vẫn là gương mặt ấy, đôi mắt ấy, bờ môi ấy... Mọi thứ đều hết sức quen thuộc.

Thái độ của Tử Yên cũng hoàn toàn tương tự. Nàng sững sờ đến nỗi chẳng buồn để ý tới hành động thất lễ vừa rồi của tân lang. Đôi đồng tử Tử Yên căng tròn, tròn to, giống như vừa nhìn thấy một điều gì đó khủng khiếp. Hết sức khủng khiếp!!!

Hai ánh mắt lại sững sờ giao nhau, lần này thoáng chốc nghe như sét đánh đột ngột, sấm động bên tai.

Hương hoa quỳnh vẫn nhẹ nhàng lan tỏa, những ngọn nến vẫn bập bùng soi sáng cả căn phòng. Nhưng không khí bên trong thật nóng bức vô cùng, tưởng chừng có thể thiêu trụi tất cả.

- Là huynh (cô) ! – Cuối cùng cả hai cũng đồng thanh lên tiếng, phá tan bầu không khí đang căng như kẻ chỉ.

- Tại sao huynh (cô) lại ở đây? – Cả hai lại tiếp tục đồng thanh.

- Đừng có mà nhại theo tôi (ta)!! – Lần thứ ba trùng hợp.

Viễn Kỳ lấy tay vuốt tóc một cách thô bạo, xuống giọng nói:

- Thôi được rồi, cô nói trước đi!

- Thì đó, tôi đã nói rồi còn gì, huynh làm gì ở đây?

- Hừm! – Viễn Kỳ cười nhạt – Chính ta mới phải hỏi cô câu đó, cô đang làm gì ở nhà ta? Xâm nhập gia cư bất hợp pháp, tính bày trò phá rối cả hôn sự của ta sao?

Tử Yên ngẩng cổ toan cãi lại, nhưng xiêm y tân lang mà Viễn Kỳ đang mặc, khiến nàng không thể không chú ý. Tử Yên cứ ngó chết trân vào chàng như chẳng thể tin nổi sự thật trước mắt mình. Viễn Kỳ lúc này dường như cũng đã nhận thấy sự bất thường ở Tử Yên. Thế là, không hẹn mà cả hai cùng nhất loạt kêu lên:

- Cô (huynh) chính là tân nương (tân lang) !

Không thể nào!!!

Viễn Kỳ ngồi phịch xuống giường, cạnh bên Tử Yên, môi điểm thành một nụ cười chua chát.

- Đúng là... “không thù không thành phu phụ, không oán không thành phu thê”.

Nhìn gương mặt chán chường của Viễn Kỳ, Tử Yên bỗng nổi cơn tự ái. Nàng bắt mồm cao giọng:

- Huynh ở đây than thở cái gì? Tôi cho huynh hay, bỗng cô nương vô duyên vô cớ bị gả vào nhà này, xui xẻo đến mức lấy phải một người đào hoa, ngang ngược, không coi ai ra gì như huynh, tôi mới chính là người chịu thiệt thòi! Vậy mà... thái độ của huynh như thế là sao?

Lời đồn đại về thiên kim Lâm gia thì ra chỉ toàn lời bịa đặt. Viễn Kỳ vốn dĩ cảm thấy rất chán nản khi hay tin thế tử sắp cưới là một người thực đức đoan trang. Chẳng cần phải nghĩ nhiều, chàng cũng có thể mừng tượng ra cuộc sống của mình sau này sẽ vô cùng nhạt nhẽo. Nhưng hôm nay, Viễn Kỳ mới biết rằng Lâm Tử Yên kì thực rất đặc biệt, chỉ bằng vài lời nói giản đơn đã làm chàng thập phần hứng thú. Nàng hoàn toàn khác hẳn với những tiểu thư cành vàng lá ngọc, luôn tỏ vẻ yếu điệu nhu mì Viễn Kỳ gặp trước đây. Sau một hồi ngạc nhiên nhìn Tử Yên, chàng chợt bật cười. Ngỡ diệu đượm vẻ châm chọc:

- Khá lắm! Khẩu khí đáo để lắm. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Hôm nay ta mới biết đại tiểu thư Lâm gia kì thực là cường nữ. Quả thật là cường nữ. Nhưng ...

Lời nói của Viễn Kỳ tuy ôn hòa, nhưng lại mang hàm ý chọc xoáy. Điều đó khiến Tử Yên trong lòng tức anh ách. Trông Viễn Kỳ từ trên xuống dưới, điểm nào cũng toát lên vẻ phong lưu, khinh bạc. Đây kì thực là kiểu người mà nàng ghét nhất, chỉ nhìn thôi cũng thấy không vừa mắt. Nghĩ tới những ngày tháng sau này phải cùng chàng ăn cùng bàn, ngủ cùng phòng, Tử Yên cảm thấy quá bất hạnh. Nàng trừng mắt lườm chàng, cố gắng kìm chế:

- Nhưng mà cái gì?

Viễn Kỳ nhún vai vô thưởng vô phạt. Chàng nhếch môi cười:

- À! Ta chỉ là không ngờ, Lâm tiểu thư hiền hậu, đoan trang mà thiên hạ từng đồn đại, lại là người có sở thích... kỳ quặc.

- Quá đáng! Huynh nói ai có sở thích kỳ quặc!!! - Tử Yên cơ hồ không nhin thêm được nữa. Nàng giận dữ cắt ngang.

Phớt lờ thái độ của Tử Yên, Viễn Kỳ điềm nhiên phẩy quạt:

- Đường đường là một thiên kim, lại thích cả nam trang, la cà khắp nơi, bày trò quậy phá. Dám hỏi Lâm tiểu thư, đó chẳng phải sở thích kì quặc thì là gì?

- Huynh...

Mặt Tử Yên đỏ bừng, nàng nắm chặt tay tạo thành một quả đấm. Nhưng sức nhớ tới chuyện hôm qua, nàng buột miệng hỏi:

- O! Sao huynh nhận ra tôi... là nữ ?

Môi Viễn Kỳ lại vẽ thành nụ cười giễu cợt. Biết mình không thể “dùng vải thưa che mắt ...quỷ”, lại càng không phải là đối thủ của Viễn Kỳ trong cuộc khẩu chiến không cân sức, Tử Yên đành lặng im ngậm bồ hòn làm ngọt. Bao phần uất cứ dồn hết lên đầu, khiến gương mặt vốn đã đỏ như gấc giờ lại càng đỏ hơn.

Thấy Tử Yên cố nép vào góc giường, trên đầu tường chừng khói trắng đang bốc lên nghi ngút, Viễn Kỳ thích thú đến gần nàng. Rồi đột ngột, chàng quay phắt lại, mặt đối mặt với Tử Yên. Nụ cười bốn cột lúc này bỗng biến thành nét điểm môi gian xảo.

- Chuyện hôm qua, cô không quên chứ...?

Vẫn nhìn thẳng vào mắt Tử Yên, Viễn Kỳ khe thì thầm:

- Ta từng nói, nếu để ta gặp lại cô... thì...

Lời Viễn Kỳ nhẹ tựa lông hồng, nhưng cười trên lông hồng là cả... nghìn tấn chì nặng ạch. Hai tai Tử Yên bỗng chốc nóng lên, cơn nóng ấy nhanh chóng lan đến mặt, làm hai má nàng từ đỏ chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang đỏ. Tử Yên vội cụp mắt xuống, không dám tiếp tục nhìn vào đôi mắt ma mị kia. Từng chữ thoát ra thật nặng nề, khó nhọc:

- Huynh...huynh...muốn làm...làm gì tôi?

Tử Yên vừa hỏi, vừa lui về sau hòng tìm cách đào tẩu. Ngặt nỗi nàng vừa lê đến đâu, chàng liền theo ngay đến đó. Chỉ trong chớp lát, lưng Tử Yên đã đối mặt với vách tường lạnh ngắt.

“Không còn đường lui nữa rồi!”

Trên gương mặt tuấn tú, nụ cười ma mị vẫn không hề suy chuyển:

- Cô trang điểm lên trông cũng xinh đấy chứ. Cô thử nghĩ xem... ta muốn làm gì cô?

Tử Yên run rẩy giờ nắm đấm lên, đe dọa bằng giọng nói yếu ớt:

- Huynh...huynh... mà dám đụng...đụng vào tôi, tôi...tôi...nhất định sẽ không tha cho huynh!

Thấy nha đầu này vốn là người trời không sợ, đất không sợ, ấy vậy mà giờ đây chẳng khác nào nai vàng dưới vuốt cọp. Trước tình huống đó, Viễn Kỳ phải cố gắng lắm mới không phá lên cười:

- Ái chà! Lớn lối nhỉ, để ta xem cô làm gì được ta ?

“Nếu hần còn đến gần, mình sẽ đâm vào mặt hần. Đâm vào mặt hần! Nhất định thế!”

Lòng nghĩ như vậy, nhưng chẳng hiểu sao Viễn Kỳ đã tiến tới rất gần, mà người nàng lại vô phương động đậy. Tay chân Tử Yên giờ trở nên thừa thãi, mềm oặt và riu cả vào nhau. Chỉ có mồ hôi cứ túa ra trên trán. Hai mắt nàng chết trân, bất lực nhìn gương mặt Viễn Kỳ chỉ còn cách mình độ gang tay. Và... chàng vẫn chưa có ý định dừng lại.

“PHẢI LÀM SAO ĐÂY??? AI ĐÓ CỨU TÔI VỚI!!!”

Tử Yên hoảng quá, biết chẳng thể làm gì, đành mím chặt môi, nhắm tịt mắt lại.

...

- Hù!

Tử Yên giật bắn người, hai mi mắt bật mở. Nàng đứng hình chốc lát, ngây ngốc nhìn Viễn Kỳ.

“Hù ? Hù à ? Hù sao? Mình không nghe nhầm chứ...?”

Viễn Kỳ vẫy vẫy tay trước mặt Tử Yên. Với phản ứng của nàng, chàng dường như vô cùng thích thú. Viễn Kỳ vui vẻ hỏi:

- Hoàn hồn chưa?

Phải mất một lúc lâu Tử Yên mới định thần lại được. Biết mình vừa bị xỏ mũi, nàng điên tiết quát lớn:

- HUYNH...HUYNH DÁM TRÊU TÔI!!!

- Cô không phải kiểu người ta thích, nên cứ yên tâm, ta sẽ chẳng động vào cô dù chỉ là sợi tóc.

Viễn Kỳ từ tốn bước xuống giường. Giọng chàng thản nhiên. Nụ cười thường trực vẫn hiện hữu.

-Sao? Thất vọng à?

- Ai thất vọng chứ! – Tử Yên vừa hét, vừa ném chiếc gối uyên ương vào Viễn Kỳ. Vừa hại nàng một phen điêu đứng, vậy mà người nào đó mặt vẫn tỉnh như không. Điều bộ còn ra vẻ cực kì hả hê. Thật không thể tha thứ!

Viễn Kỳ quay người bước đi, để chiếc gối đỏ rơi phịch xuống đất. Chàng bật cười sảng khoái:

- Không có thì thôi.

...

Viễn Kỳ đứng trước tủ gỗ, khẽ khàng lấy mào tân lang xuống, kể đến là cởi bỏ chiếc hồng y bên ngoài. Từng động tác đều nhanh gọn, nhẹ nhàng.

Tử Yên trở mắt ra quan sát nhất cử nhất động của chàng, thái độ hung hăng khi nãy đột nhiên biến mất, thay vào đó là nỗi hoảng sợ cố hữu. Nàng lắp bắp hỏi:

- Huynh...huynh...đang làm...làm gì vậy?

Viễn Kỳ cúi xuống nhìn mình, rồi lại ngược lên nhìn Tử Yên. Chàng đáp gọn:

- Cởi quần áo.

Câu trả lời của Viễn Kỳ khiến Tử Yên thất sắc, mặt cắt không còn hột máu. Nàng đánh ực một cái, tiếp tục hỏi:

- Chẳng...chẳng phải huynh đã hứa là sẽ không...không động vào tôi dù...dù chỉ là sợi tóc hay sao?

Viễn Kỳ thoáng khựng lại, rồi bất ngờ cười lớn. Nữ nhân này kì thực rất thú vị. Chỉ một cử chỉ nhỏ của chàng, nàng cũng có thể suy diễn rồi lo lắng đủ chuyện. Những ngày tháng về sau, ắt hẳn chàng sẽ rất vất vả.

- Cô thật giỏi suy nghĩ vớ vẩn! Chẳng lẽ cô định mặc như thế để ngủ? Ta mệt lắm rồi, không rảnh đòi co với cô. Mà cô cũng mau đi thay y phục đi, cho ta còn nghỉ lưng nữa chứ.

Nghe Viễn Kỳ nói thế, Tử Yên liền thở phào nhẹ nhõm.

Tử Yên mới bước chân vào Dương gia, nên đâu còn biết chỗ nào khác ngoài căn phòng này. Thêm nữa, ngày xưa, dù làm nam hay nữ, mọi người đều ăn mặc rất kín kẽ. Bấy nhiêu đó thôi cũng đã khiến nàng an tâm phần nào. Nghĩ vậy, Tử Yên mới lững thững bước xuống giường, lấy ình một bộ quần áo, rồi đi đến chỗ màn che thay xiêm y. Không quên nói vọng ra:

- Huynh mà nhìn trộm là chết với tôi!

- Yên tâm! Ta chẳng hứng thú.

Sau câu đáp lời uể oải của Viễn Kỳ, cả căn phòng lại chìm vào im lặng.

...

Tử Yên bước ra với bộ tử y quen thuộc. Nàng ngốc nghếch nhìn căn phòng xa lạ. Một tháng trước, Tử Yên phải rất khó khăn mới có thể thích nghi với không gian đượm nồng vị gỗ. Mỗi ngày trôi qua đều phải tự an ủi chính mình. Mọi chuyện rồi sẽ ổn, nàng từ từ cũng sẽ quen với những thứ ở đây, những thứ của Lâm gia. Vậy mà chưa bao lâu, nàng lại phải rời xa nơi ấy. Bến đỗ kế tiếp với nàng cũng chẳng khá khẩm hơn. Tử Yên thầm hỏi, liệu lần này, nàng phải mất bao lâu mới có thể thích ứng với căn phòng rộng nhường này. Mãi hồi lâu, Tử Yên mới nhận thấy có điều gì không phải. Nàng ngẩng người nhìn Viễn Kỳ độc chiếm chiếc giường, ngơ ngác hỏi:

- Đây, huynh ngủ trên giường, còn tôi ngủ ở đâu?

Vừa nghe tiếng Tử Yên, Viễn Kỳ lười biếng mở mắt. Chàng uể oải nhướn người dậy. Ma mãnh nhìn nàng, Viễn Kỳ vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh, mỉm cười giả lả:

- Ở đây.

Mặt Tử Yên đỏ bừng như quả cà chua chín, nàng hét toáng lên:

- Đừng đùa, có chết tôi cũng không lên đó đâu!

- Chậc! – Viễn Kỳ lắc đầu ra chiều tiếc nuối. – Dù không ưa nhau, nhưng đẳng nào trên danh nghĩa ta với cô cũng đã là phu thê, có gì phải ngại. Nếu cô không muốn thì...cứ xuống đấy mà ngủ. Ta không cản.

Tử Yên nhìn theo tay Viễn Kỳ. Nàng chưa hết ngạc nhiên, tính quay lại phản bác thì thấy chàng đã nằm vật xuống giường, hai mắt nhắm tịt, không quên ném lại một câu chúc trên người.

- Ngủ ngon!

Tử Yên đứng đấy vật vờ với cơn giận đang mắc ngang cổ họng, nàng nghiêng răng kèn kẹt, quyết tâm không để yên chuyện này.

Viễn Kỳ hôm nay kì thực mệt vô cùng. Trước đây, dù chàng có cười ngựa rong ruổi suốt cả ngày bên ngoài, cũng chưa từng cảm thấy rã rời đến vậy. Ai bảo thành thân là việc cực kì vui vẻ, đối với chàng đó chỉ là một cơn ác mộng. Lưng vừa đặt xuống giường, cả người Viễn Kỳ liền lịm đi. Đến nỗi khi Tử Yên rón rén leo lên, chàng cũng chẳng hề hay biết. Nàng khoái chí ưỡn người, chân co lại, và sau đó...

- A!!!

Hưởng trọn một cước đau như trời giáng làm Viễn Kỳ bình tĩnh, chàng nghiêng phắt người theo phản xạ mà quên mất phía bên kia là mép giường.

Thế là...

- Oái!!!

Viễn Kỳ ngã nhào xuống đất, đầu đập vào thành giường. Bị lãnh phát thứ hai đau điếng ngay trong đêm tân hôn thật khiến chàng tức giận. Về điểm đạm nhả nhận ban đầu đã hoàn toàn biến mất. Viễn Kỳ vội vàng đứng dậy, nóng nảy quát:

- Cô làm cái quái gì thế hả?

Tử Yên nhún vai đáp:

- Người ta dù gì cũng là nữ nhi. Huynh thật chẳng biết “thương hoa tiếc ngọc”. Nếu huynh thấy được thì xuống đây mà ngủ!

- Cô... – Viễn Kỳ giơ tay chỉ về phía Tử Yên. – ...Được lắm!

Thấy Viễn Kỳ hậm hực bỏ đi, Tử Yên thích thú ngoác miệng cười, hai ngón tay giơ lên làm dấu hiệu chiến thắng. Chưa được bao xa, chàng bất ngờ quay lại làm nàng mất hứng. Tử Yên chợt dạ hỏi:

- Muốn gì nữa?

- Chăn. – Viễn Kỳ đáp hần học.

Tử Yên không nói không rằng, ném luôn cái chăn duy nhất cho Viễn Kỳ.

.....

Ngoài trời, gió vẫn lồng lộng thổi, những cánh quỳnh vẫn lác đác rơi, làm trắng cả một góc trời đen mướt.

Trong căn phòng ngập tràn nền thơm, đèn giờ đã tắt...

Thế là đêm hôm ấy, một đêm tân hôn không có lời thề ước, cũng chẳng có rượu giao bôi, mà chỉ toàn những tiếng la hét, cãi vã. Nhưng xét cho cùng, nó cũng đã trôi qua...một cách “bình yên”.

11. Chương 11

Khi đỉnh núi bị bào mòn, khi nước sông ngừng chảy.

Khi thời gian ngừng trôi, ngày đêm chẳng còn phân biệt.

Khi vạn vật trong trời đất đều hóa thành hư không.

Ta vẫn không thể để nàng đi, không thể buông tay nàng.

Nụ cười của nàng là sự mong đợi lớn nhất đời ta. Khi mặt trời không còn thức dậy mỗi sáng.

Khi cả đất trời ngừng quay.

Khi xuân hạ thu đông chẳng còn thay nhau biến đổi.

Khi cỏ cây đều nhất mực điêu tàn.

Ta vẫn không thể rời xa nàng, không thể cách xa nàng.

Sự dịu dàng của nàng là nỗi quyến luyến nhất đời ta.

Hãy để đời ta làm bạn với hồng trần.

Cười ngửa phi nhanh, tận hưởng nhân thế phồn hoa.

Đổi tửu xướng ca, hát lên bài hoan hỷ trong tim.

Oanh oanh liệt liệt nắm bắt tuổi thanh xuân.

(WHEN – ALEC SU)

.....

Vạn vật vùng vằng khoác lên tấm thân trần chiếc huyền bào diễm lệ như nhấc nhỏ, trời đã khuya lắm rồi. Bốn bề không ngừng trở mình trong giấc ngủ miên man.

Đêm dịu dàng kì lạ.

Trong căn phòng ấm áp của đôi phu thê mới cưới, có một người đang đánh vật với sàn nhà lạnh ngắt.

Bất lực trước “đối thủ” gan lì, Viễn Kỳ cuối cùng đành “buông giáo đầu hàng”. Chàng ngồi dậy, nhìn sang Tử Yên đang say ngủ trên giường. Thỉnh thoảng nàng cứ gọi tên ai nhưng chàng không nghe rõ. Toan mở cửa ra ngoài hóng tí gió trời, Viễn Kỳ chợt khựng lại. Tiếng bước chân vọng đến mỗi lúc một gần. Chàng cuống cuống quay ngược trở vào, nhanh tay nhặt lấy chiếc chăn lụa nằm gọn ngang dưới sàn, và nhảy vọt lên giường. Tử Yên giật mình tỉnh dậy. Tưởng Viễn Kỳ có ý đồ xấu, Tử Yên hốt hoảng hét lên nhưng tay chàng đã kịp thời ngăn cản.

- Nếu cô không muốn chuyện chúng ta không động phòng bị lộ, hãy ngoan ngoãn nằm yên. Được chứ!

....

Được lệnh của Dương phu nhân, Tiểu Ái đúng giờ tý canh ba hôm nay phải đi kiểm tra đêm động phòng của nhị thiếu gia. Khéo léo châm thủng một chiếc lỗ nhỏ trên cửa sổ, Tiểu Ái ngần ngại nhìn vào.

Ánh nến lập lòe từ đèn lồng treo giữa hành lang cứ yếu ớt lùa vào, phủ lên người đôi phu thê đang yên giấc nồng vàng hào quang nhàn nhạt. Cả hai đang chụm đầu vào nhau. Tay Viễn Kỳ gác hồ qua bờ vai Tử Yên, rất dịu dàng. Chỉ có tiếng thở nhẹ cứ khe khẽ lan tỏa.

Bầu không gian phẳng phát mùi oải hương.

Trong bức tranh “uyên ương say ngủ” đẹp như mơ ấy, Tiểu Ái nhận thấy chẳng có gì bất thường. Nàng chần chờ giây lát, rồi quay gót bỏ đi.

Khoảnh khắc tiếng bước chân xa dần rồi im bật, Tử Yên liền hất tay Viễn Kỳ khỏi người mình, còn chàng cũng lập tức rút tay về như vừa phải bỏng.

- Đồ cơ hội, ai cho huynh chạm vào tôi ?

- Ta... cơ hội? –Trước cơn giận dữ vô lý của Tử Yên, Viễn Kỳ khó chịu trả lời – Lâm tiểu thư, đừng tự đánh giá mình cao như vậy. Ta đã nói, với cô, ta chẳng hề hứng thú. Ngặt nỗi đã lỡ giả vờ thì phải làm cho giống. Chỉ như vậy thôi cô cũng không hiểu sao?

Rõ ràng Viễn Kỳ viện cớ lợi dụng nàng. Tử Yên suốt mười tám năm qua quyết giữ thân như ngọc. Đến Vĩnh Huy thân thiết như thế, cùng lắm cũng chỉ bẹo má, nắm tay. Nàng hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với tên con trai nào khác. Viễn Kỳ và Tử Yên sau này chung sống thế nào không cần biết, nhưng lúc này cả hai chỉ mới gặp nhau được hai lần, kì thực hẳn vẫn còn xa lạ. Vậy mà chàng chưa gì đã động tay động chân. Tử Yên cảm thấy quá oan uổng, quá ấm ức. Giọng nàng gắt gỏng:

- Nhưng đâu nhất thiết phải đụng đụng chạm chạm, huynh không biết câu “nam nữ thọ thọ bất tương thân” à?

- Dĩ nhiên ta biết, ta còn biết mẫu thân ta rất coi trọng chuyện “thành gia lập thất”, “khai chi tán nghiệp” nên mới đêm hôm khuya khoắt sai người đến kiểm tra chúng ta. Nếu không cố ra vẻ tình cảm một chút, sau này ta với cô đừng hòng sống yên thân.

Trong lúc Tử Yên đang ngẩn người suy nghĩ, Viễn Kỳ đã nằm phịch xuống giường. Chàng kéo chăn lên trùm kín đầu, cố giấu những tiếng ngáp dài dồn dập.

- Ta ngủ đây. Không được làm phiền đâu đấy!

Lời Viễn Kỳ làm Tử Yên tức giận. Nàng kéo phẳng tấm chăn ra khỏi người chàng, lớn tiếng hỏi:

- Sao huynh lại ngủ ở đây, có muốn thì xuống dưới kia mà ngủ.

- Cô thật là... – Viễn Kỳ bực bội nói. – ...lỡ lát nữa lại có người đến thì sao? Chịu khó hết đêm nay, từ ngày mai, ta sẽ để cô ngủ một mình trên giường. Được chưa?

Tử Yên đắn đo hồi lâu. Chợt trong đầu nảy ra một sáng kiến. Nàng cẩn thận đặt chiếc gối dài ngay giữa, làm vạch ngăn giữa mình và Viễn Kỳ, rồi lặng lặng nằm xuống.

...

Đêm dung dị chở che giấc ngủ của muôn loài trong yên bình, thanh thản. Viễn Kỳ và Tử Yên vô tình tựa vào nhau. Mỗi người đều đang theo đuổi giấc mộng riêng, cho đến khi âm vang sớm bình minh bắt đầu le lói ngoài song cửa.

Tiếng gà gáy lãnh lót làm Viễn Kỳ tỉnh giấc. Chàng ngồi dậy, tựa lưng lên thành giường. Viễn Kỳ khẽ đảo mắt rồi chậm rãi nhìn sang bên cạnh.

Bất chợt...

Những xúc cảm không tên, mờ nhạt cứ lần lượt thoáng qua.

Cảm giác khi thức giấc, đối diện với mình không còn là bốn bức tường lạnh lẽo thường nhật.

Cảm giác khi sẻ chia chiếc giường rộng hăng ngày với một người con gái, vừa lạ vừa quen.

Cảm giác khi ngẩng nhìn gương mặt ấy vô tư như mục đồng say ngủ, gần đến mức có thể nghe thấy cả hơi thở nhẹ, dịu dàng như vô thực.

Kì lạ.

Khó hiểu.

“Chết tiệt! Tất cả xúc cảm này là gì thế không biết!”

Viễn Kỳ khoác áo lên người rồi bước nhanh ra ngoài.

...

Khi Viễn Kỳ quay lại, Tử Yên vẫn yên vị trên giường. Biết rõ nếu không đánh thức nàng, thể nào lát nữa cả hai cũng sẽ gặp rắc rối. Nghĩ ngợi một hồi, chàng đành miễn cưỡng bước vào.

...

- Này!... Này! Dậy đi, trời sáng rồi đấy!

- Ừ...ừ...Còn sớm mà, cho con ngủ tí nữa đi mẹ. – Tử Yên nhăn nhó rồi kéo chăn phủ kín đầu.

- Ai là mẹ của cô, có dậy ngay không thì bảo!

Tử Yên giật mình mở mắt. Gương mặt đờ đờ “sát khí” của Viễn Kỳ khiến nàng thoáng ngây người, rồi lập tức hồi tỉnh. Tử Yên hét toáng lên:

- Huynh làm gì thế hả?

Viễn Kỳ chưa từng thấy ai ngủ say đến thế. Gọi cả buổi mà Tử Yên vẫn chẳng phản ứng. Chàng rất nhanh đã không còn kiên nhẫn. Trong lúc mơ ngủ Tử Yên còn dám nhảm chàng là mẫu thân. Giọng nói trầm ấm, đầy sức hút của chàng có chỗ nào giống mẹ nàng chứ. Thẹn quá hóa giận, Viễn Kỳ kéo phăng chăn đang cuộn chặt trên người Tử Yên, lấy hơi hét lớn. Rốt cuộc nàng cũng chịu tỉnh dậy. Hễ ở cạnh Tử Yên, hình tượng công tử hào hoa phong nhã mà Viễn Kỳ cố công xây dựng, cứ chốc chốc lại bị nàng đập đổ.

- Gọi cô dậy chứ làm gì. Cô không nhớ hôm nay còn buổi lễ dâng trà cho cha mẹ ta nữa à?

- Dâng trà? – Tử Yên vừa dụi mắt, vừa uể oải hỏi lại.

- Thôi đừng nói nhiều, phòng tắm ở ngoài kia, cô mau đi chuẩn bị rồi ta dẫn xuống bếp. Mẹ ta mà đến thì không xong đâu.

- ...Biết ... rồi.

Tử Yên bước xuống giường mà hai mắt cứ díp lại bưng bình. Chỉ nghe Viễn Kỳ kịp kêu lên hai tiếng :“Coi chừng!” Liền sau đó, đầu nàng đã đâm sầm vào thành cửa.

Thấy vậy, Viễn Kỳ nhanh chân bước đến, lo lắng hỏi:

- Không sao chứ?

Tử Yên tỉnh cả ngủ. Nàng ngước lên nhìn chàng, mặt tràn đầy nộ khí.

- Đồ độc ác, thấy tôi sắp đâm vào cửa mà không chịu la lên. Muốn tôi bị u đầu chết sao?

- Ta có nói, ai bảo cô không nghe.

- Hừ!

Viễn Kỳ đỡ khóc đỡ cười nhìn Tử Yên. Chàng nhận ra nàng không chỉ đặc biệt thú vị, ương bướng, trẻ con, mà còn rất vụng về. Trông Tử Yên ngúng nguẩy bỏ đi, không quên ném lại ình cái nguyệt dài sắc lém. Viễn Kỳ chỉ còn biết ngán ngấm lắc đầu.

- Đây là nương tử của ta sao?

12. Chương 12

Vừa bước chân ra khỏi nhà, Tử Yên liền thấy người nhẹ tựa hồng mao. Nhớ lại buổi thuyết giáo của Dương phu nhân lúc nãy, nàng không khỏi rùng mình. Bà đã nói liên tục một canh giờ mà chẳng hề biết mệt. Nào là “quốc có quốc pháp, gia có gia quy”, đã đặt chân vào nhà họ Dương, làm dâu nhà họ Dương thì phải cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, biết cư xử đúng mực, kính trọng bề trên, nhường nhịn kẻ dưới. Nào là “phu xướng, phụ tùy”, “nhất dạ phu thê bách dạ ân”. Đã là “dâu hiền, vợ thảo” thì phải biết nhường nhịn, nhẫn nại, hết lòng yêu thương, chăm lo, san sẻ mọi việc với tướng công. Mọi chuyện phải nhất nhất nghe theo tướng công, tuyệt đối không được cãi lại nửa lời. Nghe đến đây, Viễn Kỳ cứ nhướn nhướn mày, ý bảo nàng đã nghe rõ chưa, làm Tử Yên tức đến mặt mày đỏ lựng, nhưng chẳng dám làm gì. Và khi nhắc đến lễ bái đường nào loạn đêm qua, mặt Dương phu nhân đột ngột biến sắc. Bà tức tối cần nhẫn vì hôn lễ long trọng của quý tử nhà mình, bỗng chốc lại trở thành trò cười ọi người đàm tiếu. Dương phu nhân không đổ lỗi tại ai, nhưng những lời xía xói của bà khiến Tử Yên có cảm giác “giáo mắc” dường như đang chia thẳng vào mình. Nàng chỉ còn biết mím môi, ra vẻ lắng nghe, cố nén chặt cảm giác tức tưởi đang cuộn cuộn trong lòng. Nhưng bà mẹ chồng quý hóa vẫn chẳng chịu buông tha. Bà bảo đó là hành động vô phép. Khi nghe người lớn dạy bảo, không được nhìn lung tung, phải cúi đầu tỏ rõ thành ý, không được nhắm mắt, không được mím môi, vân vân và vân vân... Còn vô số những điều răn đe khác cho đến khi Dương lão gia lên tiếng nhắc khéo, bà mới sực nhớ bảo Viễn Kỳ và Tử Yên sáng nay phải đến chùa Vĩnh Nghiêm.

....

Mới hôm đầu mà đã bị quản giáo nghiêm khắc, những chuỗi ngày về sau của Tử Yên, cơ hồ sẽ chẳng mấy sáng sủa. Nghĩ đến đây, nàng buồn bã thở dài.

Nhìn Tử Yên mặt mày thiểu não, Viễn Kỳ đành lên tiếng:

- Mẹ ta tuy khó tính, nhưng bà chỉ nói thế chứ thật lòng chẳng có ý gì. Cô tốt nhất đừng nên để bụng.

- Đúng rồi, huynh cần gì phải để bụng, vì mẹ dâu có nói với huynh. Mà đang nói tôi, đang trách tôi. Tôi làm sao có thể không để ý! –Tử Yên đột ngột hét toáng lên, mặc dù nàng biết Viễn Kỳ chỉ là có ý tốt, chỉ muốn an ủi mình. Nhưng chẳng hiểu sao những lời đó cứ như dầu đổ thêm vào lửa, khiến Tử Yên càng khó chịu hơn. Rốt cuộc, Viễn Kỳ đã vô tình trở thành người cho nàng trút giận.

Thấy Tử Yên vô cớ cáu gắt với mình, Viễn Kỳ tự dưng cũng lên cơn tự ái. Chàng lớn tiếng:

- Này, ta chỉ nói thế thôi, sao lại nổi đóa với ta?

- Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận là không can thiệp vào cuộc sống của nhau rồi sao? Không liên quan tới huynh, ai mượn huynh lên tiếng?

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên, dở cười dở mếu. Đây là lần đầu tiên, chàng thấy một người ngang ngược đến vậy. Trong cơn nóng giận, Viễn Kỳ hằn học bảo:

- Được, nhớ lời cô đấy! Sau này có chuyện gì, đừng có mà nhờ ta.

Tử Yên vờ cúi đầu cung kính:

- Tôi nào dám làm phiền nhị công tử.

Viễn Kỳ “hừm” một tiếng, rồi khoát tay bước đi. Tử Yên cũng hùng hổ bước theo hướng ngược lại. Chưa được ba sải chân, Tử Yên bỗng sức nhớ Dương phu nhân đã căn dặn rất kĩ, nàng và Viễn Kỳ phải cùng nhau đến chùa xin lộc. Tử Yên không rành đường ở đây, nếu chỉ có một thân một mình, nàng chẳng cách nào đến được chùa Vĩnh Nghiêm. Nếu không đến được đó, lát về nhà biết ăn nói thế nào. Vò đầu bứt tai một hồi, Tử Yên đành xuống nước:

- Viễn Kỳ!

- ...

- Ê! Viễn Kỳ! Tôi đang gọi huynh đấy!

Thấy chàng vẫn không thèm đếm xỉa đến mình, Tử Yên liền chạy trước chắn đường.

- Này...!

Viễn Kỳ lạnh nhạt hỏi:

- Chẳng phải cô vừa nói, dù có chuyện gì cũng không cần nhờ đến ta. Bây giờ lại muốn thế nào nữa?

Tử Yên ngượng chín cả mặt. Nàng kì thực quá hồ đồ. Việc hệ trọng như vậy có sao lại không nhớ, vô duyên vô cớ gây chuyện với Viễn Kỳ, để bây giờ phải xấu mặt thế này. Thật đúng là, tự làm tự chịu. Chần chừ mãi một hồi, Tử Yên mới ngập ngừng lên tiếng:

- Tôi...tôi...mẹ bảo tôi với huynh đến chùa Vĩnh Nghiêm, còn bảo chúng ta nhất định phải cùng đi cùng về. Nên...nên...

Viễn Kỳ dò xét hỏi:

- Nên cô muốn đi chung với ta?

- Không phải...à...mà...thật ra...thì...đúng là như vậy.

Nhíu mày nhìn Tử Yên đang cúi gằm mặt xuống, áp a áp úng như gà mắc tóc, hai tay không ngừng vò gấu áo, Viễn Kỳ khẽ thở dài. Chàng trước nay chưa từng chấp nhất với nữ nhi. Chỉ cần nàng lên tiếng, chàng nhất định sẽ rộng lượng bỏ qua.

- Không còn sớm nữa, mau đi thôi!

Viễn Kỳ vẫy quạt rồi quay lưng bước đi.

.....

Trên đường đi có biết bao nhiêu hàng quầy bày bán mĩ phẩm, trang sức, lụa là. Chẳng có nơi nào là Tử Yên không ngó qua. Nàng như chú sể non ríu rít khắp nơi, cái gì cũng muốn thử, cái gì cũng muốn mua. Đường như mọi thứ nơi đây đối với nàng đều vô cùng mới mẻ. Ban đầu, Viễn Kỳ cũng chẳng lấy làm lạ. Phàm là nữ nhi, ai chẳng thích điệu đà, làm đẹp, thích mua sắm phục sức, mỹ bảo. Nhưng khi thấy Tử Yên vây quanh những gian hàng bán kẹo hồ lô, bánh quế mật, chong chóng tre, hình nộm gỗ..., Viễn Kỳ không giấu nổi ngạc nhiên. Đường đường là thiên kim của Lâm gia, sao lại thích thú những món ăn dân dã và đồ chơi con trẻ đến vậy. Trông gương mặt hồng hào, ánh lên vẻ vui sướng của Tử Yên, Viễn Kỳ không tin nổi lúc này nàng hãy còn to tiếng với mình. Tử Yên giờ đây chẳng khác nào trẻ nhỏ, đang say sưa khám phá thế giới đầy lạ lẫm. Nàng quả thật đặc biệt.

Nhưng...

...

- Bá bá! Chiếc vòng này bao nhiêu tiền? – Tử Yên giọng vui như hát.

- À, cô nương, cô đúng là có con mắt tinh tường. Đây là chiếc vòng duy nhất chỉ ở chỗ chúng tôi mới có. Tôi sẽ tính rẻ...

- Xin lỗi lão bá, chúng tôi không mua nữa. – Viễn Kỳ đột ngột cướp lời.

- Sao lại không mua, chiếc vòng...

Tử Yên đang nói thì bỗng nhiên im bật. Viễn Kỳ trước mặt nàng thật vô cùng đáng sợ. Hai mắt chàng tóe lửa, mày chau lại hết cỡ, còn đôi môi thì mím chặt cảnh cáo. Tử Yên cup mắt xuống, lí nhí:

- Không mua... thì thôi.

Gửi lại một cái nhìn tiếc nuối, Tử Yên đành lẻo đẻo bước theo Viễn Kỳ.

...

Chùa Vĩnh Nghiêm hiện ra trước mắt như một tòa tháp nhỏ trầm mặc, cổ kính. Tử Yên chăm chú dõi theo vài chú tiểu đang quét lá đa. Lặng nghe tiếng chổi khua xào xạc, hòa cùng tiếng tụng kinh râm ran, tạo thành một bản hợp tấu trầm đục hiền hòa.

- Cô vào đi, ta đợi ở đây. – Viễn Kỳ lên tiếng.

- Huynh không vào sao?

Chàng bình thần phe phẩy chiếc quạt trắng.

- Ta vốn đã quá hoàn hảo, nên chẳng cần cầu xin gì cả.

Nghe Viễn Kỳ nói mà Tử Yên lòng bùng cả tai, nàng nhăn nhó:

- Tôi lại thấy người xấu tính như huynh, lẽ ra nên chăm chỉ vào chùa, tụng kinh tích đức. Nghiệp chướng họa may mới có thể hóa giải.

Viễn Kỳ trừng mắt nhìn Tử Yên, chàng gấp quạt ra lệnh:

- Bỏn thiếu gia không rảnh rồi đôi co với cô. Đã trưa lắm rồi, vào nhanh đi!

Tử Yên nghĩ vội rồi bảo:

- Huynh nhớ phải đợi tôi cùng về. Tuyệt đối không được về trước!

...

Trời hôm nay thật đẹp. Nắng nhẹ phớt qua dải mây xốp trắng phau, uyển chuyển phủ lên cảnh vật lớp hồng phấn dịu dàng đầy nữ tính. Gió hiu hiu, trong lành, khẽ gột rửa rồi thổi tan những vương bận chốn nhân gian. Thoáng đâu đó bầy chim sẻ đang í ới gọi nhau, lũ sóc non đang say sưa chuyền cành. Bầu không gian trong lành, thanh vắng. Trước khung cảnh nên thơ ấy, Viễn Kỳ nhẹ nhàng gấp quạt lại. Dưới chân gốc đa già đang rộ lá xum xuê, chàng thông thả ngồi xuống một quán trà bên đường. Viễn Kỳ vừa nhâm nhi tách trà, vừa mơ màng thưởng ngoạn, chợt thấy hồn mình thư thái lạ.

Bỗng từ xa, một vị cô nương đang tất tả chạy đến. Loáng thoáng nhận ra đó là ai, Viễn Kỳ vội vàng bước tới.

- Tiểu Trân, sao cô lại đến đây?

- Dương công tử, cuối cùng cũng đã tìm được công tử. – Phi Trân mừng rỡ đáp.

Viễn Kỳ khẩn trương hỏi:

- Có chuyện gì, mau nói ta nghe!

Phi Trân nghẹn ngào trong tiếng thở gấp:

- Hôm nay tên Giang Hạo lại đến tìm Nhược tỷ. Lần này bị tỷ ấy cự tuyệt, hắn không những ra tay đánh người, mà còn hết lời nhục mạ. Nhược tỷ uất ức quá, mãi cứ đòi làm chuyện đại dột. Công tử, chỉ có công tử mới khuyên được tỷ ấy. Xin công tử hãy đến đó một chuyến! Tiểu Trần xin công tử!

- Được! Chúng ta đi!

Viễn Kỳ trả lời ngay không chút đắn đo. Nhưng chợt nhớ ra điều gì, chàng liền bước tới chỗ vị đại sư đang đứng kiểm tra các chú tiểu làm việc, vội vã nói:

- Xin hỏi đại sư, văn bối có thể nhờ đại sư một chuyện?

- Thí chủ cứ nói.

- Nếu đại sư trông thấy vị cô nương mặc tử y lúc này đi cùng văn bối, xin hãy bảo nàng ấy chờ ở đây. Văn bối sẽ cố thu xếp về sớm.

Nói rồi Viễn Kỳ tức tốc rời đi.

.....

- Trời ơi là trời! Chịu hết nổi rồi! Mình sắp chết rồi! Sắp chán chết rồi!

Tử Yên ngồi đấy đợi không biết đã bao lâu, chỉ biết trời lúc này đã nằm ngang đỉnh đầu, nắng rọi xuống cũng bắt đầu gay gắt. Thế là nàng cứ không ngừng than vãn, rên rỉ chán chê lại chuyển sang rửa xả. Viễn Kỳ dám bỏ nàng bơ vơ ở đây, còn bản thân thì lạng đầu mất biết. Thật đáng giận! Đáng giận!

Chẳng biết phải đợi đến bao giờ Viễn Kỳ mới quay lại, Tử Yên đành tự tìm đường về. Nhưng ngặt nỗi ở đây nàng vốn đã lạ nước lạ cái, cộng thêm lúc này do tính tình ham vui, thấy đâu ghé đấy, và ý có Viễn Kỳ bên cạnh, nên nàng đâu để ý mình đã rẽ lối nào, đã đi qua những đâu. Lần theo lối mòn ra đến phố Kim Thiên, Tử Yên bắt đầu rối trí vì trông ngõ nào cũng lạ hoắc lạ huơ. Nàng cứ đứng lóng ngóng giữa chợ, tìm người hỏi đường.

- Tiểu cô nương, cháu không rành đường ở đây đúng không? Thúc là Đình Lý, thúc cũng có việc về phố Hoàn Chính. Nếu cháu không ngại, ta sẽ đưa cháu một đoạn.

Đập vào mắt Tử Yên là một người đàn ông to béo, với đôi mắt ti hí, nước da trắng bủng, và gương mặt ngờ nghệch. Có thể vì thế mà nhìn y khá đáng tin và có vẻ hiền lành. Nghe xong lời đề nghị của y, Tử Yên gật đầu ngay mà chẳng cần nghĩ ngợi. Dù này giờ đã thăm hỏi nhiều người, nhưng ai cũng chỉ đường lòng vòng, làm Tử Yên chẳng cách nào hình dung. Tự nhiên lại có người tốt bụng giúp đỡ, tội vạ gì mình lại không đồng ý. Nghĩ vậy, nàng cứ vô tư đi theo người đàn ông lạ mặt.

13. Chương 13

Dẫn Tử Yên đi được một quãng xa, bỗng Đình Lý đột ngột rẽ vào một con hẻm tối tăm, vắng vẻ. Thấy vậy, Tử Yên chợt dừng bước. Nàng thoáng chần chừ. Trong đầu Tử Yên đang gióng lên hồi chuông cảnh báo. Có gì đó không ổn. Chính xác là ở người trung phu này, có gì đó cực kì không ổn. Nàng căng thẳng đánh ực, giọng nói vô thức pha chút run rẩy:

- Đình thúc thúc, đây là đâu? Chúng ta đang đi đâu đây?

Bất ngờ, Tử Yên bị tấn công từ phía sau. Một chiếc khăn tẩm đầy thuốc mê đang bịt kín miệng nàng. Tử Yên cật lực giãy giụa, nhưng phút chốc thấy mụ mị cả đi. Chỉ còn kịp nhìn thấy nụ cười giảo hoạt của Đình Lý, bốn bề quanh nàng nhanh chóng tối sầm.

.....

Tử Yên cắn môi, cố cưỡng lại cơn đau nhức đang giằng xé trong đầu. Nàng bật dậy, đảo mắt nhìn quanh. Một căn phòng hoàn toàn xa lạ, trống trơn và sực mùi ẩm thấp. Đường như đã lâu lắm rồi nơi này chẳng có ai ở, cũng chẳng có người đến dọn dẹp. Chợt Tử Yên nhận thấy bên ngoài phát ra tiếng nói chuyện thì thào. Đình Lý! Chính hắn chứ không ai khác. Còn người phụ nữ kia... Bà ta là ai? Họ đang nói gì vậy? Tử Yên bước đến gần vách phòng để nghe cho rõ.

-Này lão già! Sao đất thế hả?

-Không đất, không đất chút nào. Bà không thấy sao? Cô gái này vóc dáng cân đối, diện mạo lại thanh tú đáng yêu. Chỉ cần bà cố gắng chăm chút, hẳn sau này sẽ trở thành viên ngọc quý giúp Thiên Hương Quán ăn nên làm ra. Được như thế thì tốn bấy nhiêu đây, nào có đáng là gì? – Giọng Đinh Lý lơ lửng phân trần.

Nghe đến tiền, Hồng Đại Nương thấy sướng rơn trong bụng. Bà giả vờ dăm chiêu, rồi nói:

-Thôi được! Nể tình chỗ làm ăn lâu năm, tôi tin ông lần này. Mau theo tôi xuống dưới thanh toán. Còn người, A Bảo, canh chừng cho cẩn thận, khi nào cô tạt tỉnh, lập tức báo ngay cho ta biết!

Không nghi ngờ gì nữa, Tử Yên đã rơi vào tay lũ buôn người bất lương. Và giờ đây, Chúng đang cố bán nàng ột thanh lâu trong trấn. Tử Yên dáo dác nhìn khắp căn phòng lần nữa. Hẳn cửa chính đã có người canh gác. Vì vậy, lối thoát duy nhất của nàng lúc này duy chỉ có cửa sổ. Nhưng.. căn phòng này... không có cửa sổ.

Tử Yên ngồi bệt xuống sàn. Mặt nàng trắng bệch, hai bên thái dương ướt đầm mồ hôi. Cả người Tử Yên bắt đầu run rẩy. Những tưởng tượng ghê sợ bỗng trở dậy trong nàng, mạnh mẽ như cơn lũ bất kham. Ở thời đại của Tử Yên, có biết bao cô gái vì nhẹ dạ cả tin, trót trót rơi vào tay những kẻ “mặt người dạ thú”, để rồi rớt cuộc bị bán sang nước ngoài, cuộc đời và tương lai từ đây bị vùi dập trong tủ nhục, bẽ bàng. Chẳng lẽ số phận của nàng rồi cũng giống như họ. Tử Yên không nguôi trách mình ban đầu sao quá ngu muội, quá dễ tin, để bây giờ hiểu ra thì cũng đã muộn màng.

Hình bóng Vĩnh Huy lại bất ngờ hiện lên. Bên cạnh chàng, Tử Yên lúc nào cũng thấy thật an toàn, bình yên. Chỉ cần nghĩ về chàng, lí trí của nàng tựa hồ một thanh sắt ngoan cường sắp bị nung chảy. Tử Yên căm ghét nỗi sợ hãi, sự yếu đuối đang hiện hữu trong lòng, nhưng lại chẳng cách nào khắc chế được nó.

“Huy ơi...

...em phải làm sao đây...?”

Cùng lúc đó, tại một căn phòng khác.

Nhược Cầm từ nãy đến giờ vẫn không hề rời mắt khỏi Viễn Kỳ. Nàng nhỏ nhẹ:

- Lúc nãy thiếp nghe Trần Nhi nói, chàng đang cùng nương tử đến chùa Vĩnh Nghiêm. Vậy mà... cũng tại thiếp cả.

- Nàng cũng biết là tại nàng à?

Lời Viễn Kỳ khiến Nhược Cầm thẳng thốt. Đôi đồng tử nở to, cơ hồ ngụ ý bảo :“Thiếp không ngờ chàng lại nói như vậy”.

Viễn Kỳ sẵn giọng trách móc:

- Cũng may mà nàng không sao... Sau này nếu còn suy nghĩ đại dốt như thế nữa, ta nhất định sẽ bỏ mặc nàng!

Cảm nhận được sự quan tâm của Viễn Kỳ, Nhược Cầm thấy lòng ấm lại, nàng tỏ ra biết điều:

-Thật ngại quá, khiến chàng phải lo lắng. Thiếp đã không sao rồi. Chàng cũng mau về đi, kéo Tử Yên trông.

- Nhưng... – Nhìn má phải Nhược Cầm vẫn còn sưng, Viễn Kỳ cảm thấy không yên tâm. – Nàng kì thực đã ổn?

Nhược Cầm gật đầu cương quyết.

- Chàng xem, bây giờ thiếp rất khỏe.

Viễn Kỳ nhú mày vẻ băn khoăn, cuối cùng, chàng nói:

- Thôi được, vậy ta đi đây. Nếu có chuyện gì nhớ báo ngay cho ta.

...

Nhìn bóng Viễn Kỳ xa dần rồi biến mất, lòng Nhược Cầm chợt quặn lên những xúc cảm đan xen. Đêm qua, nhìn thấy Viễn Kỳ trên đường rước dâu về, Nhược Cầm đã vô cùng đau khổ. Nàng bấu chặt tay vào thành giường. Tại sao người ngồi trong kiệu hoa kia không phải là nàng?

Đến bao giờ, những tâm tư thầm kín này mới có bến đỗ?

Đến bao giờ, mong ước duy nhất của đời nàng mới đơm hoa kết trái?

Mặc dù Viễn Kỳ vốn tính đào hoa, từ xưa đến nay có biết bao nữ tử xinh đẹp được chàng để ý, chiều chuộng nâng niu, nhưng Nhược Cầm chẳng mấy may lo lắng. Duy chỉ có lần này, tại sao nàng lại cảm thấy bất an đến thế? Nhược Cầm sợ Viễn Kỳ sẽ bị nhan sắc của tân nương quyến rũ, hay còn điều gì khác mà trực giác nàng đang kịch liệt mách bảo? Trong khoảnh khắc, nỗi sợ hãi bị bỏ rơi, bị quên lãng khiến trái tim nàng không giữ được bình tĩnh. Hồng giải tỏa bao nghi hoặc cứ khiến mình dằn vặt không yên, ngay sáng hôm nay, Nhược Cầm đã một mực nhờ Phi Trân cùng dựng lên màn “khổ nhục kế” để thử xem phản ứng của Viễn Kỳ. Và, nàng đã trào lệ vì vui sướng, khi thấy chàng vội vàng đến đây ngay dù cho đang ở cạnh vị nương tử mới cưới.

Nhược Cầm khẽ nhắm mắt. Mối chợt nở một nụ cười mãn nguyện.

Đâu nhất thiết phải buộc chàng lúc nào cũng túc trực bên cạnh. Chỉ cần trong lòng chàng luôn có hình bóng mình... là đủ.

.....

A Bảo – tên gia đình làm việc tại Thiên Hương Quán nhìn vào phòng không biết đây là lần thứ mấy, nhưng lúc nào cũng thấy vị cô nương vận tử y nằm bất động trên giường. Có lẽ nàng ta vẫn chưa tỉnh. Nghĩ thế, A Bảo lại quay ra tiếp tục canh gác. Thình lình tên tổng quản Phan Khải đi ngang. Hắn nhìn vào phòng, rồi lên tiếng hỏi:

-Nghe nói hôm nay quán chúng ta vừa nhận về một tiểu mỹ nhân hết sức xinh đẹp. Có đúng thế không?

-Thưa vâng.

-Nàng ta đâu?

-Dạ, cô ấy còn hôn mê chưa tỉnh, hiện đang nằm bên trong.

-Sao lại để tiểu mỹ nhân trong đó một mình. – Phan Khải vờ lo lắng. Đôi mắt hắn hau háu nhìn vào căn phòng không tiếng động. Bỗng nhiên, Phan Khải bật cười đều giả. – Người tránh ra mau, để ta vào xem nàng thế nào?

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả, người muốn chết à?

Trước thái độ hung hăng pha lẫn sự sốt sắng của Phan Khải, A Bảo đành rụt rè lui ra.

.....

Trở về chùa Vĩnh Nghiêm mà chẳng thấy Tử Yên, đoán chắc cô nàng vì chờ đợi quá lâu nên đã sớm bỏ đi. Một người ưa thích náo nhiệt như Tử Yên, thế nào cũng mò ra chợ mua vui. Nhưng thật kì lạ, Viễn Kỳ đi lòng vòng quanh phố Kim Thiên đã là lần thứ ba, nhưng vẫn không hề trông thấy nàng. Chàng vô tình dừng chân trước Thiên Hương Quán, nghĩ ngợi.

“Nha đầu này, lại lần đâu mất rồi! Không khéo...cô ấy về trước rồi cũng nên. Vậy mà bảo nhất định phải cùng đi cùng về.”

Viễn Kỳ cẩn thận nhìn lại phố Kim Thiên lần nữa, rồi từ tốn quay đi.

.....

Phan Khải nhẹ nhàng đẩy cửa. Hắn vô cùng phấn khích khi nghĩ rằng tiểu mỹ nhân đang nằm đấy đợi mình. Nhưng đáp lại Phan Khải chỉ là căn phòng trống trơn, lạnh lẽo và sặc mùi ẩm thấp. Hắn trở mắt ra nhìn, rồi vội vã bước vào.

Bụp.

Một chiếc bình gốm bất ngờ giáng xuống đầu khiến Phan Khải lập tức bất tỉnh. Nghe tiếng động phát ra, A Bảo cũng lập tức xông vào. Thấy Phan Khải yên vị dưới đất, còn Tử Yên đang tựa vào vách phòng, hơi thở dồn dập cùng vẻ mặt tái nhợt thất thần. Dù bị bất ngờ, nhưng A Bảo vẫn kịp nhận ra tình hình. Y giận dữ quát:

- Nha đầu kia, dám đánh người của Thiên Hương Quán, ngươi chán sống rồi sao?

Lời A Bảo chẳng những không làm Tử Yên sợ hãi, ngược lại còn khiến nàng hồi tỉnh. Tử Yên lao vội ra cửa, nhưng A Bảo đã nhanh chóng chặn đường. Bằng phản xạ linh hoạt và tỉnh táo, nàng lùi lại tạo đà ột cú đá trái chân uy lực khiến A Bảo ngã nhào. Trước khi y kịp lên tiếng báo động, Tử Yên vội chớp lấy thời cơ, cầm đầu bỏ trốn.

Tử Yên cứ chạy, chạy mãi, chạy cật lực như chưa từng được chạy. Thật không hổ danh nàng từng học võ, lại còn là thành viên trong đội diện kinh của trường. Có thể nói từ tốc độ đến thể lực đều vô cùng đáng nể. Cho đến khi nhìn lại, Tử Yên ngạc nhiên nhận ra mình đang chôn chân ở một khu phố lạ lẫm khác, nhưng may mắn không có ai bám đuôi. “Chẳng lẽ mình chạy được xa đến thế?” Nàng thở thót nghĩ thầm. Tử Yên văng vắt nhìn quanh. Nàng suýt òa khóc khi trông thấy vị đại thẩm tốt bụng lúc này đã chỉ đường ình.

Dù vất vả, nhưng cuối cùng Tử Yên cũng bình an về tới Dương phủ.

...

Tử Yên bước vào nhà mà trong lòng cứ thấp thỏm không yên. Nàng không biết phải ăn nói thế nào với Dương phu nhân về những chuyện vừa qua. Nói ra rồi liệu bà có tin không? Trời đã chạng vạng tối, những vệt chỉ đen thẫm vắt ngang khung cửa khổng lồ, rồi bởi như tâm trạng của chính nàng.

Giữa sảnh đường, Thúy Đường đã đứng đó từ lâu. Gương mặt bà khi trông thấy nàng dâu đang e dè bước vào, từ trắng xanh đã chuyển sang đỏ hồng. Không đợi Tử Yên kịp lên tiếng, bà đã vội quy tị:

- Cô còn dám bước chân vào nhà này nữa sao? Những lời tôi đã nói với cô ban sáng, cô kì thực chẳng hề để tâm. Tôi thật không hiểu cô đang nghĩ gì? Mới về làm dâu nhà ta chưa được một ngày, đã tự tiện ra ngoài đến tối mịt mới về. Mặc tướng công ra sao thì ra, mặc nhà chồng làm gì thì làm. Khách khứa hôm nay ai đến cũng hỏi, cũng muốn được xem mặt con dâu Dương gia. Cô có biết chúng tôi đã khó xử thế nào không? Người con dâu như cô, Dương phủ này thật không dám nhận!

Càng nghĩ, Thúy Đường càng cảm thấy sôi ruột sôi gan. Bà định bụng khi Tử Yên đi chùa về, sẽ chỉ cho cô cách chuẩn bị trà nước, cùng mình chiêu đãi và ra mắt khách khứa. Nhưng kết quả thế nào, người ra kể vào Dương gia từ sáng đến chiều cứ nườm nượp không ngớt, còn nàng thì mãi chẳng thấy đâu. Đứa con ngốc nghếch của bà hôm qua vừa thành thân, hôm nay đã phải một thân một mình đứng đón khách. Ai hỏi đến Tử Yên, Viễn Kỳ chỉ nhất mực cười trừ, viện cớ nường tử hôm nay không khỏe nên không tiện ra ngoài. Bất gặp cảnh tượng ấy, Thúy Đường lại thấy giận Tử Yên vô cùng.

Tử Yên chợt tái mặt. Nàng lắc đầu giải thích:

- Không phải vậy đâu mẹ! Vì Viễn... à không, vì tướng công có việc, nên con đành về trước. Trên đường về bị bọn xấu bắt cóc, nhưng rất may con đã kịp trốn thoát. Về trễ thế này là chuyện ngoài ý muốn. Xin mẹ hãy tin con!

-Tin cô? – Dương phu nhân gằn giọng. – Cô muốn bịa chuyện thì phải bịa sao cho hợp lý một chút. Như thế bảo tôi phải tin cô thế nào?

Thấy Dương phu nhân hoàn toàn không hiểu lý lẽ, cũng không thèm nghe mình đến nửa lời, Tử Yên ảm ức vô cùng. Nhưng bản thân nếu bướng bỉnh đối co, ắt về sau sẽ chẳng được lợi gì, ngược lại còn khiến Lâm gia bị đem ra xài xể. Nghĩ đến đây Tử Yên đành cắn răng nhẫn nhịn, xuống nước nài nỉ:

-Con xin mẹ! Những điều con nói hoàn toàn là sự thật. Xin mẹ hãy tin con, chỉ lần này thôi. Con xin mẹ!

-Thật... chẳng còn gì để nói! Cô đã làm một chuyện không thể chấp nhận được! Nay lại còn đặt điều nói dối. Đã vậy...Nếu cô còn muốn ở lại đây, lập tức hãy quỳ xuống, trước lệnh đường Dương gia tự mình nhận lỗi.

Chừng nào còn chưa biết hối cải, tuyệt đối không được đứng lên. Bằng không, mau cuốn gói đi khỏi đây ngay!

-Nhưng thưa mẹ, con không hề có lỗi.

-Cô mà còn nói thêm nửa lời, lập tức bước ra ngoài cho ta. Đi hay ở là do cô quyết định! – Nói rồi, Dương phu nhân lạnh lùng quay đi, mặc Tử Yên đứng đó, lặng người vì bất lực.

...

Thân hình Tử Yên nhỏ bé, biệt lập hoàn toàn với sảnh đường rộng lớn.

Trong ngôi nhà khang trang này, nàng sao lạc lõng quá.

Nào có ai quan tâm nàng đã phải trải qua chuyện gì.

Nào có ai để ý nàng hiện giờ ra sao.

Suy nghĩ của nàng vốn không được coi trọng

Đã bước chân vào đây, Tử Yên hiểu rõ, nàng chỉ có thể phục tùng.

Khoảng khắc hai gối Tử Yên co cụm rồi chạm đất, nàng phải cắn chặt môi, ép nước mắt vào trong.

Nàng vốn ương bướng, ngang ngạnh...trước giờ chưa từng phải quỳ gối trước ai.

Nàng thường tự nhủ, đầu gối của mình chỉ dùng để quỳ lạy đấng sinh thành.

Vậy mà giờ đây...

Hình ảnh về Lâm gia lại thoáng qua trong ý nghĩ. Đó là điều quý báu nàng nguyện đánh đổi bằng cả hạnh phúc và tôn nghiêm.

Mi mắt Tử Yên khẽ run run. Hai bàn tay cụm co yếu ớt.

Cảm giác lạnh buốt từ sàn nhà truyền đến tận tim.

Từng thời khắc cứ chậm chạp qua đi.

14. Chương 14

Đã qua một canh giờ .

Dương phu nhân từ trong phòng bước ra, bà sờ soạng mái tóc vừa vấn xong, luôn miệng hỏi:

- Thế nào? Cô đã biết lỗi chưa?

Cả người Tử Yên rã rời như thể bao sinh lực đã bị bòn rút hết. Cả ngày hôm nay nàng vẫn chưa ăn gì, giờ còn phải chịu phạt ở đây. Nếu không nhanh chóng chấm dứt tình trạng này, nàng có lẽ không chịu thêm được nữa. Có ai đã từng nói: “ Người khôn khác với kẻ dại ở chỗ biết dừng lại đúng lúc, hơn là chiều lòng cơn tự ái vô bổ”. Dứt khoát gạt bỏ những ý nghĩ đối chọi, Tử Yên di mắt trên sàn nhà, tha thiết nói:

-Thưa mẹ, con có lỗi. Là con không đúng. Xin mẹ hãy tha lỗi cho con. Con xin hứa, từ đây về sau, tuyệt đối sẽ không nông nổi như thế nữa.

-Có thật là cô đã biết lỗi?

Tử Yên lại cúi gầm mặt xuống, giọng nàng nghẹn ngào:

-Dạ... thật.

Về mặt môi, vất vưởng, cộng thêm thái độ thành khẩn của Tử Yên khiến Dương phu nhân động lòng. Giọng bà ôn tồn, nhưng vẫn đầy nghiêm khắc:

-Thôi được, đứng lên đi. Ta bỏ qua cho con lần này, không mọi người lại bảo ta khắt khe. Nhưng nhớ, nếu sau này còn tái phạm, đừng hòng bước chân vào Dương gia lần nữa.

....

Viễn Kỳ hết đi ra rồi lại đi vào. Buổi trưa trở về nhà nhưng chẳng thấy Tử Yên, chàng nghĩ nàng chắc lại la cà đâu đó, đến khi chán sẽ tự động mò về. Thời gian chậm chạp trôi qua, nắng dần dần ngả màu, mang theo nỗi lo lắng đang bắt đầu tìm đến với chàng.

Khi trông thấy Tử Yên bình an bước vào phòng, mọi nghi ngại lập tức biến mất. Viễn Kỳ nghiêm nghị hỏi:

-Cô đi đâu giờ này mới về?

Tử Yên giận dữ lườm Viễn Kỳ thay cho câu trả lời. Nàng lẳng lặng tiến tới tủ quần áo, chẳng buồn nói gì thêm.

Viễn Kỳ rớt cuộc đã dắc tội với Tử Yên khi nào? Tại sao lại bị đối xử như vậy? Chàng chau mày nghĩ ngợi. Bất giác lên tiếng gọi:

-Ê! Tôi đang hỏi cô đấy.

- ...

Thái độ kì lạ của Tử Yên khiến Viễn Kỳ mất hết kiên nhẫn. Chàng bước đến gần nàng, khẩn trương:

- Đây! Cô nói gì đi chứ!

- ...

Lúc này, Viễn Kỳ mới nhận ra vẻ nhột nhột, mệt mỏi trên gương mặt Tử Yên. Trông nàng mỏng manh như một tờ giấy trắng. Cảm giác có gì đó không ổn, chàng liền dịu giọng:

- Đã có chuyện gì... xảy ra sao?

-...

-Cô có thể nói ta nghe mà?

Tại sao Viễn Kỳ lúc này lại thay đổi như vậy. Âm vực mềm mỏng. Ánh mắt hiền hòa. Tại sao chàng không như tối qua, cứ hằn học quát tháo nàng, cứ thần nhiên khích bác nàng. Nếu thế nàng cơ hồ sẽ thấy dễ chịu hơn. Tử Yên có thể lạnh lùng phớt lờ chàng. Có thể bình thần xem chàng như không khí, kẻ xa lạ vô tình xuất hiện trong đời mình. Nhưng, chàng nhẫn nại như vậy, dịu dàng như vậy, bức tường thành mỏng manh vây bọc trái tim nàng đã sắp không trụ vững. Bao tử hờn đang chực chờ thoát ra, khao khát tìm một nơi trú ẩn. Tử Yên cố gượng để toàn thân thôi run rẩy. Nàng ôm bộ y phục trong tay, rồi cương quyết bỏ đi. Nhưng tay Tử Yên nhanh chóng bị gìm chặt. Trước mặt nàng, vẫn là đôi mắt cương nghị, ầm ập tựa sao khuya. Đối diện với vẻ ôn nhu khác lạ từ Viễn Kỳ, bao hoang mang sợ hãi nàng cố công kìm nén bỗng cuộn trào mạnh mẽ. Giọng Tử Yên vỡ òa:

-Huynh muốn tôi nói gì bây giờ? Cảm ơn huynh chẳng? Vì nhờ huynh bỏ đi, để tôi ngồi chờ suốt mấy canh giờ như một con ốc, khiến tôi suýt chút nữa bị người ta lừa bán cho thanh lâu. May mắn thay, tôi phước lớn mạng lớn. Trầy trật lắm mới trốn được về nhà. Còn bị mẹ mắng cho tơi tả, bị phạt quỳ trước sảnh đường. Có phải tôi nên cảm ơn huynh sau tất cả những chuyện này không?

Viễn Kỳ vẫn chăm chú lắng nghe, dù nỗi xúc động đã khiến những câu từ thông qua miệng Tử Yên bỗng trở nên cay nghiệt và tối nghĩa. Nhưng bấy nhiêu đó cũng đã đủ để chàng xâu chuỗi lại vấn đề. Đáng về Tử Yên lúc này khiến chàng tin ngay mọi chuyện nàng nói hoàn toàn là sự thật.

Nhìn Tử Yên, cô gái tưởng như lúc nào cũng mạnh mẽ, ngang ngạnh, nay lại đang run rẩy vì phải hồi tưởng lại những giây phút vừa qua.

Yếu đuối quá.

Mong manh quá.

Trong lòng chàng chợt dâng lên cảm giác muốn chở che mãnh liệt.

Nhìn sâu vào mắt Tử Yên, Viễn Kỳ nhẹ nhàng nói:

-Ta không hề nghĩ là... cô đã gặp chuyện.

- Huynh tránh ra đi! Đừng đến gần tôi! Tránh ra! Tránh ra đi!!!

Ánh mắt Viễn Kỳ vẫn hết sức ôn hòa khiến Tử Yên không chịu được. Nàng nhất mực hét lên:

-Không được nhìn tôi như thế! Cũng không được đứng gần tôi. Tôi thề thân thể này huynh vui lắm phải không, hã hê lắm đúng không? Huynh cười đi! Cứ cười đi! Cười cho thỏa thích đi!

Khoảnh khắc Tử Yên đang cực kì xúc động.

Viễn Kỳ đột ngột ôm chầm người con gái nhỏ bé kia vào lòng.

Rất nhẹ nhàng.

Rất trân trọng.

Như để truyền cho nàng thêm sức mạnh. Để xua đi cảm giác hốt hoảng, tăm tối đè nén tâm hồn nàng, bắt chấp sự kháng cự quyết liệt.

-Huynh làm gì vậy? Huynh điên rồi à? Thả tôi ra! Mau thả tôi ra! –Tử Yên không ngừng vùng vẫy. Nàng liên tục dùng tay đâm vào ngực Viễn Kỳ – Hại tôi thế này chưa đủ sao? Huynh còn muốn gì nữa? Tất cả là tại huynh! Tại huynh hại tôi thế này! Đều tại huynh hết!

-Đúng, là tại ta, tại ta cả. Cô bình tĩnh lại đi! Đã không sao rồi.

Giọng nói trầm ấm, vòm ngực vững chãi cơ hồ muốn đánh tan mọi sợ hãi cùng cực trong nàng, khiến nàng thấy an tâm kì lạ.

Thế là Tử Yên thôi không la hét nữa.

Nàng đứng đấy, tựa vào lòng Viễn Kỳ.

Một khoảng lặng yên bình trôi qua.

-Huynh có thể... buông tôi ra được rồi. – Tử Yên lên tiếng phá tan sự im ắng.

Viễn Kỳ chần chờ giây lát, rồi cũng thả tay ra.

...

- Cô lại đi đâu đấy? – Viễn Kỳ hỏi khi thấy Tử Yên định ra ngoài.

-Tôi đi tắm. Chẳng lẽ ngay cả việc đó cũng phải báo cáo với huynh sao, nhị thiếu gia?

Thấy Tử Yên trả lời bằng thái độ chọc xoáy, Viễn Kỳ bất mãn hỏi:

-Sao cô cứ phải tỏ ra hằn học khi được người khác quan tâm như thế?

-Bản tính tôi trước giờ vốn vậy. Khiến huynh khó chịu rồi. Mà này! Tôi thấy huynh dường như đã đi quá giới hạn. Về sau những chuyện không liên quan đến mình, phiền huynh đừng can thiệp!

-Cô...

Viễn Kỳ chưa kịp nói hết câu, Tử Yên đã đóng cửa bỏ đi, để lại Viễn Kỳ trong phòng với cơn giận không cách nào nuốt trôi. Chàng gặng giọng:

-Được, đã vậy, ta sẽ mặc kệ cô. Không thềm để ý đến chuyện của cô nữa.

.....

Tử Yên ngâm mình trong bồn nước lạnh và suy nghĩ miên man.

Từ trước đến giờ ngoài Vĩnh Huy, nàng không cho phép bất cứ người con trai nào khác chạm vào mình. Vậy tại sao lúc này, khi Viễn Kỳ ôm nàng vào lòng, nàng lại thấy dễ chịu, lại cảm thấy bình yên? Tử Yên giận dữ với chính mình. Nàng đã quá dễ dàng chấp nhận sự quan tâm từ Viễn Kỳ. Nàng giận dữ với Viễn Kỳ. Vì chàng đã tạo cho nàng cảm giác yếu mềm và muốn được dựa dẫm.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà Tử Yên đã phải nếm trải quá nhiều những xúc cảm khác nhau: vui sướng, sợ hãi, tủi hổ, và giận dữ...

Tử Yên lại hụp người trong làn nước lạnh. Nàng cần phải làm nguội cái đầu đang chực chờ nổ tung.

Ngay lập tức!

.....

Tử Yên giật thót người khi trông thấy Thúy Đường ngoài cửa. Nhìn nàng dâu với ánh mắt căm giận, bà lầm bầm:

-Chỉ tắm thôi mà lâu đến vậy, đúng là chẳng ra sao!

Tử Yên cúi gầm mặt, lễ phép hỏi:

-Mẹ đợi con có chuyện gì không?

-Con nên nghe cho rõ, ta chỉ nói ngắn gọn. “Nhập gia tùy tục”. Làm dâu Dương gia không sung sướng như ở những nhà khác. Tất cả mọi việc đều phải biết lo toan, quán xuyến. Cả hôm nay con không ở nhà, nên bây giờ phải làm bù mọi việc. Ở sau vườn còn chén bát chưa rửa, quần áo chưa giặt. Khi nào làm xong mới được đi ngủ. Và... tuyệt đối không được nhờ vả bất kì ai. Rõ chưa?

Lời Thúy Đường như sét đánh ngang tai. Tử Yên ngậy người nhìn bà. Cơ hồ chưa thể tiếp thu nổi những điều mình vừa nghe. Đến khi nghe “rõ chưa” lần nữa, nàng rớt cuống mới nghẹn ngào thưa vâng.

15. Chương 15

Tử Yên nhìn đồng chén bát và mớ quần áo đầy vung trong chậu mà chỉ muốn té xỉu. Nàng không biết ban sáng mình đã bước ra ngoài bằng chân nào, mà hôm nay lại đen như vậy. Hết chuyện này tới chuyện khác cứ dồn dập kéo đến, phiền toái và quái đản.

Rõ ràng Dương phu nhân muốn làm khó Tử Yên, vì ngay cả chén bát và quần áo của gia nhân trong nhà cũng bỏ luôn vào đấy.

Có lẽ với nàng, đêm nay sẽ là đêm thật dài.

...

Viễn Kỳ trần trọc mãi trên giường, nhìn hai cánh cửa im ỉm trơ lì, còn Tử Yên thì vẫn chẳng thấy đâu. Chẳng bắt đầu thức giấc.

-Quái thật! Tắm gì mà cả canh giờ chưa xong? Không lẽ... lại gặp chuyện gì rồi?

Viễn Kỳ khoác áo và bước vội ra ngoài. Nhận thấy cửa phòng tắm mở toang, chàng liền đi tìm vòng vòng quanh nhà.

Dưới ánh đèn lồng mờ ảo, bóng Tử Yên đang phủ phục trên chiếc bàn đá, miên man say ngủ. Cạnh bên là những chậu áo quần, chén bát đầy vung vẫn còn làm dang dở.

-Mẹ ơi!

Giọng Tử Yên mềm nhũn làm Viễn Kỳ thoáng ngạc nhiên. Nhìn nàng trong bộ dạng ấy, dù có đang bực bội thế nào, chàng cũng không đành lòng bỏ mặc.

Sau tất cả mọi chuyện, Tử Yên xứng đáng có được một giấc ngủ đúng nghĩa. Nếu Viễn Kỳ nhắm mắt để nàng lại đây, sớm muộn gì Tử Yên cũng thành mồi uối. Ấy là chưa kể nàng còn có thể bị cảm vì sương đêm ở Giang Châu rất lạnh.

Viễn Kỳ thở dài:

-Kiếp trước chắc ta mắc nợ cô, nên kiếp này mới phải trả bù.

...

Tử Yên trở người rồi giật mình thức giấc. Nàng bàng hoàng nhận ra trời lúc này đã sáng.

“Tại sao mình lại ở trong phòng?”

Tử Yên cuống cuống chạy ra sau vườn. Và bất ngờ nhận thấy...

Quần áo đã được phơi phẳng phiu. Còn chén bát như những chú cò trắng đang nằm im trong chậu. Mọi thứ đều gọn gàng, sạch sẽ đến khó tin.

Tử Yên chau mày, cố tìm xem nhân vật vĩ đại nào đã ra tay tương trợ. Nhưng suy đi nghĩ lại vẫn chẳng thấy đối tượng nào khả thi. Cuối cùng nàng đi đến kết luận, có thể đêm qua chính nàng đã làm hết mọi việc, rồi tự về phòng ngủ. Nhưng do quá mệt mỏi nên hầu như không có ấn tượng gì.

...

Đúng như đã dặn, sáng hôm nay đích thân Thúy Đường đến kiểm tra. Thấy mọi thứ đều đầu vào đấy, bà không giấu nổi kinh ngạc. Hôm qua Thúy Đường đã điểm mặt đám gia nhân trong phủ, tuyệt đối không cho phép người nào được giúp đỡ Tử Yên. Riêng chàng quý tử nhà bà quyết không đời nào hạ mình làm những chuyện thế này. Sau khi đoan chắc Tử Yên đã tự mình hoàn thành mọi việc, Thúy Đường nhìn nàng, ôn hòa nói:

-Coi như con cũng biết hối lỗi. Chuyện lần này, ta không truy cứu nữa.

Tử Yên khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nàng phần khởi đáp:

-Con cảm ơn mẹ.

-Ừ... À, trong bếp mọi người đang nấu bữa sáng, con vào xem thử đi.

...

-Nhị thiếu phu nhân!

Gia nhân trong bếp nghiêng người thi lễ khi trông thấy Tử Yên. Nàng hơi bối rối, nhưng cũng gật đầu đáp lại.

Lúc này, những thứ chuẩn bị cho bữa sáng đã gần như hoàn tất, chỉ còn đem nấu nữa là xong. Mọi người đều chẳng nói chẳng rằng, lập tức ra ngoài. Duy chỉ có Tiểu Ái cẩn thận căn dặn nàng vài điều rồi cũng lặng lẽ lui ra, để Tử Yên tự làm nốt công đoạn cuối cùng.

Một tháng trước ngày xuất giá, Tử Yên đã hoàn thành khóa “huấn luyện cấp tốc” để trở thành dâu hiền vợ thảo. Dĩ nhiên nấu ăn là bài học quan trọng đầu tiên mà nàng cần lưu tâm. Bởi ai đó đã từng nói: “Cách chiếm được cảm tình của người khác nhanh nhất, chính là thông qua đường bao tử”. Hiểu được “chân lý” ấy, nên Tử Yên đã ra sức học hỏi Lâm Nhã và luyện tập chăm chỉ. Chỉ trong vòng ba mươi ngày ngắn ngủi, tay nghề nấu nướng của nàng đã cải thiện rõ rệt.

“Chỉ một nồi cháo cón con, sao có thể làm khó được ta?”

Tử Yên vừa nghĩ vừa gồng mình trước những cơn ngáp ngắn ngáp dài. Nàng thầm ghen tị với Viễn Kỳ, vì chàng được ngủ tới bánh mắt, còn mình lại phải đứng đây lo bữa sáng cho cả nhà.

Bỗng dưng, Tử Yên nhìn khay thức ăn của Viễn Kỳ, môi gợi mở một nụ cười ranh mãnh.

...

Cả nhà Dương gia đang tập hợp quanh chiếc bàn tròn. Bữa sáng cũng nhanh chóng được mang lên.

Nhẹ nhàng đặt khay thức ăn trước mặt mọi người, Tử Yên lễ phép mời cha mẹ dùng trước.

Hương vị hài hòa của bát cháo thịt tan ngay đầu lưỡi làm Dương lão gia hài lòng. Ông không tiếc lời khen:

-Khá lắm, rất vừa miệng.

-Cũng tạm. –Thúy Đường tỏ ra khó tính hơn.

Tử Yên quay sang tướng công, dịu dàng nói:

-Chàng cũng ăn đi.

Viễn Kỳ hơi bất ngờ trước khả năng diễn xuất của Tử Yên, nhưng cũng không quên múc một muỗng cháo đầy thưởng thức.

Tử Yên nhìn Viễn Kỳ. Ánh mắt nàng đượm vẻ chờ mong nhưng cũng rất ngọt ngào. Tiếng tim đập cuộn dâng trong lòng ngực.

Vừa cho vào miệng, cảm giác mặn buốt đầu lưỡi đột ngột bùng lên làm Viễn Kỳ phát sắc. Chàng lập tức đứng lên, tay che ngang miệng hòng kiềm lại những cơn ho liên hồi. Thấy vậy, Tử Yên liền vội vàng chạy đến, vỗ vỗ vào lưng chàng. Nàng lo lắng hỏi:

-Tướng công, chàng không sao chứ?

Viễn Kỳ nhăn nhó:

-Cô nấu ... khức...cái... gì vậy ... khức ... hả? Cha mẹ, hai người...khức... nuốt trôi thứ này mà chẳng bị gì sao?

Dẫu biết Viễn Kỳ đến với hôn sự này thập phần bất mãn, nhưng Viên Trung không ngờ thái độ của con mình đối với Tử Yên lại thô lỗ như thế. Trong nhất thời nóng giận, ông nghiêm khắc quát:

-Viễn Kỳ! Sao con lại ăn nói với nương tử của mình như vậy? Ta và mẹ đều đang dùng ngon miệng, không lý nào lại không ăn được.

-Tướng công, nếu chàng không vừa ý, thiếp...thiếp đi nấu lại ngay. – Tử Yên bắt đầu sụt sùi. Ánh mắt nàng hấp háy vài tia sáng lạ. Tử Yên gấp gáp bưng khay cháo của Viễn Kỳ và dợm bước quay đi, nhưng Dương lão gia đã kịp thời ngăn lại.

-Tử Yên, không cần đâu con. Còn con, Viễn Kỳ, lập tức ngồi xuống ăn hết cho ta!

Viễn Kỳ chạm phải ánh mắt cương quyết của cha, và dáng vẻ vô tội đáng thương của Tử Yên, trong chốc lát đã hiểu ra mọi chuyện. Khóe môi chàng không ngừng co giật. Mất một lúc lâu Viễn Kỳ mới bình tĩnh trở lại. Chàng thở dài rồi cúi nhìn Tử Yên, thái độ đột ngột thay đổi:

-Là lỗi của ta, ta đã quá khắt khe với nàng. – Viễn Kỳ từ tốn ngồi xuống. – Nào! Mau ngồi xuống cạnh ta. Ta hứa với nàng, ta nhất định ăn hết.

Ngữ khí giận dữ đã hoàn toàn bốc hơi. Giọng nói của Viễn Kỳ giờ đây vô cùng hòa nhã. Âm vực kì thực không thể dịu dàng hơn. Cách cư xử mềm mỏng này làm Tử Yên đang hí hửng trong bụng bỗng thấy chột dạ.

“Không biết hắn có ý đồ gì đây?”

Lòng nghĩ thế, nhưng Tử Yên vẫn ngồi cạnh Viễn Kỳ.

Và...

Ngắm chàng ăn hết muỗng cháo này đến muỗng cháo khác mà mặt mày vẫn tỉnh như không, ngược lại còn tỏ vẻ thỏa mãn, cơ hồ thứ nàng nấu là mỹ vị dân gian, Tử Yên chỉ biết mồm há to, mắt tròn ngược. Thỉnh thoảng Viễn Kỳ còn nhìn nàng... cười giễu cợt.

Rõ ràng Tử Yên đã cho cả lọ muối vào bát cháo ấy, sao chàng có thể ăn ngon lành như thế?

...

Viễn Kỳ ngồi trên bệ lan can trước thư phòng. Nhờ tuyệt phẩm “đầy thành ý” Tử Yên dành inh, mà trán chàng giờ lấm tấm mồ hôi, mặt mày thì xanh như tàu lá. Chàng không khỏi rùng mình khi nghĩ tới bát cháo ấy. Có thể nuốt sạch nó mà đến giờ vẫn chưa tử thương vì ngộ độc, bản thân chàng càng không thể tin nổi. Viễn Kỳ thâm cay cú:

-Lâm Tử Yên, cô được lắm! Được lắm! Nếu biết cô chơi ta như thế, hôm qua ta đã không sai người giúp cô, cũng chẳng bế cô vào phòng. Để muối tha cô đi có phải tốt rồi không?

Viễn Kỳ phóng tầm mắt ra xa, nơi những khóm mẫu đơn đã bắt đầu thay lá. Bỗng có một đóa hoa màu tím nhạt chìa ra từ những bẹ lá vàng, vừa bướng bỉnh, vừa kiêu sa.

16. Chương 16

Những ngày sau đó cứ lặng lẽ trôi qua. Trước mặt mọi người, cả Tử Yên lẫn Viễn Kỳ đều là những kịch sĩ vô cùng xuất chúng. Từ lời nói đến cử chỉ, đều cho thấy đích thực họ là một đôi tân nhân hạnh phúc, đang chung sống hết sức thuận hòa. Nhưng lúc không có ai, bản chất mỗi người lại lộ rõ như cầu vồng sau mưa. Và tất nhiên, những trận cãi vã chí chóe lại nổ ra, đa phần vì nguyên do vật vãnh không đâu.

Cũng từ ngày gian nan hôm ấy, Tử Yên luôn cố gắng hết mình, thức khuya dậy sớm, chăm chỉ lau dọn, quét tước, quản thúc nhà cửa đúng theo những “chỉ thị” của Thúy Đường. Nàng mong mình có thể nhanh chóng lấy lại hảo cảm trong mắt bà. Nhưng hình như đó là việc vô cùng khó khăn. Bởi đôi khi, Tử Yên những tưởng việc nàng làm đã gần như hoàn hảo, tuy nhiên, Thúy Đường luôn tìm ra được hàng tá khiếm khuyết để quở mắng và một mực buộc nàng làm lại. Những lúc như thế, Tử Yên chỉ biết nén chặt bao cảm hờn, để tới về trút xả với cái mền, cái gối. Ngay cả Viễn Kỳ cũng bỗng dưng trở thành bị can bắt đắc dĩ, thường xuyên chịu trận chỉ vì vô tình “dám” có mặt trong phòng.

Cũng có lúc thấy tủi hổ, cũng có lúc thấy cô đơn, chỉ muốn rũ bỏ mọi thứ, chạy về bên mẹ, dụi đầu vào lòng bà và òa khóc một trận thỏa thích. Nhưng lí trí Tử Yên vẫn luôn đủ tỉnh táo, sẵn sàng đè bẹp những ý tưởng điên rồ thoáng manh nha trong đầu. Nàng bây giờ đâu chỉ sống cho riêng mình. Mấy chục con người tại kỵ xã Vạn Luân đang trông cậy vào nàng. Tử Yên không cho phép bản thân nhu nhược và ích kỉ như thế. Hành động theo cảm tính đối với nàng lúc này là một điều cấm kỵ. Không biết tỏ bày cùng ai, Tử Yên đành “ngậm đắng nuốt cay”, thúc giục mình hãy suy nghĩ lạc quan, hy vọng mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy.

Dần dần, Tử Yên cũng đã tìm ra giải pháp để đối phó với Thúy Đường. Đó chính là bỏ ngoài tai những gì bà nói. Không nặng nề, không để bụng, không tự dày vò mình bằng những bực tức tiêu cực. Cứ như thế, nàng cảm thấy cuộc sống tại Dương gia cũng không đến nỗi u ám lắm.

.....

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Trong tiết thu đậm thắm, ai ai cũng muốn ra ngoài dạo chơi để tận hưởng cái không khí thanh tao, rụt rờ đậm xuyên vào những mầm sống đã bắt đầu thay áo, đón mùa đông đang đến.

Tại Dương phủ.

- Viễn Kỳ! Một lần thôi, một lần thôi cũng được. Cả tuần nay bị nhốt trong nhà, suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào giặt giũ, quét tước, tôi sắp chết vì chán rồi. Tôi xin huynh. Tôi năn nỉ huynh. Huynh dẫn tôi ra ngoài đi!!!

Tử Yên suốt từ nãy đến giờ vẫn không ngừng nài nỉ. Nàng đoán chắc vẻ thành khẩn của mình ắt sẽ làm Viễn Kỳ động lòng. Nhưng mọi chuyện chẳng hề đúng như Tử Yên dự tính. Chàng vẫn điềm nhiên đọc sách. Đôi mày kiếm nhíu lại, thoáng suy nghĩ đăm chiêu, rồi bất ngờ buông một câu lạnh nhạt.

- Nếu cô muốn thì cứ đi một mình. Sao nhất quyết phải đi cùng ta?

Tử Yên bĩu môi nói:

- Huynh đùa à? Mẹ đời nào cho tôi ra ngoài. Nếu đi với huynh thì còn có thể. Huynh cứ nói muốn cùng tôi ra chợ, mua sắm vài thứ, hay đại loại là gì gì đấy. Thế nào mẹ cũng đồng ý ngay. Sau đó, huynh lo việc huynh, tôi lo việc tôi. Tử Yên này tuyệt đối không làm phiền đến huynh. – Nàng chớp chớp mắt, mặt hồ hởi. – Nha! Nha! Viễn Kỳ!!!

- Không!

Câu trả lời dứt khoát của Viễn Kỳ làm Tử Yên chưng hửng. Nàng ngơ ngác hỏi:

- Sao vậy?

Viễn Kỳ rời mắt khỏi quyển sách. Chậm rãi đặt nó xuống, chàng từ tốn nói:

- Cô mà được ra ngoài, chẳng biết còn gây ra chuyện gì nữa. Không khéo bị lạc như hôm trước thì sao? Dù thế nào đi nữa, tuyệt đối không là không!

- Huynh làm như hiểu tôi lắm không bằng. Tôi là người biết chừng mực, khuôn phép. Đâu phải hễ ra đường là kiếm chuyện sinh sự. Nếu huynh thấy lo, lần này, tôi hứa sẽ bám sát huynh, huynh đi đến đâu tôi theo đến đấy, như thế làm sao lạc được. Cho tôi theo với nha, Viễn Kỳ! Đi mà, cho tôi đi cùng đi mà!

Dù Tử Yên đã nói hết lời, nhưng Viễn Kỳ vẫn thản nhiên đáp:

- Không là không. Cô theo sát ta như thế, không phải phiền, mà là...rất phiền đấy!

- Huynh...

- Thôi không nói nhiều, bây giờ ta phải ra ngoài. Cô tốt nhất nên ở nhà, chăm chỉ làm việc, hiểu không?

Chẳng đợi Tử Yên kịp phản ứng, Viễn Kỳ đã vội vã đứng lên và bước ra khỏi phòng.

...

Trên đường đi, Viễn Kỳ cứ liên tục hắt hơi, vì ai kia cứ không ngừng trù ẻo chàng hòng xả bớt cơn giận. Nhớ lại vẻ mặt ủ rũ, buồn hiu của Tử Yên lúc nãy, chàng cũng cảm thấy có đôi chút áy náy. Nhưng chẳng phải do để bụng chuyện “bất cháo yêu thương” lúc trước, hay những xích mích vụn vặt giữa cả hai, nên Viễn Kỳ mới không muốn cùng Tử Yên ra ngoài. Chỉ là hôm nay, chàng kì thực có việc vô cùng hệ trọng.

.....

Hôm sau cũng vậy, vừa thấy Viễn Kỳ thay y phục chuẩn bị ra ngoài, Tử Yên liền xịu mặt xuống. Do đang bận lắm bận trù ẻo, nên nàng không nhận ra chàng đang đứng sau lưng.

- Này! – Viễn Kỳ bất ngờ lên tiếng. Giọng điệu lồng nét cợt nhả làm Tử Yên giật mình. – Định ngồi đó nói xấu người khác đến bao giờ? Cô không mau đi thay y phục, ta bỏ mặc ở nhà thì đừng trách.

Tử Yên cuống cuống đứng lên. Ý định tìm vài lời phân bua vừa lóe lên trong đầu đã lập tức biến mất. Nàng nhìn Viễn Kỳ, ngơ ngác:

- Thay y phục ? Để làm gì?

- Cô chẳng phải muốn ra ngoài còn gì? – Mặt Viễn Kỳ vẫn tỉnh như không.

- ...

- Cô không đi thì thôi.

Viễn Kỳ nhếch mày, cười tựa không cười. Chàng vừa dợm bước, Tử Yên đã la toáng lên:

- Ấy khoan! Đi chút, đi chút. Sao không đi cho được. Đợi tôi chút nha! Nhanh lắm! Nha!

Nói rồi, Tử Yên liền luống cuống chạy vào phòng.

.....

Tựa chú bồ câu vừa được phóng thích, vội vàng đập lông và xòe cánh bay đi, Tử Yên ủa xuống đường với niềm phấn khởi vẫn còn tươi nguyên như những ngày mới đặt chân lên khu phố này. Nhưng cái lạnh cắt da của buổi sớm cuối thu lại là kẻ phá bình, khiến Tử Yên cứ hắt hơi liên hồi. Trông nàng cổ rụt vai so, vừa đi vừa xuyết xoa trong tiết trời lạnh cóng, Viễn Kỳ bất giác chau mày. Chàng nhẹ nhàng trách móc:

- Cô có còn là trẻ con đâu. Thấy trời lạnh thế này, tự phải biết mặc thêm áo rồi hăng ra ngoài chứ?

- Tôi đâu ngờ lại lạnh đến vậy.

Tử Yên líu ríu đáp. Nàng vừa dứt lời, Viễn Kỳ đã cởi áo choàng trắng, dịu dàng khoác lên người nàng. Tử Yên không vùng vẫy, cũng chẳng kháng cự. Nàng thiết nghĩ đây là một hành động hào hiệp “nhường cơm sẻ áo” rất đối bình thường. Nhưng người người đi ngang qua lại không nghĩ như vậy. Trông thấy cảnh tình tứ của phu thê họ Dương, đôi chân họ thốt nhiên chậm lại. Ánh mắt dán chặt vào Viễn Kỳ và Tử Yên với vẻ ngưỡng mộ lẫn thích thú. Thái độ kì quặc ấy khiến không khí giữa cả hai bỗng trở nên ngột ngạt. Tử Yên lí nhí cảm ơn rồi quay gót đi nhanh.

Trái hẳn với lần ra ngoài hôm trước, Tử Yên hôm nay chỉ lẳng lặng đứng nhìn những quầy hàng tấp nập người vào ra. Nàng không hề định mua bất cứ thứ gì, ngắm nghía chán chê lại rảo chân bước tiếp. Viễn Kỳ theo sau lưng, chăm chú quan sát Tử Yên với ánh mắt khó hiểu.

Tử Yên bây giờ đã là dâu Dương gia, mọi chi tiêu cá nhân phải cân nhắc kỹ lưỡng. Nếu nàng dám tiêu xài hoang phí, đến cuối tháng Thúy Đường kiểm tra, thể nào cũng thuyết giáo nàng một trận. Gửi lại cái nhìn đầy tiếc nuối, Tử Yên ngậm ngùi bước nhanh qua những gian hàng bắt mắt, đang hồ hởi mời gọi khách gần xa.

Về phần Viễn Kỳ, chuyện lần trước xảy ra với Tử Yên hoàn toàn không phải lỗi của chàng, nhưng chàng vẫn cảm thấy mình cũng có một phần trách nhiệm. Tử Yên vốn nghịch ngợm, hiếu động, tuy miệng cứ khẳng khái “huynh đi đến đâu, tôi theo đến đấy”, nhưng vừa ra khỏi nhà, lập tức quên bồng hết những gì mình đã hứa. Biết nàng không thạo đường ở phố Hoàn Chỉnh, lại hay ương bướng ham vui, thích một mình đi trước, nên Viễn Kỳ phải kè kè “hộ tống”, luôn mắt canh chừng phòng lạc mất cô nàng.

Mãi suy nghĩ vu vơ, Tử Yên vô tình va vào một hồng y nữ tử đang cầm dù tiến tới. Thấy Tử Yên thoáng nhăn mặt, cô nương ấy vội thu dù lại.

- Thật xin lỗi, cô nương có sao không?

Tử Yên ngỡ ngàng chốc lát trước nhan sắc kiều diễm đối diện. Cô gái này đẹp không thua gì mình tinh. Từ chân mày, sống mũi, ánh mắt, đến nét môi, tất cả đều toát lên nét mị hoặc mê người. Giọng nói ngọt ngào, vóc dáng cao ráo, thon thả. Nàng ta kì thực là mỹ nhân hiếm có. Tử Yên đứng ngay ngốc hồi lâu mới lúng túng trả lời:

- Tôi...tôi mới là người có lỗi, cô không sao chứ?

Hai cô gái nhìn nhau rồi bỗng chốc phì cười.

Cùng lúc này, Viễn Kỳ cũng đã theo đến nơi. Trông thấy người quen, chàng vội vàng lên tiếng:

- Nhượng Cầm! Nàng làm gì ở đây?

Nhượng Cầm dịu dàng nhìn Viễn Kỳ, giọng nàng bông đùa:

- Chàng có thể dẫn nương tử ra ngoài tản bộ, còn thiếp không được sao?

- Ý ta không phải thế.

“Thì ra vị cô nương xinh đẹp kia là một trong những bóng hồng bên cạnh Viễn Kỳ. Gã oan gia này quả là biết hưởng thụ.” Tử Yên nghĩ thầm, rồi im lặng nghe cả hai lời qua tiếng lại.

Hồng y nữ tử ý nhị ngắm Tử Yên đang ngoan ngoãn đứng cạnh Viễn Kỳ. Trong tâm trí Nhượng Cầm, nàng là một cô gái có nét đẹp kiều mị, sắc sảo. Từ cốt cách đến tính tình đều toát lên vẻ hiền thực, đoan chính. Nhưng dung mạo của Tử Yên thật khác xa so với tưởng tượng của Nhượng Cầm. Gương mặt nàng thon nhỏ, các đường nét hài hòa, khéo léo tạo nên một khuôn trang vô cùng thanh tú, đáng yêu. Điểm nổi bật chính là đôi mắt trong vắt ướt nước, luôn ánh lên những tia nhìn ngây ngô chưa trải đời. Kỳ thực đôi mắt ấy đẹp đến nao lòng, không từ ngữ nào có thể diễn tả được. Nhượng Cầm đột nhiên muốn tìm hiểu về Tử Yên nhiều hơn. Nàng mỉm cười ngỏ ý:

- Trời lạnh thế này, hay là...cả ba chúng ta tìm một quán trà, ngồi trò chuyện có được không? – Nhượng Cầm nhẹ nhàng đề nghị.

Hiếm khi có cơ hội ra ngoài, Tử Yên không muốn chôn chân trong một quán trà nào đó, nghe Viễn Kỳ và Nhượng Cầm “đối ẩm”. Nàng nhã nhặn từ chối:

- Hai người cứ tự nhiên, tôi muốn tản bộ thêm một lúc.

Tử Yên cúi đầu chào rồi nhanh chóng bước đi.

Khi bóng Tử Yên biến mất trong dòng người nhộn nhịp, Viễn Kỳ bỗng cảm thấy nóng lòng. Hình ảnh nhợt nhạt của Tử Yên tối hôm ấy chợt xuất hiện trong đầu. Bỏ mặc nàng như thế, chàng vắn lòng cũng chẳng yên tâm. Viễn Kỳ bắt đầu lên tiếng:

- Thật thất lễ, ta lúc này không thể để Tử Yên một mình. Hôm khác nhất định sẽ mời nàng dùng trà tạ lễ.
Thấy Nhược Cầm gật đầu ra vẻ thấu hiểu, Viễn Kỳ liền gấp gáp rời đi.

Hồng y nữ tử bất ngờ mím chặt môi. Từ trước đến nay, hễ Nhược Cầm lên tiếng, Viễn Kỳ sẽ chẳng bao giờ từ chối. Cớ sao hôm nay chàng có thể thản nhiên bỏ lại nàng để đuổi theo Tử Yên, người mà chàng đã từng nhìn nhận với ánh mắt ghẻ lạnh, người mà chàng từng hùng hồn tuyên bố sẽ chẳng bao giờ coi đó là hiền thê thực sự.

Nhược Cầm dán mắt vào khoảng không, một dự cảm chẳng lành đang ập đến với nàng.

17. Chương 17

Viễn Kỳ nhanh chóng bắt kịp Tử Yên. Thấy nàng đang lấp ló nấp vào một ngôi nhà ven đường, chàng tiến đến gần, thì thào:

- Đây!

Tử Yên giật mình như tên trộm vặt vừa bị bắt thóp. Nàng ôm tay trước ngực, nói với vẻ trách móc:

- Huynh muốn hù chết tôi sao? Không đi dùng trà cùng Nhược Cầm cô nương à?

Phớt lờ câu hỏi của Tử Yên, Viễn Kỳ cũng đáp lại bằng một câu hỏi:

-Sao lại phải lén lút thế này? Cô định giở trò gì nữa đây?

-Trò gì là trò gì? Huynh thật là...

Tử Yên quay mặt đi với vẻ hờn dỗi. Như vừa nghĩ ra điều gì đó, nàng luôn miệng:

- Huynh từng hứa, nếu có dịp, nhất định sẽ giúp tôi đòi lại công bằng, huynh còn nhớ chứ?

Viễn Kỳ hiểu Tử Yên đang nói đến điều gì. Chàng đáp chắc nịch:

-Dĩ nhiên ta nhớ.

Tử Yên nhìn gã trung phu đang ngồi dùng bữa ở tửu lầu phía trước. Nàng nói:

-Nếu vậy, cơ hội để huynh thực hiện lời hứa... đến rồi kìa.

.....

Trời chốc chốc lại nổi lên từng đợt gió hanh hao, rét cắt. Bước chân khách bộ hành cũng vì thế mà trở nên vội vã. Đâu đó trong dòng người tấp nập, một thanh y nữ tử với dáng vẻ lúng túng đang ngơ ngác nhìn quanh. Nhưng hình như chẳng có ai chú ý đến nàng.

-Lão bá bá! Xin hãy chỉ giúp cháu đường về Tây Gia thôn!

Cụ già nhìn vị cô nương trước mặt, lắc đầu ái ngại rồi vội vã bước đi.

- Đại thẩm! Xin cho cháu hỏi, muốn về Tây Gia thôn phải đi theo hướng nào? Ở kia...Đại thẩm! Đại thẩm!

- Thúc thúc! Xin hãy chỉ giúp cháu đường về Tây Gia thôn!

Người trung phu thoáng chần chừ. Y rút tay vào sâu trong áo, ôn tồn nói:

-Cháu cứ đi thẳng, đến ngã ba phía trước rẽ trái, rồi lại rẽ phải là đến Tây Gia thôn.

Thanh y nữ tử lễ phép tạ ơn. Đợi cho vị trung phu ấy đi khuất, nàng lại quay sang hỏi thăm người khác.

Vài nam nhân đang dạo chơi trên phố, trông thấy thanh y nữ tử bèn lân la đến gần, toan giở trò chọc ghẹo. Nhưng khi mặt đối mặt với nữ nhân ấy, cả đám thanh niên chỉ biết... nhìn nhau đánh ục, vì chiều cao quá khổ thuộc vào loại hiếm có của nàng. Ánh mắt thanh y nữ tử bỗng dưng“xẹt lửa”, làm cả bọn hoảng hồn, lập tức tháo chạy.

Đúng lúc này, một gã trung phu to béo với gương mặt trắng bủng bỗng xuất hiện. Hắn ngược nhìn thanh y nữ tử, môi dần rộng hết cỡ khiến đôi gò má bất thần căng mọng, mi mắt cũng khép chặt tạo thành hai kẻ chỉ oái ăm. Hắn lên tiếng:

- Tiểu cô nương, cháu bị lạc đường sao? Thúc là Đình Lý. Thúc cũng có việc phải về Tây Gia thôn, nếu cháu không ngại, hãy để ta đưa cháu một đoạn.

Cô nương ấy nghe vậy không giấu nổi vui mừng. Nàng tươi cười đáp:

- Vậy thì tốt quá! Đa tạ thúc.

Trông thấy thanh y nữ tử cùng tên Đình Lý đi vào con đường vắng, Tử Yên khoái chí bật tay tanh tách:

-Đúng là “bổn cũ soạn lại”, đầu lão ta cùng lắm chỉ nghĩ ra được mỗi chiêu này.

.....

Vị cô nương vận áo xanh vắng vất nhìn quanh. Nàng lo lắng hỏi:

-Đình Lý thúc thúc, đây là đâu mà vắng vẻ quá vậy?

Bất chợt...

Tiếng gió rít từ phía sau vọng đến. Hơi thuốc mê nồng nặc phủ đặc vào không gian.

Một bàn tay đen nhẻm thình lình xuất hiện, kèm theo một chiếc khăn nồng mùi Mị hương.

“Bật”

Âm thanh khô khốc vang lên.

Trong chớp mắt, bàn tay ấy đã nằm gọn trong gọng kìm của thanh y nữ tử.

Hành động linh hoạt vừa rồi của cô nương áo xanh làm Đình Lý ngỡ ngàng. Hắn mấp máy môi:

-À...à...thì...thì ra người biết võ. Được lắm! Người đâu!

Sáu tên lính lác vai u thịt bắp, mặt mũi bặm trợn đồng loạt xuất hiện.

- Mau dạy dỗ nha đầu này cho ta!!!

Sau lời quát tháo ra lệnh, cả bọn nhất tề lao lên. Giữa lũ người phàm phu tục tử, nổi bật lên một vóc dáng thanh cao đang đơn độc tả xung hữu đột. Với vũ khí là chiếc quạt trắng, trên có đề một bài thơ Đường tràn đầy nhã ý, từng động tác của y vừa quyết đoán mạnh mẽ, vừa vô cùng chuẩn xác. Trong chốc lát, hết bảy sáu gã ỷ đồng hiệp yếu, ỷ lớn hiệp nhỏ đều cùng nhau đổ rạp.

Trông thấy sự việc đã quá tầm kiểm soát, Đình Lý thất kinh toan xoay người bỏ trốn. Nhưng ông vô tình gặp lại người quen cũ.

-Đình thúc thúc, thúc khoan đi đã! Thúc còn nhớ cháu không?

Đình Lý trở mắt nhìn nữ tử trước mặt. Hắn ấp úng như gà mắc tóc:

- Chẳng...chẳng phải người...người đã bị ta bán cho Thiên Hương quán rồi sao? Người đang...đang làm gì ở đây? Người...người muốn gì ?

Đình Lý vừa dứt lời, Tử Yên đã lập tức xông tới, đâm thật mạnh vào mặt hắn để trút cơn thịnh nộ.

-Dám đem ta bán cho thanh lâu, lão đúng là không biết sống chết! Trước đó không biết đã có bao cô gái là nạn nhân của lão. Ta hôm nay phải thay trời hành đạo. Cho lão chết! Cho lão chết! Cho lão chết!

Nữ tử áo xanh vẫn lặng yên không nói. Nàng đứng xem Tử Yên đang hoạt động cật lực, ánh mắt phản chiếu những tia nhìn phức tạp.

- Các người...các người là ai mà dám động đến ta? Đồ...đồ không biết trời cao đất dày. Khôn hồn thì mau ngừng tay, quỳ xuống xin ta tha lỗi, ta sẽ không chấp nhất với lũ trẻ ranh các người mà niệm tình bỏ qua. Bằng không ta sẽ...

Thấy Đinh Lý đến lúc này vẫn còn già mồm. Không đợi hẳn kịp nói hết câu, Tử Yên đã lui người lấy đà, ngay sau đó là cú đá trái chân sở trường, khiến Đinh Lý đo đất và bất tỉnh tức khắc.

Tử Yên đưa tay huýt sáo. Từ bên ngoài, một toán quân nhân liền hối hả chạy vào, nhanh nhẹn áp giải bọn tội phạm về Dương phủ. Thì ra, lúc cô nương áo xanh đang đối phó với đám tay sai của Đinh Lý, Tử Yên đã kịp chạy về nhà báo tin.

Tử Yên ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt chăm chú của thanh y nữ tử. Tử Yên chỉ mỉm cười thật tươi.

Dưới vỏ bọc thanh thoát màu xanh lá, phải chăng có điều gì như vừa được cởi bỏ, trả lại cho cố chủ một chất giọng trầm ấm:

-Cô càng ngày càng khiến ta ngạc nhiên.

Tử Yên nghe vậy chợt bật cười thích thú:

-Huynh sẽ còn phải ngạc nhiên dài dài.

.....

Trên đường trở về.

Tử Yên lâu lâu lại lén nhìn sang người bên cạnh, khúc khích cười thầm. Thái độ kì quặc đó của nàng làm thanh y nhân dù đã cố kìm chế nhưng cũng không cách nào bình tĩnh. Y gằn giọng:

- Cô mà còn cười nữa là... chết với ta!

- Được rồi, được rồi! Không cười nữa. Tôi không cười nữa. Được chưa? Thật là...

Tử Yên toan nói điều gì nhưng bỗng dừng im bặt. Khi nhìn thấy gương mặt tối sầm của kẻ vận áo xanh, nàng chẳng dám hó hé thêm lời nào. Thanh y nhân cũng lặng yên không nói.

Cả hai cứ thế sóng bước bên nhau, cùng nhìn ánh hoàng hôn đang dần dần giao thoa vào khoảng trời xanh biếc.

.....

Tử Yên dịu giọng khuyên giải:

- Huynh bình tĩnh nào! Nếu muốn tóm được Đinh Lý và động bọn của hắn, chúng ta tất phải có “mồi nhử”. Tôi thì chúng đều biết mặt cả rồi. Chỉ còn mỗi huynh thôi. Nghĩ thử xem, huynh cứ giữ nguyên hình dáng này đi lừa Đinh Lý, hắn sẽ sập bẫy sao? Huynh chịu khó một chút. Chỉ một lúc thôi! Sẽ chẳng ai nhận ra huynh đâu.

Viễn Kỳ thoáng nhú mày nghĩ ngợi, đôi môi bất chợt trễ xuống thành nụ cười đắc ý.

- Được, nếu cô tìm ra bộ nữ phục vừa vặn với ta, nhất định ta sẽ đồng ý.

Viễn Kỳ những tưởng, muốn tìm được bộ y phục nữ nhi vừa vặn với vóc dáng cao lớn của chàng lúc này là một việc không thể. Nào ngờ Tử Yên lại lôi chàng đến nhà Nương đại thẩm cách đó không xa, người hôm nàng gặp nạn đã tiện đường cùng nàng trở về phố Hoàn Chinh. Nương đại thẩm có cô con gái sở hữu chiều cao thuộc vào hàng “quá khổ”, vừa về nhà chồng cách đây ít hôm. Nghe qua sự tình, bà tỏ ra hết sức bất bình, lập tức đồng ý cho Tử Yên mượn tạm bộ quần áo của tiểu nữ nhà mình để thực thi kế hoạch.

Tử Yên cầm bộ thanh y trong tay, ướm thử vào người Viễn Kỳ. Tuy không chắc sẽ vừa khít với thân hình rần rần của chàng, nhưng ít ra cũng có thể mặc được vào người. Viễn Kỳ lúc này bị đặt vào tình huống dở cười dở mếu, chẳng cách nào khác đành miễn cưỡng chấp nhận.

Ôi! Cuộc đời oanh liệt của một Đạo Hoa Vương, cũng có lúc “thê thảm” thế này.

.....

Tử Yên ngần ngại ngó sang Viễn Kỳ. Chàng lúc này đã trở về hình hài cũ. Nhìn dung mạo anh tuấn hơn người, phong thái bộc trực nét hào hoa, đạo mạo, Tử Yên bối rối mở lời:

- Viễn Kỳ...

Viễn Kỳ khẽ chau mày, chờ Tử Yên nói hết.

- Hôm nay...

...đa tạ huynh.

Tựa những làn gió thu thoáng xao động, bước chân Tử Yên bất chợt nhanh hơn. Để lại một người vẫn ngẩn ngơ đứng đấy, chợt cảm thấy bao bụi dọc như đã được rửa trôi.

18. Chương 18

Bóng tối đặc quện len lõi khắp gian phòng, giăng mắc một lớp bụi mờ màu bạc sẫm, khiến không gian chung quanh như lan rộng hơn, vượn cao hơn, và âm u lạ lẫm. Gió lùa vào song cửa, rít lên từng hồi, mang theo cái lạnh phơn phớt của mùa thu đến lay động đêm khuya.

Tử Yên với tay khép hờ cửa sổ, rồi bước đến chiếc tủ gỗ, tiện thể xếp lại vài bộ quần áo đang nằm ngổn ngang.

Bốn bề tĩnh lặng đến mức có thể nghe rõ mồn một tiếng côn trùng kêu ran ngoài vườn.

- Này!

Viễn Kỳ đột ngột lên tiếng, xé tan bức màn yên ắng:

-Hôm nay cô có bị mắng không?

Đúng là từ khi về làm dâu Dương gia, số lần bị mắng của Tử Yên có thể nói nhiều như cơm bữa. Nhưng trước giờ Viễn Kỳ nào có quan tâm tới. Hôm nay chàng bỗng dừng hỏi đến, rốt cuộc có ý gì. Nàng ngẩn ra một lúc, đoạn thật thà đáp:

-Không.

Viễn Kỳ tiếp lời:

-Có ai chọc giận cô không?

-Không.

-Thế có bức bối gì trong người không?

Có phải Viễn Kỳ nhàn rồi quá rồi không, hay thấy mấy hôm nay cả hai không cãi nhau, trong người đã bắt đầu ngứa ngáy. Rõ ràng muốn kiếm chuyện với nàng mà. Tử Yên vút phịch bộ ngoại sam đang xếp dở vào tủ. Mày chau lại hết cỡ, nàng hùng hổ nói:

-Cả ngày hôm nay thì không, nhưng bây giờ thì có đấy, huynh hỏi gì mà lăm thế? Chuyện gì nói thẳng ra xem nào!

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên, âm vực đều đều lan tỏa:

-Không bức bối, không tức giận, vậy hà cớ gì lại hành hạ chiếc áo của ta tới tả đến mức này?

Tử Yên ngấm bộ bạch y bị rách một mảng lớn trong tay Viễn Kỳ:

-Huynh nghĩ do tôi xé?

Viễn Kỳ chau mày hoài nghi:

-Áo ta chỉ có mình cô được “đặc cách” động vào, không phải cô thì còn ai vào đây?

Lời Viễn Kỳ vô tình động vào vết thương lòng của Tử Yên. Gì mà “áo của ta chỉ có mình cô được “đặc cách” động” vào.” Từ khi Tử Yên bước chân vào Dương phủ, lúc nào cũng đầu tắt mặt tối. Người con gái đang tuổi xuân phơi phới như nàng, mà suốt ngày chỉ biết úp mặt vào thau chậu, làm bạn với quần áo chén bát. Nhắc tới Viễn Kỳ Tử Yên càng thấy ức. Chàng là tướng công, nhưng đôi khi nàng cứ nhầm tưởng chàng không khác gì thân phụ của mình. Từ miếng ăn, giấc ngủ Tử Yên đều phải tỉ mỉ lo toan. Sợ chàng ăn không ngon, sợ chàng ngủ không đủ giấc. À, không phải nàng sợ, mà là mẫu thân đại nhân của Viễn Kỳ

rất sợ. Cứ cách vài ngày Tử Yên lại bị Thúy Đường quở giáo một trận đến dở sống dở chết, nào là, sao con không nấu chè cho tướng công, sao con không may thêm áo mới cho tướng công, sao con không pha trà cho tướng công, sao con không sắc thuốc cho tướng công tắm bổ, vân vân và vân vân... Nàng thực sự không hiểu, Dương gia này rốt cuộc lấy vợ cho Viễn Kỳ, hay là muốn tuyển tì nữ chuyên dụng cho chàng đây. Nghĩ đến đây, Tử Yên không khỏi cảm thán. Nàng bực dọc đáp:

-Sáng nay nó bị gió thổi, bay mắc trên cây, lúc lấy xuống tôi vô tình làm rách. Huynh không cần nhắc, tôi cũng đang định vá nó lại đây. – Tử Yên uể oải giải thích.

Viễn Kỳ khoát tay, điềm nhiên bảo:

-Thôi khỏi cần, thế này thì vá làm gì nữa.

-Chẳng phải huynh bảo đây là cái áo huynh thích nhất còn gì. Việc vặt vãnh thôi mà. Cứ để tôi.

-Cái ta sợ là ngay cả việc vặt vãnh này, cô cũng làm không xong đấy chứ.

Ngày đầu tiên sau đêm động phòng, Tử Yên không cẩn thận bị đập đầu vào cửa. Kế đến không cẩn thận nên bị lạc ngoài phố. Thỉnh thoảng nấu ăn trong bếp không bỏng tay thì cũng bị bỏng chân. Phơi đồ không cẩn thận để rách cả áo chàng. Từ khi Viễn Kỳ gặp Tử Yên, số lần không cẩn thận của nàng chàng muốn đếm cũng chẳng xuể. Làm gì có nữ tử nào vụng về đến thế. Tử Yên mà vá được áo ình, Viễn Kỳ ắt sẽ ngạc nhiên đến rụng cả răng. Điều bộ mĩ mai của chàng khiến Tử Yên thấy hai tai nóng bừng. Nàng vội vàng đi lấy hộp kim chỉ, giành lấy chiếc áo từ tay Viễn Kỳ rồi ngồi bệt xuống giường, không quên trả đũa một câu đầy thách thức:

-Huynh hãy nhìn cho kĩ, tôi khá hơn huynh tưởng đấy.

Viễn Kỳ khẽ mỉm cười, giọng nói pha chút bông đùa:

-Thật sao? Thế thì xin phiền nhị thiếu phu nhân.

Nói thì nói vậy, chứ chạm tay vào mới biết chuyện may vá thật chẳng dễ dàng gì. Tử Yên cứ loay hoay mãi, chẳng biết làm thế nào để ghép hai mảnh rách với nhau. Đến khi may được những mũi kim đầu tiên, nàng vui mừng ngược lên tìm ánh mắt Viễn Kỳ. Nhận ra chàng đang bằng quơ nhìn ra cửa sổ, không hề có ý chú mục tới mình, Tử Yên bỗng cảm thấy vô cùng tức tối.

Đây quả là một sự sỉ nhục.

Tử Yên cúi gằm mặt xuống, cố trút hết cảm hờn lên chiếc áo đáng thương bằng những đường kim chằng chịt, dày đặc như xương cá.

Những mũi may cuối cùng đã hoàn tất, lần này khi Tử Yên ngược lên, bắt gặp Viễn Kỳ cứ gà gật như sắp ngất đến nơi.

“Đây còn lớn hơn cả sự sỉ nhục.”

Tử Yên nghiêng răng kèn kẹt.

- A!

Nàng tung cước đạp thật mạnh vào chân khiến Viễn Kỳ bật tỉnh. Chàng giận dữ hỏi:

-Cô lại làm sao thế hả?

-May xong rồi. – Tử Yên ném phịch chiếc áo trắng xuống giường, rồi liền bỏ ra ngoài.

Thật là...!

Vốn dĩ chiếc áo còn có thể sửa được, nhưng bây giờ lại thành ra vô phương cứu chữa. Khả năng may vá của Tử Yên đúng là... “khá” hơn Viễn Kỳ nghĩ rất nhiều.

.....

Sáng hôm sau.

Bầu trời trong vắt không một gợn mây, tựa mặt hồ tĩnh khôi, ánh quang phản chiếu nên những vệt nắng hồng, ôm trùm vạn vật. Khí tiết dịu nhẹ, thanh mát, thật khiến lòng người sảng khoái vô ngần.

Hiếm có khi nào Viễn Kỳ thấy lòng hưng phấn như sáng nay. Chàng dậy từ rất sớm, dạo vài vòng quanh nhà để tận hưởng khí trời, để hít căng buồng phổi hương vị tươi mới của buổi sớm mai hồng.

Đi tới trước thư phòng, Viễn Kỳ bỗng nhận thấy một dáng người quen thuộc đang đổ dài trên chiếc bàn đá, trông hết sức ảo não. Con người sàu đời vào buổi sáng đẹp trời này chẳng ai khác ngoài nương tử của chàng – Lâm Tử Yên.

Viễn Kỳ khấn khoản tiến lại gần.

-Này! Có thể làm hỏng bức tranh đẹp tài tình như thế, Tử Yên, cô quả không tầm thường. – Chàng e hèm bắt chuyện.

Vẫn không hề ngẩng đầu lên, Tử Yên xua xua tay, chán chường nói:

-Tôi hiện giờ không có hứng gây gổ với huynh. Nếu thấy tôi làm huynh gai mắt, cảm phiền huynh hãy tìm chỗ khác, tiếp tục thưởng ngoạn.

Thấy Tử Yên không vui, Viễn Kỳ cũng chẳng còn nhả ý trêu đùa. Chàng nấn ná một hồi, rồi quảy quả bước đi. Vừa đi được vài bước, Viễn Kỳ đã nghe thấy giọng Tử Yên sang sảng:

- Viễn Kỳ! Viễn kỳ! Huynh mau tới đây đi! Tôi có chuyện muốn nói với huynh.

Thấy thái độ của Tử Yên bỗng thay đổi đột ngột, vốn vã khác thường, Viễn Kỳ tự dưng cũng trở nên cảnh giác:

-Thế nào? Lại có việc muốn nhờ vả phải không?

-Làm sao huynh biết?

Viễn Kỳ phe phẩy quạt, mỉm cười đắc ý:

-Con người cô khi vui hay buồn đều lộ hết trên mặt, ta còn không nhìn ra sao?

-Đúng! Đúng! Dương nhị thiếu gia quả nhiên tài cao bậc đẩu, tinh anh thông tuệ. Tôi thật sự không phải là đối thủ của huynh.

Lời Tử Yên vừa thốt ra khiến nàng lẫn Viễn Kỳ đều sồn ọc, gai tai. Nữ tử này tối qua còn hung hăng đập vào chân chàng, còn hôm nay vì chàng không chịu chú ý xem nàng phô diễn “tài nghệ”, thế mà bây giờ miệng lưỡi cứ nhào ra như bột phải nước.

Viễn Kỳ nhếch môi cười, chấm dứt màn tăng bốc của Tử Yên bằng ngữ điệu bình thản:

-Sao? Chuyện gì?

-Chả là trời sắp sang đông, nên sáng nay mẹ bảo tôi bây giờ nên chuẩn bị may cho cả nhà mỗi người một chiếc áo ấm. – Tử Yên di tay trên bàn, mặt buồn rười rượi. Rồi bất thành ngược mặt lên, đau khổ nói. – Vậy vị chi là ba cái. Đến tận ba cái áo huynh có biết không!

- Chà! Mẹ ta đang muốn thử thách cô? – Viễn Kỳ xoa cằm dăm chiêu. – Lần này khổ cho cô rồi. Cố lên!

Trước kia Thúy Đường về làm dâu, cũng bị Phụng Loan – thân mẫu của Viên Trung làm khó đủ đường. Lâu lâu Phụng Loan lại bày tiệc để thử thách tài nấu nướng của Thúy Đường. thỉnh thoảng lại bảo Thúy Đường may thêm áo ấm. Những chuyện này năm nào cũng có, độ khó mỗi lúc một tăng cao. Đến đời Tử Yên cũng không ngoại lệ. Mẹ chồng –nàng dâu, vòng xoay hiểm khích này đến khi nào mới có thể chấm dứt.

Tử Yên nhăn nhó nói:

-Nếu cố được, tôi đã không đau đầu thế này. Chẳng phải hôm qua huynh đã được tận mắt chứng kiến khả năng may vá của tôi rồi sao?

-Đúng, quả là “vượt trội” hơn người.

Nhận thấy vẻ giấu cợt trong giọng nói Viễn Kỳ, Tử Yên không ngần ngại lườm chàng một cái. Nhưng ngay lập tức nhớ ra mình đang là kẻ nhờ vả, nên liền xuống giọng van lơn:

-Viễn Kỳ! Huynh nhất định, nhất định phải giúp tôi nghĩ cách, nếu không lần này tôi khó lòng qua khỏi.

Một tháng trước khi xuất giá kì thực rất gấp rút. Chỉ học mỗi nấu nướng cũng đủ choáng hết thời gian của Tử Yên, nàng nào còn tâm trí để học thêm thêm thừa. Cửa ải nấu ăn nàng phải chật vật lắm mới có thể qua khỏi. Bây giờ đến may vá, mà một lúc còn may đến ba chiếc áo, Tử Yên làm cách nào xoay sở được. Nàng còn nhớ hồi học trung học có môn kĩ thuật dạy may vá. Nhưng oái ăm thay, toàn bộ những bài thực hành của Tử Yên đều do một tay mẹ nàng làm. Bây giờ thì tốt rồi. Ngay cả mũi khâu cơ bản nàng còn chẳng biết. Bảo nàng may áo, khác nào gián tiếp bức chết nàng. Tử Yên tự thấy đạo này mình vô cùng ngoan ngoãn. Vừa tự giác, lại chăm chỉ, rốt cuộc có chỗ nào khiến Thúy Đường không vừa mắt, sao cứ hết lần này đến lần khác bày trò thử thách nàng. Cái số con rệp của Tử Yên quả là thê lương. Nàng chỉ muốn làm một người con dâu hiền lành, an phận cũng chẳng được.

Không đợi Tử Yên nói thêm, Viễn Kỳ lập tức đồng ý.

-Được rồi, thế cô muốn ta làm gì?

Viễn Kỳ phát quạt phe phẩy:

-Giúp cô nói thật với mẹ ta?

-Dĩ nhiên là không. – Tử Yên nhanh nhẩu đáp.

-Phụ cô may áo?

Nàng lại lắc đầu nguây nguây:

-Chắc chắn không thể.

- Kêu gia nhân trong nhà may hộ cô?

- Nếu để mẹ huynh biết được, liệu tôi chết có toàn thây không? – Tử Yên hỏi, chớp chớp cặp mắt ngây thơ.

Viễn Kỳ đập mạnh quạt vào tay, ra chiều tiếc nuối:

-Đấy, cô thấy chưa! Không phải ta không muốn giúp, mà là không thể giúp. Lần này, cô đành phải tự lực cánh sinh vậy.

Vừa dứt lời, Viễn Kỳ liền đứng dậy bỏ đi. Để lại Tử Yên chưng hửng ngồi đấy. Khi bóng chàng mất dạng, nàng mới giận dữ lên tiếng:

-Đúng là nguy quân tử, huynh còn ở đấy giả nhân giả nghĩa. Đến ngay cả cách cũng chẳng buồn nghĩ, căn bản là huynh không hề muốn giúp. Được! Nếu lần này tôi chết, huynh cũng đừng hòng sống yên thân! Tôi sẽ tru ếm huynh suốt đời!

19. Chương 19

Thời gian trôi đi sao vô tình nghiệt ngã. Đôi khi nó lướt lờ như áng mây mờ lạc lối, lắm lúc lại vun vút lao nhanh như cỗ xe ngựa không phanh. Mấy ngày qua Tử Yên cứ ra ngẩn vào ngơ. Hình ảnh chiếc áo ấm cứ ve vãn tâm trí nàng như một kẻ rối hơi quái đản. Đối với thử thách lần này, Tử Yên vẫn chưa tìm được kế sách khả thi nào.

Buồn bực cùng cực. Thật lòng Tử Yên rất muốn đến bày tỏ mọi điều với Dương phu nhân. Nhưng ngay tức khắc, ánh mắt khinh miệt, cùng những lời chỉ trích lại theo đó hiện ra, bào mòn đi lòng can đảm vừa bén lửa trong nàng.

- Này!

Giọng nói quen thuộc vang lên. Âm vực không khản trương, không ồn ào nhưng cũng đủ để cho người đang mất hồn như Tử Yên hốt hoảng. Chiếc bình tưới trên tay vì thế mà rơi phịch xuống đất. Nước văng tung tóe. Những giọt nước trong suốt buốt lạnh bắn vào người khiến nàng rùng mình. Tử Yên giận dữ toan hét

lên. Nhưng sức nhớ mình đang ở ngoài vườn, tuyệt đối không được hành động lỗ mãng, nàng đành nén giận, im lặng như không.

Viễn Kỳ đã đứng cạnh Tử Yên từ lúc nào, điệu bộ thoảng lo lắng:

- Đây là chậu Lạp Hương mà mẹ ta rất thích, cô tuổi thế này, cây chết mất còn đâu. Cũng may là ta, nếu để mẹ trông thấy thì...

Lúc này Tử Yên mới nhận ra tầm nghiêm trọng của vấn đề. Cô nhìn chậu hoa đang ngập úng nước, hoang mang hỏi:

- Nó có sao không? Làm thế nào đây? Viễn Kỳ, làm thế nào bây giờ? Tôi thật sự ...thật sự không cố ý. Phải làm thế nào...

Thấy mặt Tử Yên đột nhiên trắng bệch, miệng không ngừng lắp bắp. Viễn Kỳ lên tiếng trấn an:

- Cô cuống cái gì chứ? Chậu hoa này trông dễ chết vậy sao? Nhìn xem... đã không sao rồi.

Tử Yên tròn mắt, ngẩn ngía chậu Lạp Hương đang dịu dàng khoe sắc. Những giọt nước trong veo ướm đậu trên cánh hoa rạn rở. Màu lá xanh nõn nà, tươi mới. Trong chậu, đất trở nên sẫm đặc vì vừa uống một ngụm nước đầy. Hương đất toát lên vị khỏe khoắn. Cả chậu hoa vẫn đẹp dễ động lòng người. Tuyệt nhiên chẳng có chỗ nào bất ổn. Nàng càng nhìn càng giận. Rồi như thể không nhận thêm được nữa, Tử Yên gần giọng nói:

- Huynh...Huynh thật rảnh rồi! Huynh thấy tôi còn chưa đủ lo lắng sao? Chưa đủ buồn phiền sao mà còn bày trò hù dọa tôi. Huynh... quá đáng lắm!

Viễn Kỳ oan ức đáp:

- Này! Ta không có ý trêu chọc cô, chỉ đơn thuần muốn nhắc nhở. Cô có cần nổi giận vô lí thế không?

- Đúng, tôi vô lí thế đấy, tốt hơn hết huynh đừng đến gần tôi, không khéo tôi giận quá mất khôn, quần trí cần huynh cũng không biết chừng.

Thấy Tử Yên càng nói càng khó nghe. Biết tâm trạng nàng không tốt, Viễn Kỳ cũng chẳng buồn chấp nhứt. Mấy ngày qua trông Tử Yên như ngồi trên đống lửa. Mặt mày lúc nào cũng tỏ ra cau có, chán chường. Viễn Kỳ cuối cùng cũng chẳng thể làm ngơ. Chàng dịu giọng bảo:

- Được rồi, được rồi...Ta không phải đến để cãi nhau với cô. Theo ta...Ta sẽ đưa cô đến chỗ này.

- Đi đâu? – Tử Yên ngơ ngác hỏi.

Viễn Kỳ phẩy quạt bước đi, trên môi khẽ điểm nụ cười:

- Nơi có thể giải quyết được vấn đề của cô.

Đang ngoan ngoãn theo sau Viễn Kỳ, Tử Yên bỗng nhiên tăng tốc. Nàng bước nhanh lên chiếc trường cầu bắc ngang hồ sen, rồi đột ngột dừng lại.

Sau một hồi ngơ ngác, Tử Yên vội vàng quay lại tìm bóng dáng Viễn Kỳ.

- Viễn Kỳ! Viễn Kỳ! Huynh nhanh chân lên! Nhanh lên! Huynh đến đây xem này!

Và ... Tử Yên mỉm cười, một nụ cười thật rạng rỡ sau bao ngày ủ ê. Đôi mắt trong veo chứa chan niềm phấn khởi vụn đầy.

- Huynh xem! Hoa sen nở đẹp chưa kìa ! – Không đợi Viễn Kỳ kịp trả lời, Tử Yên đã ríu rít hỏi dồn. - Đây là đâu vậy? Là đâu vậy Viễn Kỳ?

- Nơi này là... –Viễn Kỳ nhịp nhịp chiếc quạt trắng trên tay, nghiêng đầu cười nhẹ. – ...hồ sen chứ đâu.

Câu trả lời làm Tử Yên cụt hứng. Nàng nguýt chàng một cái, rồi tiếp tục thưởng ngoạn. Trong đáy mắt Tử Yên, những đóa sen đang thi nhau đua nở, yếu điệu đắm mình trong lưới nắng lấp lánh. Một mùi hương dịu nhẹ vờn tan trong không khí. Cả vùng trời cơ hồ được thanh tẩy tinh tươm.

.....

Nhược Cầm thần thờ ngời đầy, tâm trạng ngổn ngang trăm mối.

Từ ngày Viễn Kỳ thành thân đến nay, nàng nhận thấy một sự đổi thay đang ngấm ngấm diễn ra. Chàng không còn thường xuyên đến tìm nàng như trước. Thái độ dường như cũng xa cách lạ lùng. Chuyện gì đã xảy ra? Điều gì đã khiến Viễn Kỳ trở nên như thế?

Một hình bóng lơ mơ hiện lên khiến Nhược Cầm giật mình thảng thốt...

Hôm nay Viễn Kỳ đột ngột hẹn Nhược Cầm ra Tử Lưu Hương – nơi mà hai người trước đây vẫn thường gặp nhau. Nàng đánh đàn, chàng thưởng ngoạn giữa khung cảnh thần tiên thoát tục. Đối với nàng, tháng ngày ấy sao mà hạnh phúc và bình yên quá đổi. Nhược Cầm ngồi ôn lại những kỉ niệm cũ, trái tim hoang mang bỗng nhiên được xoa dịu phần nào. Nàng cố trau chuốt thật kĩ gương mặt vốn đã quá kiêu diễm, khoác trên người bộ xiêm y lộng lẫy nhất. Rốt cuộc, vì có gì mà Viễn Kỳ lại thay tâm đổi dạ, nàng nhất quyết sẽ tìm ra ngọn ngành.

Đôi mắt Nhược Cầm bừng sáng khi trông thấy vóc dáng quen thuộc đang đường hoàng bước vào, rồi bất chợt tối sầm vì một vị khách không mời mà tới.

- Ô, đó chẳng phải là Nhược Cầm cô nương sao? Sao cô lại ở đây? – Tử Yên ngạc nhiên hỏi.

Viễn Kỳ nhìn Nhược Cầm:

- Nàng chờ lâu không?

-Thiếp cũng vừa mới đến. Tử Yên, trông cô càng ngày càng xinh đẹp. – Nhược Cầm bấm bụng mỉm cười. Trong lòng trào dâng nỗi chua xót cùng cực.

- Còn cô lúc cũng rạng rỡ như thế. – Tử Yên khách sáo đáp.

Viễn Kỳ đã ngồi xuống ghế tự lúc nào, chàng tự tay rót ỉnh một tách trà nóng, ánh mắt ẩn chứa nét cười:

- Nhược Cầm là tri kỉ của ta. Tử Yên, trước mặt nàng ấy, chúng ta không cần phải diễn kịch làm gì.

Lời Viễn Kỳ khiến Tử Yên hồ hởi hẳn lên. Những ngày qua, trước mặt mọi người, cả hai đã cùng nhau chơi trò phụ thê hạnh phúc rất ăn ý. Có trời mới biết ngoài miệng thì chàng chàng thiếp thiếp vô cùng tình tứ, nhưng trong lòng Tử Yên lại không kìm nổi cảm giác tự miệt thị mình hàng trăm ngàn lần. Từ thời biết xem phim thần tượng, phim tình cảm, đọc tiểu thuyết đến nay, Tử Yên đều có một sở thích khá kì lạ. Nàng chỉ muốn xem những lúc hai nhân vật chính cãi nhau đến sứt đầu mẻ trán. Nhưng tới khi họ đến với nhau, có thể tự nhiên nói ra những lời buồn nôn mà chẳng hề ngượng miệng, Tử Yên ngay lập tức liền cảm thấy chán chường buồn xem. Có thể nói, đối với những lời tình cảm ngọt ngào, trong tiềm thức của nàng đã có sự bài xích mạnh mẽ. Vậy mà giờ đây, chính bản thân mình lại là kẻ phải nói ra những lời sến súa ấy. Dù hoàn cảnh đẩy đưa, nhưng Tử Yên vẫn không tránh khỏi cảm giác gượng gạo, khó chịu. Đây là lần đầu tiên cả hai bộc bạch quan hệ thực của mình trước người khác, có gì đó lạ lẫm mà nhẹ nhõm. Tử Yên vui vẻ hỏi.

- Thật sao? Chiếc mặt nạ này đã có thể cởi ra? — Chúng ta... không cần phải giả vờ nữa?

- Diễn kịch? Mặt nạ? Hai người đang nói gì vậy? – Nhược Cầm chau mày, thắc mắc.

- Chuyện dài dòng khó nói. Nàng tốt nhất đừng nên hỏi làm gì, chỉ tổ chuốc thêm phiền phức. – Viễn Kỳ trả lời thẳng thừng rồi nhanh chóng chuyển chủ đề. - Hôm nay ta đưa Tử Yên đến đây, là muốn nhờ nàng giúp ột việc.

- Chàng cứ nói.

Sau khi nghe tường minh đầu đuôi câu chuyện, Nhược Cầm nhìn Tử Yên, ánh mắt đầy cảm thông:

- Phận làm dâu thật muôn phần khổ ải. Cô đừng lo, tôi nhất định sẽ giúp cô.

Tử Yên không nén nổi vui mừng. Nàng những tưởng lòng dạ nhi nữ vốn hẹp hòi, vì mình là nương tử của Viễn Kỳ, Nhược Cầm có lẽ ít nhiều cũng có chút ganh ghét. Nhưng không ngờ Nhược Cầm lại đồng ý dễ dàng như vậy. Tử Yên bất giác thấy xấu hổ. Đều do nàng đã “lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử”. Đáy mắt Tử Yên sáng sủa lên. Nàng ngoác miệng cười tươi, buột miệng reo lên:

- Tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Gánh nặng này rốt cuộc cũng có thể trút bỏ. Nhược Cầm, Tử Yên cảm kích cô vô cùng.

Thấy mọi việc đã ổn thỏa, Viễn Kỳ liền phủi áo đứng dậy:

- Vậy cô ở lại từ từ mà linh giáo. Ta có việc đi trước, chốc nữa sẽ đến đón cô.

Căn dặn Tử Yên xong, chàng quay sang Nhược Cầm, gật đầu gửi gắm:

- Trăm sự nhờ nàng.

Bóng Viễn Kỳ nhỏ dần, nhỏ dần... rồi mất dạng.

Nhược Cầm đến lúc này mới bản thân nhận rõ, người thanh niên ấy với mình giờ đây sao quá đổi xa vời.

Nhắm mắt lại, rồi đột ngột mở ra...

Mỗi mòn chờ đợi...

Đến phút cuối cũng chỉ có mình tự ôm mối tương tư...

Đau đớn thay...

20. Chương 20

Giữa đầm sen rộng lớn bỗng nổi lên vóc dáng của hai người con gái. Một vị vận tử y, gương mặt ngô nghê đang chăm chú ngắm nghía mảnh lụa trắng trên tay. Vị còn lại nổi bật trong cánh áo hồng rực rỡ, đang tỉ mỉ uốn nắn từng đường kim mũi chỉ.

- Đây, muội cứ làm thế này... rồi thế này. Rất đơn giản đúng không? – Gương mặt Nhược Cầm tràn đầy tự tin. Từng động tác trông vô cùng thành thục. – Tử Yên, muội thử đi!

Đúng là việc gì cũng đơn giản hơn rất nhiều khi có người hướng dẫn kĩ càng. Tử Yên chỉ việc làm theo những điều mình vừa thấy. Tuy còn khá vụng về, nhưng chỉ ít cô cũng đã có thể hoàn thành các mũi may cơ bản một cách nhanh nhẹn và trơn tru.

Nhược Cầm ngắm Tử Yên thật kỹ, nàng dịu dàng hỏi:

- Trông muội lúc nào cũng tươi tắn. Tỷ thật sự rất ngưỡng mộ muội. Làm dâu Dương gia tuy vất vả, nhưng Viễn Kỳ nhất định luôn chiều chuộng, yêu thương muội đúng không?

Tử Yên ngơ ngác chốc lát rồi đột nhiên bật cười:

- Tỷ đừng trông thế mà lầm, hôm nào may mắn không cãi nhau, là muội đã tạ thiên tạ địa rồi. Muội không muốn nói xấu ai cả, nhưng bạch y công tử kia trong mắt muội, kì thực là người có vô vàn tính xấu. Tỷ tốt nhất đừng nên để vẻ bề ngoài bánh bao, xuất chúng ấy lừa gạt, nếu không sẽ phải hối hận cả đời đấy.

Nhược Cầm tròn mắt ngạc nhiên:

- Rốt cuộc chàng đã làm gì mà khiến muội bất mãn đến vậy?

- Đúng đấy, ta cũng muốn nghe, rốt cuộc ta đã làm gì mà khiến cô bất mãn đến vậy?

Lúc nào cũng thế, giọng nói Viễn Kỳ luôn là âm thanh khiến Tử Yên giật mình vì sự xuất hiện không đúng lúc của chính chủ nhân nó. Hậu quả là:

- A!

Tiếng la phát lên nhanh, khẽ, rồi im bật. Tử Yên nhanh chóng cầm chặt ngón tay vừa bị kim đâm. Vết cắt khá sâu nên máu cứ rỉ ra, hòa theo cảm giác đau nhức âm ỉ.

Viễn Kỳ nhanh chóng bước tới.

Viễn Kỳ nhớ rõ, năm chàng mười một tuổi từng bị thương do luyện võ. Vết thương ngay bắp chân, khá sâu, nên chảy rất nhiều máu. Sợ cha biết được sẽ mắng mình một trận, Viễn Kỳ liền về nhà tắm rửa, băng

bỏ qua loa rồi giấu nhem chuyện này. Nào ngờ hai ngày sau, vết thương do không xử lý kỹ nên đã bị nhiễm trùng, sưng lên, làm Viễn Kỳ nóng sốt nghiêm trọng. Tối đó, thấy chàng không ra ngoài luyện võ như mọi khi, Viên Trung liền đến tận phòng tìm. Nhìn Viễn Kỳ đang quần quai trên giường, cả người nóng bừng, trán ướt mồ hôi, lại không ngừng tỏ ra đau đớn, ông vừa giận dữ, vừa lo lắng, mau mau gọi đại phu đến chữa trị cho chàng. Sau khi Viễn Kỳ bình phục, khỏe mạnh trở lại, Viên Trung vẫn không hề bỏ qua. Ông chẳng những đánh Viễn Kỳ một trận dở sống dở chết, mà còn phạt chàng bị bỏ đói cả ngày vì sự đại dột, ngu ngốc của bản thân. Viên Trung rùng mình nhớ lại lời đại phu, nếu như ông không phát hiện kịp thời, chân Viễn Kỳ chắc chắn sẽ tàn phế.

Kể từ đó, Viễn Kỳ luôn cố gắng để mình không bị thương. Những lúc bị chảy máu, trong lòng chàng tự dưng cảm thấy rất khó chịu. Nhìn tay Tử Yên lúc này, Viễn Kỳ bỗng trở nên xúc động lạ thường. Về đạo mạo, điềm tĩnh hằng ngày chợt biến mất, chàng không tiếc lời trách cứ:

- Cô thật là...! Mũi kim bé như thế mà cũng bị đâm đến nông nỗi này. Cô có ngốc không vậy?

Tay đang đau, lại bị mắng oan uổng khiến Tử Yên vô cùng bất mãn. Nàng lớn tiếng đáp trả:

- Ai bảo huynh thành linh xuất hiện. Tôi chưa động đến huynh thì thôi, huynh ở đây la lối cái gì!

Viễn Kỳ lạnh lùng gạt lời Tử Yên:

- Thôi đừng nói nhiều, đưa tay ta xem!

- Chỉ chảy máu chút xíu, không chết được đâu. Huynh đừng làm lớn chuyện.

Viễn Kỳ bực bội lấy mảnh vải vụn trên bàn đưa cho Tử Yên:

- Cũng phải băng bó cho đàng hoàng.

Lúc này Tử Yên mới ngoan ngoãn làm theo.

Thái độ lo lắng, ánh mắt quan tâm của Viễn Kỳ đều không thể lọt khỏi tầm mắt Nhược Cầm. Trước mặt Tử Yên, chàng như trở thành một con người khác. Trong tâm trí Nhược Cầm, Viễn Kỳ luôn là người nhã nhặn, điềm tĩnh, trên môi lúc nào cũng thường trực nụ cười. Đến giờ nàng mới biết, thì ra chàng cũng có lúc nóng vội, cũng biết tức giận, cũng biết nặng lời với người khác.

Nhược Cầm nắm tay vò nát gấu áo...

Nỗi khúc mắc trong lòng, dường như nàng đã có câu trả lời.

.....

Thời gian trôi đi lả lướt. Thu qua đông đến, âu cũng là lẽ tất yếu của vạn vật luân hồi. Nhìn những chiếc lá cần cỗi lìa cành, lòng người chỉ càng thêm sâu nặng.

Nhưng...

Dù mùa sang có lạnh lùng chiếm ngự, gieo rắc những đốm đông dầm buốt âm u, thì Tử Lưu Hương vẫn rạng ngời sức sống, hoa cỏ nơi đây vẫn nảy lộc đâm chồi, uống gió tắm sương, hiên ngang đứng mình trong cái rét cắt da cắt thịt. Thật không ngoa khi nói rằng, Tử Lưu Hương là địa linh nơi trần thế.

Tử Yên ngao ngán nhìn trời, từ sáng đến giờ nàng thờ dãi không biết đã bao lần.

- Muội sao vậy? Thật là... Tâm trạng của tỷ hôm nay vốn rất tốt, nhưng lại bị muội phá hỏng mất rồi. Sao? Nói tỷ nghe, xem tỷ có giúp gì được uội không? – Nhược Cầm dịu dàng mở lời.

Tử Yên ai oán đáp:

- Sau hai ngày nữa... sẽ là ngày muội chết rất thê thảm.

Nhược Cầm tròn mắt ngỡ ngàng:

- Muội nói năng linh tinh gì thế?

- Tỷ ơi!!! Hai ngày nữa là muội phải giao áo như đã hứa ...Vậy mà...tới giờ muội mới chỉ may xong mỗi hai cái. Tỷ bảo muội phải làm sao đây! Muội phải làm sao đây!

Nếu Dương phu nhân biết được, nhất định bà sẽ mắng Tử Yên là người con dâu kém cỏi, phận nữ nhi đến ngay cả việc may vá mà cũng chẳng thể chu tất. Rồi cái cuộc đời vốn đã quá long đong của nàng, về sau tất thấy sẽ càng khó khăn hơn. Tử Yên trầm nghĩ mà không khỏi đau lòng.

Nghe đến đây, Nhược Cầm bất chợt cười xòa:

- Tưởng muội lo lắng chuyện gì, chứ việc này, ta đã tiên liệu từ trước. Một người mới học may như muội trong thời gian ngắn không thể nào hoàn thành được cùng lúc nhiều áo đến vậy. Vì thế... ta đã chuẩn bị sẵn uoi đây.

Nhược Cầm rút từ trong túi vải chiếc áo khoác mới tinh, màu sắc rất trang nhã, nàng cười thật hiền:

- Thế nào? Ngạc nhiên lắm đúng không?

Tử Yên chợt sững người, một lúc lâu mới có thể hoàn hồn. Nàng cơ hồ không tin vào mắt mình nữa. Đôi đồng tử trong veo ướt nước như muốn nói, Tử Yên lúc này đang xúc động vô cùng. Nhược Cầm chỉ vừa quen Tử Yên cách đây không lâu, cả hai cũng chẳng có quan hệ gì thân thiết. Nhưng Nhược Cầm không những tận tình dạy Tử Yên may vá, mà còn giúp nàng may hẳn một chiếc áo đẹp thế này. Từ khi trở về Lạc Quốc, đây là lần đầu tiên Tử Yên có được một tỷ muội tốt, người có thể cùng nàng chia sẻ mọi khó khăn, người thật lòng quan tâm đến nàng. Lòng Tử Yên bỗng cảm thấy ấm áp. Nàng ngậy ngốc hỏi lại:

- Chiếc áo này là do tỷ may?

- Ủ.

- Để giúp muội?

- Ủ.

Rồi đột ngột, Tử Yên ôm chầm lấy Nhược Cầm, giọng nàng rói rít:

- Tỷ lần này đã cứu sống muội rồi. Muội cảm ơn tỷ, thật sự cảm ơn tỷ. Tỷ đúng là người tốt, tốt nhất trên đời.

- Được rồi, tỷ biết mà, biết mà. Muội đúng là...cứ như trẻ con ấy...

Nhược Cầm vỗ vỗ lưng Tử Yên. Đôi đồng tử chợt ánh lên một nét nhìn... kì quặc.

21. Chương 21

Hai ngày sau.

Tử Yên xếp lại ba chiếc áo cho gọn gàng, rồi cẩn thận đặt vào khay gỗ, tâm trạng vô cùng bồn chồn. Nàng không muốn nói dối bất kỳ ai. Tất cả chỉ do hoàn cảnh đẩy đưa, tình thế bắt buộc, làm chẳng được mà nói cũng chẳng được. Tử Yên không còn cách nào khác nên buộc phải làm liều, gian dối lần này. Nhưng lòng nàng cứ thấp thỏm không yên. Tử Yên chỉ còn biết cầu mong ọi chuyện được thuận buồm xuôi gió. Sau khi đã nghĩ thông, nàng dứt khoát đứng lên và bước nhanh ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, phòng Dương phu nhân đã hiện ra trước mắt. Tử Yên khẽ gõ cửa.

- Con là Tử Yên, con vào được không, thưa mẹ?

- Vào đi. – Giọng nói trầm, khô khốc lọt thỏm vào không gian yên ắng của một sớm mùa đông rét buốt.

Tử Yên căng thẳng bước vào.

Bình thường khi đứng trước Dương phu nhân, Tử Yên luôn cảm thấy một áp lực vô hình đè nặng lên lồng ngực. Huống hồ là lúc này, khi trong lòng đang mang một bí mật không thể nói, thì cảm giác căng thẳng ấy với nàng càng tăng thêm bội phần. Tử Yên nhẹ nhàng đặt khay gỗ lên bàn, rụt rè nói:

- Đây là áo khoác mẹ dặn con may cho cả nhà, xin mẹ xem qua.

- Ủ. –Thúy Đường lãnh đạm trả lời.

Dương phu nhân tỉ mỉ “bói lông tìm vết”, xem xét kĩ càng từng chiếc áo. Điều này với Tử Yên vốn chẳng còn lạ lẫm. Nhưng mỗi lần như thế, nàng đều không khỏi lo lắng, bất an. Tử Yên lo sợ, thông qua những chiếc áo ấy, Thúy Đường sẽ dễ dàng nhìn thấu được tâm can của nàng.

Mãi một lúc sau, Dương phu nhân mới lên tiếng:

- Cả ba chiếc áo này đều do chính tay con may?

Tử Yên bối rối giây lát, rồi dứt khoát gạt đầu:

- Dạ phải, thưa mẹ.

- Có thật không? – Thúy Đường bắt chợt cao giọng. Ánh mắt bà lạnh lùng mà xa cách. Trong âm vực pha lẫn chút hoài nghi.

- Dạ...thật.

Gió thổi ùa vào phòng, làm những chiến đèn lồng giật mình chao đảo. Lờn Tử Yên nhẹ băng, lọt thỏm vào khoảng lặng như tờ. Chỉ có tiếng lá cọ ngoài sân nghe khô rạt. Một thoáng nặng nề trôi qua, cuối cùng Thúy Đường cũng miễn cưỡng mỉm cười.

- May đẹp lắm.

Tử Yên như vừa trút được gánh nặng ngàn cân. Nàng thở ra nhẹ nhõm. Qua đêm nay, Tử Yên cơ hồ già thêm mười tuổi. Nàng ai oán nhủ thầm, cảnh tượng này nếu không sớm chấm dứt, bản thân nàng sớm muộn gì cũng bị đột tử vì căng thẳng. Tử Yên cúi người, kính cẩn thi lễ:

- Con cảm ơn mẹ.

RẦM.

Tử Yên còn chưa kịp vui mừng, đã nghe thấy tiếng đập tay xuống bàn mạnh như trời giáng. Nàng lập tức ngược lên, thì bất ngờ trông thấy mặt Thúy Đường biến sắc, khó coi vô cùng.

- Cô còn dám ở đây đóng kịch!

Tử Yên ngơ ngác nhìn Dương phu nhân, nàng chẳng hiểu chuyện gì lại khiến bà đột nhiên nổi trận lôi đình như vậy.

- Cô...cầm lấy! –Thúy Đường vừa nói, vừa luôn tay ném chiếc áo màu lục nhạt cho Tử Yên. – Cô nghĩ sẽ lừa được ta sao? ... Cả ba thoát nhìn trông chẳng khác nhau là bao. Nhưng thử nhìn kĩ chiếc áo đó xem, từng đường kim mũi chỉ vô cùng sắc sảo, thật khác xa với hai cái còn lại.

- ...

- Nói! Ba chiếc áo này, không phải chỉ mình cô may, đúng không?

Tại sao Tử Yên lại sơ ý như thế? Nàng ngỡ thơ nghĩ rằng, chỉ cần có thêm một chiếc áo bù vào cho đủ lượng là được. Trong nhất thời, Tử Yên không hề lường đến chuyện Nhược Cầm vốn thông thạo may vá, những mũi kim của nàng chắc chắn sẽ rất khác so với mình – người mới học thêu thùa cách đây không lâu. Với một người dày dặn kinh nghiệm như Thúy Đường, việc làm của Tử Yên thật đúng là “lấy vải thừa che mắt thánh”, bị phát hiện cũng là lẽ đương nhiên. Mặt cắt không còn hột máu, nàng lắp bắp trả lời:

- Thưa...thưa mẹ. Sự thật là...

- Ta chỉ cần cô trả lời phải hay không? – Dương phu nhân gần giọng.

Đến nước này Tử Yên đành thành thật:

- Dạ... phải.

- Ta cứ tưởng trải qua chuyện lần trước, cô sẽ chẳng bao giờ dám tái phạm. Ấy vậy mà bây giờ, cô lại tìm cách qua mặt ta lần nữa. Rõ ràng cô chẳng hề coi ta ra gì.

Mặc Tử Yên cứ lắc đầu cự tuyệt, Dương phu nhân vẫn hùng hổ quát tháo:

- Ta cho cô hay, ta có thể tha thứ cho đứa con dâu vụng về, kém cỏi, nhưng không thể nào chấp nhận một người con dâu gian dối như cô.

Tử Yên thấy đầu óc đột nhiên trống rỗng. Tại sao nàng càng làm càng sai? Nàng cố gắng như vậy, nỗ lực như vậy để cuối cùng đổi lấy được gì? Vẫn những lời sỉ vả, trách mắng. Vẫn thái độ chán ghét, lạnh lùng. Tử Yên co rúm người vì bất lực. Trước mặt, một mảng tầm tối bỗng dưng lan rộng, rồi ngang nhiên hút hết mọi nguồn sáng của nàng, cuốn hết mọi hy vọng trong nàng. Nàng sẽ bị đuổi khỏi Dương gia? Sai lầm lần này, thật sự không cách nào có thể cứu vãn? Câu hỏi lóe lên khiến Tử Yên bừng tỉnh. Giọng nàng lạc đi:

- Thưa mẹ...mẹ nghe con nói đi! Con xin mẹ! Xin mẹ hãy nghe con nói!!!

- Ra khỏi đây ngay! Ta không muốn nhìn thấy mặt cô nữa. Ra khỏi đây ngay!!!- Dương phu nhân lạnh lùng ngắt lời.

- Mẹ ơi! Sự thật là...

- Cô không đi? Được, vậy ta đi.

.....

Khi Viễn Kỳ về đến nhà thì cũng đã xế chiều. Qua lời kể của gia nhân trong phủ, chàng phần nào đã hiểu rõ mọi chuyện.

Viễn Kỳ đi ngang qua phòng Dương phu nhân.

Thời khắc ấy...

Gió điểm bước, chao lượn giữa không trung, vô tình thổi vào lớp màn sương làn hơi say buốt giá.

Ánh nắng nhập nhòa trên cao đã hoàn toàn mất dạng.

Những tán cây ngã bóng, cắt hình nhá nhem trên khoảnh sân rộng tạo thành muôn vằn vệt tối, vừa hư ảo mơ màng, vừa lạnh lùng cay độc.

Trước mắt chàng là vóc dáng mỏng manh của một người con gái, đang quỳ đấy chờ đợi sự thứ tha.

Không gian vẫn tịch mịch.

Chỉ có tiếng lá khua đứt quãng.

Thô cứng.

Vô hồn.

Viễn Kỳ đứng chôn chân thật lâu...

Rồi lặng lẽ...

...rời đi.

.....

Đêm xuống mỗi lúc một lạnh, không khí ẩm ướt và ngai ngái hơi sương.

Tử Yên mím chặt môi, cố thu người vào chiếc áo khoác cho vơi bớt phần nào cái rét đang bủa vây tứ phía.

Cánh cửa trước mặt vẫn đóng chặt.

Bốn bề lặng yên.

Không chút động tĩnh.

Nhưng dù vậy, Tử Yên vẫn sẽ chờ, chờ đến khi Dương phu nhân nguôi giận, chờ đến khi Dương phu nhân tha thứ. Bất cứ giá nào nàng cũng chờ. Nàng không thể để mình bị đuổi khỏi Dương gia. Tuyệt đối không!

Toàn thân Tử Yên giờ đây đã buốt cóng. Đôi chân tê rần vốn chẳng còn cảm giác.

Nàng lạnh...

Lạnh...

Rất lạnh.

Cái lạnh từ thẳm sâu tâm hồn.

Nước mắt dường như cũng đã hóa thành băng... chẳng cách nào rơi xuống.

Tại sao đất trời bỗng nhiên lại chao đảo thế này?

Mọi thứ tại sao lại trở nên nhòe nhoẹt thế này?

Mình thật sự ...

...không thể chịu nổi...

...nữa rồi...

Giây phút Tử Yên vừa ngã xuống. Nàng mơ hồ cảm thấy một vòng tay vội ôm chầm lấy mình. Vòng tay rắn chắc và vô cùng...

...ấm áp.

.....

Trông thấy Viễn Kỳ bước vào, gương mặt Dương phu nhân thoáng dao động. Lúc này, nghe tiếng gia nhân xô xao bàn tán bên ngoài, bà cũng đã phần nào đoán biết mọi chuyện. Ngập ngừng mãi một hồi, Dương phu nhân mới lên tiếng:

- Tử Yên... thế nào rồi?

Viễn Kỳ thở dài:

- Cô ấy đúng là đã tự tìm ình một hình phạt quá nghiêm khắc. Quý cả ngày ngoài trời, chịu đói, chịu rét. Có thể nói là sống dở chết dở.

- Nghiêm trọng vậy sao? – Dương phu nhân bắt đầu bồn chồn. – Không được, mẹ phải tới xem nó thế nào.

.....

Nhìn Tử Yên đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, thần sắc nhợt nhạt.

Dương phu nhân tỏ ra sốt ruột vô cùng.

- Tại sao lại thành ra thế này?

Viễn Kỳ thay lời phân giải. Giọng chàng đều đều, không nghe ra cảm xúc gì đặc biệt.

- Mẹ, kì thực Tử Yên xưa nay chẳng hề biết may vá, vì không dám nói thật, nên đành tự “tâm sư học đạo”. Cố gắng lắm cũng chỉ may xong hai chiếc áo, cái còn lại buộc phải nhờ người khác làm hộ.

Thúy Đường cảm thấy hơi bất ngờ. Mối bà thoáng run rẩy.

- Thế tại sao nó lại không nói ẹ biết?

- Chung quy cũng vì một chữ “sợ”.

Chung quy cũng vì một chữ “sợ”. Thúy Đường bỗng cảm thấy chua xót. Bà rút cuộc đã làm gì để Tử Yên phải sợ mình như thế. Sợ đến mức bản thân không thể làm, nhưng cũng chẳng dám nói. Sợ đến mức mỗi khi trò chuyện với bà, nhưng chẳng dám nhìn vào mắt bà. Sợ đến mức mỗi lần trông thấy bà là mỗi lần lúng túng, làm việc lúc nào cũng nơm nớp bất an. Trước đây Thúy Đường cũng từng sợ Phụng Loan – mẹ của Viên Trung như thế. Có thể nói nỗi uất ức, thê lương của một nàng dâu, phải rời xa gia đình, phải cung phụng và chung sống với những người xa lạ, kì thực không ai rõ bằng bà. Vì vậy, Thúy Đường đã tự nhủ với mình, sau này nhất định sẽ đối xử với con dâu thật tốt, để trong nhà họ Dương không phải xuất hiện một Thúy Đường thứ hai. Nhưng bà đã làm gì cơ chứ? Dù Tử Yên có là ai đi nữa, đã bước chân vào Dương phủ, tiểu nha đầu này cũng chính là con bà. Con không tốt thì có thể dạy bảo, đâu thể hờ một chút là mở miệng đuổi đi. Thật lòng ban đầu Thúy Đường đối với Tử Yên vốn không mấy thiện cảm. Nữ tử này từ

vàng trán, đôi mắt đến sóng mũi, tất thấy đều tỏ ra nét nghịch ngợm, hiểu động. Đâu có chỗ nào giống với vẻ thực đức, đoan trang mà bà hằng mong đợi. Chính vì không vừa mắt nên Thúy Đường thường làm khó làm dễ, hặc sách Tử Yên đủ điều, mà không hề nhận ra, nha đầu này kì thực rất ngoan, rất nghe lời, lại rất cố gắng. Trông Tử Yên, một tiểu nha đầu có đôi mắt trong veo ướt nước, đôi gò má lúc nào cũng hồng hào hây hây, vốn lạnh lẽo hoạt bát là vậy, ấy mà bây giờ lại nằm vật trên giường, mặt mày tái nhợt, yếu ớt đến đáng thương, Thúy Đường không khỏi đau lòng, cũng không khỏi tự trách. Chính bà là người đã bức con đến bước đường này. Dương phu nhân tức giận nhìn Tử Yên.

- Nha đầu này...tại sao lại khờ đến vậy. – Bà ghen ngào quở trách. – Đúng thật là... tất cả những chuyện nó làm, mẹ đều chẳng thể nào vừa lòng.

Vẫn chăm chú nhìn Tử Yên, giọng Thúy Đường nghe sao khắc khoải:

- Con... liệu mà chăm sóc nó cho tốt.

Vừa dứt lời, bà liền đứng dậy rời đi.

- Mẹ! – Viễn Kỳ bất ngờ lên tiếng. Chàng chậm rãi gọi nhắc. – Mẹ không đuổi cô ấy ra khỏi nhà nữa chứ?

Dương phu nhân thoáng dừng lại, rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Viễn Kỳ nhìn theo dáng mẹ. Ánh mắt phảng phất nét cười.

.....

Viễn Kỳ hiểu rõ, mẹ mình tính tuy cố chấp nhưng rất dễ mềm lòng. Tử Yên làm dâu Dương gia tính đến nay đã được mấy tuần trăng, ít nhiều cũng có đôi chút cảm tình. Trông thấy nàng với bộ dạng hiện thời, dù có đang giận dữ thế nào, bà cũng không sắt đá đến mức tống cổ nàng ra ngoài. Nếu ban đầu Viễn Kỳ hấp tấp xông vào nói giúp cho Tử Yên, hẳn Dương phu nhân sẽ lập tức nghĩ rằng chính nàng đã kể lể này nọ, rồi nhờ chàng xin tội hộ mình. Đây là hành động không hề khôn ngoan.

Cách tốt nhất là... kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi đến lúc thật sự thích hợp.

...

Viễn Kỳ dịu dàng thay một chiếc khăn khác chườm lên đầu Tử Yên, rồi kéo chăn đắp ngay ngắn cho nàng, khẽ thở phào vì cuối cùng nàng cũng đã hạ sốt.

Nhìn Tử Yên đang quỳ chờ dưới tiết trời lạnh cóng, Viễn Kỳ tự thấy mình bỗng trở nên vô cùng kì lạ...

Khó chịu.

Bất lực.

Và...

Đau lòng.

Rốt cuộc là vì sao???

...

Viễn Kỳ đứng trước mặt Tử Yên, chàng nhìn nàng với ánh mắt xót xa, chàng bảo nàng đứng lên. Khuyên nàng đừng tiếp tục làm chuyện đại dốt, đừng tiếp tục hành hạ bản thân, khoác lên người nàng chiếc áo choàng của mình... Ngang bướng như Tử Yên, liệu nàng có chấp nhận sự quan tâm từ chàng, hay sẽ thẳng thừng gạt phăng mọi thứ và một mực cương quyết với suy nghĩ của mình.

Và...

Nếu như biết rằng Viễn Kỳ đã chứng kiến tất cả, Tử Yên sẽ cảm thấy thế nào?

Viễn Kỳ không muốn Tử Yên bị tổn thương, cũng không muốn nàng nghi kị, hiểu lầm mình đang thương hại nàng.

Nên...

Chàng đành chọn cách im lặng.

22. Chương 22

Chớm hừng đông mượt mà như tranh vẽ. Những mảng tối sáng chan hòa giữa lòng trời bao la, làm hé lộ vài áng xanh hữu tình. Hàn khí vẫn bủa vây tứ phía, nhưng thắm sâu trong cơn gió lạnh đầu mùa, dường như một dư vị ấm áp vừa nẩy lộc đâm chồi.

Tử Yên thoáng động dậy. Mi mắt từ từ hé mở, khắp thân người chỗ nào cũng uể oải, đau nhức. Nàng gắng gượng ngồi dậy để nhìn cho rõ, mình rốt cuộc đang ở nơi nào.

- Tỉnh rồi à?

Cùng lúc ấy Viễn Kỳ mở cửa bước vào, trông thấy Tử Yên mặt mày ngơ ngác, không ngừng ngó nghiêng xung quanh, tựa hồ ý thức chưa tìm về với nàng. Chàng nhanh chóng đặt khay thức ăn xuống bàn, rồi bước đến bên giường, giọng nói đầy quan tâm:

- Thấy trong người thế nào?

Tử Yên không trả lời, chỉ lắc đầu nguây nguây như đứa trẻ đang làm nũng.

Viễn Kỳ ân cần hỏi:

- Khó chịu lắm đúng không? Đây! Ăn miếng cháo rồi uống thuốc vào chắc chắn sẽ khỏe hơn.

Tử Yên nhìn bát cháo bốc khói nghi ngút, bụng không kìm được cảm giác cồn cào. Nàng bây giờ đói đến mức một con gà cũng có thể ăn hết. Toan đón bát cháo từ tay Viễn Kỳ, đột nhiên toàn thân Tử Yên khựng lại. Dường như nàng vừa nhớ ra điều gì hết sức quan trọng.

- Viễn Kỳ! Mẹ huynh đâu? Tôi cần phải gặp mẹ huynh! Tôi phải gặp được mẹ huynh ngay bây giờ!

Vừa dứt lời, Tử Yên liền đứng dậy rời đi. Nhưng cơn choáng váng bất thành ập đến, khiến cả người nàng tê dại, mất thăng bằng và đổ khụy xuống. May mắn thay, Viễn Kỳ đã kịp thời đỡ lấy Tử Yên. Chàng vội trấn an:

- Không sao rồi! Đã không sao rồi! Chuyện của cô mẹ ta đã hứa sẽ không truy cứu nữa. Cô bình tĩnh lại đi!

Tử Yên còn nhớ rất rõ gương mặt phẫn nộ của Thúy Đường lúc đó. Bà rất cương quyết, một mực buộc nàng ra khỏi phủ. Dù cho nàng có hết lời van xin, dù cho nàng có quỳ cả đêm trước thư phòng, bà vẫn chẳng mảy may động lòng. Tử Yên đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ. Một người sắt đá, nghiêm khắc như Thúy Đường, tuyệt đối chẳng dễ gì nhân nhượng cho nàng. Viễn Kỳ nhất định chỉ muốn an ủi nàng thôi. Nhất định vậy! Tử Yên nhìn chàng bằng ánh mắt hoài nghi. Nàng lắc đầu hoang mang:

- Huynh gạt tôi, mẹ huynh sao có thể bỏ qua cho tôi dễ dàng như thế.

Viễn Kỳ mỉm cười thật dịu dàng. Chàng nhẫn nại giải thích:

- Mẹ ta cũng là người bằng xương bằng thịt, không phải kẻ lòng dạ sắt đá. Hôm qua bị sự chân thành của cô làm cảm động, nên bà đã quyết định tha thứ cho cô.

Tử Yên im lặng hồi lâu, rồi ngập ngừng lặp lại:

- Huynh... không gạt tôi? Thật mẹ huynh đã... tha thứ cho tôi?

- Nếu không sao đến giờ cô vẫn còn có thể nằm đây dưỡng bệnh chứ?

Lúc này Tử Yên hẳn cảm thấy an tâm phần nào. Cũng chính vì thế nàng mới có thể tỉnh táo nhận ra một cảnh tượng hết sức kì quặc. Nàng và Viễn Kỳ, hai con người một nam một nữ, đang ngồi bệt dưới sàn nhà lạnh cóng. Tử Yên như lọt thỏm trong lòng Viễn Kỳ, tay bầu chặt gấu áo của chàng không buông. Trông chẳng khác nào một cặp nhân tình đang cãi nhau. Thấy Tử Yên đột ngột đẩy mình ra, gương mặt bỗng chốc ửng hồng, Viễn Kỳ liền hỏi:

-Sao rồi? Cô khó chịu chỗ nào?

Tử Yên lại lắc đầu không nói khiến Viễn Kỳ càng thêm sốt ruột:

-Ngồi thế này lạnh lắm. Nào! Lên giường đi cho ấm.

Tử Yên cũng muốn thế lắm chứ, khổ nỗi cả người nàng bây giờ mềm nhũn như thể bao sức lực đã hoàn toàn bốc hơi. Tử Yên đang thầm trách sao mình quá vô dụng, thì bất giác cảm thấy toàn thân bị nhấc bổng lên cao. Khi nhận rõ được tình trạng của mình, nàng hoảng hồn la lên, yếu ớt phản kháng:

-Dương Viễn Kỳ! Huynh làm gì vậy? Thả tôi xuống! Tôi có chân, tự khắc sẽ đi được. Không cần huynh phải đối xử với tôi như phế nhân thế này.

Vừa nghe qua Viễn Kỳ liền dừng bước. Chàng nhẹ nhàng đặt Tử Yên xuống. Gương mặt ôn hòa bỗng trở nên nghiêm nghị. Chàng lạnh lùng bảo:

-Được, ta không quản nữa, cô tự mình đi đi.

-...

Trời ạ! Tử Yên cũng chỉ vì sĩ diện nên mới mạnh miệng nói thế. Nào ngờ Viễn Kỳ chẳng chút chần chừ, đáp ứng ngay yêu cầu của nàng. Từ đây tới chỗ chiếc giường không đến ba bước chân, nhưng đối với Tử Yên sao lại xa đến vậy. Giờ chẳng còn mặt mũi nào mở miệng nhờ vả ai, nàng đành phải tự thân vận động. Tử Yên chật vật đứng lên, rồi lập tức ngã xuống như con rối đứt dây.

...

Quái thật! Ngã như thế sao lại không đau?

Tử Yên chậm chậm mở to mắt nhìn cho rõ, lại lần nữa nhận ra mình đang nằm gọn trong vòng tay Viễn Kỳ. Khóe mắt chàng nheo khê. Giọng điệu thoảng mĩa mai:

-Bày trò đủ chưa?

Viễn Kỳ điềm nhiên bế bổng Tử Yên lên. Chàng vờ cần nhẫn:

-Sao cô lúc nào cũng phiền phức như vậy?

Tử Yên uất ức nắm chặt áo chàng. Nàng giận mình sao bỗng nhiên lại trở nên yếu đuối đến thế. Từ sáng tới giờ cứ bị Viễn Kỳ đỡ tới đỡ lui, bế tới bế lui, đến chút sức kháng cự cũng chẳng có. Tử Yên đành “dằn lòng, nén thương đau”, nghe chàng cạnh khoe. Thật đúng là mất mặt! Nàng xấu hổ thu người lại, gương mặt giờ đã đỏ bừng như quả cà chua chín.

Một luồng khí “gian ác” bất chợt xuất hiện làm lu mờ bao xúc cảm trong nàng, khiến nàng bỗng chốc trở nên cảnh giác. Nhận ra Viễn Kỳ đang chăm chăm nhìn mình. Tử Yên tròn mắt hỏi:

-Huynh nhìn gì vậy?

Viễn Kỳ thản nhiên đáp lời bằng một câu chẳng ăn nhập vào đâu:

-Sao còn chưa chịu buông tay? – Môi chàng khê điểm nét cười. - Hay là cô muốn...

-Oái!

Viễn Kỳ chưa kịp dứt lời thì đã bị Tử Yên thô bạo đẩy ra.

-Huynh...huynh vừa phải thôi. Đừng tưởng tôi đang ốm thì có thể dễ dàng ức hiếp.

Viễn Kỳ dở khóc dở cười bảo:

-Là cô cứ ghì mãi lấy ta đấy chứ.

Tử Yên nghe vậy hai má liền đỏ như trái ổi chín. Nàng trợn mắt, hai tay nắm chặt, sẵn tiện hét toáng lên:

-Đừng nói những lời gây hiểu lầm như thế!

-Được rồi, không nói thì không nói.- Viễn Kỳ hạ giọng giảng hòa. – Còn la hét khỏe thế này. Xem ra bệnh tình của cô cũng không đến nỗi nghiêm trọng.

Tử Yên ngoan ngoãn ngồi im trên giường và nhận lấy bát cháo bằng cử chỉ ngoan ngoãn chẳng giống nàng chút nào. Tử Yên bần thần không hiểu vì cớ gì mà hôm nay Viễn Kỳ bỗng nhiên tốt bụng đến lạ lùng. Mặc dù trước giờ trừ những lúc cãi nhau, chàng đối xử với nàng vốn không tệ, nhưng ân cần, chu đáo thì có thể nói đây là lần đầu tiên. Thái độ ấy khiến Tử Yên nhất thời không biết phải tiếp nhận thế nào, đáp trả ra sao.

Thấy Tử Yên cứ do dự mãi không ăn, Viễn Kỳ đành lên tiếng:

-Sao vậy? Hay là muốn ta đút cho rồi mới chịu ăn?

-Ai cần chứ. – Tử Yên mặt mày nóng bừng, hùng hổ đáp trả.

Có thể vì thấy nàng hôm nay không khỏe, nên mới có hảo ý chăm sóc. Nếu chẳng may là cô nương khác, hẳn Viễn Kỳ cũng sẽ chu đáo và tận tâm như thế. Chắc chắn vậy!

Câu nói đùa của Viễn Kỳ đã nhanh chóng gạt bỏ tâm trạng ngoan ngoãn nơi Tử Yên. Trở về với dáng vẻ ngang ngạnh cố hữu, nàng thoải mái múc muỗng cháo thật to thưởng thức, hòng chế ngự cơn đói sau một ngày rỗng rã không có gì vào bụng. Đầu lưỡi vừa tiếp xúc với hương vị lạ, mặt mày Tử Yên liền biến sắc:

-Viễn Kỳ! Đây rốt cuộc là món gì thế?

-Cô hỏi vậy có ý gì?

Tử Yên không đáp, chỉ cố gắng ăn hết bát cháo với tốc độ nhanh nhất có thể, xen kẽ vào đó là những tiếng “híc”, “híc” bi thương. Trông vẻ mặt đau khổ của Tử Yên, Viễn Kỳ nghi ngại hỏi:

-Có thật là khó ăn đến vậy không?

-Vừa mặn, vừa ngọt, lại nồng nặc mùi khét. Huynh nghĩ đã đủ khó ăn chưa?

Mới Viễn Kỳ đột nhiên khô khốc, chàng ngáp ngừng chốc lát, nhưng chớp mắt đã lấy lại điềm tĩnh cố hữu. Viễn Kỳ thản nhiên bảo:

-Chắc tại Tiểu Ái từ tờ mờ sáng đã phải thức dậy nấu cháo cho cô, nên mới mắt nhắm mắt mở nấu ra như thế. Cô cũng nên thông cảm một chút.

- Thì tôi đang thông cảm đây, cực kì thông cảm, thông cảm đến phát khóc luôn này.

Nhìn thái độ của Tử Yên thật chẳng có chút gì gọi là thành ý, Viễn Kỳ bất mãn nói:

-Thôi, đã vậy thì đừng miễn cưỡng.

Tử Yên vội bẻ bát cháo tránh khỏi tầm tay chàng, cương quyết đáp lời:

-Không được, chẳng phải huynh vừa nói đây là do Tiểu Ái phải thức sớm để nấu cho tôi sao? Tôi mà không ăn hết chẳng phải hoài công cô ấy sao?

-Sao cô rắc rối thế? Muốn ăn là cô, không muốn ăn cũng là cô.

Tử Yên cương giọng cãi bướng:

-Tôi không muốn ăn lúc nào? Con mắt nào của huynh thấy tôi không muốn ăn?

Viễn Kỳ lặng im, ý bảo không chấp.

23. Chương 23

Cuối cùng bát cháo kia cũng đã được giải quyết triệt để. Tử Yên lau mồ hôi ướt đẫm trên trán. Nàng phát hiện rằng, món cháo độc nhất vô nhị ấy có tác dụng giải nhiệt rất tốt. Bây giờ chỉ cần uống thuốc vào là nàng sẽ hoàn toàn bình phục. Nghĩ đến việc có thể tạm biệt cơ thể yếu ớt này, Tử Yên không khỏi vui mừng. Vì vậy nàng hào hứng hớp một ngụm thuốc lớn mà không hề biết là...

Viễn Kỳ vừa quay sang, thấy Tử Yên đang phùng mang trợn má, hai mắt mở to, điệu bộ như sắp nôn đến nơi, chàng không khỏi thất kinh bạt vía. Trông chén thuốc bị vơi đi quá nửa, Viễn Kỳ liền lập tức bình tĩnh trở lại. Chàng vội ra lệnh:

-Nuốt vào, không được phung phí. Cô mà dám nôn ra là chết với ta.

Vẫn gương mặt vô cùng thống khổ. Tử Yên cau có đáp:

-Ừng à ó ằng á! (Nhưng mà nó đắng quá!)

-Thuốc đắng dã tật. Một giọt cũng không được bỏ sót. – Viễn Kỳ trừng mắt nhìn Tử Yên. Chàng nghiêm nghị bảo.

Tử Yên trước giờ không sợ mặn, không sợ ngọt, không sợ cay, cũng chẳng sợ chua. Chỉ sợ nhất là đắng. Nàng lằm bằm cay cú:

-Ế a oại uốc ằng ư ậy, ính ùng ể iết ười ao! (Chế ra loại thuốc đắng như vậy, tính dùng để giết người sao!)

Sau hồi lâu “đấu tranh” vật vã, Tử Yên cuối cùng cũng đã uống hết chén thuốc một cách oanh oanh liệt liệt. Nhìn Viễn Kỳ mang khay gỗ ra ngoài, điệu bộ hết sức vui vẻ, nàng không khỏi nghi ngờ. Liệu có phải chàng đang rắp tâm trả đũa mình?

.....

Bốn bề cực kì yên ắng.

Chỉ có tiếng bước chân cứ đều đều lan tỏa, lộc cộc vang thật xa, rồi mất hút vào khoảng không đen mực.

Tiểu Ái một mình đi trên dãy hành lang lạnh lẽo. Nàng khẽ đưa tay, ý tứ che một cú ngáp dài mệt mỏi, rồi thẳng tiến xuống dãy nhà bếp để chuẩn bị bữa sáng.

Và tại đây, nàng đã bắt gặp một cảnh tượng hết sức lạ lùng.

Tiểu Ái dụi dụi mắt hồng xác định cho rõ, mình chắc chắn không nhìn nhầm người.

Y phục màu trắng, vóc dáng cao lớn. Đây chẳng phải là Dương nhị thiếu gia sao? Người đang làm gì ở đây?

Bất ngờ nhị thiếu gia quay lại, trên tay là khay thức ăn và thuốc uống đã được chuẩn bị chu tất. Nhất thời Tiểu Ái không biết phải phản ứng thế nào. Tay chân nàng bỗng trở nên luống cuống, miệng ấp úng, khổ sở.

Ánh mắt nhị thiếu gia thoáng động, nhưng rất nhanh lại tĩnh lặng như đáy nước hồ thu. Người ra hiệu im lặng cho Tiểu Ái im lặng. Một nụ cười bình thản nở trên môi, làm bừng sáng cả căn bếp đang vùi mình say ngủ. Rồi người điềm nhiên bước ra ngoài.

Tiểu Ái nhìn theo nhị thiếu gia. Dường như cô tí nữ nhỏ bé đã nhận thấy một điều gì đó đang âm thầm tìm đến. Giản dị mà nồng nhiệt... dù phải đang giao hòa giữa cái lạnh đầu đông.

Vài ngày sau.

-Wow! Trời đẹp quá! Thời tiết hôm nay thật là đẹp!

Tử Yên vươn vai hít thở không khí trong lành. Lòng không kìm được niềm vui bật lên một câu cảm thán.

Viễn Kỳ ngược lên, ngắm bầu trời đang ẩn mình giữa những tầng mây xám xịt, trĩu nước và ướt đầm hơi sương. Khí tiết u ám, không gian buồn tẻ, vài đóa quỳnh ử rũ gặp người trong cái lạnh tái tê. Chàng phát quát phe phẩy, thắc mắc hỏi:

-Ta nhìn tới nhìn lui cũng chẳng thể nào nhìn ra, thời tiết hôm nay rốt cuộc đẹp ở chỗ nào?

Tử Yên hớn hở đáp:

-Hôm nay trời quang mây tạnh, không mưa cũng chẳng nắng. Tiết trời như vậy thật thích hợp để ra ngoài dạo chơi. Không phải sao?

-Xem ra tâm trạng của cô rất tốt.

-Dĩ nhiên, bỗng cô nương hôm nay tự dưng cảm thấy yêu đời lạ lùng.

Nói thì nói vậy chứ Viễn Kỳ biết tổng, Tử Yên hơn hử như thế là do hôm nay mẹ chàng vắng nhà. Bà đã đến chùa Thượng Lâm, cách đây mấy trăm dặm và ở lại đó tụng kinh cầu phúc vài ngày sau mới về. Hiếm khi có dịp được tự do tung hoành, không còn ai giám sát, không còn ai mắng mỏ, Tử Yên sao có thể không vui?

-Người có tâm địa bất chính, thì niềm vui không lâu bền được đâu. – Viễn Kỳ giả giọng trêu chọc.

Tử Yên bực tức quay sang nhìn Viễn Kỳ. Hễ nàng nói một câu, chàng liền đáp một câu. Lời nào lời nấy đều có ý châm chích. Thật đúng là muốn thử thách sự nhẫn nại của nàng! Tử Yên đưa hai tay chống hông. Nàng hùng hổ nói:

-Này, này, này...Từ sáng tới giờ tôi chưa nói câu nào đụng chạm đến huynh, sao huynh cứ kiếm chuyện công kích tôi hoài vậy.

Viễn Kỳ chợt bật cười:

-Ta chỉ là nghĩ gì nói đấy.

-Thật là...chỉ giỏi khiến người ta mất hứng. Nếu còn đứng đây đôi co với huynh, tôi chẳng phải ấu trĩ lắm sao? – Dứt lời Tử Yên liền giận dỗi bỏ đi.

...

Tử Yên nghỉ ngơi một lúc, rồi nhanh chóng xé bì thư mà Tiểu Ái vừa đưa. Theo lời Tiểu Ái, đây là thư từ Vọng Nguyệt Lâu. Ở thời đại này, phương thức liên lạc chủ yếu vốn thông qua thư từ. Lần đầu tiên Tử Yên nhận được một lá thư kiểu cổ, kì thực cảm thấy vô cùng tò mò lẫn thích thú.

Trời ạ! Chuyện gì đây?

Bức thư được viết bằng Hán tự.

Thôi rồi, nguy to rồi! Tiếng Hán một chữ mình cũng chẳng biết thì làm sao đọc được. Hay là nhờ người khác đọc hộ. Không ổn? Nếu họ biết được mình đường đường là thiên kim của Lâm gia mà lại không biết chữ thì... còn mặt mũi nào nhìn ai nữa. Làm sao bây giờ? Hay là thôi không đọc nữa? Nhưng...là ai viết thư ỉn? Trong thư rốt cuộc là nói cái gì? Trời ơi...!!! Phải làm sao đây!!!

.....

Tử Yên thập thò đứng trước thư phòng.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng vô cùng kịch liệt, nàng cuối cuộc đã đi đến quyết định... nhờ Viễn Kỳ giúp đỡ.

Nhưng... biết mở lời với huynh ấy thế nào? Thú thật là mình không biết chữ, không hiểu được bức thư nói gì, nên muốn nhờ huynh ấy đọc hộ.

Nội chỉ việc tưởng tượng ra vẻ mặt khinh khi, cợt nhả của Viễn Kỳ khi biết được chuyện ấy, cũng đủ làm Tử Yên tức đến mức muốn đập đầu vào gối.

Chuyện xấu hổ như vậy, tuyệt đối... không thể nào nói ra. Phải tìm cách khác! Tìm cách khác thôi!

Viễn Kỳ thành linh xuất hiện sau lưng Tử Yên. Chàng dùng quạt vỗ vào vai nàng, dò xét hỏi:

-Cô đứng đây làm gì đấy?

Tử Yên bị dọa đến mức hồn điều phách đứng. Nàng thốt nhiên quay lại, vừa ôm ngực, vừa nói trong tiếng thở hổn hển:

-Ngày nào... chưa hù chết tôi... thì huynh chưa... hã dạ đúng không?

Viễn Kỳ chau mày hết cỡ. Chàng phe phẩy quạt, giọng nói uy nghiêm. Tuyệt nhiên rất có phong thái của một người làm chủ.

-Mặt la mày lét, nói năng ấp úng, điệu bộ khả nghi. Nói! Cô lại tính bày trò gì nữa đây?

-Tôi chẳng tính bày trò gì hết, chỉ có thứ này muốn cho huynh xem. – Tử Yên vừa nói vừa đưa lá thư cho Viễn Kỳ.

Nhìn đôi mày kiếm đang chau lại của chàng bất chợt giãn ra, Tử Yên đã có thể an tâm phần nào.

Đó chắc chắn không phải là bức thư đe dọa ám sát, hay bắt cóc tống tiền.

Viễn Kỳ vừa gấp thư lại, Tử Yên liền lên tiếng:

-Huynh thấy sao?

Chàng bình thản trả lời:

-Có người mời ăn tiệc, dĩ nhiên là chuyện tốt.

-Thế huynh có đi không?

Tử Yên vượt miệng hỏi một câu mà khi nghĩ lại nàng chỉ muốn cắn phứt lưỡi cho rồi. Ngộ nhỡ trong thư không hề nhắc đến Viễn Kỳ, nhưng nàng lại đi hỏi câu ngốc nghếch ấy. Vậy có khác nào “vạch áo cho người xem lưng”? Nhìn chàng nghĩ ngợi không đáp ngay, Tử Yên hồi hộp đến mức mồ hôi rịn đầy trên trán. Cuối cùng, Viễn Kỳ cũng mở lời:

-Nhược Cầm đã đích thân viết thư mời, ta sao có thể không tới? Cô mau chuẩn bị đi, ta với cô sẽ đến Tử Lưu Hương.

Trông Viễn Kỳ một chút nghi ngờ cũng chẳng có. Đúng là trời không bạc đãi kẻ có lòng.

24. Chương 24

Tử Lưu Hương đã hiện ra trước mắt.

Cảnh cũ thật khiến lòng người không khỏi bồi hồi.

Vẫn là đầm sen ấy, thuần túy, dịu dàng, như muốn vòng tay ôm trọn xiết bao, cả tinh hoa mỹ lệ của địa thủy thiên sơn. Vẫn là chiếc cầu trắng phiêu diêu thoát tục, kiêu hãnh nối kết giữa tiên cảnh bỗng lại với nhân sinh phàm giới.

Bức tranh tuyệt đẹp trước mắt khiến Tử Yên vô cùng phấn khích. Nàng co chân chạy nhanh, điệu bộ chẳng khác nào ngựa hoang vừa đứt cương.

Viễn Kỳ còn chưa kịp lên tiếng can ngăn, thoát cái đã thấy Tử Yên một mình đứng trên cầu. Chân tay múa loạn xạ, miệng không ngừng la hét. Chứng kiến cảnh tượng ấy, chàng chỉ có thể lắc đầu bất lực.

-Cẩn thận! Coi chừng rơi xuống nước! – Viễn Kỳ la lên cảnh báo khi nhìn thấy Tử Yên đang chồm người hái sen.

Tử Yên hồ hởi đáp:

-Không sao đâu, tôi sắp hái được rồi.

Đóa sen xấu số nằm ven hồ cuối cùng cũng đã nằm gọn trong tay nàng.

-Đây! Huynh xem...hoa đẹp chưa này. Ô... – Tử Yên đang giơ đóa hoa vừa hái được khoe với Viễn Kỳ thì bất thànhtrượt chân.

Vở kịch “anh hùng cứu mỹ nhân” này Viễn Kỳ diễn đi diễn lại không biết đã bao lần. Và lần nào cũng thành công rực rỡ. Cảm thấy có hơi ảm đạm vòng quanh eo, theo phản xạ tự nhiên, Tử Yên vội la toáng lên:

-Viễn Kỳ!Ai cho huynh chạm vào tôi! Buông tôi ra! Buông tôi ra!

Thấy Tử Yên cứ không ngừng quấy đạp, Viễn Kỳ trong lòng vừa tức vừa buồn cười. Sao lại có người không biết điều như vậy? Thế là chàng liền buông tay mà chẳng chút do dự.

Nhận rõ mình đang ngã xuống với tốc độ chóng mặt, Tử Yên lại hét lên:

-Cứu mạng!

Phịch.

Tử Yên chậm chậm mở mắt. Khoảng cách giữa nàng và mặt nước lúc này có thể nói là gần trong gang tấc. Tử Yên nhìn gương mặt đáng ghét đối diện, hốt hải nói:

-Huynh...huynh thật quá đáng. Tôi sớm muộn gì cũng bị huynh dọa chết.

-Là cô bảo ta buông tay mà. – Giọng Viễn Kỳ hết sức bình thản.

-Huynh trở nên biết nghe lời từ lúc nào thế? Còn không mau kéo tôi lên!

Viễn Kỳ chau mày khó chịu. Là chàng đã quá nhân nhượng nàng rồi sao? Càng lúc càng không biết phép tắc. Xem ra Viễn Kỳ không tranh thủ dạy dỗ Tử Yên, về sau ắt sẽ khó bề quản thúc.

-Ta không nghĩ đó là lời nhờ vả? –Môi chàng bỗng nhiên gợi mở một nụ cười ma mị. – Mà hình như tắm bồn rất tốt cho da...

Tử Yên lúc này vẫn đang treo lơ lửng trên mặt nước.

Vài chú cá con quẫy đuôi, trôi lên từ lòng hồ tạo thành những làn sóng mỏng, gợn lăn tăn. Chúng cứ bơi đi bơi lại quanh nơi Tử Yên in bóng xuống như muốn cùng đùa vui.

Lũ cá chết tiệt. Nhìn gì mà nhìn! Bộ vui lắm sao? Bỗng cô nương mà lên được rồi, nhất định sẽ bắt chúng bay đem nướng sạch cả lũ.

Tử Yên không muốn tiếp tục tư thế nằm đau tim này nữa, nên đành cười trừ, xuống giọng van lơn:

-Hi hi, Viễn Kỳ ca ca, phiền huynh đỡ tôi dậy.

Viễn Kỳ hừ một tiếng, rồi kéo Tử Yên lên. Chỉ trong chớp mắt, nàng đã an toàn đứng trên cầu. Tử Yên vuốt vuốt lại quần áo bị xóc xếch. Miệng không ngừng lầm bầm:

-Đồ lòng dạ hẹp hòi. Những người như huynh sớm muộn gì cũng bị luộc chín.

-Có gì bất mãn sao?

Viễn Kỳ lại đột ngột chen ngang làm Tử Yên giật thót người. Nàng giả lả đáp:

-Ấy! Làm gì có. Tôi chỉ bảo rằng huynh quả là người rộng lượng. Những gì tôi nói, dù tốt hay xấu, huynh đều không để bụng.

-Bây giờ cô mới biết sao?

Dứt lời Viễn Kỳ phất quạt bước đi. Tử Yên liền nhại lại bộ dạng “bây giờ cô mới biết sao” một cách đầy sáng tạo, hài hước. Nàng còn tranh thủ chun mũi trên người chàng một cái.

Cảnh đẹp chỉ còn thiếu mỗi bóng giai nhân. Giai nhân ở đây ắt không phải nói đến Tử Yên.

-Nhược Cầm, muội và Viễn Kỳ đến rồi đây.

Tử Yên tất tả chạy đến và ôm chầm lấy Nhược Cầm, khiến nàng bất ngờ không biết phải phản ứng thế nào.

Viễn Kỳ lên tiếng châm chọc:

-Ồ chung với cô lâu nay, sao chưa bao giờ thấy cô chào hỏi ta nhiệt tình như vậy?

Tử Yên liếc mắt lườm Viễn Kỳ:

-Tôi cũng lấy làm khó hiểu, sao huynh có thể nói ra những lời ấy mà không hề thấy ngượng miệng?

-Thôi thôi, mỗi người nhin một câu. – Nhược Cầm lên tiếng giảng hòa, luôn miệng giới thiệu. - Hôm nay đến đây là khách quý. Nào! Mời ngồi vào bàn.

Tử Yên và Viễn Kỳ vừa an tọa, thức ăn lập tức được mang lên nườm nượp. Các món ăn được bài trí vô cùng công phu, mùi hương hấp dẫn, màu sắc tươi ngon. Chỉ việc nhìn cũng khiến dạ dày người khác phải sôi réo cồn cào. Điều đó chứng tỏ người nấu đã dồn hết tâm huyết vào bữa cơm này.

Nhược Cầm nhìn Viễn Kỳ đầy ẩn ý:

-Hôm nay thiếp đã cố tình chuẩn bị toàn những món chàng thích.

Bầu không khí dường như có đôi chút ngượng ngập, cả Tử Yên lẫn Viễn Kỳ nhất thời đều không biết phải đối đáp ra sao.

Cơ hồ vừa nhớ ra điều gì, Nhược Cầm liền chữa lời:

-Xin lỗi muội, Tử Yên. Ta không biết muội thích ăn món gì.

-Không sao. Muội hiểu mà. – Tử Yên mỉm cười cảm thông. – Toàn món ngon vật lạ. Viễn Kỳ, khẩu vị của huynh xem ra rất khá!

Nhược Cầm tròn mắt hỏi:

-Ở cùng Viễn Kỳ lâu như vậy, chẳng lẽ ngay cả những món tướng công mình thích ăn muội cũng không biết sao?

Bầu không khí lần thứ hai rơi vào im lặng.

-Thôi đừng nói nhiều nữa. – Viễn Kỳ lên tiếng phá tan cục diện quái lạ này. – Mau ăn thôi kẻo thức ăn nguội mất.

Nhược Cầm trước hết gấp thức ăn cho Viễn Kỳ bằng một cử chỉ vô cùng duyên dáng.

-Viễn Kỳ, đây là món “rồng lửa nhả châu” mà chàng thích nhất, chàng xem thiếp nấu có vừa miệng không?

-Cảm ơn nàng, Nhược Cầm. Cứ để ta tự nhiên.

Tử Yên nhận rõ ánh mắt Nhược Cầm nhìn mình rất khác. Tình ý của Nhược Cầm dành cho Viễn Kỳ, nàng không phải không biết. Nhưng trước giờ Tử Yên đều thấy Nhược Cầm không biểu lộ gì nhiều. Có hay chăng, đôi khi chỉ là một ánh nhìn trêu mếu choáng ngợp bao ẩn khuất, hay một lời ngợi khen chất chứa bao tâm tư. Nhưng dường như hôm nay Nhược Cầm đang muốn bày tỏ những điều thầm kín ấy, không chỉ riêng với Viễn Kỳ mà còn để cho Tử Yên nhìn thấy. Đây giống như là... một lời tuyên chiến ngầm.

Phải chăng mình quá đa nghi?

Những suy nghĩ vừa vụt qua khiến Tử Yên bối rối. Nàng gượng cười, cố lấp liếm bằng một câu hỏi:

-Chỉ là món tôm hùm xào nấm rơm thôi mà, có cần đặt tên khoa trương vậy không?

Nhược Cầm dịu dàng giải thích:

-Muội không biết đây thôi, một cái tên hay sẽ làm món ăn thêm ngon miệng. Đây là món tỷ tự tin nhất. Muội cũng nếm thử xem sao.

Viễn Kỳ yên lặng nãy giờ, bỗng cất tiếng gọi.

-Tử Yên!

-Hửm?

-Cho cô.

Tử Yên còn chưa kịp phản ứng, đã trông thấy nguyên con tôm hùm đang nằm gọn trong chén của mình.

Viễn Kỳ tiếp lời:

-Nhược Cầm rất chu đáo, biết cô mới khỏi bệnh nên đã cố tình chuẩn bị toàn những món bổ dưỡng. Cô nên ăn nhiều một chút. – Viễn Kỳ vừa nói, vừa lia lịa gấp thức ăn cho vào chén Tử Yên. – Đây! Đây! Đây! Đây nữa!

Chẳng mấy chốc, chén cơm của Tử Yên đã đầy đến mức nàng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

Tử Yên nhìn gương mặt vui vẻ của Viễn Kỳ lúc này, giận đến mức tay chân run rẩy, nàng nói gần như hét:

-Dương Viễn Kỳ! Huynh coi tôi là gì đây? Người mới ốm dậy hay là lợn con cần được vỗ béo. Gắp nhiều thức ăn như thế, đến một chút sĩ diện cũng chẳng thừa cho tôi.

-Ấy! – Viễn Kỳ nhếch mày thích thú. - Thế mà ta cứ sợ cô chê ít.

-Huynh...

Nhược Cầm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong tâm thức chợt nhói lên cảm giác đau đớn đến cùng cực. Nàng đã hoàn toàn bị lãng quên. Tâm trạng cứ như một người qua đường bất hạnh, vô tình lạc vào thế giới không hề có vị trí của mình. Bàn tay nàng đột ngột nắm lại.

Mình rốt cuộc đã sai ở đâu? Sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

25. Chương 25

Tử Yên vẫn đang gặm nhấm cơm giận dỗi bé nhỏ của mình. Nàng trừng mắt nhìn Viễn Kỳ thị uy, rồi thẳng tay cầm đũa lừa một hơi thức ăn vào miệng.

Chà!

Ngon thật!

Thử món này xem sao.

Cũng ngon!

Cả món này nữa!

Tuyệt vời!

Thế là Tử Yên vô tư ăn hết bát cơm này tới bát cơm khác. Chẳng buồn để ý Nhược Cầm lẫn Viễn Kỳ cứ trở mắt nhìn mình. Mặc hai người bọn họ nhìn gì thì nhìn. Phát tiết không được nên Tử Yên đành cố sức nuốt vào. Hiếm khi được ăn ngon như vậy, nàng tội gì không tự mình tận hưởng. Chợt nhớ ra điều gì, Tử Yên liền dừng đũa:

-À, Nhược Cầm, tỷ làm sao biết được muối vừa khỏi bệnh?

-Tiểu Ái nhà muối và Liễu Trần – a đầu của tỷ vốn là chỗ bạn bè thân thiết. Chuyện của muối ta cũng là vô tình nghe được. – Nhược Cầm vừa trả lời, vừa tiện tay rót hai chung rượu. – Cũng tại tỷ hại muối phải chịu phạt oan, chung rượu này... tỷ mời muối để tạ lỗi.

Tử Yên luống cuống đáp:

-Tỷ đừng nói thế. Tỷ giúp muối may áo, sao lại nói là hại muối chứ. Có trách thì trách số muối sao quá xui xẻo. Với lại muối trước giờ chưa từng uống rượu.

-Thật lòng ta cảm thấy ray rứt vô cùng. Nếu muối không uống, tức là không nể mặt ta rồi.

-Nhược Cầm tỷ tỷ, muối không có ý đó. Thôi được. – Tử Yên đỡ lấy chung rượu từ tay Nhược Cầm. – Muối uống.

Tử Yên ngửa cổ uống cạn. Mũi nàng chun lại khi từng giọt rượu cay xè thấm vào đầu lưỡi. Cổ họng bỏng rát như lửa đốt. Khắp thân người đang bắt đầu nóng lên.

-Được lắm! Rất có chí khí. – Nhược Cầm không tiếc lời khen. Nàng tiếp tục rót rượu và quay sang Viễn Kỳ. – Tối phiên chúng ta cạn chung.

Viễn Kỳ còn chưa kịp phản ứng Tử Yên đã bất thành nhảy xổm tới, ôm chầm Nhược Cầm từ phía sau. Hơi rượu phảng phất vờn quanh tai Nhược Cầm, hòa cùng cảm giác nặng trĩu trên vai. Tử Yên cất lời, ngữ điệu vốn chẳng còn tỉnh táo:

-Nhược Cầm tỷ tỷ, uội hôn tỷ cái nào!

Lời vừa nghe khiến Nhược Cầm toàn thân buốt lạnh, còn Viễn Kỳ đã hóa đá từ lúc nào chẳng rõ. Cả hai nhất thời đều chưa kịp hoàn hồn, nên Tử Yên lại được dịp hoành hành. Nàng bây giờ đã mặt đối mặt với Nhược Cầm. Đôi gò má Tử Yên ửng hồng, làn môi mỏng như cánh sen ẩn chứa một nụ cười ngô nghê.

-Nhược Cầm tỷ tỷ, muội đến đây!

Tử Yên đang từ từ tiến tới thì bất chợt khựng lại. Một cánh tay rắn rỏi đang cuộn chặt eo nàng:

-Cô quậy đủ chưa?

Nhược Cầm bị Tử Yên dọa đến phát khiếp. Vừa bình tĩnh lại, liền trông thấy một cảnh tượng hết sức oan nghiệt.

Vuột mắt con cá nhỏ, ta bắt được con cá to hơn. Đó là những gì Tử Yên đang thấy. Tử Yên nhìn Viễn Kỳ, ánh mắt reo vui như đứa trẻ được quà.

-A! Viễn Kỳ, huynh đây rồi! – Và trò cũ cứ tiếp tục tái diễn. – Cho tôi hôn huynh cái nào!

Viễn Kỳ chỉ vung tay một cái, Tử Yên đã treo lơ lửng trên lưng chàng. Nàng hét lên oai oái:

-Á á á. Thả tôi xuống! Thả tôi xuống! Tôi muốn hôn! Tôi muốn hôn!

Viễn Kỳ nhìn Nhược Cầm:

-Xin lỗi nàng, ta phải đưa Tử Yên về trước. Nếu để nha đầu này lại đây...không biết còn gây ra chuyện quái đản gì nữa.

Nhược Cầm áy náy nói:

-Thiếp không biết Tử Yên uống say lại thành ra thế này.

Viễn Kỳ không hề có ý bênh vực Tử Yên. Chàng thẳng thừng bảo:

-Không phải lỗi do nàng. Là do nha đầu này tửu lượng kém, lại không biết lượng sức. Thật ngại quá. Cáo từ.

Viễn Kỳ lạnh lùng từ biệt. Trong đáy mắt dường như không hề có chút luyến lưu.

Chỉ có người ở lại... đã âm thầm đánh rớt giọt lệ rơi.

.....

Tiểu Ái mỉm cười nhìn Liễu Trân. Nàng lúc lắc hai bím tóc xinh xắn, bờ môi chúm chím vẽ thành nét cười:

-Muội biết không, sáng nay tỷ vừa nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kì lạ.

-Nhà tỷ thì có gì lạ đâu? – Liễu Trân trề môi dè bĩu.

-Muội...im lặng để ta nói. Sáng nay, chính mắt tỷ đã trông thấy nhị thiếu gia đích thân xuống bếp, chuẩn bị bữa sáng cho nhị thiếu phu nhân.

-Thật không? Thật không?

Liễu Trân tròn mắt sững sờ. Đây quả là một tin kinh tâm động phách. Nàng tuyệt nhiên không thể tưởng tượng nổi, đường đường là Đạo Hoa Vương danh chấn Lương Châu, lại có thể xuống bếp, tự tay nấu nướng, sắc thuốc cho nương tử của mình. Ôi! Sao mà ngọt ngào quá thế!

-Dĩ nhiên là thật rồi. Ban đầu tỷ cứ tưởng mình hoa mắt, nhưng khi nhị thiếu gia quay sang cười với tỷ, tỷ mới biết mình không hề nhìn nhầm.

-Trời ơi, muội thật sự cảm thấy ghen tị với Tử Yên cô nương. – Liễu Trân ngây người mơ mộng. - Trong thành này có biết bao cô gái muốn được như cô ấy mà không thể. Không biết thức ăn do chính tay Viễn Kỳ công tử nấu có mùi vị thế nào?

Đột nhiên Liễu Trân khẽ hạ giọng:

-À, chuyện này không được để Nhược tử biết đâu đấy, bằng không tử ấy đau lòng đến chết mất.

.....

Suốt quãng đường về nhà, Tử Yên cứ không ngừng giãy giụa, la hét inh ỏi. Đến khi đặt lưng xuống giường, mới ngoan ngoãn cuộn người vào chăn đánh một giấc say sưa.

Viễn Kỳ uể oải nhìn Tử Yên, chàng mắng:

-Trông cô còn mệt hơn cả trông trẻ. Sau này, cô mà còn đụng đến một giọt rượu nào nữa... là biết tay ta.

Chàng vừa dứt lời, thì Tử Yên đột nhiên bật dậy như bị trúng tà. Nàng mơ màng nhìn Viễn Kỳ, làm chàng sững sờ chốc lát, buột miệng hỏi một câu vô cùng ngớ ngẩn:

-Thế nào? Lại muốn hôn nữa à?

-Cha, mẹ! Sao hai người lại ở đây? – Tử Yên ngờ nghệch lên tiếng, trong đáy mắt ánh lên tia nhìn níu kéo, quá đỗi phức tạp. Hình ảnh của mấy trăm năm sau trôi nhanh trong vô thức, rồi biến mất không để lại vết tích. Giọng nàng bỗng chùng xuống như thổ thổ. – Con thật sự rất nhớ hai người.

Trong cơn say, chính là lúc tâm hồn con người mong manh, yếu đuối, và chân thật nhất. Đó cũng chính là khi bản thân có thể thẳng thắn đối diện với lòng mình mà chẳng cần phòng bị. Cô gái nhỏ này cũng không ngoại lệ.

Viễn Kỳ này giờ vẫn lặng im xem Tử Yên độc diễn. Nhận thấy nhãn quang ngơ ngác đang hướng thẳng vào mình, chàng cảm thấy có chút không ổn:

-Sao rồi? Có cần ta kêu người làm cho cô một chén canh giải rượu không?

Tử Yên không đáp, chỉ khẽ chạm tay lên má Viễn Kỳ.

Cử chỉ rất dịu dàng.

Sự tiếp xúc trong khoảnh khắc khiến Viễn Kỳ xao động.

Lại là cảm giác ấy.

Như một cơn gió xuân đang gợn nhẹ vào lòng...

Thổi bay mọi muộn phiền.

Đến phút cuối chỉ còn lắng lại...

Là...

Âm hưởng của ...

Ngọt ngào,

Ấm áp.

Loại cảm giác kì lạ này rốt cuộc là gì?

Viễn Kỳ nhìn thẳng vào mắt Tử Yên. Đôi đồng tử tròn đen kia giờ như đang phủ lên một màng sương mỏng.

Cả hai đều im lặng, nghe từng nhịp thời gian trôi qua rất khẽ.

-Vĩnh Huy!

Tử Yên đột ngột lên tiếng, đưa Viễn Kỳ thoát khỏi mộng tưởng, trở về thực tại. Chàng nhìn nàng ngơ ngác xuống giường, hai mắt nhắm nghiền như chẳng có chuyện gì.

Trong tâm thức chợt cuộn lên cơn sóng lòng vô cớ.

Vĩnh Huy!... Hắn là ai???

26. Chương 26

Trời hừng đông phớt hồng.

Tiếng gà gáy sáng chói chói lại vang lên. Âm thanh như đông cứng giữa không trung, rồi mạch lạc bung nở thành từng nhịp khỏe khoắn. Vạn vật chìm đắm trong bức họa bình minh, cơ hồ như không gì có thể xoay chuyển nổi sớm yên bình lắng đọng giữa chốn này.

Thế nhưng...

-Á Á Á....

Tiếng hét thất thanh đột ngột vang lên, ngổntron hết mọi chú ý lẫn tò mò của tất cả người trong phủ.

Viễn Kỳ ngay sau đó liền mở cửa xông vào. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt khiến chàng phải ngỡ ngàng.

-Tử Yên...gương mặt của cô...

Tử Yên lập tức áp hai tay lên má, lắp bắp lắp lại:

-Gương mặt của tôi...Gương mặt của tôi...Tại sao??? Tại sao lại trở nên như thế? TẠI SAO!!!

Tử Yên gào toáng lên rồi quơ tay xua bề chiếc kính trước mặt.

Sáng nay nàng thức dậy, cảm thấy đầu đau như búa bổ. Nhớ lại cảnh tượng hôm qua, Tử Yên không khỏi xấu hổ. Nàng chỉ uống vồn vẹn một chung rượu, mà đã say đến mức chẳng còn biết trời trăng mây nước gì. Tử Yên xem phim thấy nhiều người say rượu có thói quen rất xấu. Chẳng biết nét say của nàng thế nào, liệu có làm ra hành động gì kì quái không? Tử Yên vội đưa tay đỡ trán vì thấy đầu xay xẩm. Cùng lúc đó, một cảm giác thô ráp ập vào lòng bàn tay. Tử Yên sững người chốc lát, rồi dùng tay còn lại vờn vê trên má mình. Vẫn là cảm giác sần sùi đáng sợ ấy. Nàng bất giác cảm thấy hốt hoảng. Tử Yên quáng quàng bước xuống giường. Luống cuống thế nào liền ngã oạch trên sàn, nhưng nàng chẳng buồn quan tâm. Tử Yên khó nhọc đứng lên. Nàng luýnh quýnh chụp lấy chiếc gương to trên bàn trang điểm, lập tức nhìn vào đó. Tiếng hét thất thanh vô thức bật ra. Tử Yên thần người chết lặng. Khoảnh khắc Viễn Kỳ bước vào phòng, cõilồng nàng phút chốc như bùng nổ.

-Không thể nào! Người trong gương không phải là tôi! Không phải là tôi!!!

Viễn Kỳ vội vã tiến đến gần Tử Yên. Cố kìm chặt tay nàng, chàng ra sức trấn an:

-Tử Yên! Cô nghe ta nói! Bình tĩnh nghe ta nói!

Tử Yên nhất mực cự tuyệt:

-Không muốn nghe! Không muốn nghe! Tôi không muốn nghe! Nghe huynh nói có ích gì chứ? Nghe huynh nói có thể khiến tôi trở lại như cũ sao?

Viễn Kỳ lòng nóng như lửa đốt. Rõ ràng hôm qua Tử Yên vốn chỉ bị say rượu, tối về còn ngủ rất ngon. Chàng tuyệt nhiên không hề nhận thấy có điều gì bất ổn. Có sao hôm nay lại thành ra thế này? Đối người nữ nhi, gương mặt, diện mạo là điều quan trọng nhất. Tử Yên ra nông nỗi này, bảo chàng làm sao an ủi nàng đây?

-Mọi chuyện không hề nghiêm trọng như cô tưởng. Ta lập tức gọi đại phu tới, chắc chắn sẽ có cách chữa trị cho cô.

Tử Yên như mất hết lí trí, nàng cơ hồ không nghe được gì nữa, chỉ khẳng khẳng bảo Viễn Kỳ tránh xa mình ra, còn bản thân cứ giấu người vào một góc.

.....

Vừa bước ra khỏi phòng, Viễn Kỳ liền lên tiếng:

-Đại phu! Nương tử của ta rốt cuộc bị bệnh gì? Tại sao gương mặt lại biến dạng như vậy?

-Lão phu hành nghề đã lâu, nhưng trước giờ chưa từng thấy căn bệnh nào lạ lùng thế này. Xin thứ lỗi lão phu hiểu biết nông cạn, không thể giúp được gì cho nhị thiếu phu nhân.

Dứt lời, vị đại phu ấy vội vã rời đi...

...cũng như ba người trước đó.

.....

Bóng đen quện đổ vào lòng người.

Trời dần dần buông nắng.

Chìm vào khoảng không.

Hoàng hôn phẳng lặng như tờ.

Viễn Kỳ đẩy cửa bước vào, rồi nhẹ nhàng đặt khay thức ăn xuống bàn. Nhìn Tử Yên đang ngồi bó gối, cả người đông cứng như một pho tượng vô tri vô giác, chàng khẽ thở dài:

-Từ sáng tới giờ chưa có gì vào bụng, cô cũng nên ăn chút gì đó.

-Gương mặt của tôi... không có cách nào cứu chữa... có đúng như vậy không?

Viễn Kỳ gượng cười, giọng đượm vẻ lạc quan:

-Sao cô lại nói thế? Cũng tại hôm nay ta xui xẻo, toàn mời phải những tên lang băm, ngày mai chắc chắn sẽ tìm được người trị khỏi cho cô.

Tử Yên lại áp tay lên má. Cảm nhận rõ sự thô ráp, sần sùi của những mảng da bong tróc đang in hằn trong lòng bàn tay, nàng tuyệt vọng nói:

-Vô ích thôi...Vô ích thôi...

Viễn Kỳ dường như đã chẳng còn kiên nhẫn. Từ sáng đến giờ, Tử Yên cứ ôm mãi bộ dạng vất vưởng đó. Tựa hồ một ngọn đuốc đã lụi tàn, không cách nào có thể châm cháy. Nàng đau lòng, thống khổ. Viễn Kỳ hoàn toàn có thể hiểu được, cũng hoàn toàn có thể cảm thông. Nhưng chàng tuyệt đối không cho phép Tử Yên buông xuôi. Viễn Kỳ ghì chặt vai nàng, giận dữ nói:

-Đây không phải là Lâm Tử Yên mà ta quen biết. Tại sao cô lại dễ dàng bỏ cuộc như vậy? Hôm nay tìm không được thì ngày mai chúng ta tìm tiếp. Ngày mai tìm không được thì ngày mốt tiếp tục tìm. Nếu chúng ta kiên trì, thế nào cũng sẽ tìm được đại phu chữa khỏi cho cô.

-Nhỡ không tìm được thì sao? – Tử Yên vùng thoát khỏi vòng tay của Viễn Kỳ. Giọng nàng run rẩy vì xúc động. – Tôi suốt đời sẽ phải mang gương mặt này. Tôi sẽ làm xấu mặt Dương gia, xấu mặt huynh. Rồi huynh cũng sẽ bỏ rơi tôi. Mọi người sẽ xa lánh tôi. Tôi sống trên đời còn ý nghĩa gì nữa?

-Tử Yên! Cô nghe cho rõ đây! Dù mọi người xa lánh cô, thì vẫn còn có ta. Dù cô có như thế nào, cô vẫn luôn là người của Dương gia, vẫn luôn là nương tử của ta. Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi cô. Không bao giờ!

Tử Yên vốn không phải là người chú trọng ngoại hình. Nhưng từ khi hiểu chuyện, nàng biết rõ bản thân có gương mặt khá ưa nhìn. Theo lời nhiều người, diện mạo của Tử Yên ai gặp qua cha sẽ bảo giống cha, ai đã gặp mẹ thì bảo giống mẹ. Vì vậy, cho dù không nói ra, nhưng Tử Yên vẫn thầm cảm thấy tự hào vì “nhan sắc” của mình. Nhưng bây giờ thì sao, niềm tự hào của nàng đã hoàn toàn sụp đổ. Trên gương mặt tưởng chừng như vô cùng thanh tú, bây giờ chẳng còn nhìn ra đường nét nào giống với cha mẹ nàng. Có hay chẳng chỉ là những mảng da bong rời, những vết rách chẳng chịt rướm máu. Gương mặt Tử Yên thấm hại thế này, chính bản thân nàng nhìn vào còn thấy sợ. Mang một gương mặt gớm ghiếc như thế này, nàng làm gì còn can đảm gặp ai. Lời Viễn Kỳ suy cho cùng cũng chỉ muốn an ủi nàng. Chàng căn bản không thể nào hiểu được cảm giác của nàng.

Tử Yên như để ngoài tai tất cả, nàng hét lên:

-Huynh nói dối! Huynh gạt tôi! Huynh đời nào chấp nhận một thê tử xấu “ma chê quỷ hờn” thế này. Sớm muộn gì huynh cũng sẽ viết giấy từ hôn, sớm muộn gì huynh cũng bỏ rơi tôi.

-Nếu không chấp nhận cô, tại sao ta phải nhọc công tìm đại phu cho cô. Nếu có ý định bỏ rơi cô, sao ta phải ở đây tìm cách an ủi cô.

Viễn Kỳ khẩn thiết:

-Tử Yên! Cô nhìn vào mắt ta đi! Nhìn thẳng vào mắt ta! Hãy cho bản thân một cơ hội nữa. Đừng buông xuôi... có được không?

Tử Yên thôi không la hét nữa. Nàng ngược mắt, nhìn sâu vào đôi đồng tử kiên định trước mặt. Trong trí óc bắt đầu xuất hiện sự thỏa hiệp mỏng manh.

.....

Nằm chờ vợ giữa cánh đồng cỏ bạc đầu, là một căn nhà gỗ sơ sài nhưng xinh xắn. Chiếc cổng gai xập xệ vừa khép lại sau lưng, một thế giới huyền hoặc đầy khói trắng như bình mở, phảng phất hương thơm của muôn loài thảo mộc.

Viễn Kỳ thẳng chân đạp mạnh vào cánh cửa trước mặt. Một làn mưa bụi giáng xuống phủ trắng cả góc nhà.

Thân chủ dường như đã không còn lạ lẫm với âm thanh “kinh thiên động địa”, “quỷ khóc thần sầu” này, nên chỉ bình thản khua tay trên chiếc sàn phơi thuốc, âm vực hết sức nhã nhặn:

-Không tệ. Vẫn cú đá uy lực ngày nào.

Viễn Kỳ mặt mày hăm hực, vội vàng quy tội:

-Về khi nào sao không báo cho ta một tiếng.

Báo hại chàng mấy hôm nay phải “thất điên bát đảo”, chạy tới chạy lui mà chẳng thể tìm được một tên đại phu nên hồn.

-Bình thường huynh nào có quan tâm tới ta sống chết ra sao? Đến khi gặp chuyện mới sốt sắng đi tìm. Đời ta thật quá hẩm hiu...— Thân chủ giả vờ đưa tay gạt lệ, ai oán thán. —Điều ta ân hận nhất kiếp này, chính là có một người huynh đệ bạc bẽo như huynh.

Tên bằng hữu này của Viễn Kỳ lúc nào cũng dờ dờ ương ương, chẳng bao giờ tỏ ra nghiêm túc. Lần này cũng vậy. Viễn Kỳ chán chường buồn nhìn. Chàng lạnh lùng gạt ngang:

-Huynh nói nhiều như vậy để làm gì? Hôm nay ta tới đây có việc, không phải đến tán dóc với huynh.

Nhận thấy Viễn Kỳ còn đi cùng một người. Thân chủ liền húng hắng vuốt áo, phủi tay hồng lấy lại phong độ. Trông cô gái mang khăn che kín mặt đang đứng sau Viễn Kỳ, chàng mỉm cười thân thiện:

-Vị này chắc là...Dương thiếu phu nhân. Tại hạ Lục Nhất Hàn, hân hạnh được diện kiến.

Tử Yên nhìn thật kĩ vị công tử trước mặt. Người này từ dung mạo đến phong thái đều không hề kém cạnh Viễn Kỳ. Cả hai là bằng hữu chi giao, thật đúng là “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Nàng ngần ngại gạt đầu:

-Lục công tử. Huynh cứ gọi tôi là Tử Yên.

Viễn Kỳ lạnh lùng nhắc nhở:

-Được rồi. Mau vào việc chính đi.

-Tử Yên, cô gỡ mạng che mặt ra trước, như thế ta mới khám bệnh được.- Nhất Hàn ôn hòa nói.

Nhận thấy Tử Yên thoáng ngập ngừng, Viễn Kỳ liền trấn an:

-Đừng sợ. Không sao đâu.

Nhất Hàn nhìn Viễn Kỳ, ánh mắt choáng ngợp sự ngạc nhiên. “Tiểu tử này, càng ngày càng giống một đức lang quân thực thụ.”

Tử Yên hít một hơi thật sâu, rồi từ từ cởi bỏ khăn che mặt.

Ánh mắt Nhất Hàn khê dao động. Sau một hồi lặng im như nghĩ suy điều gì, chàng lập tức khẳng định:

-Tử Yên, cô thực chất không hề bị bệnh, mà là do... trúng độc.

-Trúng độc. – Viễn Kỳ bất giác lặp lại.

-Đúng vậy. Loại độc này có tên là Dương Lịch Toái – được điều chế dưới dạng bột trắng không màu, không mùi, không vị, xuất xứ từ Tây vực nên vô cùng hiếm có. Kỳ thực đây chỉ là loại dược liệu giúp nữ giới chăm dưỡng dung nhan. Nhưng nếu sử dụng quá liều, lập tức sẽ trở thành kịch độc gây kích ứng, khiến da mặt bong tróc, và trở nên biến dạng.

-Dương Lịch Toái? Tử Yên! Cô có dùng qua thứ này sao? – Viễn Kỳ nghi ngại hỏi.

Tử Yên lắc đầu giải thích:

-Không hề, tôi trước giờ vốn không hứng thú với các loại dược phẩm làm đẹp. Với lại, chẳng phải Lục công tử vừa nói, đây là dược liệu Tây vực vô cùng hiếm có. Tôi khi không sao tìm được thứ ấy mà dùng chứ.

Nhất Hàn ngồi xuống chiếc bàn đang phát ra những tiếng kêu già cỗi. Chàng nhấp một ngụm trà. Sau khi suy tính mọi khả năng, Nhất Hàn liền đưa ra nhận định:

-Vậy tức là... có người ra tay hạ thủ?

-Là ai? Thật ra... là ai chứ?

Tử Yên thoáng run rẩy. Nàng cố lục lọi trong trí óc, tìm xem mình rốt cuộc đã đắc tội với nhân vật nào, “thâm thù đại hận” ra sao mà người ấy lại nhẫn tâm ám hại nàng như vậy.

Viễn Kỳ này giờ vẫn không hề lên tiếng. Một hình ảnh đột ngột vụt qua. Dường như chàng vừa nhớ ra điều gì.

Viễn Kỳ vội đổi chủ đề:

-Nhất Hàn, gương mặt của Tử Yên...có chữa được không?

Nhất Hàn lại lần nữa ra vẻ đăm chiêu:

-Chỉ có bốn chữ...

Lòng bàn tay Tử Yên rịn đầy mồ hôi. Nàng nhìn Nhất Hàn, ánh mắt đầy hy vọng.

Giọng Nhất Hàn lọt thỏm trong tiếng gió:

-...Vô phương cứu chữa.

27. Chương 27

Tử Yên ngã vật ra đất. Cả người nàng lạnh toát. Ánh mắt đờ đẫn vô hồn.

“Vô phương cứu chữa...Gương mặt của mình thật không cách nào cứu chữa...Mình sẽ phải mang gương mặt đáng sợ này suốt đời...Mình...Mình...”

Cảm giác như vượt tay, toàn thân lao vút xuống vực sâu với tốc độ không gì cưỡng nổi. Tử Yên cơ hồ không còn chỗ nào để bám víu. Phải chăng ở phía cuối con đường, ánh sáng đã hoàn toàn mất dạng, chỉ còn bóng đen đang vây bủa quanh nàng.

.....

Đã hơn mười ngày trôi qua, chẳng những vết thương trên mặt Tử Yên không hề có dấu hiệu lành lại, mà còn trở chứng hoành hành, khi thì ngứa ngáy, lúc thì đau rát.

Tử Yên hôm nào cũng vật vã, tranh đấu với nỗi đau thể xác, lẫn những tủi hổ tinh thần. Nàng cứ ngồi co ro trong góc phòng, đến khi cả người rã rời mệt mỏi mới có thể thiếp đi.

Viễn Kỳ thận trọng bế Tử Yên lên giường. Khó khăn lắm nàng mới có thể ngủ ngon thế này, chàng kỳ thực chẳng dám manh động, đến cả thở cũng vô cùng rón rén.

Những ngày đầu khi từ nhà Nhất Hàn trở về, Viễn Kỳ vì Tử Yên mà vất vả vô cùng. Nàng cứ giam mình mãi trong phòng, thường ngồi thờ trước gương với ánh nhìn căm giận. Nhân lúc Viễn Kỳ ra ngoài, Tử Yên

uất hận giật phăng những mảng da đã tróc ra nửa vôi, đang phát phơ trên mặt như trêu tức. Hậu quả là khi Viễn Kỳ về đến, gương mặt nàng đã bê bết máu. Qua chuyện lần đó, Viễn Kỳ lúc nào cũng túc trực cạnh Tử Yên, thỉnh thoảng có ra ngoài nhưng rất nhanh đã về đến. Chàng không dám để nàng một mình quá lâu. Đêm đó, những tưởng Tử Yên đã say giấc, Viễn Kỳ cũng tranh thủ ngủ lịm. Khi chàng lơ mơ tỉnh dậy, cảnh tượng cũ lại đột ngột ập đến. Nàng lại đang ngồi trước gương, trên gương mặt là những giọt “huyết lệ” chảy dài, chẳng chệch. Cũng giống như lần đầu, Viễn Kỳ vẫn vô cùng nhẫn nại, rửa vết thương cho nàng, dịu dàng khuyên bảo nàng vài câu. Nhưng đến lần thứ ba, Viễn Kỳ chẳng còn giữ nổi bình tĩnh. Chàng đã vì Tử Yên làm đủ mọi chuyện. Nhiều ngày liền Viễn Kỳ chẳng dám ngủ vì sợ nàng lại làm chuyện đại dột. Bởi nàng không muốn để người ngoài nhìn thấy bộ dạng gớm ghiếc của mình, Viễn Kỳ đành đem cơm canh vào tận phòng cho nàng. Rồi kiên nhẫn dỗ dành nàng từng muỗng cơm, muỗng thuốc. Dù Tử Yên có kịch liệt cự tuyệt, nhưng chàng vẫn kiên trì tìm đại phu đến khám cho nàng. Bên cạnh đó, chàng lại phải ra sức đối phó với Thúy Đường, vì bà cứ khăng khăng đòi vào thăm Tử Yên khi nghe nàng bỗng dưng đổ bệnh. Ngoài ra, còn rất nhiều, rất nhiều những việc khác. Nàng kiệt sức, chàng cũng mệt lả người. Nhưng Tử Yên không hề hiểu cho những khổ cực của chàng, lâu lâu lại tìm chuyện hành hạ bản thân. Và lần này Viễn Kỳ đã thực sự nổi giận. Chàng ghì chặt vai nàng, gào lớn:

-Ta cảnh cáo cô, cô mà còn dám làm thế lần nữa. Ta nhất định sẽ bỏ mặc không lo!

Viễn Kỳ không biết lời cảnh cáo của mình có ảnh hưởng gì tới Tử Yên không, nhưng trong lúc nóng vội, chàng thật sự đã nghĩ như vậy. Tử Yên rốt cuộc chẳng thể biết được, khi Viễn Kỳ nhìn gương mặt nàng rỉ máu, cảm giác xót như ai đang xát muối vào vết thương sâu hoắm. Buốt cả lồng ngực. Chàng chẳng tha không quan tâm, không màng đến, có lẽ sẽ không thấy xót xa, khổ sở như hiện giờ.

Nhưng điều Viễn Kỳ chẳng thể ngờ, là lời đe dọa ngớ ngẩn của chàng lại vô cùng hiệu quả. Tử Yên không còn ngồi lì trước gương, tự dày vò mình. Nàng cũng không còn cự tuyệt khi Viễn Kỳ mời đại phu đến khám. Nàng còn biết tự thân ăn cơm, tự thân uống thuốc.

Nhìn Viễn Kỳ bước vào phòng với một tách trà gừng đang bốc khói nghi ngút, Tử Yên biết chàng uống nó để tối nay lại thức đêm cùng mình. Câu nói hôm đó của Viễn Kỳ khiến nàng như bưng tỉnh. Tử Yên biết rõ, nếu không có chàng, mình sẽ không thể gượng được đến bây giờ, khi hai nỗi đau thể xác lẫn tinh thần cứ không ngừng day night, hoành hành. Nàng trút giận lên Viễn Kỳ, nàng cáu gắt, quát tháo, nặng nề lên với chàng. Nhưng Viễn Kỳ vẫn vô cùng nhân nhượng. Chàng không ghét bỏ nàng, cũng chẳng một lời oán than. Luôn chu đáo lo cho nàng hết mực. Chàng mong nàng sẽ cảm thấy khá hơn, nhen nhóm trong nàng chút gì đó hy vọng. Chàng quá tốt. Tốt đến mức Tử Yên phải sửng sờ ngạc nhiên. Với một người mà bản thân chẳng mấy may có tí tình cảm, nhưng Viễn Kỳ vẫn hết sức tận tụy. Trong lòng Tử Yên vô cùng cảm kích, cũng vô cùng xúc động. Nàng không thể tưởng tượng nổi ngày nào đó chàng sẽ bỏ mặc mình. Chẳng còn Viễn Kỳ cạnh bên bầu bạn, nàng chắc chắn sẽ trở thành một hồn ma cô độc, suốt ngày chỉ biết trốn tránh trong xó phòng, tự một mình liếm láp vết thương. Và... đó là lúc nàng sụp đổ thật sự.

Rồi như để đáp lại bao cố gắng của Viễn Kỳ, Tử Yên cuối cùng cũng đồng ý ra ngoài đổi gió. Nàng đội lên đầu chiếc nón vành to có khăn phủ che kín mặt, một thành phẩm do Viễn Kỳ đặc chế, và cùng chàng đi hết nơi này đến nơi khác. Cảm thấy trời vẫn trong, đất vẫn xanh, chim muông vẫn không ngừng ca hát, vạn vật không thể vì một người con gái bỗng trở nên xấu xí mà gượng mình thay đổi. Cuộc sống cứ tiếp diễn. Bản thân nàng cũng chẳng thể ngừng lại. Lần đầu tiên Tử Yên nhận ra, nếu có thể dùng cảm đối mặt, những ám ảnh, mặc cảm cũng không còn đáng sợ, nỗi thống khổ trong lòng cũng vơi giảm đi nhiều. Nàng năng ra khỏi phòng nhiều hơn, bắt đầu trò chuyện nhiều hơn với mọi người trong phủ. Nụ cười dần dần cũng trở về bên nàng, dù vẫn có đôi phần gượng gạo. Nhưng với Viễn Kỳ mà nói, đây quả là một bước tiến lớn. Nhìn Tử Yên thoải mái tươi cười, băng quơ nói vài câu với Tiểu Ái đang đứng bên cạnh, Viễn Kỳ không thể diễn đạt nổi cảm xúc của chàng lúc này. Tâm trạng giống như một người cha khi thấy con đang chấp chững bước đi những bước chân đầu đời. Vô cùng cảm động.

Niềm vui nối tiếp niềm vui. Chẳng bao lâu sau, Nhất Hàn sau bao ngày biệt tích đã trở về với một tin chấn động. Thông qua nhiều bằng hữu làm thương lái, Nhất Hàn đã tìm ra được thành phần làm nên Dương Lịch Toái, từ đó việc bào chế thuốc giải cũng trở nên đơn giản hơn. Nếu Tử Yên đồng ý, việc điều trị có thể lập tức được tiến hành, và kết quả sẽ vô cùng khả quan.

.....

Tiếng đàn bầu nhẹ nhàng ngân trong gió, ru khẽ buổi chiều nhàn tản mát nhịp thoi đưa.

Một chút lạnh.

Một chút nhạc.

Một chút hương.

Chút âm hưởng lắng đọng trong vòm lá.

Quyện hòa, trăn kết thành một khúc giao tấu khuynh đảo lòng người.

Nhược Cẩm bước vào phòng, ánh mắt đượm buồn bỗng long lanh ngời sáng. Nàng mỉm cười:

-Ngọn gió nào đưa chàng đến đây?

Nhược Cẩm ngồi xuống, tiện tay rót ình một chung trà nóng. Cẩm nhận cảnh tượng này sao quá đổi thân quen. Đáy mắt nàng nheo lại:

-Tử Yên đâu? Sao không đi cùng chàng?

Viễn Kỳ vẫn say sưa thưởng trà. Cũng vì chuyện Tử Yên mà dạo này chàng vô cùng bận rộn, đến mức chẳng còn thời gian nhớ đến việc gì khác. Khi biết được bệnh tình của nàng cuối cùng cũng có thể chữa khỏi, chàng mới cảm thấy thập phần nhẹ nhõm. Và đó là lúc, Viễn Kỳ chợt nhớ ra mình còn một chuyện cần giải quyết. Chàng lãnh đạm đáp:

-Cô ấy hôm nay không tiện ra ngoài.

-Chàng sao vậy? Lại gặp chuyện gì không vui à? – Nhận thấy Viễn Kỳ có đôi chút kì lạ, Nhược Cẩm lo lắng hỏi. – Kể thiếp nghe được không?

-Nhược Cẩm! Ta và nàng là tri kỉ đã bao lâu rồi?

Nhược Cẩm tròn mắt ngạc nhiên. Trong tâm trí nàng, những hình ảnh cũ cứ lần lượt hiện ra, sống động và chân thực hơn bao giờ hết. Ngày đầu tiên Viễn Kỳ mới bước chân vào Vọng Nguyệt Lâu. Dung mạo ấy, thần thái ấy, nụ cười ấy đã khiến nàng choáng ngợp. Lần đầu tiên nàng bắt gặp ánh mắt của chàng. Lần đầu tiên, trái tim bé nhỏ nơi lồng ngực khẽ rung lên lạc nhịp. Ngày qua tháng lại, xuân sang đông đến. Những xúc cảm thầm kín ấy cứ dần dần bén rễ, đâm chồi rồi kết trái. Giờ đã không cách nào kìm chế. Khoảng thời gian ấy, khoảng thời gian đẹp đẽ được gần bên chàng, Nhược Cẩm làm sao có thể không nhớ. Mi mắt nàng chớp khẽ.

-Đã hai năm rồi...

-Hai năm...Lâu như thế cơ à? – Giọng Viễn Kỳ chất chứa bao tâm trạng. – Lòng ta hiện giờ đang có một khúc mắc. Nàng có thể...thành thật giải đáp cho ta không?

-Chàng cứ nói. Thiếp nhất định sẽ không giấu giếm chàng điều gì?

-Ta nhớ trước đây nàng từng kể với ta về một người khách Tây Dương. Để có được hảo cảm của nàng, đã hào phóng đem tặng Vọng Nguyệt Lâu không ít kì trân dị bảo.

-Đó là Diễm Lang. Sao chàng tự dưng lại nhắc đến ông ấy?

Nhược Cẩm trong lòng bỗng cảm thấy bồn chồn. Chuyện xảy ra đã lâu, trước đây khi nghe nàng kể về Diễm Lang, Viễn Kỳ tỏ ra rất hứng hờ. Sao bây giờ đột nhiên lại quan tâm như vậy?

-Trong số những vật ông ấy đem tặng nàng, phải chăng có một thứ tên là... – Viễn Kỳ bất thành nhìn vào mắt Nhược Cẩm. Giọng chàng đành lại. – Dương Lịch Toái?

Nhược Cẩm chợt tái mặt, lồng ngực giống như có ai vừa đâm vào thật mạnh, khiến nàng nhất thời hoảng loạn. Nhưng rất nhanh sau đó, Nhược Cẩm đã bình tĩnh trở lại. Nàng cười gượng:

-Dương Lịch Toái? Đó là gì vậy chàng? Nghe thật lạ lùng.

-Ta không ngại nói cho nàng biết. Kì thực Tử Yên hiện đang bị trúng độc. – Gương mặt Viễn Kỳ vẫn vô cùng ảm đạm. – Qua chuẩn đoán của đại phu, loại độc tố ấy có tên là Dương Lịch Toái – xuất xứ từ Tây Vực và vô cùng hiểm có.

Nhược Cầm vô thức đứng lên, môi nàng thoáng run rẩy:

-Chàng...chàng...Nói vậy, chàng nghi ngờ thiếp đã ra tay hạ thủ? Chàng không thể suy nghĩ vô lí thế được. Thiếp có thể hạ độc Tử Yên vào lúc nào cơ chứ? Đừng quên bữa cơm hôm ấy, thiếp cũng cùng ăn với phu thê các người. Trong cơm và rượu có độc, sao thiếp lại chẳng hề hấn gì? Vả lại nếu thứ chàng nói nguy hiểm như vậy, ở chỗ thiếp càng không thể có. Diễm Lang yêu quý thiếp, chẳng lẽ ông ấy lại tặng độc được để hãm hại thiếp sao?

Lời Nhược Cầm đã khẳng định ngay mối nghi vấn đang đè nặng lòng chàng. Viễn Kỳ vốn chưa hề đá động đến, nàng hà tất phải đề cập tới bữa cơm ngày trước. Thế có khác nào chưa đánh đã khai.

Viễn Kỳ nhìn Nhược Cầm, đôi mắt đen bất chợt chùng xuống, sâu thăm thẳm không cách nào nhìn thấu. Chàng lạnh lùng nói:

-Cơ bản Dương Lịch Toái chỉ là loại thuốc uống dưỡng da làm đẹp, nhưng nếu dùng quá liều sẽ trở thành kịch độc khiến da mặt bong tróc và nhanh chóng biến dạng. Ta nghĩ điều này, Diễm Lang ắt có nói với nàng.

Nhược Cầm cương quyết phủ nhận:

-Những điều chàng đang nói, thiếp chẳng hiểu gì cả. Dương Lịch Toái gì đó, thiếp chưa từng nghe qua. Thiếp cũng chẳng có lí do gì để hãm hại Tử Yên.

Viễn Kỳ khê nhắm mắt, rồi bất chợt mở ra. Vẫn là vẻ điềm tĩnh thâm sâu, chàng từ tốn nói:

-Nhược Cầm, ai đối với ta ra sao cũng được. Nhưng kẻ nào dám động đến Tử Yên, dù có là nàng... -Tia nhìn của chàng bỗng trở nên sắc lạnh. – Ta cũng nhất quyết không tha!

-Chàng đang đe dọa thiếp?

Hiện lên trong đáy mắt Nhược Cầm, là hình ảnh của một Viễn Kỳ mà trước giờ nàng chưa từng thấy. Gương mặt vừa phần vừa bi, giận nhưng không giận, sắt đá, vô tình đến gai người.

-Cũng may gương mặt Tử Yên vẫn còn cách cứu chữa, bằng không ta quyết buộc thủ phạm phải trả giá gấp mười lần!

...Bóng Viễn Kỳ vừa khuất sau cánh cửa, Nhược Cầm liền đổ sập người xuống.

Vì Tử Yên, chàng có thể nặng lời với thiếp.

Vì Tử Yên, chàng không tiếc lời đe dọa thiếp.

Vì Tử Yên, chàng nhẫn tâm rời bỏ thiếp.

Bởi vốn dĩ, trong mắt chàng... không hề có thiếp...

.....

Viễn Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm hồn đang “treo ngược cành cây”, chàng thờ ơ bảo:

-Ta thấy Diễm Lang rất tốt. Theo ông ấy về Tây Vực, hẳn nàng sẽ được ăn sung mặc sướng. Cuộc sống sau này không cần phải lo nghĩ gì nữa rồi.

Viễn Kỳ di mắt trên bàn mà không hề để ý đến thái độ giận lẫy của Nhược Cầm. Chiếc lọ màu trắng tuyệt đẹp lập tức khiến chàng chú ý. Viễn Kỳ lên tiếng hỏi:

-Nhược Cầm, đây là gì vậy?

Nhược Cầm ngồi xuống cạnh Viễn Kỳ, nàng đáp:

-Diễm Lang nói đây là thuốc dưỡng da mà phụ nữ Tây Vực hay dùng, công dụng rất tốt. Tên của nó rất kì lạ. Hình như là...Dương Lịch Toái.

.....

Cảm giác ghen tuông đã che mờ lí trí.

“Bao tháng ngày qua, thiếp và chàng bên nhau. Tuy không phải duyên sâu tình nồng, nhưng cũng rất đổi yên bình, êm ấm. Từ lúc Tử Yên xuất hiện, mọi chuyện như bị đảo lộn. Có lẽ chàng chỉ là nhất thời say mê, nhất thời hứng thú, giống như bao cô gái khác. Đến khi chơi chán, chàng sẽ lại quay về bên thiếp như bến đỗ lặng thầm thủy chung. Nhưng càng lúc, chàng càng rời xa tầm với của thiếp. Càng lúc, chàng càng hững hờ, lạnh lùng với thiếp. Chàng ngày ngày luôn dành thời gian bên tiểu tân nương, để thiếp nơi đây một mình lạnh lẽo. Chàng đã quên thiếp, cuộc sống của chàng đang dần dần gạt bỏ thiếp ra. Chàng... đã không còn... cần thiếp nữa rồi.

Tử Yên! Ta hận mi! Chính mi đã cướp mất Viễn Kỳ! Chính mi đã quyến rũ chàng, khiến chàng rời xa ta! Ta nhất định... bắt mi phải trả giá!!!”

.....

Nhất Hàn nhẹ nhàng cởi bỏ lớp vải trắng sau một tuần bó thuốc.

Tử Yên hồi hộp chờ đợi.

Ngay cả Viễn Kỳ cũng không giấu được sự khẩn trương.

Lớp vải trắng khẽ khàng đáp xuống...

Để lộ gương mặt mịn màng, trắng không tì vết.

Tử Yên mở mắt thật to để ngắm cho rõ hình ảnh mình trong gương. Tay vô thức áp lên hai má. Dáng vẻ ngỡ ngàng chưa thể tin đây là sự thật.

Cách đây vài ngày, Tử Yên vẫn còn vui mình trong tuyệt vọng cùng cực, tưởng chừng không cách nào vực dậy. Ấy vậy mà gương mặt nàng bây giờ đã hoàn toàn bình phục, chẳng còn vết tích nào cho thấy trước đó đã từng bị trúng độc đến dung nhan biến dạng.

Viễn Kỳ nhìn Nhất Hàn đầy cảm kích:

-Làm bằng hữu với huynh bao năm, ta thật mừng vì cuối cùng huynh cũng đã có ích.

Nhất Hàn chau mày bất mãn:

-Ê, huynh cảm tạ ta hay chọc ngoáy ta vậy?

Viễn Kỳ bật cười, rồi vỗ thật mạnh vào vai Nhất Hàn:

-Hảo bằng hữu!

-Đừng mạnh tay thế! Chết người đấy!

Nhất Hàn nhăn nhó xoa vai. Chàng quay sang Tử Yên.

-Tử Yên, cô còn thấy chỗ nào không ổn, ta xem giúp cô.

Tử Yên lúc này mới giật mình sức tỉnh, nàng mỉm cười thật rạng rỡ:

-Tôi bây giờ cảm thấy rất tốt. Nhất Hàn, y thuật của huynh quả thật bất phàm.

-Quá lời rồi, quá lời rồi. – Chàng điềm tĩnh khước từ. – Nhất Hàn này hành nghề đã lâu. Hình như ai đến đây chữa bệnh cũng đều nói thế. Ta không lấy làm lạ đâu.

Tử Yên ngẩn người trong chốc lát. Câu đáp lời khiêm tốn này, phải chăng có đôi chút kì quặc?

-Có thể khiến cho tên tiểu tử này xuống nước nhờ vả ta. – Nhất Hàn đột nhiên mỉm cười ma mãnh. -Tử Yên, ta nghĩ trong lòng y, cô nhất định là... A!

Nhất Hàn đang phấn khởi gợi chuyện, đột nhiên thấy chân mình đau điếng. Chàng vội vã quay sang thì lập tức trông thấy...

Viễn Kỳ cũng tiếp lời bằng một nụ cười cực kì đáng sợ:

-Lâu ngày không gặp, ta thấy huynh càng ngày càng giống mấy đại thẩm bán rau ngoài chợ.

-Này, này. Đừng có mà phỉ báng huynh đệ như vậy chứ! – Nhất Hàn kịch liệt phản bác.

...Tử Yên nhìn hai gã nam nhân trước mặt mình, môi bất giác vẽ thành nét cười.

.....

Cánh đồng cỏ mềm mại như tranh vẽ, chốc chốc lại uốn nhẹ theo những điệu sóng tràn, thanh thoát mơn man ủa vào lòng đất mẹ.

Chiều vắng mình trong tà áo biếc thướt tha, điểm xuyết mông lung những vệt phấn trắng ảo huyền.

Luẩn khuất cay nghiệt trong không gian tản mát, hơi lạnh vẫn thấm nhuần mọi góc ngách.

Khẽ vãn than.

Đồng băng giá kiêu kì.

Mỗi lần được tận mắt chứng kiến tiên cảnh chốn nhân gian, Tử Yên đều không thể cầm lòng, phấn khích nhảy cẫng lên.

Lâu rồi mới được thấy nàng vui như vậy.

Lâu rồi mới được thấy nàng cười như vậy.

Chân thực.

Rạng rỡ.

Không chút muộn phiền.

Viễn Kỳ thoáng ngẩn ngơ.

Cảm giác nổi nhọc nhằn bao ngày chỉ để đổi lấy nụ cười này. Vô cùng xứng đáng.

Chàng cứ lặng lẽ đứng đấy.

Đôi đồng tử phản chiếu hình bóng duy chỉ của một người.

28. Chương 28

Tử Yên vẫn vô tư hái hoa bắt bướm. Nàng cứ chạy tới chạy lui, chạy qua chạy lại khiến Viễn Kỳ tuy chỉ có mỗi việc đứng nhìn cũng rất nhanh đã hoa mắt chóng mặt.

Đến khi chàng bắt lực đầu hàng, quyết định di mắt đi nơi khác thì lập tức nghe thấy một tiếng “phịch” rõ to.

Viễn Kỳ chạy đến chỗ Tử Yên đang nằm ngã sóng xoài. Chàng vội đỡ nàng dậy, không tiếc lời trách cứ:

-Chạy trên đất bằng mà cũng dễ bị ngã. Đáng lẽ ta phải nhờ Nhất Hàn xem luôn chân của cô có bị sao không?

Nếu là Tử Yên lúc bình thường, hẳn sẽ không bỏ qua cho Viễn Kỳ dễ dàng thế. Nhưng vì tâm trạng nàng hôm nay cực tốt, nên những lời chàng nói sớm đã theo gió thoảng mây bay. Tử Yên nhoẻn cười ngây ngô, xòe bàn tay khoe với Viễn Kỳ. Ẩn dưới năm ngón tay thon dài là thân ảnh mềm mại của một sinh vật nhỏ bé. Chú bướm vàng xinh xắn vô thật nhẹ lớp cánh mỏng tang, rồi lảo đảo bay bổng lên cao, để lại hai người một nam một nữ đang nhìn nhau hết sức kì quặc.

Viễn Kỳ bỗng đưa ra kiến nghị:

-Thời tiết tốt, địa điểm tốt. Tử Yên, cô có muốn cưỡi ngựa không?

Tử Yên vừa nghe thấy hai mắt đã sáng lên, nhưng vẫn không giấu được thoáng do dự.

-Tôi trước đây chưa cưỡi ngựa bao giờ.

Viễn Kỳ dò xét hỏi:

-Thế có dám thử không?

-Sao lại không. Tử Yên này không sợ gì cả.

-Thật không? Nếu không muốn thì đừng miễn cưỡng. – Viễn Kỳ lại tiếp tục khích tướng.

Tử Yên kiên quyết đáp:

-Không hề miễn cưỡng. Nhưng quan trọng là, ở nơi hẻo lánh này, chúng ta đào đâu ra ngựa để cưỡi đây?

-Trộm. – Viễn Kỳ nhếch môi, để lộ nụ cười tà mị.

...

Viễn Kỳ đường hoàng bước ra từ một chuồng ngựa cách đó không xa, phía sau là hai tuần mã một nâu, một đen trông hết sức uy vũ, sẵn chắc.

Trong khi đó Tử Yên đang nhú mào hết cỡ phần vì lo lắng, phần vì ngạc nhiên.

Chưa từng thấy ai ban ngày ban mặt đi ăn trộm mà lại hiên ngang, bình thản như vậy. Rảnh quá không có chuyện gì làm, nên đành trộm ngựa cưỡi chơi. Đúng thật là thú vui “tao nhã”.

Đoán biết những suy nghĩ của nàng, Viễn Kỳ lười biếng giải thích:

-Đây là ngựa của Nhất Hàn. Chúng ta cứ mượn tạm, chơi chán rồi sẽ đem về trả. Cố gắng đừng để chúng bị tổn hại là được.

Muốn mượn ai cái gì, chẳng phải nên xin phép trước một tiếng hay sao? Nhất mực làm vậy mà đôi chút cần rút cũng chẳng có. Da mặt huynh đúng là dày đến độ sủng ở thế kỉ 21 bản cũng chẳng thể thùng nổi.

-Cô không cần trách ta. Đây là hai bảo bối của Nhất Hàn, nếu ta xin phép trước, tên tiểu tử ấy chắc chắn chẳng đời nào đồng ý.

Quả thật “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Tính tình của hai người đều xấu như nhau.

Nhận thấy ánh mắt Viễn Kỳ nhìn mình có hai đốm lửa nhỏ, Tử Yên liền vuốt tóc cười trừ.

Quái thật! Sao huynh ấy cứ như đi guốc trong bụng mình vậy nhỉ? Thôi, thôi thôi, không nghĩ nữa.

Tử Yên lon ton chạy đến gần hai chú ngựa đang tranh thủ gặm cỏ, cười nịnh nọt:

-Hi hi, ngựa đã có rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

Viễn Kỳ chậm rãi đỡ Tử Yên lên ngựa, đột nhiên thấy trong lòng có chút lo lắng:

-Hay để ta giúp cô dẫn ngựa?

Tử Yên bướng bỉnh đáp:

-Không cần, huynh cứ dạy tôi cách cưỡi thế nào đi!

Viễn Kỳ nghiêm mặt dặn dò:

-Tuyệt đối phải nghe lời ta, biết chưa?

-Đã rồi.

-Đặt chân vào chỗ gác chân, một tay ghim chặt dây cương, tay còn lại cầm lấy roi da, lưng phải thẳng, toàn thân thả lỏng. – Chàng cẩn trọng hướng dẫn cho Tử Yên từng động tác một. – Đá nhẹ vào hông ngựa để xuất phát. Roi quất vào mông ngựa không được dùng lực quá nhiều, nếu không sẽ làm nó hoảng hốt.

Tử Yên chăm chú lắng nghe, từng câu từng chữ đều không dám bỏ sót. Thật hiếm khi nàng tỏ ra ngoan ngoãn như vậy.

Ngay khi Viễn Kỳ vừa buông cương, Tử Yên liền hào hứng vung chân đá nhẹ vào thân ngựa. Chú ngựa ô hí vang một tiếng, rồi chậm rãi bước đi, phong thái thật nhàn nhã ung dung.

Trong phim võ hiệp, xem các hiệp khách cưỡi ngựa rất cừ. Ngựa phi nhanh như gió, bỏ lại sau lưng bụi cuốn đầy trời, cát tung mù mịt. Thân ảnh kỵ sĩ trông hết sức oai phong. Dĩ nhiên Tử Yên cũng muốn thử một lần cho biết. Nhưng cảm giác chẳng hề giống như nàng tưởng tượng. Ngồi trên chiếc yên ngựa thô cứng, trạng thái nhấp nhom chông chênh, không có lấy một điểm tựa an toàn. Kỳ thực rất không thoải mái. Ấy là chưa kể, lưng ngựa cao lêu nghêu. Từ đây nhìn xuống càng khiến nàng thêm phần hoang mang.

Chẳng may con ngựa này giữa đường dở chứng thì phải làm sao? Mình mà bị ngã ngựa, thế nào cũng sẽ gãy tay gãy chân. Gương mặt này chỉ vừa bình phục, chưa gì lại để bị thương thì thật đúng là “họa vô đơn chí”? Thôi, thôi! Tốt nhất không nên cưỡi nữa. Mau mau xuống thôi!

Thế là nàng Tử Yên “miệng hùm gan sứa” kia vừa leo lên lưng ngựa chẳng được bao lâu, đã quyết định bỏ cuộc. Nàng quay người lại, đảo mắt tìm Viễn Kỳ thì thấy chàng cũng đang cưỡi ngựa tiến đến.

Trông Tử Yên có vẻ bồn chồn, Viễn Kỳ liền hỏi:

-Cô sao vậy?

Tử Yên khấn thiết nói:

-Tôi muốn xuống. Cho tôi xuống!

-Thế nào? – Viễn Kỳ đột nhiên mỉm cười. – Sợ rồi à?

-Ai sợ chứ? – Tử Yên cứng miệng đáp. – Chỉ là...trò cưỡi ngựa này chán quá! Chẳng có gì hay ho. Tôi không muốn cưỡi nữa. Huynh mau mau đỡ tôi xuống đi!

Ánh mắt Viễn Kỳ vẫn giữ nguyên nét cười. Chàng không tìm cách vạch trần Tử Yên, chỉ bình thản bảo:

-Ghim cương lại, rồi ngồi yên đấy!

...

-Á!

Viễn Kỳ đang dang tay chờ sẵn, bất thành cảm thấy một vật nặng chọt ngã nhào xuống người mình. Thì ra nàng Tử Yên lại vụng về đến nỗi, chỉ mỗi việc bước xuống ngựa mà cũng dễ hụt chân. Kết quả là mất kiểm soát nhảy bổ lên thân người khác.

Nhận rõ sự tiếp xúc kì lạ vừa diễn ra...

Tử Yên liền vùng dậy từ vòng tay chàng.

Rất nhanh...

Như chuồn chuồn đập nước.

Khoảnh khắc...

Bốn mắt nhìn nhau...

Dường như có tiếng gì đó...vang lên rất khẽ...từ cánh ngực phập phồng.

Bờ môi cô đột nhiên rất hồng.

Hình như vừa rồi...

Tử Yên lập tức nhìn xuống khoe môi đang tấy đỏ của Viễn Kỳ... gương mặt nàng thoáng chốc nóng rực.

-Sao rồi? Có bị thương ở đâu không? – Dù đã đỡ được Tử Yên, nhưng Viễn Kỳ vẫn không khỏi lo lắng.

Nàng nhất thời bối rối, liền gấp gấp đứng dậy.

Tử Yên đưa tay chạm khẽ lên môi như phản xạ tự nhiên. Nàng lần nữa lại cảm thấy xấu hổ vì hành động của mình. Đến hai tai và chiếc cổ trắng ngần lúc này cũng đỏ bừng. Tử Yên lập tức bỏ chạy thật nhanh.

Để lại sau lưng thanh âm cứ réo mãi trên mình.

29. Chương 29

Ngày lặng lẽ trôi, mang theo những xúc cảm ngưng ngừng vùi sâu trong tâm khảm.

Tử Yên sau nhiều lần nghĩ ngợi lung tung, buồn bực vô cớ, tư tưởng cuối cùng cũng đã được thả thông. Đây đơn thuần chỉ là sự cố ngoài ý muốn, không mang hàm ý gì đặc biệt, nàng hà tất phải câu nệ tiểu tiết, tự chuốc muộn phiền.

Về phần Viễn Kỳ sau sự việc hôm ấy cũng chẳng hề có chút động tĩnh. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, vụt đến trong chớp mắt, nên chàng nhất thời một chút cảm giác cũng chẳng có. Tới khi bình tâm lại, chỉ có khóe môi sưng tấy là minh chứng cho sự va chạm chớp nhoáng lúc này. Nếu chỉ có như thế mà đã tính là một nụ hôn, ắt hẳn quá thiệt thòi cho chàng lẫn cho cả Tử Yên. Nếu chỉ có như thế mà khiến chàng phải bận tâm lo nghĩ, Viễn Kỳ này quả rất không bản lĩnh.

Nói thì nói thế, nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng dường như Tử Yên luôn tránh mặt Viễn Kỳ bằng mọi cách có thể. Dương phủ tuy rộng lớn, nhưng làm sao có thể xóa khỏi tầm mắt người đêm đêm vẫn cùng mình ngủ chung một phòng? Đôi khi vô tình chạm trán, công kích vài câu, nhưng cứ hễ nhìn vào khóe môi vẫn còn sưng đỏ kia, Tử Yên lại bất giác nóng mặt, và nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện bằng những câu cực kì gần gũi.

Mặc dù thấy Tử Yên có vẻ gì kì quặc, nhưng Viễn Kỳ vẫn không tiện hỏi đến. Chàng hiểu rõ phản ứng ấy chẳng khác lần đầu tiên mình ôm nàng vào lòng, tìm cách an ủi nàng, che chở nàng. Nhưng Tử Yên chỉ vô tình cự tuyệt, lạnh lùng chối bỏ. Dường như mỗi khi cả hai có những tiếp xúc gần gũi dù chỉ là ngẫu nhiên, nàng ngay lập tức liền trở nên cảnh giác.

Tại vì sao?

Tại vì ai?

Phải chăng liên quan đến...cái tên đêm hôm ấy...

Viễn Kỳ hiện giống như đang cầm trên tay một nhánh hồng rực rỡ. Nếu tước bỏ những mầm gai trên vóc cành mảnh khảnh kia, ắt sẽ khiến đóa hồng chịu tổn thương, nhưng khi không làm thế, phải chăng kẻ thương tổn lại chính là chàng? Viễn Kỳ thật sự không thích cục diện này, nhưng chàng còn có thể làm gì ngoài việc giả mù, giả câm... đợi đến khi Tử Yên thật sự bình ổn.

...

Thúy Đường hồi phủ, chấm dứt chuỗi ngày thanh thoi của Tử Yên một cách phũ phàng. Bằng lí do cực kì hợp lí, muốn mau giỏi thì phải chăm luyện tập, bà lạnh lùng phát cho Tử Yên một xấp vải vĩ đại với chỉ thị ám muội đe dọa, nội trong vòng nửa tháng, các a hoàn trong phủ đều phải có áo ấm để mặc.

Tử Yên ngậm ngùi ôm xấp vải ra ngoài, trong lòng không nguôi ấm ức. Vậy mà Viễn Kỳ nói lời lầm của nàng Thúy Đường quyết không truy cứu nữa. Thế thì đồng vải này là gì? Chẳng phải bà vẫn đang cố tình gây khó dễ cho nàng đây sao? Nhưng suy đi nghĩ lại, rõ ràng hôm ấy Thúy Đường rất giận, Tử Yên những tưởng sai lầm đó không cách nào vẫn hồi, và chắc chắn bà sẽ tống cổ nàng ra khỏi Dương phủ. Nhưng cuối cùng Tử Yên vẫn có thể ở lại. Bấy nhiêu đó cũng đủ khiến Tử Yên vui mừng khôn xiết, nàng đâu dám đòi hỏi gì hơn. Đã cố gắng bầu vịu được trụ lại đây, thì xấp vải này nào có là gì.

...

Mấy ngày qua, Viễn Kỳ cố tình đợi đến khi đèn tắt hẳn mới lặng lẽ về phòng khi trời đã tối muộn. Hôm nay chàng đợi mãi, đợi mãi mà chiếc đèn mọi hôm vẫn lì lợm phát sáng.

Giờ này rồi còn chưa đi ngủ, nha đầu kia lại giở trò gì đây?

Nghe thấy tiếng cửa mở, Tử Yên vội ngẩng đầu lên rồi lập tức cup mắt xuống, tiếp tục phần việc còn dang dở.

Thấy Tử Yên đang loay hoay với đồng vải trước mặt, đến cả mình cũng chẳng thèm để ý, Viễn Kỳ đành lên tiếng bắt chuyện:

-Khuya rồi cô còn làm gì vậy?

Tử Yên đưa tay che một cú ngáp dài, uể oải trả lời:

-Tôi đang may áo ấm. Huynh không thấy à?

-Áo ấm của ta đã nhiều lắm rồi. Cô không cần phải may thêm làm gì. – Viễn Kỳ thản nhiên bảo, gương mặt chàng vẫn tỉnh như không.

-Nhị thiếu gia của tôi, huynh đừng có tưởng bở? Ai nói tôi may áo cho huynh?

Tuy đã đoán được câu trả lời, nhưng Viễn Kỳ vẫn vờ ngạc nhiên:

-Không phải cho ta...Thế thì cho ai?

-Tiểu Ái, Tố Cúc, Nguyệt Nhi, Thu Hương, Thương Hạ. – Tử Yên mệt mỏi liệt kê. Con buồn ngủ sớm đã kéo đến, bầm riết lấy nàng chẳng buông tha.

-Là mẹ ta bảo cô làm thế? – Viễn Kỳ thoáng chau mày.

-Mẹ huynh nói muốn mau giỏi cách tốt nhất là chăm chỉ luyện tập...Á.

Viễn Kỳ vội vàng bước đến:

-Lại thế nào nữa rồi? Đưa tay ta xem!

Đây đã là vết kim đâm thứ tư, xem ra rất miễn cưỡng. Viễn Kỳ nhìn bàn tay Tử Yên, ánh mắt lộ rõ sự lo lắng. Đường như có gì đó vừa len lõi vào, khiến lòng chàng chợt rộn lên một xúc cảm khó chịu mơ hồ.

-Mẹ ta chỉ bảo cô chăm chỉ tập luyện, chứ không buộc cô phải thức đêm thức hôm, bán sống bán chết, đâm trên tay thêm vài lỗ thủng để may bằng được hết số áo này.

Tử Yên ngượng ngùng rút tay mình khỏi bàn tay chàng, lẩn mò tìm cây kim vừa rơi trên bàn.

-Tôi chỉ có nửa tháng thôi, nếu không cố làm nhanh sẽ không kịp mất.

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên, lạnh lùng ra lệnh:

-Khuya rồi, ngủ thôi!

-Tôi chưa muốn ngủ. – Tử Yên bướng bỉnh đáp.

-Nhưng ta muốn.

Lời Viễn Kỳ vừa dứt, nến trong phòng cũng phụt tắt. Chỉ còn những đốm sáng leo lét từ hành lang luồn vào khe cửa.

Tử Yên còn chưa kịp hiểu chuyện thì đã thấy Viễn Kỳ nằm vật ra đất, toàn thân bất động.

-Huynh... – Âm thanh lan ra giữa màn đêm rồi bất chợt nghẹn lại.

“Làm việc cả ngày hôm nay. Có lẽ mình cũng nên nghỉ thôi.”

...

Đêm hôm sau.

Viễn Kỳ từ thư phòng bước ra.

Nhìn căn phòng phía trước vẫn sáng đèn.

Chàng chỉ khẽ thở dài.

...

Tử Yên vẫn đang tỉ mỉ chăm chút từng đường kim mũi chỉ. Chốc chốc lại đưa tay che những cú ngáp dài bất tận.

Bất chợt...

Giữa không gian khoáng đạt.

Cơn gió lạnh mang theo làn hơi sương ẩm ướt.

Mang theo cả tiếng sáo trong trẻo kết vào những tầng lá, quyện vào cả chân mây.

Tử Yên nhanh chóng buông mảnh vải trên tay, vô thức lần theo tiếng sáo đầy mê hoặc.

Bằng qua những ngã rẽ nối tiếp nhau lan mãi, tiếng sáo vẫn dặt dìu không dứt.

Đến khi nhác thấy bóng dáng quen thuộc trước mắt mình, Tử Yên thoáng sửng sốt, chôn chân trong giây lát.

Y phục trắng nhẹ nhàng bay trong gió.

Bờ vai rộng như gánh cả màn đêm... lạnh lùng mà cô độc.

Lẫn trong tiếng sáo tự tình giữa đêm khuya, một nỗi niềm khó lí giải như hiện hữu, ẩn khuất đan xen vào nhịp lục du dương, như gợi như không.

Tiếng sáo đột nhiên im bặt.

Thân ảnh phía trước quay lại nhìn Tử Yên, dường như đang chờ đợi câu mở lời từ nàng.

Tử Yên ngập ngừng tiến đến, hỏi băng quơ hòng lấp liếm bối rối:

-Tôi không ngờ huynh cũng biết thổi sáo.

-Viễn Kỳ ta vốn tài cao bác đầu, có chuyện gì mà không biết kia chứ. – Chàng khẽ nhếch mày, thần nhiên đáp.

-Có, có một điều huynh tôi đảm bảo, huynh nhất định không biết.

-Điều gì?

-Ngượng. – Tử Yên nghịch ngợm tiếp lời.

Nhận thấy ánh mắt Viễn Kỳ đượm vẻ bất mãn, Tử Yên liền khôn khéo chuyển chủ đề:

-Bài sáo lúc nãy huynh thổi rất hay, tên là gì thế?

-...Thiên thu dạ khúc.

Khoảng lặng chợt xen giữa cả hai. Mỗi người dường như đang theo đuổi một suy nghĩ riêng.

-Có chuyện này tôi muốn hỏi huynh. – Giọng Tử Yên như giao thoa vào tiếng lá khua xào xạc.

-...

-Lúc tôi bị trúng độc... huynh không hề bỏ rơi tôi. Lúc nào cũng bên cạnh tôi, chăm sóc tôi, an ủi tôi. Tại sao...huynh phải làm thế?

Viễn Kỳ nhìn sâu vào mắt Tử Yên, âm vực mông lung như tiếng sỏi khô rơi vào lòng giếng cạn. Chàng đáp lời bằng một câu hỏi:

-Theo cô thì...vì sao?

30. Chương 30

-Tôi không biết, tôi thật sự không biết. Khi tôi trở nên xấu xí, khi gương mặt tôi lúc đó trở thành như vậy. Huynh không hề hoảng sợ, cũng không hề xa lánh. Theo lẽ thường huynh hoàn toàn có thể bỏ mặc tôi. Nhưng... huynh đã không làm vậy. Điều đó khiến tôi vô cùng cảm kích, cũng vô cùng băn khoăn.

Viễn Kỳ nhếch môi cười nhạt, ngữ điệu thoáng mỉa mai:

-Hóa ra trước đây trong mắt cô, ta là kẻ nông cạn, chỉ chú trọng hình thức, là kẻ vô tình, có thể sẵn sàng bỏ mặc khi người khác gặp cảnh khốn cùng.

Thấy Tử Yên gật đầu khẳng định, Viễn Kỳ chau mày tỏ vẻ không hài lòng. Trong trường hợp này, lẽ ra nàng phải lắc đầu và nói “không, ý tôi không phải thế” mới đúng chứ.

-Cô nghe cho rõ đây. Dù hôn sự này là do cha mẹ hai bên sắp đặt, nhưng trên danh nghĩa cô vẫn là nương tử của ta. Về sau dù cô có ra sao, điều ấy cũng chẳng thể nào thay đổi. Kỳ thực, ta không muốn bị mang tiếng là một tướng công tệ bạc, nên những gì có thể làm cho cô, ta sẽ cố gắng hết sức. Đó chỉ là nghĩa vụ. – Ánh mắt chàng đột nhiên hiện lên vẻ lạnh lùng xa xăm. – Cô phải chẳng đã hiểu lắm gì rồi?

Tử Yên nhìn nét mặt nghiêm túc của Viễn Kỳ, đáy mắt tựa hồ thoáng qua cơn gió lạnh. Cổ họng nàng nghe sao đắng ngắt:

-Tôi chẳng hề hiểu lắm gì cả. Nếu như không phải tôi, mà là... người con gái khác, huynh... cũng sẽ đối xử như vậy, đúng không?

Viễn Kỳ lặng im không đáp, nhưng Tử Yên đã có câu trả lời.

Hụt hẫng...

Trống rỗng...

Nàng đang mong chờ điều gì chứ?

Chông chênh chốc lát.

Nhưng nghĩ kỹ lại, mọi khúc mắc trong lòng đều đã được giải tỏa, Tử Yên dường như thấy thoải mái hơn nhiều.

-Tôi rất thích bài sáo lúc nãy, huynh có thể thổi lại được không? Nhờ nó mà tôi tỉnh ngủ hẳn.

...

Khoảnh khắc Tử Yên vừa mất dạng, điệu sáo buồn lại nhẹ nhàng trỗi lên.

...

Trông thấy nàng tuyệt vọng, chàng chỉ có thể đứng nhìn.

Trông thấy nàng sụp đổ, chàng chỉ có thể lặng im.

Chàng có thể làm gì cho nàng???

Tại sao mỗi khi đối diện với nỗi đau của nàng...

Chàng lại trở nên bất lực???

Dần dần...mỗi khi bên cạnh nàng, chàng nhận thấy mình ngày càng tham lam.

Chàng muốn mình là người đầu tiên nàng nghĩ đến mỗi lúc gặp khó khăn.

Chàng muốn mình trở thành điểm tựa, nơi nàng có thể an tâm dựa vào.

Chàng muốn mình là nguồn an ủi, đưa nàng ra khỏi những bộn bề lo toan.

Mỗi giờ mỗi khắc đều muốn nhìn thấy nàng.

Ngắm nụ cười hồn nhiên không vương chút bụi trần...chàng chợt thấy tâm hồn mình như vừa được thanh tẩy.

Chàng đột ngột chỉ muốn chiếm hữu...

Muốn nụ cười ấy là của riêng mình.

Tại sao chàng lại thay đổi như vậy???

Chàng không hề muốn mình như thế.
Nhưng xúc cảm ấy cứ len lỏi vào tận tâm can...
Không cách nào cưỡng lại.
Chàng càng muốn phủ nhận, điều đó càng rõ ràng.
Chàng phải làm sao đây??
Chàng còn quá nhiều việc phải làm.
Chàng còn có con đường quá dài phải đi.
Cớ sao lại phải hao tổn tâm trí vào những điều không cần thiết.
Không cần thiết?
Đúng vậy.
Không cần thiết.
Nhưng rũ bỏ...
Chàng thật sự...không làm được.

.....

Bầu không khí ảm đạm từ rất sớm đã nhơn nhơ choáng đầy Dương phủ. Thúy Đường vắng nhà, cả Viễn Kỳ cũng chẳng thấy đâu. Các gia đình lẫn a hoàn đều bận bịu với công việc của mình. Đến Tử Yên cũng ngồi lì trong phòng cần mẫn với sứ mệnh thêu thùa may vá, chẳng màng thế sự.

Quả là một buổi sáng tẻ nhạt.

Tiểu Á nhẹ nhàng mở cửa bước vào, chìa lá thư trong tay đưa cho Tử Yên, dịu dàng nói:

-Nhi thiếu phu nhân, hôm nay Vọng Nguyệt Lâu lại bảo người đưa thư đến cho cô.

...Khoảnh khắc Tiểu Á vừa lui ra, Tử Yên liền nhìn bức thư với ánh mắt tràn đầy oán hận.

Thư?

Lại là thư?

Không phải chứ?

Lần trước còn có thể gỡ vài mảnh lời nhờ Viễn Kỳ đọc hộ.

Lần này Viễn Kỳ không có nhà, biết nhờ ai bây giờ?

Làm thế nào đây?

Đợi đã...

Vọng Nguyệt Lâu mình chỉ quen mỗi Nhược Cẩm. Ngoài tỷ ấy ra, hẳn không còn ai khác viết thư ỉn.

Thôi được.

Tốt nhất là đến hỏi thẳng tỷ ấy. Không cần ở đây đoán già đoán non, đau đầu nhức óc thế này.

Nghĩ xong, Tử Yên liền lấy áo khoác choàng lên người và bước nhanh ra ngoài. Lờ mập mờ Viễn Kỳ cản dận nàng trước đây, tốt nhất nên thận trọng khi tiếp xúc với Nhược Cẩm, sớm đã theo gió bay đi mất.

...

Vừa khuất khỏi Dương phủ khoảng hai con đường, gió buốt đột ngột ập đến.

Tử Yên cố thu người trong chiếc áo bông dày sụ, vậy mà cái lạnh vẫn chẳng hề vơi đi.

Người qua lại thưa thớt.

Gấp gáp bước nhanh trên những khoảng đường vắng.

Tử Yên lơ đãng đảo mắt chung quanh.

Bất thình, có hai người đàn ông đột ngột xuất hiện chắn ngay lối nàng đi. Với gương mặt không mấy thân thiện, một người lên tiếng trước:

-Cô có phải là Tử Yên cô nương?

Lòng Tử Yên bỗng dấy lên nỗi sợ hãi mơ hồ. Nàng nhìn họ cảnh giác:

-Các người là ai? Sao lại biết tên tôi?

Gã còn lại gật đầu ra hiệu, lạnh lùng đáp:

-Chúng tôi muốn mời cô đến một nơi.

Trực giác Tử Yên mách bảo đây là điềm chẳng lành. Vàng trán thanh tú rịn đầy mồ hôi lạnh. Nàng chẳng buồn trả lời. Ngay lập tức liền co chân bỏ chạy.

Hai gã kia chừng hững hờ lướt, rồi vội vã đuổi theo.

Tử Yên cứ cắm đầu chạy miết. Vồn vã. Ồ ạt. Bước chân loạng choạng chốc chốc lại vô tình va phải người trên phố.

Nàng nhắm mắt chui đầu vào ngõ cụt. Lúc thất kinh quay lại thì thấy mình đã chẳng còn đường lui.

Một gã khê nhếch môi, để lộ nụ cười đẽo giã:

-Tiểu cô nương trông vậy mà chạy nhanh thật.

Tử Yên hoảng loạn hỏi:

-Các ông muốn làm gì tôi? Các ông định đưa tôi đi đâu? – Nàng kịch liệt giãy giụa khi trông thấy những bàn tay kia sắp chạm vào người mình. – Không! Buông tôi ra! Buông tôi ra! Không!!!

KHÔNG!!!!

31. Chương 31

Viễn Kỳ đột nhiên bật dậy như ánh chớp. Vẻ mặt nghiêm trọng khác thường. Trông thấy chàng như vậy, chư vị ngồi quanh đều không khỏi bồn chồn.

Chẳng đợi mọi người kịp phản ứng, Viễn Kỳ chấp tay tạ lỗi rồi vội vã rời đi.

Bước chân chàng dồn dập, nén chặt bao lo lắng.

Tử Yên!

Tử Yên đâu?

Chàng lúc này chỉ muốn được thấy nàng. Ngay lập tức!

Bình an, vô sự, trước mặt chàng.

.....

Soạt.

Sau một cú hất nước thẳng tay, toàn thân Tử Yên hiện ướt sũng. Nàng lim dim mở mắt. Cơn đau đầu như búa bổ vẫn âm ỉ sau gáy. Tử Yên lắc mạnh đầu, cố rũ hết màn nước phủ dày mi mắt để nhận diện cho rõ, rốt cuộc ai đang đứng trước mặt mình.

Bộ hồng y rực rỡ như châu sa.

Gương mặt diễm lệ như bảo bích.

Đây phải chăng là Nhược Cầm tỷ tỷ???

Như để giải đáp cho khúc mắc của Tử Yên, giọng nói quen thuộc chợt vang lên, âm vực trong trẻo đượm vẻ cay nghiệt:

-Tĩnh rồi à?

Tử Yên nhập nhoạng nhìn thân ảnh trước mặt. Đến khi nàng vùng cử động, mới nhận ra tay chân mình đều đang bị trói chặt.

Nhìn bộ dạng Tử Yên lúc này, Nhược Cầm bất giác cười nhạt:

-Thế nào? Ta cá là ngươi chẳng hiểu vì sao mình lại bị đối xử như vậy đúng không?

-...

-Để ta cho ngươi biết...Ngươi đã làm một việc không nên làm, một việc sai lầm nhất trong cuộc đời của ngươi... Đó chính là làm... -Lời Nhược Cầm nặng nề như búa đập vào tai - ...nương tử của Viễn Kỳ.

Tử Yên hoang mang hỏi lại:

-Nhược Cầm, tỷ đang nói gì vậy? Nhược Cầm, muội thật sự không hiểu gì cả?

-Câm miệng! - Ánh mắt Nhược Cầm chợt vằn lên những tia máu đỏ, nàng khẽ nâng cằm Tử Yên, miệt thị. - Ngươi thì hiểu cái gì? Ngươi thì biết cái gì? Bao năm qua bên cạnh chàng, ta luôn tìm mọi cách để khiến chàng thay đổi, để làm chàng nhận ra ta yêu chàng thế nào. Cuộc đời ta chỉ ôm mỗi giấc mộng, một ngày nào đó... ta sẽ được chính thức bước chân vào Dương gia, trở thành nương tử của chàng. Những tưởng điều đó chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng ngươi đã xuất hiện...phá vỡ tất cả, cướp đoạt tất cả. Từ ngày có ngươi, Viễn Kỳ không còn đoái hoài gì đến ta. Chàng lạnh lùng, hờ hững, xa cách... Chàng vì ngươi, không ngần ngại đe dọa ta, nặng lời với ta. Ta có gì không bằng ngươi? Tại sao chàng lại đối xử với ta như vậy? Tại sao chàng không hề nhận ra tâm ý của ta? Tại sao chàng lại vì một người con gái như ngươi mà bỏ bê ta? Tại sao? Tại sao!!!

Nhược Cầm gạt phẳng hàng lệ vừa trượt dài trên má, giọng nàng bỗng trở nên vô cùng kích động:

-Bây giờ trong mắt Viễn Kỳ, ta không khác nào một kẻ thủ đoạn, nhẫn tâm. Bây giờ trong mắt chàng, ta chẳng khác gì một loài rắn rết...Tất cả là do ngươi. Đều tại ngươi. Tất cả là vì ngươi!!! Lâm Tử Yên, ta hận ngươi đến tận xương tủy. Nỗi đau khổ hằng đêm mà ta phải gánh chịu, hôm nay, ta nhất định bắt ngươi nếm đủ.

Nhược Cầm càng nói, Tử Yên càng không hiểu. Nàng thực ra đã làm gì lầm lỗi khiến Nhược Cầm oán hận đến mức này? Tử Yên lắc đầu cự tuyệt. Đây không phải là Nhược Cầm nàng quen biết. Nhược Cầm trước mắt nàng hiện giờ, thật sự quá đáng sợ. Tử Yên cố thu người vào góc phòng. Nàng cuống cuống tìm lời phân bua:

-Nhược Cầm, có phải tỷ đã hiểu lầm gì không? Muội không hề có ý gì với Viễn Kỳ. Huynh ấy đối với muội cũng chẳng có gì đặc biệt. Muội và Viễn Kỳ...thực chất không như tỷ nghĩ đâu.

-Hừ. - Nhược Cầm bất chợt cười khẩy. - Không như ta nghĩ...Ngươi tưởng ta là ai? Ngươi tưởng ngươi nói vậy là lừa được ta sao? Chính ngươi đã quyến rũ chàng, khiến chàng quay lưng lại với ta. Bây giờ dù ta có nói gì, chàng cũng không hề để vào tai. Dù ta có làm gì cho chàng, chàng cũng không thèm để tâm đến. Vì trong mắt chàng lúc này chỉ có ngươi. Ngươi còn nói là ta hiểu lầm?

Tử Yên tuyệt vọng phủ nhận:

-Nhược Cầm, tỷ thật sự đã hiểu lầm muội rồi. Muội không hề có ý chia rẽ tỷ và Viễn Kỳ.

-Ta không muốn nghe những lời xảo biện của ngươi. Cũng không muốn sau này phải gặp mặt ngươi nữa. Mãi mãi không muốn!!!

Nhược Cầm bất giác cao giọng:

-Ngươi lão đầu!

Một tên trung phu đường vệ bước vào. Thân hình gã cao to lực lưỡng, bắp tay cuộn cuộn săn chắc tỏa ra khí thế áp bức kinh người. Đôi mắt gã lảo liêng, đảo những tia nhìn giảo hoạt khắp căn phòng, rồi dừng lại trên vóc hài Tử Yên.

Sau cái hếch hàm ra hiệu, Nhược Cầm tiếp lời:

-Kia là phần thưởng dành cho ông. Muốn làm gì thì tùy. Xong rồi thì nhớ... -Giọng Nhược Cầm đột nhiên chùng xuống. – ...dọn dẹp sạch sẽ.

Ngưu lão bật cười thích thú. Âm thanh the thé như tiếng kính vỡ, âm thầm đánh tan chút kiên cường còn sót lại trong lòng Tử Yên. Gã xoa tay vào nhau, từng bước chân khoái lạc tiến về phía góc phòng.

Tử Yên thất kinh hét toáng lên:

-Không! Nhược Cầm, tỷ không thể đối xử với tôi như thế! Nhược Cầm! Nhược Cầm!

Nhược Cầm bước ra khỏi phòng, ánh mắt vẫn khôn nguôi đay nghiến:

-Tự làm tự chịu... Người không thể trách ta được.

Tử Yên bắt giắc buông thông người.

Ít ra trong thế giới xa lạ này, Tử Yên những tưởng mình cuối cùng đã tìm được một tri âm để có thể chuyện trò chia sẻ. Vậy mà...từ chính người cách đây không lâu nàng vẫn xem là tỷ muội tốt...Phải chăng nàng vừa nghe một điều gì đó vô cùng tàn nhẫn?

Âm vực tởm lợm chất chứa lại đột ngột vang lên làm Tử Yên bừng tỉnh:

-Tiểu mỹ nhân, thật khổ cho nàng! Nào, ta giúp nàng cởi trói.

Tử Yên khiếp đảm gào lên:

-Không! Không được chạm vào tôi! Không được chạm vào tôi!

.....

Cùng lúc đó.

Viễn Kỳ điên cuồng lao trên phố. Bước chân chàng vừa vô định vội vàng, vừa gấp gáp, hoang mang. Hễ trông thấy tửu lâu hay quán trọ, Viễn Kỳ lập tức ủa vào tìm mà chẳng hề do dự. Đầu óc chàng đang hoạt động cật lực, cố nhớ xem đâu là nơi Nhược Cầm thường lui tới.

Vừa về đến Dương phủ, nghe Tiểu Ái bảo rằng sau khi nhận được thư từ Vọng Nguyệt Lâu, nhị thiếu phu nhân đã rời khỏi nhà, một dự cảm chẳng lành liền ập đến với chàng? Phải chăng Nhược Cầm lại muốn giở trò gì? Nhược Cầm muốn làm gì Tử Yên? Càng nghĩ Viễn Kỳ càng nòng vội. Lòng chàng hừng hực như lửa đốt.

Tử Yên! Rốt cuộc cô ở đâu?

.....

Ngưu lão vẫn kiên nhẫn vỗ về:

-Ngoan, tiểu mỹ nhân. Nàng đừng sợ. Ta chỉ giúp nàng cởi trói thôi mà.

Lời Ngưu lão vừa thốt nên khiến Tử Yên im lặng. Gã trông vậy khoái chí vô cùng, sẵn giọng đường mật:

-Tiểu mỹ nhân, ta chỉ muốn nàng được thoải mái hơn. Nàng thấy ta đối với nàng có tốt không? Vì vậy nàng cũng phải tỏ ra biết điều... rõ chưa?

Lúc tay chân Tử Yên được giải phóng, Ngưu lão lập tức lao vào nàng như con thiêu thân vùi mình vào bể lửa.

32. Chương 32

Nhanh như cắt, Tử Yên liền dùng “thiết đầu công” kịch liệt đáp trả. Sau một cú cụng đầu mạnh như trời giáng. Cả Tử Yên lẫn Ngưu lão nhất thời đều hoa mắt ù tai. Nhân lúc gã ta còn trong cơn choáng váng, Tử Yên vội vã bỏ chạy.

Ngặt nỗi số Tử Yên vốn chẳng phải vận đỏ, cố gắng đến như thế, nhưng vừa chập chững đi được vài bước, đã bị Ngưu lão đầu thừa cơ tóm gọn. Cánh tay gã sượt qua áo Tử Yên khiến nàng loạng choạng, ngã nhào lên bàn. Ấm tách cũng theo đó mà rơi cả xuống đất.

Vỡ nát.

Tử Yên cuống cuồng cúi xuống, tinh ý nhặt lấy mảnh vỡ to và bén. Nàng giơ lên đe dọa:

-Ông đừng đến gần đây! Tôi nói ông không được đến gần đây!

Ngưu Lão nhếch mép cười khẩy:

-Tiểu nữ nhân, nàng quả là gan lì. Xem này! Ta cứ tiến đến đây. Nàng làm gì được ta?

Vừa dứt lời, gã lại ủa tới, hai tay dang rộng vỗ lấy Tử Yên.

Soạt.

-A!

Bị mảnh sứ đâm đến tóe máu, Ngưu lão vội đưa tay bẹn chặt vết thương trên ngực. Không kìm được bật lên một câu chửi khả ố.

-Con tiện nhân này! Ngươi dám...

Âm thanh náo động trong phòng đã kinh động đến Nhược Cầm. Nàng vội vàng mở cửa xông vào. Trông thấy cảnh tượng trước mắt, Nhược Cầm giận dữ quát lên:

-Ngưu lão đầu, ông điên rồi à? Sao lại đi cời trói cho nó?

-Chuyện của ta, can dự gì đến cô.

Ngưu lão cuống nộ đáp lời. Gã điên tiết túm lấy Tử Yên đang tuyệt vọng đập phá cánh cửa trước mặt, ném mạnh xuống sàn.

-Tiện nhân! Ngươi đúng là chán sống rồi!

Tử Yên va vào cánh cửa khiến nó mở tung, và ngã nhào ra khu thượng tầng ngoài trời. Âm thanh xương rạn vang lên như trống thùng buộc tội Ngưu lão. Toàn thân nàng đau đớn đến mức chết đi sống lại, trong chốc lát chẳng thể gượng dậy nổi.

Nhược Cầm bắt giắc gần giọng:

-Ngưu lão đầu, lôi ngay nó vào đây! Đừng để người khác chú ý!

Trong đôi mắt Ngưu lão lúc này là hai hòn lửa lớn. Hắn không thể tha thứ cho kẻ dám cả gan tổn hại đến mình. Bất chấp lệnh ý của Nhược Cầm, Ngưu lão vẫn ngang tàng xông ra.

Khó nhọc lấy hai tay làm điểm tựa, Tử Yên chập vật bò trên sàn nhà. Cổ nén cơn đau, nàng lê thân người đến sát chỗ lan can, rồi e dè nhìn xuống.

“Đây rốt cuộc là chỗ quái quỷ nào? Sao lại cao như vậy? Nếu từ đây nhảy xuống, không chết thì cũng thành tàn phế.”

Tử Yên bắt lực nghĩ thầm.

Cảnh tượng trên thượng tầng của Bạch Dạ Cát đã bắt đầu thu hút ánh nhìn của những người đi đường. Nhưng Ngưu lão vẫn chẳng hề để ý. Tựa hồ cơn giận dữ của gã lúc này không gì có thể dập tắt.

Tử Yên chưa kịp mở miệng nói tiếng nào, Ngưu lão đã nhanh chóng tóm lấy nàng lần nữa. Lần này gã thẳng thừng tung những cú bạt tay như trời giáng vào má nàng. Đồn dập. Liên tiếp.

Gương mặt Tử Yên nhanh chóng ửng đỏ. Vết bạt tai chẳng chịt trên làn da nõn nà, cả khóe miệng cũng bắt đầu tứa máu. Máu rõ thành tơ, nhẹ nhàng phủ lấy chiếc cằm xinh xắn.

Tử Yên sống trên đời đã mười tám năm nay, chưa bao giờ bị lăng mạ như vậy, hơn nữa còn do tên cận bã nhóp nhúa kia làm nhục, đến một chút sức lực phảng kháng cũng chẳng có. Trong lòng nàng đột nhiên dấy lên nỗi tủi hổ cùng cực. Lệ chan chằng biết tự lúc nào đã đọng đầy khóe mắt.

-Từ trước đến giờ chưa có ai dám đụng đến một sợi tóc của Ngưu lão đâu ta. Hôm nay bốn đại gia phải cho người sống dở chết dở. – Hắn vừa nói, vừa luôn tay hạ thủ. Cơn giận dường như vẫn chẳng hề nguôi ngoai.

Thanh âm chất chứa lại lạnh lùng vang lên.

Mỗi khi bàn tay to bè ấy điên cuồng tát vào, Tử Yên phải cố lắm mới có thể gượng dậy. Bờ môi nàng thít chặt, không kêu la, không than khóc.

Nàng sao có thể rơi lệ trước mặt kẻ thù, như vậy há chẳng để lòng dạ lũ tiểu nhân được một phen đắc ý?

Không!

Nàng không được khóc!

Không được yếu mềm!

Bằng mọi giá nàng phải thật mạnh mẽ.

Dù đau đớn thế nào, dù nhục nhã ra sao, nàng cũng phải cắn răng chịu đựng.

Và...

Trong thâm sâu, nàng vẫn đang chờ đợi một điều gì đó...

Khoảnh khắc Tử Yên sắp lịm đi, ý thức của nàng chỉ kịp thốt nên hai tiếng. Đất trời đột nhiên chao đảo. Gương mặt Ngưu Lão cũng hóa thành méo mó. Tử Yên thuận thế ngã xuống. Những cánh bạch quỳnh theo gió cuốn nhẹ lên cao.

Mập mờ.

Huyền hoặc.

Hương thơm tản mát lấp lánh màn mưa trắng.

Ảo giác chăng?

Nếu không phải ảo giác, sao nàng lại cảm thấy vòng tay lạ ấm áp đến nhường này?

-Dừng tay!

Âm thanh quen thuộc đột ngột vang lên.

Phải chăng... chàng đã nghe được lời nàng gọi?

Phải chăng... chàng đang ở đây?

Chàng đến...

...để cứu nàng?

Tử Yên mơ hồ nhìn thân ảnh trước mặt.

Bạch y phất phới bay trong gió, tựa thực tựa hư.

Vẻ bình thản cổ hữu đã hoàn toàn biến mất.

Điều Tử Yên có thể nhận thấy lúc này, duy chỉ là ánh mắt đang tràn đầy nộ khí, vằn vện những tia máu đỏ. Các khớp xương tay cuộn lại, răng rắc kêu lên.

Đôi bàn tay rần rỏ ghì chặt tay Ngưu lão. Ngữ điệu bí phần như sấm rền:

-Đến nương tử của ta mà cũng dám đánh. Hôm nay đích thị là ngày tàn của ngươi!

“RẦM”

Chỉ sau một cú trở người chớp nhoáng, toàn thân gã trung phu bay lên, nặng nề đáp xuống đồng bàn ghế trước mặt. Mọi thứ đột ngột vỡ nát. Máu từ hình hài bất động bắt đầu loang ra, thấm ướt sàn nhà.

Viễn Kỳ ngồi xuống cạnh Tử Yên.

Ánh mắt chàng ngơ ngàng.

Nhẹ nhàng áp tay lên má nàng.

Thật kì lạ...

Rõ ràng không có gì đã động đến chàng...

Nhưng tại sao...

... lại đau tới vậy?

Dường như ai đó vừa ghim vào lòng hàng vạn mũi kim châm.

Xót xa.

Nhức nhối.

Nhìn thấy nàng trong bộ dạng hiện thời...

Tim chàng như ai đang bóp nghẹn.

Tại sao?

Tại sao...

...lại ra nông nổi này?

Chàng đã đến muộn...

Đến muộn mất rồi.

...

Tử Yên nhìn Viễn Kỳ, ngơ ngác.

Lúc nào cũng vậy, bất cứ khi nào nàng cần, chàng luôn kịp thời xuất hiện. Thường xuyên đến nỗi, dường như nàng dần đã quen với việc trông chờ ở chàng, dựa dẫm vào chàng.

Nhìn thấy Viễn Kỳ, Tử Yên thật sự rất an tâm.

...Thật sự...

...rất an tâm...

Nhận thấy có biến, lũ tay chân Ngưu lão liền lao ra tiếp ứng.

Viễn Kỳ lập tức đứng lên ứng phó. Phong thái vẫn không hề nao núng, nộ khí chung quanh vẫn chẳng hề thuyên giảm.

Càng nhiều người càng tốt.

Càng nhiều người càng tốt.

Chàng bây giờ đang cần thật nhiều người để trút bỏ cơn phẫn nộ khủng khiếp này.

Khí khái bừng bừng lửa giận khiến bè lũ Ngưu lão e dè thoáng chốc. Nhưng sau cú liếc mắt ra hiệu, cả bọn đều nhất tề xông lên.

Viễn Kỳ rút chiếc quạt trắng giắt ngang thắt lưng. Tốc độ ra đòn nhanh như ánh chớp. Đuôi quạt mạnh mẽ vẽ thành những đường lượn uốn giữa không trung, linh hoạt như nét bút uyển chuyển trên phiến lụa.

Từng tên, từng tên lần lượt đổ rạp.

Trụ lại đến cuối cùng, là hình ảnh của một Viễn Kỳ lạnh lùng đến tàn khốc.

-Đứng yên đó! – Nhược Cầm kịp thời ra lệnh. Trên tay nàng là thanh dao găm đang kề sát cổ Tử Yên. – Chàng mà bước tới, thì Tử Yên đừng hòng toàn mạng.

Lâm vào tình cảnh hiện thời, dù một người vốn ôn hòa bình tĩnh như Viễn Kỳ, cũng không khỏi nổi cơn cuồng nộ. Chàng nhìn Nhược Cầm, đồng tử ánh lên những tia dữ dội. Bờ môi mở khê, gần lên từng tiếng rợn người:

-Cô dám... đe - dọa – ta?

Nhược Cầm bất giác không rét mà run, toàn thân phút chốc bỗng nhiên tê dại. Nàng chẳng còn nhận ra người trước mặt là ai.

Là Viễn Kỳ mà nàng vốn thân thuộc...

Hay phần quỷ dữ đang tồn ẩn trong con người chàng?

33. Chương 33

Nhưng rất nhanh sau đó Nhược Cầm đã kịp thời trấn tĩnh. Nàng chợt cười điên loạn:

-Đúng vậy. Thiếp đe dọa chàng đấy. Tử Yên đang nằm trong tay thiếp, chàng dám làm gì thiếp sao?

Nhìn sắc mặt Viễn Kỳ càng lúc càng xấu, Nhược Cầm cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Nàng tiếp tục khích tướng:

-Thế nào? Nhìn thấy người con gái mình yêu thương ra nông nổi này, chàng ắt hẳn là khó chịu lắm?

Trong lòng Nhược Cầm lúc này, chỉ có sự hận thù đang che mờ lí trí. Ngày hôm ấy khi Viễn Kỳ rời đi, nàng gần như phát điên. Lo lắng, sợ hãi, đổ kị cùng phần nộ. Nhược Cầm đã chẳng ngần ngại trao trọn tâm tư, trí óc lẫn cả trái tim nơi Viễn Kỳ. Thế nhưng, cuối cùng thứ mà nàng nhận lại được là gì?

Hững hờ.

Chán ghét.

Và cay nghiệt.

Nàng không cam tâm!

Vì vậy, Nhược Cầm đã lên kế hoạch trả thù. Biết được hôm nay Viễn Kỳ vắng nhà, nàng liền sai người mang thư đến Dương phủ trao tận tay Tử Yên. Về việc bị hạ độc, nếu Viễn Kỳ đã nói hết mọi chuyện với Tử Yên, hẳn thế nào Tử Yên cũng muốn tìm nàng hòng làm rõ ngọn ngành. Khi đã lọt vào tay Nhược Cầm, Tử Yên sẽ chẳng khác nào “cá nằm trên thớt”, sống hay chết đều do nàng quyết định. Lúc Viễn Kỳ trở về thì mọi sự đã rồi. Chàng sẽ chẳng thể làm được gì.

Nhưng...

Chàng sẽ thẳng thừng chĩa mọi nghi ngờ vào Nhược Cầm.

Sẽ buộc tội.

Sẽ hận nàng đời đời kiếp kiếp.

Thì đã sao?

Dù gì trong mắt Viễn Kỳ, Nhược Cầm đã không còn như trước. Nàng bất tri bất giác trở thành loại độc xà lòng dạ vừa ích kỉ, vừa nhẫn tâm. Đã chẳng thể có được tình yêu của chàng, thì có trở thành ai với Nhược Cầm mà nói, đã chẳng còn quan trọng. Nàng nói như thét:

- Thiếp cho chàng hay, bấy nhiêu đó chẳng hề gì so với nỗi đau mà thiếp phải nếm chịu. Khi tình cảm cho đi mà không được đáp đền, ngược lại còn bị chà đạp không thương tiếc. Hôm nay, thiếp muốn chàng phải tận mắt chứng kiến tiện nhân này bị dày vò đến chết. Để chàng hiểu được thế nào là đau lòng, thế nào là sống không bằng chết!!!

Viễn Kỳ ngơ ngàng nhìn Nhược Cầm. Nàng tại sao lại có thể thay đổi đến thế. Những lời Viễn Kỳ nói với Nhược Cầm trước đây, hình như không đem lại hiệu quả như chàng mong muốn, thậm chí còn gây tác dụng ngược lại, khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ. Thì ra, quyền năng của hận thù và đố kỵ lại mạnh mẽ như vậy, tới mức làm người ta có thể đánh mất chính mình, sẵn sàng vứt bỏ lương tâm mà chẳng hề đắn đo. Bộ dạng Nhược Cầm lúc này thật khiến Viễn Kỳ xót xa. Nhưng cảm xúc xa xỉ ấy vừa dấy lên, đã bị cơn giận dữ điên cuồng vùi dập.

Cán dao kia vẫn kề cổ Tử Yên khiến Viễn Kỳ chẳng dám manh động. Cố gắng kìm chế cơn nôn nóng, Viễn Kỳ nghiêng chặt răng, ra vẻ thỏa hiệp:

-Nhược Cầm, ta đối với cô đã hết sức nhân nhượng, tại sao đến cuối cùng cô vẫn còn “chấp mê bất ngộ”?

-Hết sức nhân nhượng? Chàng chà đạp tình cảm của ta, đó là hành động hết sức nhân nhượng sao!?!

Nhận thấy Nhược Cầm đang cực kì xúc động, sợ nàng lại tìm cách đả thương Tử Yên, Viễn Kỳ không ngừng nhắc nhở:

-Nhược Cầm, cô bình tĩnh lại, buông con dao đó xuống, có gì từ từ nói.

-Chàng sẽ chịu nghe lời thiếp nói? Nực cười! Chúng ta vốn dĩ đã chẳng còn gì để nói nữa rồi!

Viễn Kỳ lúc này cũng chẳng biết làm gì cho phải, đành cố tìm lời phân tán Nhược Cầm:

-Sao cô lại biến mọi chuyện trở thành như vậy? Chúng ta như trước đây không phải rất tốt sao?

-Rất tốt? - Nhược Cầm bất giác lặp lại. – Đúng vậy, chúng ta trước đây đã từng rất tốt. Nhưng từ khi Tử Yên xuất hiện, mọi chuyện vốn chẳng còn như trước. Viễn Kỳ, chàng thay đổi rồi. Cũng chỉ vì tiện nhân này, nên chàng mới không cần thiếp nữa. Chàng tàn nhẫn lắm! Chàng quả là người vô cùng tàn nhẫn!

-Cô có sao lại nghĩ như thế? Trong thâm tâm, ta vẫn xem cô là tri kỷ.

Nhược Cầm đau đớn thốt lên:

-Niềm ao ước duy nhất trong cuộc đời thiếp, là được trở thành nương tử của Dương Viễn Kỳ. Chẳng lẽ sau ngần ấy năm, chàng vẫn không nhận ra tâm ý của thiếp?

-Nhược Cầm...chúng ta thật không thể nào.

-Chàng đừng nói nữa! Thiếp không muốn nghe! Thiếp không muốn nghe!

-A! – Tiếng rên khẽ yếu ớt vang lên rồi im bặt.

Nhận thấy Viễn Kỳ đang chuyển động, Nhược Cầm đột nhiên vung dao, đâm một nhát vào bả vai Tử Yên. Máu đào như được phóng thích, tuôn chảy tựa mạch ngầm ủy mị. Tử Yên cắn chặt môi chịu đựng, gương mặt xanh xao không sức sống. Nhanh như chớp, Nhược Cầm lại kề dao vào cổ nàng, để lại một vết cắt trên yết hầu mảnh dẻ, làm rõ máu tươi. Nhược Cầm thét lên:

- Nếu chàng dám tiến thêm nửa bước, thiếp sẽ một nhát giết chết Tử Yên.

Nhát dao đó đâm vào vai Tử Yên, phải chăng cũng nhân tiện vạch vào lòng Viễn Kỳ một vết chém sâu hoắm.

Rất rõ ràng.

Nhìn Tử Yên đang gồng mình đau đớn.

Chàng dường như có thể cảm nhận được vị máu đang tan ngay đầu lưỡi.

Thì ra chàng vô thức đã cắn phải môi mình đến bật máu.

Viễn Kỳ vô cùng thống giận. Lửa hận ngàn ngút bốc lên từ người chàng như lồng lộn hút hết không khí chung quanh. Bốn bề đặc quện, khiến người khác cư nhiên hít thở cũng trở nên khó nhọc.

Tử Yên này giờ không nói lời nào, bỗng nhiên lên tiếng:

-Nhược Cầm, tôi thật sự không hiểu, tại sao cô lại cảm hận tôi đến thế? Tôi trước giờ vẫn luôn coi cô là tỷ muội tốt...

-Ai là tỷ muội tốt của ngươi? - Nhược Cầm kịch liệt cự tuyệt. – Ta cho ngươi hay, chỉ có ngươi mới ngu ngốc tin rằng, ta vẫn luôn đồng cảm với ngươi, giúp đỡ cho ngươi. Ta không ngại nói để ngươi biết, chiếc áo màu lục nhạt ngươi đem về trước đây, là do ta cố tình o bế từng đường kim mũi chỉ. Bởi ta hiểu rõ so với những mũi may non nớt của ngươi, chỉ cần nhìn thoáng qua, Dương phu nhân ắt sẽ nhận ra sự khác biệt. Biết ngươi nói dối, bà ta nhất định sẽ đuổi ngươi ra khỏi nhà. Nhưng không ngờ, ngươi thật quá may mắn. Lần ngươi bị trúng độc, cũng do ta ra tay hạ thủ. Nếu như ngươi trở nên xấu xí, Viễn Kỳ chắc sẽ bỏ mặc ngươi, trở về bên ta...

Từng lời Nhược Cầm vừa thốt nên đều như đang xát muối vào tận tâm can, khiến giọng Tử Yên nghẹn lại. Chuỗi hình ảnh quá khứ vùn vùn lướt qua tâm trí nàng. Những ngày nàng bên cạnh cùng Nhược Cầm học may, những khổ sở mà nàng phải chịu đựng. Sự vui vẻ, ấm áp. Nỗi đau đớn, giày vò. Tất cả trộn lẫn thành một bức tranh hỗn độn, rách nát. Tử Yên lắc đầu nguây nguây. Nàng kịch liệt chối bỏ:

-Không thể nào! Không thể nào!

Nhược Cầm chợt cười khẩy:

-Sao? Giờ ngươi đã tỉnh ngộ ra chưa? Đã nhận ra bản thân ngu ngốc thế nào chưa? Ta làm bao nhiêu việc, cuối cùng vẫn chỉ là công dã tràng. Nhưng các người yên tâm. Ta giờ đây chẳng còn gì để mất. Thứ hạnh phúc mà ta không có được, các người cũng đừng hòng mơ tưởng đến!

-Khốn kiếp!

Viễn Kỳ một chương giáng xuống chiếc bàn trước mặt, vỡ vụn.

Hận mình bất lực.

Chàng hiện vẫn kẹt trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, máu trong huyết mạch từng đợt sôi lên co giật. Bàn tay hung hăng nắm lại thành quyền, từng đốt xương trắng bệch, nén chặt bao phần uất. Viễn Kỳ gào lên:

-Nhược Cầm, ta phải làm thế nào cô mới chịu buông tha Tử Yên?

-Chàng biết không? Chàng thật sự chẳng thể làm gì cả. Bởi giờ đây... chỉ có cái chết của Tử Yên mới khiến thiếp được an ủi phần nào.

-Nhược Cầm, đừng!

Viễn Kỳ vội lao tới khi trông thấy ánh dao lóe lên.

-Tử Yên! Vĩnh biệt!

34. Chương 34

Lời Nhược Cầm lập tức khiến Tử Yên hồi tỉnh. Nàng không thể để mình chết dễ dàng như vậy, oan ức như vậy. Ở nơi đất khách tha hương đã đành, nếu không thể oanh oanh liệt liệt, thì cũng phải nhắm mắt xuôi tay, ra đi sao cho thật ý nghĩa.

“Chết lãng nhách thế này, thật quá uổng kiếp người!”

Suy nghĩ ấy như tiếp thêm sức mạnh khiến Tử Yên linh hoạt hẳn lên. Nàng nhanh tay chụp lấy cẳng dao sắp đâm vào cổ mình.

Hành động đó làm Nhược Cầm hơi bất ngờ, mặc dù sát khí ngút ngàn vẫn không hề suy giảm. Nhược Cầm giật mạnh con dao đâm máu từ tay Tử Yên. Nhưng Tử Yên vẫn ngoan cường giữ chặt. Nhân cơ hội đối phương chỉ nhất mực chú mục đến thanh dao, Tử Yên dồn hết sức lực thoi một cú thật mạnh vào bụng Nhược Cầm, khiến Nhược Cầm đau đớn kêu lên, loạng choạng mất đà và ngã nhào ra ngoài thanh chắn.

Tử Yên hoảng hồn nắm lấy tay Nhược Cầm. Nhưng nàng lúc này đã sức cùng lực kiệt, không thể bám trụ lâu hơn. Ngay sau đó cũng bị Nhược Cầm lôi theo ngã xuống.

Khoảnh khắc ấy.

Một bàn tay đã kịp thời chộp lấy Tử Yên.

-Tử Yên! Giữ chặt tay ta!- Viễn Kỳ cả kinh hô lớn.

Một tay Tử Yên cứ không ngừng chảy máu. Một tay vẫn kiên cường nắm chặt tay Nhược Cầm. Ẩn chứa trong vóc người nhỏ nhắn, là sức mạnh phi thường không biết lấy từ đâu.

Chiếc thang người đung đưa giữa Bạch Dạ Các như hút hết ánh nhìn của những người đi đường. Họ không ngừng chỉ trỏ, bàn tán. Câu chuyện được dệt thêm càng lúc càng biến ảo.

Nhược Cầm nhìn vẻ mặt khổ sở của Tử Yên, lòng bất giác cảm thấy ngỡ ngàng. Tâm trạng nàng mù rồi như tờ, những câu hỏi chằng chịt đan xen, không cách nào lí giải. Nhược Cầm không giãy giụa, không cự quạ, cũng không tìm cách thoát khỏi Tử Yên. Nàng chỉ nhất mực lặng im. Giương đôi mắt bị thương nhìn người con gái trước mặt.

“Mình đã sai? Thật sự mình đã sai rồi sao?”

...

Tử Yên biết đây không phải lúc chơi trò nhân ái, ngay cả nàng chẳng biết có thoát nổi hay không, và còn cầm cự thêm được bao lâu. Nhưng Tử Yên vẫn cương quyết nắm chặt tay Nhược Cầm. Tử Yên hiểu rất rõ bản thân đang làm gì. Một sinh mạng thật vô cùng quý giá. Thăm sâu trong tâm hồn mình, Tử Yên không muốn Nhược Cầm phải chết. Cho dù Nhược Cầm có đối xử với nàng thế nào đi nữa, dù tất cả sự quan tâm trước giờ đều chỉ là giả dối.

Con người chỉ thật sự mạnh mẽ khi đang sống cho những gì mà mình tin tưởng. Tử Yên hiện giờ hẳn là một minh chứng. Nàng đang cố hết sức vì niềm tin có thể cứu vớt một con người, thay đổi một con người, và có thể hóa giải bao thù hận, ân oán không đáng có.

Vì vậy, mà nàng bất chấp.

Vả lại, ở trên kia còn có một người mà Tử Yên vô cùng tin tưởng. Có người ấy ở đây, nàng chắc chắn sẽ chẳng thể xảy ra chuyện gì.

Không phụ sự kì vọng của Tử Yên, Viễn Kỳ sau một hồi vật lộn, cuối cùng cũng đã kéo được nàng lẫn Nhược Cầm an toàn lên trên.

Vòng tay ôm lấy Tử Yên lúc này đến đứng cũng chẳng vững, nhẹ nhàng ôn nhu như sợ rằng nàng có thể bất giác vỡ tan. Trái tim Viễn Kỳ chằng chịt vết thương như có hàng ngàn, hàng vạn móng vuốt đang cào cào. Tơ máu trong mắt chàng vẫn chẳng hề vơi đi.

Viễn Kỳ nhìn Nhược Cầm cảnh giác.

Giương mặt Nhược Cầm lộ rõ nét hoang mang. Lòng nàng trống rỗng, sóng sánh những dư âm hỗn loạn, ngờ vực. Nhược Cầm ngập ngừng mở lời:

-Tại sao?... Sao cô lại... cứu tôi?

Tử Yên tựa tay lên ngực Viễn Kỳ rồi khẽ đẩy chàng ra, cố đứng thẳng trên đôi chân của mình. Nàng khó nhọc hít thở:

-Đừng tưởng tôi tốt bụng mà lầm. Sau tất cả mọi chuyện, tôi không thể để cô chết dễ dàng như thế. Giờ cô đã được cứu sống chính bởi người mà cô căm ghét nhất. - Tử Yên héch hàm, yếu ớt thách thức. - Thế nào? Cảm giác chẳng dễ chịu chút nào phải không? Đó chính là sự trừng phạt - tàn - nhẫn - nhất - mà tôi dành cho cô.

Đúng vậy. Tử Yên không phải Thánh. Nàng căn bản chỉ là một nhi nữ bình thường. Nàng cũng có hỉ, nộ, ái, ố.

Nàng muốn Nhược Cầm sống.

Sống để giác ngộ, để thức tỉnh.

Còn hơn mặc Nhược Cầm chết đi, mà trong lòng chưa thức tỉnh bao giờ.

Nếu thế, oán hận vẫn còn đó.

Như vậy, khác nào lấy oán nghiệp đền oán nghiệp.

Nàng muốn Nhược Cầm sống.

Sống...

Để chịu sự trừng phạt của lương tâm.

Ánh mắt trong veo, pha loãng chút phần hận, nhìn Nhược Cầm bằng tâm tình phức tạp. Một chút xót xa, một chút luyến tiếc, và một chút hy vọng. Lời nói tuy cay nghiệt nhưng bất an, run rẩy. Hai tay Tử Yên vô thức nắm lại khiến Nhược Cầm đọc vị được cả sự mềm lòng đang ẩn khuất đâu đây. Không gian như chỉ còn giọng nói của Tử Yên cứ không ngừng vang vọng. Từng câu từng chữ đều thấm sâu vào tâm khảm Nhược Cầm. Nàng ngước mắt nhìn trời, bờ môi để lộ nụ cười đắng ngắt.

-Tử Yên, cô thật ngu ngốc...

... thánh thiện...

... đến ngu ngốc...

Giờ Nhược Cầm đã hiểu vì sao Viễn Kỳ lại động lòng trước người con gái này.

Thật sự... nàng đã hiểu....

.....

Đêm mùa đông trải dài trong cái lạnh miên man.

Bóng trăng vàng khuyết mảnh, khe đu đưa làn thanh âm cảm lạnh, mơ hồ dính vào những bụi mặc trắng trẻo.

Vài nếp gấp vẫn vằn trên nền tối, in dấu thoáng chân mây đang thật khẽ trôi đi.

Không gian yên ắng.

Nhẹ nhàng giữa giọt tiếng sáo khuya.

Tiếng sáo buồn.

Thôi thúc.

Tôn lên bức tranh đẹp ảo huyền đến vô thực.

Bạch y nhân hiện say sưa dạo khúc Thiên Thu, cạnh bên là nữ tử đang bình yên hòa giấc ngủ nồng.

Ánh mắt chàng vô hồn... tựa hồ trĩu nặng những tâm tư.

Sao nàng lại dễ dàng bị thương đến thế?

Chàng càng cố bảo vệ, nàng dường như càng thương tổn nhiều hơn.

Nỗi đau của nàng... làm cách nào để chàng nắm bắt được?

Làm cách nào hoán đổi được sang hết cho chàng?

Chàng cam tâm gánh trọn thay nàng.

Chỉ là... không muốn nhìn thấy nàng đau đớn như vậy.

Không muốn nhìn thấy nàng vật vã như vậy.

Chàng không muốn...

Thật sự không muốn!!!

.....

Trời rõ nắng trong lành, ung dung cạ vào những bụi mây nhàn nhạt, nường theo chút xúc cảm mơ màng mà kiều mị, ngọt ngào mà miên man.

Từng mảng vàng ươm thi nhau chớp tắt giữa khoảng không, yếu điệu gọi ngày mới đang ẩn mình túc trực bên vòm lá.

Tại Dương phủ.

Lối nhỏ rải sỏi trắng quen thuộc, duyên dáng ulla vào một căn phòng thoáng thoảng vị trầm hương.

Trên chiếc giường bằng gỗ cẩm lai, màu nâu bóng khỏe mạnh như vô tình điểm tô cho vóc dáng mỏng manh đang yên vị nằm đấy.

Mi tâm Tử Yên khẽ động, cơ hồ đang cố đánh vật với cơn đau nhức hằn ngự trị trong mơ. Và như được phóng thích khỏi đêm đen, nàng chậm rãi mở mắt. Ánh nhìn đục mờ mang theo nỗi dè chừng, e sợ.

Vô thức hướng theo vài tia nắng hữu ý rơi rớt vào khoảng không, Tử Yên bất giác trông thấy một nụ cười đang ngập chìm trong quầng sáng.

Rạng ngời.

Ấm áp.

Tỏa phát ánh hào quang.

Lòng cô gái nhỏ phút chốc bỗng cảm thấy ngỡ ngàng. Nhưng hàm sâu trong phút then thừng, bối rối, là dư vị ngọt ngào đang xuyên thẳng vào lòng.

35. Chương 35

-Tỉnh rồi à?

Giọng nói dễ nghe khuấy đảo mông lặng thình. Hối tịa không hối, cơ hồ chỉ là lời buột miệng chực thôi thúc. Nhưng Tử Yên đã nghe ra nỗi vui mừng bộc trực không giấu diếm.

Tử Yên ngượng nghịu quay đi. Hai tay chống xuống giường làm điểm tựa. Nàng vừa khẽ động thân, cơn đau nhức đã tức thì truyền tới khiến thần trí choáng váng, mặt mày xây xẩm. Cả người vô lực lại ngã vật xuống giường.

-Cẩn thận! – Viễn Kỳ thốt nhiên khẽ vòng tay, nhẹ nhàng đỡ Tử Yên ngồi dậy. Chàng không quên nhắc nhở. – Cô còn yếu lắm, tạm thời đừng nên cử động mạnh.

Sau một hồi ngơ ngác nhìn quanh, Tử Yên lên tiếng:

-Tôi ngủ bao lâu rồi?

-Hai ngày hai đêm. – Viễn Kỳ nhìn sâu vào mắt Tử Yên, dịu dàng đáp.

Kì thực đã hai ngày trôi qua, chàng không được nghe giọng nói thánh thót như dòng suối mát, ngọt lành rỏ vào tai, không được nhìn thấy đôi phụng nhãn trong veo thường linh động nhắm chớp. Trong lòng cứ bứt rứt, lo lắng khôn nguôi. Nay chỉ một câu nói, một ánh mắt của Tử Yên cũng đủ làm tâm tình Viễn Kỳ bỗng nhiên bung mở, nhẹ nhõm và tràn ngập vui mừng. Thế là mị hoặc mỹ nam kia bất giác không kìm được, trưng ra nụ cười có độ sát thương cực đại, khiến hoa cỏ trong vòng một trượng đều nhất loạt điêu tàn, ngay cả Tử Yên vừa tỉnh dậy cũng không tránh khỏi đau văng mắt hoa.

-Tiểu Ái! – Thanh âm trầm ấm khỏa đều vào bầu không gian lạnh lẽo.

Ngay sau đó, tì nữ vận hồng sam đã xuất hiện trước cửa, trên tay nàng cầm một khay gỗ không thể quen thuộc hơn.

Trông thấy Tử Yên tỉnh lại, Tiểu Ái thật hết sức phấn khởi. Suốt hai hôm qua, sáng chiều đều đặn, ngày nào nhị thiếu gia cũng căn dặn nàng phải sắc thuốc và nấu cháo, phòng khi thiếu phu nhân tỉnh lại, lập tức mọi thứ đều phải được chu tất hòng giúp người khôi phục thể trạng. Còn khi người chưa tỉnh, đương nhiên nồi cháo ấy sẽ do nàng “đảm nhận”. Hai ngày liền cứ phải ăn cháo mãi, Tiểu Ái thật khóc không ra nước mắt.

-Mừng thiếu phu nhân tỉnh lại!

Tiểu Ái nhẹ mím cười. Thầm nghĩ rốt cuộc hôm nay đã có thể ăn cơm, trong lòng chợt cảm thấy hoan hỉ vô cùng. Biết mình không tiện nán lại lâu, nàng liền cuối đầu thi lễ rồi ý nhị lui ra.

-Cô bây giờ hẳn là đói lắm rồi. Ăn ít cháo trước đã. – Viễn Kỳ vừa nói, vừa múc một muống cháo đầy, kiên nhẫn thổi nguội rồi kê đến miệng Tử Yên.

Gương mặt nàng bắt giác ửng hồng, thẳm thường tỏ ý chối từ:

-Huynh cứ để tôi.

-Tay cô bị thương, phải băng bó thành bộ dạng đấy thì tự ăn thế nào được. – Viễn Kỳ khẽ chau mày. – Bỏn công tử hiếm khi có hảo ý, cô tốt nhất đừng nên cự tuyệt.

-Nhưng...

Toan lên tiếng phản bác thì Tử Yên đột ngột im bật. Cảm giác như bong bóng xì hơi, mọi dũng khí đều bất chợt tiêu tan. Cũng không thể trách nàng, điệu bộ Viễn Kỳ trừng mắt thị uy đến trẻ con cũng sẽ bị dọa mà bất thành khóc thét. Thật khó có thể tin được, nhân vật vừa nãy mím cười với nàng và kẻ có gương mặt dữ dằn này là cùng một người.

Tử Yên ủy khuất nhủ thầm, người mới ôm dậy như nàng đúng lí ra phải được chiều chuộng nâng niu. Có sao lại bị áp chế, ức hiếp không thương tiếc thế này?!? Nghĩ đến đây, nàng không khỏi cảm thán.

Bờ môi mỏng nhợt nhạt mở hờ, miễn cưỡng đón hết muống cháo này tới muống cháo khác. Gương mặt cũng theo đó càng lúc càng hồng nhuận, tới khi đồ bưng cơ hồ sắp bốc khói.

Viễn Kỳ cứ ngỡ Tử Yên lại bỗng nhiên phát sốt, tay vội sờ trán nàng. Cảm giác mát lạnh ủa đến làm Tử Yên giật mình.

-Huynh làm gì vậy? – Nàng theo phản xạ liền hất tay Viễn Kỳ khiến chàng bất ngờ, cháo trong bát vừa hay đổ hết cả lên người.

Nàng Tử Yên luôn làm trước nghĩ sau đến lúc này mới nhận thấy hậu quả.

-Tôi...tôi không cố ý, xin lỗi...- Lo sợ Viễn Kỳ sẽ bị bỏng, nàng cuống cuống lao đến khiến cơn đau như được giải phóng, truyền khắp cơ thể.

Viễn Kỳ ngồi ở mép giường, đang cúi đầu xem nơi vừa bị cháo đổ trúng, thì bỗng nhiên, Tử Yên chẳng biết từ đâu chợt ngã ỵch xuống người mình, làm chàng mất thăng bằng và ngã ngược ra sau.

Chỉ nghe thấy một tiếng “phịch” rõ to, hiện ra đấy là cảnh tượng cũ không thể cũ hơn.

Tử Yên đã “hạ cánh” an toàn ngay trong lòng Viễn Kỳ.

Luôn luôn là vậy.

-Thế nào rồi? Có bị đau chỗ nào không? Có động đến vết thương không? – Viễn Kỳ lo lắng hỏi Tử Yên. Cơ hồ hai lần bị nàng hại cho “sống dở chết dở” tức thời đều chẳng đáng là gì, duy chỉ có sự an nguy của nàng bao giờ cũng được đặt trên hết.

Tử Yên không phải kẻ đuôi mù, tất cả những điều ấy nàng nhìn thấy rất rõ.

Trong tâm hồn bé nhỏ, bắt giác đẩy lên chút xao động mong manh.

.....

Sau khi cả hai thay y phục, Viễn Kỳ lại tiếp tục giúp Tử Yên ăn cháo. Nàng lúc này tự dưng ngoan ngoãn hẳn, cơ hồ một đứa trẻ bướng bỉnh bỗng trở nên hiểu chuyện, chỉ lẳng lặng làm tốt phận sự của mình.

Bát cháo mới đã nhanh chóng hết sạch.

Viễn Kỳ trông Tử Yên hiền lành như vậy, không kìm được véo má nàng một cái. Giọng bông đùa:

-Tiểu bảo bối! Nàng ăn giỏi như vậy, nàng bảo ta phải thưởng cho nàng thứ gì đây? – Chàng mỉm cười hết sức vui vẻ.

-...

Mặt Tử Yên đơ ra chốc lát rồi lập tức đỏ bừng. Cử chỉ thân mật ấy, lời đùa cợt nhả ấy làm Tử Yên vô cùng bối rối. Nàng đưa tay chùi chùi lên mặt, gạt bỏ hết nỗi thẹn thùng đang lằng bằng bám theo. Tử Yên giận dữ quát:

-Ai cho huynh tự tiện chạm vào tôi !?!

Viễn Kỳ nhếch môi đầy ẩn ý:

-Trên người cô còn chỗ nào mà ta chưa chạm qua. Cô ở đây ngại ngần cái gì?

-Huynh...Huynh...- Đến cả tôm lược lúc này cũng chẳng thể đỏ bằng mặt Tử Yên. Cơ hồ khói đang bốc tận đỉnh đầu. Cả người nàng không ngừng co giật.

Vẫn không hề để ý đến thái độ điên tiết của Tử Yên, Viễn Kỳ ung dung bưng thuốc tới.

-Nào! Uống chén thuốc này trước, rồi cô muốn nổi giận thế nào cũng được.

Chất lỏng màu đen sóng sánh toát lên mùi hăng hắc nồng đậm. Ất hắc thuốc kia phải cực kì đắng.

Tử Yên chỉ nghĩ thôi cũng đã đủ toát mồ hôi hột. Nàng kịch liệt phản đối:

-Tôi không uống!

-Cô không uống làm sao khỏe lên được. – Viễn Kỳ kiên nhẫn bảo.

-Tôi không cần biết! Không muốn uống! Không muốn uống! Tôi không uống chỗ thuốc đó đâu! – Tử Yên quên cả đau. Nàng vừa nói vừa dùng tay che lấy mặt, rồi gấp gáp quay vào tường.

-...

Mãi một hồi chẳng thấy ai đáp lời, Tử Yên lại rụt rè hướng mắt ra ngoài. Nàng bất ngờ nhận thấy...

-Cô không muốn uống? - Trên gương mặt tuấn dật bỗng hiện lên nụ cười tà mị. – Vậy bốn công tử cũng không ngại dùng miệng giúp cô.

-...

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Toàn thân Tử Yên đột ngột đông cứng.

Viễn Kỳ vừa nói gì ấy nhỉ?

Dùng miệng giúp nàng?

Dùng miệng giúp nàng... uống thuốc?

Cái gì?

Dùng miệng?

Phải chăng đó là cảnh hải hùng hay xuất hiện trong những bộ phim?

Không!Thế!Nào!

Tử Yên chợt cười lạnh:

-Huynh đừng hòng dọa tôi. Tôi không tin huynh dám làm vậy.

Nét cười vẫn chẳng hề thuyên giảm. Viễn Kỳ bình thần nhìn Tử Yên, rồi điềm nhiên đưa chén thuốc lên, ngửa cổ uống cạn.

36. Chương 36

-Dừng lại! – Tử Yên bất ngờ lên tiếng.

Dịch dung lỏng màu đen đã kịp thời chạm tới miệng Viễn Kỳ.

- Tôi sợ huynh rồi! Tôi sợ huynh rồi! Huynh... mau đưa chén thuốc đó cho tôi. Tôi uống hết là được chứ gì. Nhìn Tử Yên cố nhịn đắng uống thuốc, Viễn Kỳ điểm môi cười đắc ý. Chàng làm sao có thể không nhớ, kỉ thực tiểu nha đầu nhà chàng là một người miệng hùm gan... thỏ đế.

Tử Yên đón lấy que kẹo mạch nha từ tay Viễn Kỳ.

Nhìn bóng chàng bưng khay gỗ ra ngoài, một cảm giác ấm áp lại vây bọc trái tim nàng.

Trước đây nàng từng nói mình vốn rất sợ đắng.

Thì ra... chàng vẫn còn để tâm.

.....

Viễn Kỳ ra ngoài chưa bao lâu, đã nhanh chóng quay lại. Chàng chẳng nói chẳng rằng, chỉ lẳng lặng bắc một chiếc ghế ngay cạnh giường Tử Yên, rồi điềm nhiên ngồi xuống, mở văn thư ra đọc.

Tử Yên nhìn Viễn Kỳ với ánh mắt khó hiểu, nàng lên tiếng hỏi:

-Huynh ngày thường bận rộn lắm kia mà, sao hôm nay lại rảnh rỗi ngồi đây đọc sách vậy?

Vẫn không hề nhìn Tử Yên, chàng thờ ơ đáp:

-Sợ cô buồn nên ngồi đây chơi với cô.

Câu trả lời nghe có vẻ rất quan tâm Tử Yên, nhưng thái độ thì hoàn toàn ngược lại.

-Không cần, huynh cứ đến thư phòng mà đọc. Ở đây, chỉ tổ làm phiền tôi nghỉ ngơi. – Tử Yên bất chợt cao giọng. Ngay cả bản thân cũng chẳng nhận ra ngữ điệu lẫn tâm tình đều xen chút dỗi hờn.

Thấy Viễn Kỳ chỉ ừ hử qua loa. Tử Yên cũng chẳng muốn phí lời. Nàng uất ức nằm xuống, rồi quay mặt vào trong.

...

Tử Yên nằm im chưa đầy một khắc, đã lồm cồm bò dậy.

-Viễn Kỳ!

-Ừm. – Chàng miễn cưỡng đáp lời.

-Viễn Kỳ!

-Ừm.

Tử Yên đột ngột hét lớn:

-Viễn Kỳ!!!

-Hửm? – Lần này chàng đã rời mắt khỏi xấp văn thư, chăm chú nhìn khuôn mặt đang ửng hồng giận dữ. Trong lòng thấy có chút không phải vì nãy giờ đã vô tình lãng quên nàng. Hai hôm qua Viễn Kỳ luôn túc

trực cạnh bên để tiện cho việc chăm sóc Tử Yên, dù có rất nhiều chuyện đang chờ chàng giải quyết. Nay trông thần sắc nàng đã tốt hơn rất nhiều, nên chàng mới tranh thủ đem mớ công văn ra xem xét. Ai ngờ mình quá chuyên tâm, trong nhất thời không nghe tiếng Tử Yên đang tha thiết kêu gào. Viễn Kỳ mở lời hỏi, ngữ điệu đầy quan tâm:

-Có chuyện gì sao? Lại thấy không khỏe chỗ nào?

Tử Yên giận dỗi quay ngoắt mặt đi, không quên ném lại một câu:

-Tôi muốn ra ngoài tắm nắng.

Thấy Viễn Kỳ lặng im không đáp, một lúc sau lại điềm nhiên đứng dậy, rồi một mạch bỏ đi, Tử Yên chưng hửng tự vấn:

-Gã kỳ lạ này, rốt cuộc là có đồng ý không vậy?

...

Chủ ý này quả thật không tồi, Tử Yên ru rú ở trong phòng đã lâu, hẳn cần phải ra ngoài đổi gió và hít thở khí trời. Ấy chưa kể tắm nắng hẳn sẽ giúp nàng thêm cứng cáp và mau chóng bình phục.

Viễn Kỳ khẽ mỉm cười.

Chàng gọi gia nhân đặt hai chiếc ghế dựa ngoài vườn, rồi nhanh chóng trở về phòng Tử Yên.

Nhận thấy Viễn Kỳ đang từ từ áp sát, nàng lên tiếng cảnh giác:

-Huynh lại muốn làm gì?

-Chúng ta cùng đi tắm nắng. – Chàng nhếch môi cười nhẹ.

Chúng ta...

...cùng đi...

...tắm nắng???

Tử Yên bị dọa một phen mất vía.

“Cha mẹ ơi, tắm nắng là một chuyện hết sức trong sáng, hết sức quang minh. Vậy sao khi qua miệng tên này lại nghe ra thập phần ám muội???”

Liệu có âm mưu gì chăng?”

Dẫu hoang mang nhưng sự căm dỗ của cảnh vật ngoài kia lại quá sức mạnh mẽ. Tử Yên nhanh chóng gạt bỏ mọi lo nghĩ, ngoan ngoãn để Viễn Kỳ bế bồng mình và hướng thẳng ra ngoài.

Cả người Tử Yên lúc này đang dán chặt lên vòm ngực rộng của chàng. Gần gũi đến mức nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được từng nhịp đập phập phồng ngay sau lớp ngoại xiêm mỏng manh. Tử Yên bối rối ngược lên, nhìn thật kỹ gương mặt anh tuấn kia. Từ mắt, mũi, miệng, đôi mày kiêu cương nghị, đến chiếc cằm cao ngạo uy nghiêm, mọi đường nét đều vô cùng hoàn hảo. Những lúc chàng nghiêm túc, cả người luôn toát lên khí chất vừa bộc trực cương nghị, vừa nho nhã cao quý. Những lúc chàng cợt nhả, phẳng phất chung quanh là làn hơi mị hoặc bức người, khiến “hoa cỏ” tứ bề không cách nào cưỡng lại, cam tâm tình nguyện gục đổ vào lòng chàng. Viễn Kỳ lúc này, ôn hòa như dòng thủy lưu men chảy theo những triền đê, không ồn ào, không kiêu cách, nhưng lại khiến lòng người xốn xang lạ lùng. Trước giờ, sao nàng không hề biết, nam nhân trước mắt mình lại xuất chúng tới vậy.

Tâm trạng Tử Yên bỗng trở nên xám xịt. Dung nhan mê người như thế, vóc hài tiêu dao bất phàm như thế, nên mới hết lần này đến lần khác báo hại nàng vô duyên vô cớ bị hành hạ thừa sống thiếu chết. Biết đâu về sau lại xuất hiện thêm một Nhược Cầm thứ hai, thứ ba,... vì ai kia mà không tiếc thủ đoạn rắp tâm ám hại nàng thì phải làm thế nào? Bản tính phong lưu của Viễn Kỳ, sớm muộn gì cũng hại chết Tử Yên. Nam nhân đẹp quá dễ làm gì cơ chứ? Thời đại nàng vốn có câu “chồng đẹp là chồng người” – quả thật không sai.

Mãi nghĩ ngợi, Tử Yên vốn không hề để ý, Viễn Kỳ đã đặt nàng xuống ghế tự lúc nào.

Đôi môi mỏng khê cong, vẽ thành nét cười ba phần tinh ranh, bảy phần đen tối:

-Tiểu bảo bối! Nếu nàng cứ nhìn ta như thế, ta sẽ chẳng thể kìm lòng muốn cùng nàng làm chuyện – không – đứng - đắn.

Tử Yên thoáng rung mình, tức tốc đẩy Viễn Kỳ ra. Dù đã vận hết mười phần công lực, nhưng nàng lúc này đang cực kì yếu ớt, cái đẩy người chợt hóa thành cú chạm nhẹ như nũng nịu dỗi hờn, khiến Viễn Kỳ cảm thấy sao ngọt ngào quá đỗi.

Chàng bắt giác toét miệng cười tươi.

.....

“Quái quỷ thật!”

Viễn Kỳ trước giờ vốn chưa hề nghĩ qua, chỉ một cử chỉ nhỏ nhặt thế thôi, cũng đủ làm chàng thập phần thỏa mãn.

“Tại sao lại có cảm giác mình ấu trĩ thế nhỉ?”

Cứ như thiếu niên mới lớn lần đầu biết yêu.

Viễn Kỳ là ai kia chứ? Chàng đường đường là Đạo Hoa Vương. Hái hoa không chớp mắt, rũ liễu chẳng động tâm. Ấy vậy mà chưa gì đã vội thỏa mãn chỉ bởi một hành động vô tình nơi Tử Yên, còn tỏ ra hoan hỉ không giấu diếm. Nếu để lũ bằng hữu của Viễn Kỳ biết được, ắt hẳn sẽ cười chàng đến rụng cả răng.

Thật mất mặt!”

.....

Tử Yên hít sâu đầy sảng khoái.

Nắng sớm đọng nhẹ trên cánh tay nõn nà, trên gương mặt ửng hồng của nàng, vuốt ve, mơn trớn.

Cảm giác ấm áp len lõi khắp cơ thể, nhẹ nhàng xua tan cái lạnh đang ngạo nghễ chẳng đầy.

Nhưng cứ ngồi yên một chỗ mãi thế này, dù nắng có ấm, trời có trong đến đâu, cũng khiến Tử Yên rất nhanh đã phát chán.

Lơ dãng nhìn sang Viễn Kỳ đang chú mục vào đồng văn thư, chau mày như nghĩ ngợi điều gì, Tử Yên liền tỏ ra hết sức biết điều, không dám lên tiếng quấy rầy chàng. Cuối cùng cô gái nhỏ đành thu mắt về, cắn răng đầy bứt rứt.

Một lúc sau, khi Tử Yên sắp gà gât đến nơi, bỗng trông thấy một vệt trắng muốt đang lướt thẳng qua tầm mắt mình.

Trời thật tỏ lòng người, tốt bụng phái xuống một tiểu yêu tinh đến chơi đùa cùng nàng.

Chú bướm trắng cứ vờn quanh Tử Yên như lưu luyến chẳng muốn rời.

Mi tâm nàng nhú chặt đầy thắc mắc.

“Không phải tiểu yêu tinh nhà người chưa gì đã phải lòng ta rồi chứ?”

Chú bướm nhỏ vẫn đảo tới đảo lui, giữ lượn đôi cánh trắng tựa hồ một vũ công điêu luyện, nửa gọi mời, nửa thúc giục.

Mắt Tử Yên đột ngột sáng lên, mưu đồ hiện rõ mồn một.

“Nếu đã vậy, thì hãy mau đến đây. Bỏ cô nương nhất định sẽ sung hạnh người thật tốt.”

Ý nghĩ vừa thoát ra, lập tức liền thúc đẩy hành động. Tử Yên nhào người ra phía trước, định chop lấy bướm con trong tư thế cực kì hoang dã.

Nhanh như cắt, “tiểu yêu tinh” liền đảo thân tránh né đôi “móng vuốt” đang lao tới, rồi lập tức vỗ cánh, phóng vút lên cao. Để mặc Tử Yên đang quần quai với cơn đau do động thân quá mức, suýt chút nữa thì

ngã đến cảm đầu cảm cổ. Nàng bám vào thành ghế, cố kìm chặt tiếng thở hổn hển. Đột nhiên nhận thấy luồng sát khí đang chiếu thẳng vào mình, nóng tới mức muốn xuyên thủng cả gáy nàng.

37. Chương 37

Tử Yên rụt rè quay lại.

Cảnh tượng trước mắt khiến nàng chỉ muốn òa khóc ngay tức khắc. Tại sao trông Viễn Kỳ lại đáng sợ như vậy. Cảm giác cứ như món đồ yêu quý bị trộm mất, hận một nỗi không thể dùng dây trói thủ phạm lại.

Tử Yên miễn cưỡng cười trừ:

-Trời có vẻ nóng quá nhỉ?!? – Rồi lập tức quay đi.

Nàng uất ức nghĩ thầm.

Chàng ở đây nổi giận cái gì? Thân thể này là của nàng. Nàng bị ngã là chuyện của nàng, bị đau hay không cũng là chuyện của nàng. Việc gì đến chàng mà lại hăm hăm mang gương mặt Lôi Công ra dọa người như thế. Bảo hại nàng nhất thời bạt vía, rụt cổ so vai không chút nghĩa khí, hình tượng cường nữ oanh liệt ngồi ngồi phút chốc cũng tiêu tan.

“Thật đáng giận!

Đáng giận!”

Viễn Kỳ sợ nhất là khi thấy Tử Yên đau đớn. Dù cho đó chỉ là xây xát nhỏ, chàng cũng thấy thập phần khó chịu. Những kẻ khác tổn hại nàng đã đành, nhưng bản thân nàng thì không được thương tổn chính mình. Nếu Tử Yên tự không biết trân quý, dù chàng có chăm chút, nâng niu thế nào, chẳng phải đều vô ích cả sao?

Khấp người đều mang đầy thương tích, vậy mà chỉ mỗi việc an phận ngồi yên cũng chẳng thể làm được.

Nhìn Tử Yên mặt mày nhăn nhó, vàng trán thanh tú đầm đìa mồ hôi, lòng Viễn Kỳ vừa bực, vừa tức.

Nhưng trông đáng vẻ co ro phía trước, thầm nghĩ nàng hình như đã biết lỗi, tâm tình chàng cũng đôi phần dịu lại. Ánh mắt lưu luyến một lúc lâu, rồi tiếp tục trở về với phận sự của mình.

... Ông bà ta có câu “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”. Bảo nàng Tử Yên nghịch ngợm hiếu động này an phận ngồi im, quả thật là chuyện vô vàn khó khăn. Đặc biệt khi có một “phần tử” quấy rối hết sức không biết điều đang hừng khởi làm loạn, thì Tử Yên dù ngàn lần không muốn, cũng đã bắt đầu ngứa tay ngứa chân.

“Quá sức chịu đựng.

Thật quá sức chịu đựng!

Hôm nay bỗng cô nương không thu phục được người, ta nhất định sẽ đổi tên thành Ngô Tử Yên!”

Tử Yên thêm khát nhìn “con mồi” đang hiện ngang lượn lờ trước mặt, “giơ nanh nhe vuốt” trong tư thế chuẩn bị tác chiến.

Một chiêu “cửu âm bạch cốt trảo”, kì thực đã tóm gọn chú bướm trắng vào “thiên la địa võng”, và cũng khiến Tử Yên mất đà, lao dúi dụi về trước với tốc độ không phanh.

Phịch.

...Tử Yên toát hết mồ hôi lạnh, khẽ đánh ực một cái, rồi sợ sệt ngước lên.

Trời ơi! Gương mặt Viễn Kỳ lúc này còn đáng sợ hơn cả ôn thần. Đôi mắt sáng quắc như chim ưng vồ mồi, khóe môi không ngừng co giật, vòng tay đang ôm chầm Tử Yên cũng vô tình xiết lại. Bộ dạng muốn đánh nhau kia cơ hồ có thể dọa chết người!

Tử Yên bật cười giả lả:

-Phản xạ thật nhanh! Quả là đáng nể!

Viễn Kỳ không đáp, gương mặt vẫn lạnh lẽo như băng. Khẽ đỡ Tử Yên ngay ngắn ngồi vào ghế, chàng lại lặng lẽ bỏ đi.

“Lâm Tử Yên!

Được lắm!

Dám thử thách tính kiên nhẫn của ta. Lần này ta nhất định sẽ cho cô biết thế nào là - khóc - không - ra - nước - mắt.”

...

Tử Yên vừa chồm người ra trước, lập tức liền bị ngăn lại.

Nàng đưa tay quờ quạng, diên tiết cầu xé miếng vải da bản lớn đang chắn trước ngực mình, rồi ném một ánh nhìn phẫn hận thiêu đốt mọi chướng ngại, hung hăng lao tới chỗ Viễn Kỳ. Tử Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Viễn Kỳ! Huynh coi tôi là gì vậy hả?!? Cởi thứ đáng chết này ra khỏi người tôi mau!

Viễn Kỳ vẫn ung dung đọc sách, không màng thế sự.

Kỳ thực chàng cũng đâu làm gì quá đáng, cùng lắm chỉ dùng một miếng vải da quấn vào thành ghế, buộc Tử Yên phải ngồi cố định. Lúc bình thường thì không việc gì, nhưng khi nàng nghiêng trái ngã phải, chồm tới ngã lui, ngay tức khắc sẽ bị giữ lại, căn bản giống như chiếc xe đẩy em bé ở thế kỉ hai mươi mốt.

Nhưng bộ dạng nực cười như vậy, nếu để mọi người trong phủ nhìn thấy, bảo Tử Yên đem mặt mũi giấu chỗ nào bây giờ.

Nhìn Viễn Kỳ vất chân chữ ngũ, phong thái vẫn điềm nhiên như không, Tử Yên chỉ hận mình không thể lập tức lao đến, cắn phập vào gương mặt để ghét kia một phát.

“Đúng là hiếp người quá đáng!”

.....

Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Tử Yên cũng chẳng buồn động đậy. Mặt vẫn dán chặt vào vách tường, tướng nằm thật vô cùng cứng nhắc.

-Chẳng biết hôm nay là ngày gì, ngoài đường sao lại bán nhiều đồ như vậy?

Giọng nói vốn dĩ rất ôn hòa trầm ấm, nhưng sao Tử Yên lại thấy thập phần khó nghe. Nhớ lại mình lúc sáng bị người khác đem ra đùa bỡn, đám gia nhân trong nhà cứ lượn tới lượn lui ngấm nhìn nàng như thể sinh vật lạ, Tử Yên tức đến mức mắt mờ, tay run.

-Bánh này thật là thơm! Cả que kẹo này nữa, màu sắc thật hấp dẫn!

Mùi bánh thơm sực nức bay khắp phòng, kích thích khứu giác của người đang giả chết.

Viễn Kỳ vẫn không hề có ý định buông tha Tử Yên:

-Đây là thứ gì vậy? Quả là lạ mắt.

Tiếng trống lắc trầm đục không ngừng vang lên, ngang ngược quấy nhiễu cả căn phòng yên ắng.

Thật là... “cây muốn lặng mà gió chẳng dừng”.

Tử Yên rốt cuộc không nhịn thêm được nữa, đành giận dữ quay ra. Nàng lập tức liền bắt gặp... đôi mắt sáng đáng ghét đang hàm ẩn ý cười. Tử Yên hần học lên tiếng:

-Huynh nghĩ tôi là con nít ba tuổi chắc. Mua những thứ đó đến dụ tôi.

Viễn Kỳ khẽ nhún vai, nhếch môi bỡn cợt:

-Hình như ta chưa hề nói là mua đến cho cô. Mà thôi...nếu như cô thích, bốn công tử cũng không ngại tặng cô.

Biết bản thân là kẻ “tội đồ”, biết Tử Yên vẫn còn đang giận mình, Viễn Kỳ đành xuống nước làm lành, còn chu đáo “cống nộp” cho nàng đủ các loại bánh mứt, kẹo ngọt. Tử Yên suốt nửa cũng đã bị lung lay. Nhưng hãy xem thái độ của chàng kia. Ăn nói vẫn vô cùng hống hách, ba phần cợt nhả, bảy phần công kích, thử hỏi Tử Yên sao có thể nhân nhượng. Nàng hếch hàm đáp trả.

-Hừ, đây không thềm!

-Lúc này nhất thời hứng lên nên mới mua, bây giờ nghĩ lại cũng chẳng để làm gì. Tốt nhất là... - Chàng thở dài, ra chiều tiếc nuối – ... nên vứt đi vậy.

-Khoan!

Thấy Viễn Kỳ xách theo hộp lớn, hộp nhỏ toan bước ra ngoài, Tử Yên liền lên tiếng can ngăn:

-Dù huynh có dư giả đến mức nào, thì cũng đừng phí phạm vậy chứ!

Giờ Tử Yên mới biết, Viễn Kỳ đích thực là “phá gia chi tử”. “Nhất thời hứng lên mới mua, bây giờ cũng không biết làm gì, đành vứt đi vậy.” Loại lí lẽ này Tử Yên nghe chẳng lọt tai chút nào.

Viễn Kỳ vờ tỏ vẻ khó xử:

-Vậy cô bảo ta phải làm sao?

-Huynh...cứ để đấy.

Ngoài đường còn biết bao nhiêu người chẳng có cơm ăn, bánh trái kia sao có thể phí phạm. Tử Yên khoanh tay xoay phất người đi, như thể mình vừa bị ép buộc làm một chuyện – hết - sức - mất - mặt.

-Bốn cô nương giúp huynh xử lí.

...

Tử Yên ngồi một mình trong phòng, vừa ăn bánh, vừa nhai kẹo, điệu bộ trông vô cùng mãn nguyện.

Thật đúng là mỹ vị dân gian.

Hai tay cô gái nhỏ cứ không ngừng đùa nghịch chú rối vải xinh xắn với đủ mọi động tác ngộ nghĩnh. Chơi chán chê lại quay sang ướm thử chiếc mặt nạ thủ công tinh xảo, giả thần giả quỷ, rồi tự phá lên cười.

Không ngờ đồ chơi cho tiểu hài tử nơi đây lại đa dạng như vậy.

Tử Yên phe phẩy cái trống gỗ, miệng đã ngoác rộng đến tận mang tai.

...

Viễn Kỳ tựa lưng vào thành cửa, tao nhã phe phẩy chiếc quạt trắng.

Tiếng cười trong vắt của ai kia cứ buống bình khuấy động tâm tư chàng.

Chẳng vội rời đi.

Chỉ lẳng lặng đứng đấy.

Khóe môi mỏng gợi mở một nụ cười...

Khiến hoàng hôn cũng vẫn màu ảm áp.

38. Chương 38

Sớm mai buồn khắc khoải. Những âm hưởng lạc nhịp đan xen, rơi rớt vào bầu không gian gợn đầy khoảng vắng.

Đồng giăng mắc giữa những rặng liễu xa, mập mờ khuấy đảo mảnh tơ trời nhấp nhোáng vài vệt lạnh.

Viễn Kỳ vô tình bắt gặp Tử Yên qua cửa sổ thư phòng. Tâm tình trống rỗng lập tức được choáng đầy, nhẹ nhàng như làn khói mỏng mỏng trốn mọi ngõ ngách. Đạo này chàng thường xuyên như thế, cứ hễ không thấy Tử Yên đâu, trong lòng lại dấy lên những dự cảm vô có.

Tâm trí Viễn Kỳ hoàn toàn bị khuấy đảo. Ngay cả có nằm mơ chàng cũng chẳng thể ngờ, bản thân lại có thể nghĩ về một người nhiều đến như thế. Tựa hồ thấp thoáng trong những bức màn khí, nơi nơi đều như dính đầy bóng hình ấy. Văng vẳng tiếng vọng thăm lặng trong trí óc, vẫn chỉ là cái tên quen thuộc cứ chực chờ xuất hiện mỗi khi chàng lơ là.

Sau chuyện không hay vừa rồi, Viễn Kỳ lúc nào cũng đau đầu một mong muốn, là luôn được nhìn thấy Tử Yên trong tâm mắt. An toàn, bình yên và vui vẻ. Không bị bất cứ điều gì tổn hại đến. Không bị bất cứ điều gì làm phiền muộn.

Viễn Kỳ chẳng tài nào hiểu nổi? Kỳ thực chàng không phải là kẻ vô công rồi nghề. Chàng cũng có những bận tâm riêng, những lo toan riêng. Việc của mình vẫn còn ngổn ngang, vậy mà tâm trí chỉ toàn lo chuyện người khác. Chàng càng cố gạt bỏ, những suy nghĩ ấy càng bầu vuuu mạnh mẽ hơn.

Dai dẳng...

Và phiền toái.

Viễn Kỳ bực dọc nhủ thầm.

.....

Tử Yên đang cật lực “vật lộn” với đồng quần áo trong chậu. Vết thương ở tay đã bắt đầu lên da non, thỉnh thoảng lại rộ lên cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Nhưng điều đó không hề làm thuyên giảm tốc độ chà giặt của nàng. Tử Yên phải cố hoàn thành việc nhà thật sớm, để còn đi chợ mua sắm một số thứ.

Chuyện là thế này. Tình cờ hôm đó Tử Yên nghe đám a hoàn trong nhà kháo nhau rằng, sắp đến ngày sinh thần của Viễn Kỳ, nhưng mọi năm đều chẳng có tổ chức gì đặc biệt. Vì cứ gần đến ngày ấy, chàng như trở thành con người khác, lầm lì, ít nói và cáu bẳn. Nên năm nay Tử Yên muốn tạo một bất ngờ dành cho Viễn Kỳ, cốt là để thể hiện sự cảm kích vì được chàng nhiều lần giúp đỡ.

Và...

Tử Yên nhớ rất rõ ánh mắt chàng lúc cầm trên tay lá thư từ biệt do Nhược Cầm để lại.

U uất, tiếc nuối, hoài vọng.

Dù Viễn Kỳ không nói ra, nhưng trong khoảnh khắc Tử Yên dường như đã đọc vị được hết cả.

Là tri kỉ với nhau vốn không phải ngày một ngày hai, bỗng phút chốc tình bằng hữu hôm nào chợt vụt tan như gió thoảng, mấy ai chẳng thấy luyến lưu, nuối tiếc.

Chính bởi thế mà thôi thúc muốn làm gì đó cho chàng càng trở nên kiên cố.

Kế hoạch chu toàn đã lập sẵn trong đầu. Nhưng có thực hiện thành công hay không lại là một chuyện khác.

Thời gian đang gần kề, Tử Yên cần phải gấp rút chuẩn bị mới được.

.....

Viễn Kỳ vừa định ra ngoài thì trông thấy Tử Yên cũng đã bước tới cửa.

-Cô tính đi đâu đấy? – Chàng lên tiếng hỏi, giọng đầy vẻ quăn thúc.

Tử Yên ương bướng đáp lời:

-Đi chợ chứ đi đâu. Chả lẽ ngay cả việc đó mà cũng phải báo cáo với huynh sao?

-Được, vậy chúng ta cùng đi.

-Chúng ta...chúng ta là thế nào? – Tử Yên đột nhiên giãy nảy. – Chẳng phải huynh có việc định ra ngoài sao? Huynh cứ lo chuyện của huynh. Tôi đi một mình cũng được.

-Không là không! – Viễn Kỳ nghiêm khắc bảo.- Hễ mỗi lần cô ra ngoài là y như rằng có chuyện.

-Trời ạ! Nhị thiếu gia của tôi, tôi đây không cần có người kè kè hộ tống như trẻ nít lên ba. Huynh có quản tôi mãi được không? Có đi theo cạnh tôi hoài được không? Tin tôi đi! Tôi cam đoan lần này sẽ an toàn trở về, tuyệt đối không mất một sợi tóc.

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên với vẻ hoài nghi:

-Nếu như hôm nay không có việc, chắc chắn ta sẽ đi với cô. Nhớ... đi sớm về sớm.

Nhìn Tử Yên thở phào nhẹ nhõm, rồi hí hửng bước ra khỏi cửa, Viễn Kỳ không khỏi ngỡ vực.

Nha đầu này, lại mưu tính chuyện gì nữa đây?

.....

Phiên chợ trưa tấp nập. Những quầy hàng mùa đông ử mình trong cơn rét ngọt đầu mùa.

Kẻ bán người mua vẫn í ới gọi nhau.

Tử Yên mang giỏ tre lượn dọc con chợ. Vật liệu ột bữa tiệc nhỏ cứ theo đó đầy lên và choán hết chiếc giỏ. Nàng lơ đãng bước đi trên đường. Do mãi bận kiểm tra mọi thứ vừa mua xong, nên Tử Yên chẳng hề để ý...

Một cỗ xe ngựa đang từ xa phóng thẳng tới chỗ nàng với tốc độ chóng mặt.

Ngay khi Tử Yên vừa ngược mắt, tiếng hí lồng lộn cũng nhất loạt vang lên.

Lão ngựa ô giầy giữa một hồi mới chịu dừng hẳn. Đôi mắt đầy oán hận vì thành lĩnh bị ghìm cương đột ngột. Ngay cả tên phu xe cũng phẫn nộ nhìn nàng. Điều bộ cơ hồ muốn nuốt sống Tử Yên. Hắn âm ỉ quát tháo:

-Tiện dân kia, muốn chết hả?!

Tử Yên vẫn còn ngơ ngác như chưa thể tiêu hóa nỗi ý nghĩ, mình suýt nữa bị vó ngựa dẫm nát.

Gã phu xe phải vô cùng vất vả mới có thể trấn áp được kỵ mã đang giận dữ. Thấy Tử Yên hắn còn trong tình trạng “mặt trời mây đá”, hắn điên tiết thét lên:

-Còn đứng đấy nhìn nhìn cái gì? Nếu muốn chết, ta có thể một đao toại nguyện cho ngươi.

-Ngãi Đồng! – Âm thanh bỗng phát ra từ cỗ xe ngựa. – Không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!

Dù vừa trải qua một cơn dư chấn không mấy dễ chịu, nhưng ngữ điệu vẫn hết sức bình thản, trầm lạnh, tựa những giọt sương trong, bốc hơi thành làn khói vấn vương giữa tầng lam.

-Dạ, thưa chủ nhân.

Ném lại ánh nhìn tràn đầy bức tức. Gã phu xe hùng hổ vung roi, rồi nhanh chóng mất dạng trong đám bụi mịt mù.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt.

Những người tò mò dừng lại xem cũng nhanh chóng tản đi.

Duy chỉ có Tử Yên vẫn lặng im đứng đấy.

Toàn thân đông cứng.

...

Khoảnh khắc giọng nói ấy vang lên.

Trái tim nàng dường như nghẹn lại.

Từng nhịp đập lạc lõng cứ dồn dập vọng vào lồng ngực.

Thanh âm quen thuộc.

Đã rất lâu nàng không còn được nghe.

Tuyệt nhiên không lẫn vào đâu được!!!

39. Chương 39

Từng nhịp chân rơi nhanh trên hành lang trơn mịn.

Viễn Kỳ vội vã bước vào phòng.

Trông thấy Tử Yên vẫn bình an vô sự, chàng cố nén tiếng thở phào.

Ánh mắt Tử Yên mơ hồ dán chặt ngoài cửa sổ. Tâm hồn lững lơ quỵên đổ vào khoảng lặng tờ trước mặt, đến ngay cả tiếng mở cửa chất chứa như đập vào tai cũng chẳng buồn màng tới.

Viễn Kỳ bước đến bên Tử Yên, dáng vẻ không giấu được sự khẩn trương:

-Nào! Đứng lên ta xem xem có bị thương chỗ nào không?

Tử Yên bắt giắc nhìn sang.

-Bị thương? – Nàng ngơ ngác lặp lại. – Tôi khi không sao lại bị thương?

-Chẳng phải sáng nay suýt nữa thì bị xe ngựa đâm trúng rồi sao?

Tử Yên tròn mắt ngạc nhiên:

-Sao huynh biết?

.....

Có trời mới biết khi hay tin này từ một người bằng hữu, Viễn Kỳ đã thất kinh bạt vía đến mức nào? Chẳng còn kiên nhẫn nghe nốt câu “nhưng rất may, nương tử của huynh không sao”, chàng liền tức tốc hồi phủ. Đầu óc quay cuồng với hàng ngàn lời tự vấn, tự trách, cùng những mường tượng cực kì đáng sợ.

-Me! – Viễn Kỳ thốt lên khi vừa bước chân vào cổng. – Tử Yên thế nào rồi?

Dương Phu nhân chưng hửng đáp lời:

-Thế nào là thế nào? Vẽ mặt con như vậy là sao?

-Tử Yên có làm sao không? Nàng ấy đâu rồi mẹ? – Viễn Kỳ dồn dập truy hỏi.

-Con cuống cái gì? - Giọng điệu Dương phu nhân choáng đầy sự khó hiểu. – Nó đang ở trong phòng, khỏe mạnh bình thường, nào có việc gì đâu.

Viễn Kỳ thoáng khựng lại, tâm tình đã phần nào lắng xuống.

Có lẽ mọi chuyện không xấu như chàng nghĩ.

.....

Tảng lờ câu hỏi của Tử Yên, Viễn Kỳ nói với vẻ trách móc:

-Cô thật là...Ta nói có sai không? Hễ ra đường là y như rằng có chuyện.

-Ngoài ý muốn mà. – Tử Yên tiu nghỉu lầm bầm. – Tôi không sao, cũng chẳng bị trầy xước gì hết.

Thấy Tử Yên có đôi chút kì lạ, Viễn Kỳ thoáng dịu giọng:

-Sắc mặt cô trông khó coi quá. Có thật là không bị gì không?

-Tôi đã bảo không sao rồi mà. Huynh phiền quá! – Tử Yên đột nhiên gắt gỏng.

Lời nàng nói như tát nước vào mặt, khiến Viễn Kỳ cũng nổi cơn tự ái, chàng lớn tiếng:

-Này! Ta quan tâm nên mới hỏi, thái độ của cô như vậy là sao?

Tử Yên ngang ngược đáp:

-Tôi có thể nào cũng là chuyện của tôi. Ai mượn huynh quan tâm, ai cần huynh hỏi tới.

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên, ánh mắt hơi sững sờ như chuồn chuồn đập nước, rồi lập tức tĩnh lặng tựa đêm bạc chốn rừng già.

Đúng vậy.

Một Lâm Tử Yên chàng vốn dĩ đã không còn lạ lẫm.

Một Lâm Tử Yên có đôi lúc hiền lành, ấm áp như những vệt nắng mai xuyên thấu vào lòng chàng.

Tự do.

Ngang nhiên, chẳng hề xin phép.

Nhưng có khi lại lạnh lùng, tàn nhẫn tựa một quả cầu gai, sẵn sàng làm chàng bị thương mà không cần động thủ.

Nghĩ ngợi nhiều như vậy...

Lo lắng nhiều như thế...

Để cuối cùng đổi lại những lời này.

Thôi...

Thôi vậy.

Nhìn Viễn Kỳ lặng lẽ bước ra ngoài. Bờ vai rộng như vác cả màn đêm. Lòng Tử Yên bất giác chùng xuống.

...

Tiếng sáo giữa đêm đông ngân lên nghe khắc khoải.

Nhạc lục phiêu nhẹ, đổ hồ trên những đốm sáng rồi tung hứng phi vút lên cao.

Ảo não.

Tử Yên khẽ đạp chân trên片片 lá khô. Âm thanh đứt gãy điểm vào khúc du tấu một vết cắt vô hình.

Tiếng sáo ngưng bật.

Tử Yên rụt rè bước đến chỗ Viễn Kỳ, do dự mãi một lúc mới ngồi xuống cạnh chàng. Nàng ngập ngừng lên tiếng:

-Lúc này... là tôi không phải. Tôi... không nên lớn tiếng với huynh.

Viễn Kỳ không hề có ý đáp lời, chỉ nhần nại lắng nghe.

-Tôi biết huynh lo lắng cho tôi. Nhưng...Thật tình tôi...Tôi không cố ý nói ra những lời đó...Tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại như vậy. Coi như là tôi sai. Huynh đừng để bụng. Có được không?

Những nốt trầm vẫn điềm nhiên giao thoa giữa hai chiếc bóng cắt hình trên đá tảng, nhưng bức bình phong chắn ngang dường như đã biến mất. Bầu không gian bùng mở, phần phật thổi bay khoảng u tịch trĩu lòng.

Nỗi ngượng ngùng ban đầu dần dần được xóa bỏ. Đối diện với sự yên lặng kiên nhẫn nơi Viễn Kỳ, Tử Yên hiện bỗng cảm thấy rất an toàn. Tâm tình như một người đi mưa thành linh tìm được chỗ dừng chân, chỉ muốn nép mình trốn tránh, chối bỏ những giọt muộn phiền đang nhớp nháp phủ khắp cơ thể.

-Huynh biết không...Ai cũng có một quá khứ... – Lời Tử Yên nhẹ nhàng xen hòa cùng từng đợt gió thoảng.

-...quá khứ ấy có thể là những hồi ức vô cùng đẹp đẽ, mà chỉ cần nghĩ đến cũng đủ khiến ta cảm thấy đau lòng. Bởi ta hiện giờ chỉ có thể nhớ, chỉ có thể hồi tưởng, mà chẳng cách nào níu giữ được...

-Quá khứ của cô...- Viễn Kỳ vô cảm hỏi. – ... có hẳn?

Phớt lờ vẻ mặt thẳng thốt của Tử Yên, Viễn Kỳ lãnh đạm gợi nhắc:

-Vĩnh Huy?

Tử Yên sững sốt nhìn Viễn Kỳ, cố gắng thốt ra vài từ sứt mẻ giập vỡ:

-Làm sao... huynh... ?

Ánh mắt chàng vầng vắt lớp sương mờ:

-Cô trong mơ vẫn thường nhắc đến cái tên này. Thế nào? Tình lang của cô?

Hai chữ “ tình lang” khiến Tử Yên bất giác đỏ mặt. Nàng chưa từng nghĩ sẽ gọi Vĩnh Huy như thế. Cảm giác có gì đó lạ lẫm.

Viễn Kỳ đột nhiên co cụm tay lại.

-Anh ấy... à...huynh ấy...là một người đặc biệt...Thật sự...rất đặc biệt.

Nắm tay chàng bất thành siết chặt.

Những góc sâu lắng nhất trong tâm hồn Tử Yên lần lượt được lật mở.

- Tôi không biết như thế nào, nhưng...nhưng khi huynh ấy cười, tôi cảm thấy như mặt trời đang rọi thẳng vào lòng... Khi huynh ấy bên cạnh, tôi cảm thấy... ngay cả gió dường như cũng ngừng thổi.

Các đốt xương tay của Viễn Kỳ bắt đầu trắng bệch.

Chung quanh Tử Yên ngập tràn sắc hồng rạng rỡ.

- Đôi khi tôi chẳng cần lên tiếng, huynh ấy cũng sẽ hiểu tôi đang nghĩ gì. Huynh ấy luôn chiều theo những ý muốn con trẻ của tôi. Huynh ấy...

-Đủ rồi! –Viễn Kỳ đột ngột cắt ngang. Ngữ điệu điềm nhiên, không nghe ra xúc cảm nào rõ rệt. Nhưng bất giác khiến lòng người cảm thấy tê dại.

Ngắm đôi mắt đen láy đang trợn to chừng hứng, chàng nhếch môi, cười tựa không cười. Cơ hồ như một khối băng vững chãi, vừa lạnh lẽo âm u, vừa thâm trầm gai góc.

-Thật không phải vì làm cô mất hứng. Nhưng ta không thể không nhắc cho cô nhớ. Cô bây giờ đã là người Dương gia, là nhi nữ đã có chồng. Cô nghĩ mình lúc này có tư cách để tư tưởng đến một nam nhân khác sao!?!

-...

Lời Viễn Kỳ như cảnh tỉnh Tử Yên, khiến đôi đồng tử của nàng chợt nở to hết cỡ.

Đúng vậy.

Nàng bây giờ vốn không có tư cách để nghĩ về Vĩnh Huy.

Nàng bây giờ, đã không còn như trước.

Nàng bây giờ là nhi nữ đã có chồng.

Nàng bây giờ...

Cổ lấp liếm những hoang mang vừa đào thông, Tử Yên đứng phắt dậy, ương bướng cãi lại:

-Dâu Dương gia vốn chỉ là hư danh, hôn sự của chúng ta ngay từ đầu cũng chỉ là giao kèo. Huynh lấy quyền gì can thiệp vào suy nghĩ của tôi?

-...

Viễn Kỳ thoáng lạng người.

Hư danh?

Giao kèo?

Thì ra...

Mối quan hệ với chàng trong mắt nàng, chỉ vô nghĩa và hời hợt như thế.

Thì ra...

Từ trước đến nay, đều do chàng tự suy nghĩ quá nhiều.

Vậy mà chàng đã...

Hy vọng...

Viễn Kỳ khẽ nhắm mắt.

Tiếng lá hanh khô vẫn đều đặn đong đưa trên những tàng cây.

Cảm giác hệt hăng này...

Cảm giác ngọt ngào này...

Hình như... đang len lỏi gặm mòn trái tim chàng.

Tử Yên chớp chớp mắt, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Viễn Kỳ.

Nàng bỗng nhiên bị dọa cho giật mình, bắt giắc lùi lại.

Nhìn nụ cười hiện ngời trên khóe môi lãnh đạm ấy, Tử Yên thấy cả người chột run lên thật khẽ. Cơn lạnh đột ngột ập tới từ sâu thẳm bên trong. Chẳng rõ nguyên nhân.

Đường như là mĩa mai.

Là giễu cợt.

Mà cũng là...

Xót xa.

Viễn Kỳ điềm đạm lên tiếng:

-Vậy... cô lấy quyền gì bắt ta... phải nghĩ về cô...nhiều như vậy!?!
-...

Tử Yên phớt lờ người như vừa nghe phải một điều gì hết sức mơ hồ. Điều bộ ấy, câu hỏi này, tựa hồ hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau.

Huỳnh nói vậy rốt cuộc có ý gì?

Chẳng cần biết ý tứ trong câu hỏi của chàng, bởi không muốn để mình bị thua thiệt, Tử Yên liền tìm lời đáp trả:

-Huỳnh ăn nói vô lí vừa thôi. Tôi bắt huỳnh nghĩ về tôi khi nào?

Viễn Kỳ bất thành khom người, vòng tay khóa lấy Tử Yên, ép nàng vào thân đại thụ bên cạnh. Gần đến nỗi nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được bá khí đang tỏa ra từ chàng. Tử Yên ấp úng nhắc nhở:

-Huỳnh...huỳnh định làm gì? Huỳnh muốn làm gì đấy?

Viễn Kỳ lạnh lùng gằn giọng:

-Cô bây giờ là nương tử của ta, ngoài ta ra, cô không được phép nghĩ về ai khác. Một - chút - cũng - không!!!

Dứt lời, Viễn Kỳ liền gấp gáp rời đi, để Tử Yên vẫn chững hững đứng đấy, hòa cùng tiếng gió đêm cứ thì thầm mông lung.

40. Chương 40

Tử Yên mân mê mấy thanh gỗ trên tay, chung quanh cô la liệt nào vải, nào giấy, và vài chiếc đèn lồng đang nằm ngổn ngang. Thành tích vàng son hai năm liền đại diện cho lớp đi thi “Hội đèn Trung thu” của Tử Yên không chỉ là hư danh. Vì vậy nàng mới nảy ra ý tưởng này để phụ họa thêm cho kế hoạch của mình.

Cảm nhận được làn sương mờ đang vây bọc tứ bề.

Tử Yên lơ đãng thả hồn mình bay xa.

Khéo léo ẩn nấp trong những tầng kí ức tựa như vừa hôm qua, bóng dáng Vĩnh Huy vẫn hết sức rõ ràng. Nhưng một bức thành trì đã đường hoàng mọc lên, kiên định nhốt kín bao nhung nhớ, bao hảo vọng được trở về bên Huy, được quay về với chuỗi ngày hồn nhiên ấy.

Vui vẻ.

Vô tư.

Không bao giờ lo nghĩ.

Nàng...

Từ lâu đã không còn là Tử Yên của Huy nữa rồi...

Kể từ ngày đặt chân vào Dương phủ...

Nàng vốn dĩ không còn tư cách nghĩ về Huy.

Lời Viễn Kỳ tối đó đã thẳng thừng đâm nát bao ảo tưởng trong nàng. Tựa hồ như hồi chuông cảnh tỉnh vang lên đau xé lòng.

Khoảnh khắc vô tình nghe được giọng nói ấy, Tử Yên đã ngây ngô tưởng rằng, phải chăng Huy đã đến, tìm nàng, và đưa nàng trở về. Suy nghĩ nhất thời đó khiến Tử Yên cảm thấy mình thật quá sức ngu ngốc. Tất cả đều do nàng tự huỷ hoại bản thân. Tử Yên hiện giờ đang sống trong một không gian hoàn toàn biệt lập với thế giới của chàng, cách xa chàng hàng trăm năm lịch sử, không biết phải làm gì và đến khi nào mới có thể trở về.

Nàng không thể ích kỉ trông mong Vĩnh Huy vẫn luôn chờ đợi mình.

Vẫn luôn nhớ đến mình.

Nàng không thể ích kỉ như thế!

.....

Ngày chập chững đến, rồi ồ ồ rời đi trên những rặng liễu xa. Vòng tuần hoàn vô thường vẫn âm thầm diễn ra trong câm lặng.

Tử Yên rút cuộc đã nghĩ thông, cũng là tự mình học cách buông tay.

Trước đây nàng vốn dĩ không hiểu, khi đã yêu một người, sao có thể dễ dàng từ bỏ. Vậy hóa ra, tình yêu đó hơi hột và giản đơn thế thôi ư? Hay phải chăng người buông tay chính là kẻ nhút nhát vì không dám đấu tranh, một kẻ thất bại trong cuộc tình của chính mình.

Nhưng bây giờ nàng đã hiểu.

Buông tay để giải thoát cho nhau khỏi những giày vò không đáng có.

Để tặng cho cả hai một cơ hội mà bước tiếp.

Để hình bóng mình vẫn thật đẹp trong tâm trí đối phương.

Nếu như mọi ý niệm đều chỉ dẫn tới một đích đến, vậy sao nàng không dứt khoát ngay lúc này. Tình yêu vẫn rất đẹp, dù cho hai người không thể cùng nhau đi chung một con đường. “Yêu và biết trước điểm dừng có khi lại hay, vì như thế con người sẽ sống trọn vẹn hơn cho thực tại.”

“Ở nơi xa, em thật lòng mong anh có thể quên em.

Và...nhất định, anh sẽ tìm được một cô gái tốt cùng anh, đi tiếp phần đường đời còn lại.

Cầu chúc cho anh luôn hạnh phúc.”

Tử Yên ngược mắt nhìn hoàng hôn màu tím biếc. Khuất sau những dãy núi bạc ánh sắc đông, cánh chim mới ỉu rũ quện vàng mây.

Thưa vãn từng âm thanh khô gãy giữa không gian tịch mịch, vài chiếc lá đang lão đảo lìa cành.

Chông chênh.

Lạc lõng.

“Tạm biệt.

Tạm biệt...anh.

Vĩnh Huy.”

.....

Một ngăn kéo gọn gàng vừa khép lại, thì một ngăn kéo khác lại bất thành mở ra, cũng ngổn ngang và bừa bộn không kém.

Hình ảnh Viễn Kỳ đêm hôm ấy đột nhiên kéo đến cuốn lấy tâm trí nàng.

Mập mờ.

Khó hiểu.

Đây là lần đầu nàng thấy chàng như vậy.

Ánh mắt sâu hút âm u, nụ cười lạnh lẽo như cường hãn xoáy sâu vào lòng Tử Yên.

Thật ra nàng đã làm gì sai cơ chứ?

Sau một hồi chảnh mắng, Tử Yên lại tiếp tục quay về với công việc thuê thửa, uốn, dán. Nàng rầu rầu tự hỏi, sao mọi chuyện lại cùng lúc ập đến, khiến bản thân nàng nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Vài tán liễu trên cao cũng ngao ngán thở dài.

.....

Kể từ buổi tối cãi nhau hôm đó, Tử Yên không hề nhìn thấy Viễn Kỳ. Cứ y như chàng đã bốc hơi khỏi cuộc sống của nàng, không để lại vết tích.

“Viễn Kỳ có việc bận, phải ra ngoài ít ngày. Nó không nói lại với con sao?”

Tử Yên nhớ tới câu trả lời của Dương phu nhân, tâm tình vừa hờn dỗi, vừa chơi vơi tựa lòng hồ cạn nước.

“Đi như vậy mà cũng chẳng thèm nói với tôi một tiếng. Rốt cuộc huynh đang giận gì chứ?

Được!

Đã vậy bốn cô nương mặc kệ huynh. Không quan tâm tới huynh nữa!”

.....

Trời mỗi lúc một lạnh.

Mùi gỗ thơm trong phòng vẫn không ngừng lan tỏa. Màu nâu sẫm cô quạnh bám cứ khắp mọi nơi, nhan nhản gieo nên hương nồng đậm mang mùi vị trống vắng.

Phóng tầm mắt ra ngoài song cửa, những tàng cây trơ khấc, đang oằn mình trong dáng vẻ khảng khiu. Lá đã theo gió đi cùng mùa thu. Có hay chăng chỉ chừa lại những đốm vàng héo úa, rụng rơi giữa khoảng sân ảm đạm.

Tiếng cửa mở kéo kẹt vang lên.

Tử Yên vội quay mặt ra ngoài, hồ hởi lên tiếng:

-Huynh về rồi đấy à?

-...

Chỉ có khoảng không hờ hững đáp lời. Cơn gió thốc làm cánh cửa mở toan. Thanh âm kéo kẹt vẫn trở lại tồn đọng.

Nụ cười chợt đông cứng trên môi.

Tử Yên thoáng ngẩn ngơ.

Đôi mắt ráo hoảnh, vẻ mặt vô thần, không cảm xúc.

Trong lòng nàng tựa hồ đang hiện hữu một khoảng trống mờ nhạt.

Từ tâm trạng hờn dỗi ban đầu, bỗng chuyển thành một xúc cảm lạ lẫm.

Hình như là...

Chờ mong.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Một tháng...

Lâu thế rồi cơ à?

.....

Lại tiếng sáo quen thuộc.

Du âm mị hoặc gánh theo cả nỗi buồn não nề mà dai dẳng.

Viễn Kỳ đứng trên vách đá, nhìn dải mây ngàn dạo bước bóng cô liêu. Khung cảnh điệp trùng bao trùm trong tầm mắt.

Tuy đã rời xa nơi đau lòng ấy, nhưng sao tâm tình vẫn chẳng hề dễ chịu.

Vết thương vô định cứ âm ỉ đeo bám, thỉnh thoảng lại rộ lên cảm giác nhức nhối.

Làm cách nào mới có thể chữa lành?

Vết thương sâu không thấy máu này...

Làm cách nào mới có thể chữa lành?

.....

Đêm.

Gai góc và sắc lạnh.

Tiếng gió khe khẽ vờ những giấc mộng chấp chờn trong không gian đơn lẻ.

Tử Yên đột nhiên choàng tỉnh.

Nàng dáo dạt nhìn quanh, rồi mau mau bước xuống, thấp nền lên.

Căn phòng ngập chìm trong luồng sáng mờ ảo, kiêu dũng xua tan bóng tối đang vây bủa nơi nơi.

Tử Yên ngồi bó gối trên giường.

Gặm nhấm cảm giác tỉnh giấc giữa đêm khuya.

Đối diện với cái lạnh đang bèn lên lượn lờ.

Nàng không kìm lòng đưa mắt nhìn sang.

Chỗ góc nằm đã từng như vốn dĩ...

Bỗng thiếu đi làn hơi ấm quen thuộc.

...Lại một đêm thật dài...

.....

Trời nhập nhoạng tối.

Áng chiều thưa vãn, chìm sâu trong từng mảng mờ, rồi rạc.

Khoảnh đen đặc lại, vươn cao giữa những vì tinh tú, lấp lánh hào quang như tham lam hút cạn chút ánh sáng sót lại của một ngày đã tàn.

Viễn Kỳ bước vào thư phòng. Chàng định về nhà lấy vài thứ rồi lập tức đi ngay. Nhưng có điều gì đang cố níu chân chàng.

Sau khi hỏi vài gia đình trong phủ, chẳng ai biết người chàng tìm hiện giờ đang ở đâu, Viễn Kỳ đành phải “tự thân vận động.”

Dưới ánh đèn chao lượn như nhảy múa, Tử Yên đang kiên định ngồi chờ.

Càng nghiền ngẫm, Tử Yên càng thấy mình ấu trĩ vô cùng. Nàng hao tâm tổn trí như vậy, làm nhiều chuyện như vậy, ngộ nhỡ ngày hôm nay Viễn Kỳ không về, thế khác nào nàng đã phícông dã tràng? Nhưng chẳng hiểu sao Tử Yên không hề muốn dừng lại. Một giọng nói cứ thường trực trong đầu, âm thầm động viên mỗi khi nàng nản chí, thôi thúc nàng tiếp tục chuẩn bị. Linh cảm cho nàng hay, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thỏa. Ít ra đây là điều duy nhất Tử Yên có thể làm, hồng ô hy vọng xoa dịu những xích mích chẳng mấy dễ chịu giữa cả hai, còn hơn là ngồi đó ủ dột tự vấn về thái độ kì lạ của Viễn Kỳ.

Đáy mắt Tử Yên vẫn hướng về góc xa xăm hư ảo. Bờ vai gầy còm co giữa cái lạnh cắt da. Mỗi khi gió buốt bất thành thốc tới, nàng lại rụt người che một cú hắt hơi đến trời đất quay cuồng.

Viễn Kỳ đứng nhìn từ xa không khỏi nhói lòng.

“Sao lại ngồi ngoài trời rét như vậy?”

Chàng thoáng lặng người.

Chẳng biết mình đứng thế đã bao lâu.

Chỉ là...

Đôi chân chàng không cách nào rời khỏi.

41. Chương 41

Trong lòng Tử Yên đột nhiên xuất hiện một linh cảm lạ lẫm.

Nàng bắt giác ngó nghiêng tìm kiếm.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau.

Nỗi thôi thúc thường trực nơi Viễn Kỳ như đứt cương và vùng lên mạnh mẽ.

Không kịp để nó thừa cơ chi phối, chàng liền xoay người, vội vã rời đi.

-Viễn Kỳ! Huỳnh khoan đi đã!

Giọng Tử Yên vang nhẹ giữa không trung, mỏng manh như tiếng gió khua trên những đóa bạch quỳnh, nhưng lại có sức mạnh vô hình ghim chân Viễn Kỳ – ngay - tức -khắc.

-Viễn Kỳ!

Tử Yên đã đuổi theo đến nơi. Ánh mắt nàng ngời sáng khi thân ảnh Viễn Kỳ mỗi lúc một gần.

-Nếu không có chuyện gì quan trọng thì hãy để khi khác. Ta phải đi bây giờ. – Chàng lạnh lùng lên tiếng.

-Huỳnh chỉ vừa về tới thôi mà, lại phải đi ngay rồi sao?

Âm vực khẽ chùng xuống, chứa đựng sự thất vọng rõ ràng không giấu diếm. Cảm nhận được điều đó từ Tử Yên, tâm hồn Viễn Kỳ thoáng xao động.

Tựa gió hờ vãn ve.

Tối hôm ấy tâm trạng chàng thật sự rất rối loạn. Giận dữ, đau lòng, bất lực. Mọi thứ đã đi quá xa, xa tới mức bản thân chàng không cách nào chế ngự. Vừa hay có một việc hệ trọng cần giải quyết, thế là Viễn Kỳ thu xếp rời khỏi nhà vài ngày, coi đây là dịp cân bằng lại cuộc sống.

Phần lớn thì giờ của chàng là vùi đầu vào mớ văn thư cùng đống sổ sách, hòng biến mình trở nên cực kì bận rộn, để không còn thời gian nhớ về ai khác.

Nhưng đôi khi, xen cài vào những khoảng tất bật đang hiện hữu, là một góc lặng người với bao câu hỏi cứ chực chờ.

Nàng hiện đang làm gì?

Chàng đi đã nhiều ngày như thế, liệu nàng có nhớ đến chàng dù chỉ trong thoáng chốc?

Liệu sự vắng mặt của chàng, có bất cứ ý nghĩa nào, đối với nàng?

Nỗi mong muốn được trông thấy nàng bỗng đột ngột ập tới.

Mạnh mẽ và dồn dập.

Nhưng... rất nhanh đã được kiểm soát.

Viễn Kỳ lại quay về với công việc của mình.

Luôn luôn là thế.

Và bây giờ...

...phải chăng nàng đang muốn ...giữ chàng lại...

Giọng Tử Yên mềm mọng:

-Việc quan trọng lắm sao? Ở lại một chút cũng không được à?

Có câu nói ấy của Tử Yên, bây giờ dù có dùng đến tám chiếc xe bò cũng chẳng thể kéo Viễn Kỳ rời khỏi nơi này. Chàng đột ngột quay lại, tức tối nhìn nàng, không tiếc lời quở trách:

-Cô là đồ ngốc à !?! Cô không biết lạnh sao!?! Ăn mặc phong phanh ngồi ngoài trời rét như vậy, cô rốt cuộc muốn làm gì chứ?

Thấy Viễn Kỳ tự dưng nổi đóa, không ngừng mắng mỏ, trách cứ mình, Tử Yên uất ức cãi lại:

-Huynh ở đây la lối cái gì. Bồn cô nương ngồi đấy là để chờ huynh!

-Chờ gì mà chờ...

Viễn Kỳ đang sẵn giọng quát tháo, thì đột nhiên dừng gắp.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

-...Cô vừa nói là...cô chờ...ta sao?

Tử Yên tủi thân lầm bầm:

-Vì huynh nên người ta mới ngồi ngoài trời lạnh lâu như thế. Tay chân muốn đông cứng hết cả rồi. Vậy mà huynh còn hung dữ với tôi.

Viễn Kỳ đột nhiên đỡ người. Một lúc lâu mới trở lại bình thường. Chàng cố ra vẻ thản nhiên, ngữ điệu đầy nhún nhường:

-Cô chờ ta...để làm gì?

Tử Yên hồ hởi đáp :

-Theo tôi đến một nơi.

.....

Bầu trời trên cao điểm tuyết vài điểm sáng, lung linh khoác lên người bộ thiết giáp bằng bạc.

Từng đợt gió lạnh du phiêu nhẹ giữa đêm đông, xé toang những bờm mây thành muôn vạn cánh quỳnh, lất phất rơi rớt giữa không trung tươi xốp.

Viễn Kỳ lặng im ngắm khung cảnh trước mặt.

Chàng như không tin vào mắt mình.

Khẽ đưa tay chạm vào chiếc đèn lồng đang lừng lờ gieo đùa trong gió, làm đốm lửa nhỏ thu mình giật dỗi, leo lét cùng từng đợt đông đưa.

Hàng chục chiếc đèn lồng đang dung dị che chắn cho những đốm lân tinh thi nhau phát sáng.

Không gian ngập chìm trong vàng hào quang lơ lửng.

Viễn Kỳ chậm rãi tiến đến chiếc bàn đá nằm quây quần giữa khung cảnh ảo huyền, neho mảy ngắm kĩ mẫu bánh tròn được trang trí lạ mắt. Trên mặt bánh còn có cả một cây nến chưa thắp.

Cùng lúc đó, Tử Yên cũng đã trở lại với một khay thức ăn thật lớn, đầy ắp “mỹ vị nhân gian” do tự nàng chế biến.

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên với ánh mắt dò xét:

-Tất cả những chuyện này là sao?

Tử Yên vui vẻ đáp:

-Mừng sinh thần cho huynh.

-Mừng sinh thần cho ta? – Viễn Kỳ bất giác lặp lại. – Những thứ này đều do cô... một mình chuẩn bị.

-Đúng vậy. Hôm nay là ngày Dương Viễn Kỳ chào đời, là một ngày – rất - rất - trọng đại. Nên cần phải làm gì đó sao cho thật ý nghĩa. Tôi bày ra nhiều trò thế này, cũng chỉ muốn nói với huynh một câu. -Tử Yên nhìn sâu vào mắt Viễn Kỳ, từng từ từng chữ đều hết sức chân thành. – Cảm ơn huynh... vì đã sinh ra trên cõi đời này.

Viễn Kỳ thoáng chốc ngẩn ngơ, rồi đột ngột quay phắt mặt đi, chàng gắt:

-Mừng sinh thần gì chứ? Ngày hôm nay đối với ta vốn chẳng có tí ý nghĩa nào cả!

-Sao huynh lại nói vậy? – Tử Yên tròn mắt ngạc nhiên, mặc dù thái độ này của Viễn Kỳ, nàng đã hoàn toàn tiên liệu từ trước. Bằng điệu bộ hết sức nhã nhặn, Tử Yên kiên nhẫn giải thích. - Tôi không biết điều gì làm huynh chán ghét ngày này. Nhưng bất cứ sinh mệnh nào cũng đều đáng quý, ngày sinh thần của bất cứ ai cũng đều đáng trân trọng. Và... huynh cũng vậy.

...

Viễn Kỳ lớn lên ở Dương phủ, ngay từ nhỏ đã được quản giáo rất nghiêm khắc. Bản thân vốn là một cậu bé hiền lành, hiểu chuyện, Viễn Kỳ lúc nào cũng chăm chỉ ôn văn luyện võ. Nhưng dù chàng có cố gắng đến mấy, Dương lão gia chẳng bao giờ mở lời ngợi khen. Lúc nào ông cũng nhìn chàng với ánh mắt nghiêm nghị và thiếu thốn tình thương. Lặp đi lặp lại trong tuổi thơ của chàng, không hề có gì khác ngoài những câu răn bảo lạnh lùng. Dương lão gia cỗi mở với con trưởng Dương Lỗi bao nhiêu, thì càng lãnh đạm với Viễn Kỳ bấy nhiêu.

Đôi khi chàng tự hỏi, liệu cha có yêu thương mình hay không?

Trong tâm hồn non nớt của đứa trẻ đang lớn, dần dần in hằn những vết thương.

Cho đến ngày hôm đó.

Thúy Đường nhẹ nhàng rót chung trà nóng đưa cho Viên Trung, đoạn dịu dàng hỏi:

-Viễn Kỳ chỉ là một đứa trẻ, ông hà tất phải khiêm khắc với nó như thế?

Viên Trung nhấp một ngụm trà, từ tốn đáp:

-Bà biết rõ, Viễn Kỳ không phải là con ruột của chúng ta kia mà...

Toàn thân Viễn Kỳ đột nhiên đông cứng. Chàng ép sát người vào thành cửa, khó nhọc hít thở. Chẳng còn tâm trí nghe nốt câu sau, chàng đã vội vàng rời đi. Bước chân loạng choạng, dồn dập như chạy trốn.

Năm ấy, Viễn Kỳ vừa tròn mười bảy tuổi.

Lúc đó, trong căn phòng sáng đèn, cuộc nói chuyện vẫn đang tiếp diễn, dù đã thiếu mất một thính giả không mong muốn.

-...Tôi từng hứa với Vĩnh Hạo phải dạy dỗ nó khôn lớn thành người, trở thành anh hùng xuất chúng, nếu không phụ thê chúng ta còn mặt mũi nào mà nhìn huynh ấy dưới tuổi vàng. Thằng bé vốn rất có tư chất, nhưng sớm đã sinh thói tự mãn ngạo đời, không nghiêm khắc uốn nắn từ bây giờ, thì còn chờ đến lúc nào nữa.

Thúy Đường đáp lời bằng một câu kiên định:

-Tôi từ lâu đã coi Viễn Kỳ như con ruột của mình.

Viên Trung vẫn còn nhớ lần đầu tiên khi trông thấy Viễn Kỳ, nhìn đôi mắt sáng như sao của con, trong lòng ông đã vô cùng yêu thích. Yêu thương càng nhiều, kì vọng càng lớn. Chính vì thế Viên Trung đối với Viễn Kỳ nghiêm khắc vô cùng, dù tấm lòng vẫn như ngày con còn bé trên tay. Chẳng biết từ lúc nào, trong ánh nhìn non nớt ấy, ông đã trở thành một người cha lạnh lùng, xa cách. Không biết từ lúc nào, trước mặt mình, tiểu hài tử kháu khỉnh với đôi mắt sáng ngời đã không còn biết cười. Viên Trung buồn rầu hỏi:

-Thế bà tưởng tôi không yêu thương nó sao?

-Tôi không cảm nhận được điều đó. Và hình như ...Viễn Kỳ cũng thấy vậy. Đôi khi ông cũng nên mềm mỏng một chút.

Viên Trung cố nén tiếng thở dài;

-Có lẽ, tôi đúng thật là... đã quá nghiêm khắc với nó.

...

Kể từ ngày hôm ấy, Viễn Kỳ đột ngột thay đổi. Chàng không còn suốt ngày vui đùa trong thư phòng đọc sách, cũng chẳng thèm mải võ luyện công, mà chỉ nhất mực rong ruổi chốn thị phường, tập tành uống rượu, tụ hội ăn chơi. Chàng như biến thành một con người khác. Hư hỏng, bất cần, và ngạo ngược.

Thì ra lí do Dương lão gia luôn lãnh đạm với Viễn Kỳ, bởi vì chàng không phải là con ruột của ông. Đã vậy chàng còn cố gắng để làm gì? Chàng còn ngoan ngoãn làm một con rồi hiền lành để làm gì?

Trong nhất thời Viễn Kỳ như mất phương hướng, chàng lao vào những cuộc tiêu pha trác tán. Thế giới của chàng được bao bọc bởi mỹ nữ, mỹ tửu, và những tiếng cười đùa tích đầy mọi góc ngách.

Nhìn cơn giận Dương lão gia trút xuống đầu mình, Viễn Kỳ chợt cảm thấy dễ chịu lạ kì. Ít ra lúc này, ông không còn nhìn chàng với ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Ít ra lúc này, ông không còn dùng đến những lời lẽ rập khuôn cứng nhắc trách cứ chàng, Ông... đang nổi giận thật sự. Điều này cũng chứng tỏ ít nhiều, Dương lão gia vẫn có chút quan tâm đến đứa con không cùng chung huyết thống.

.....

Viễn Kỳ bất chợt cười khẩy:

-Cô thật quá ngây thơ. Có những cố gắng không bao giờ được biết đến. Có những nỗ lực không bao giờ được hồi đáp. Có những vết thương không bao giờ lành lại được. Và...- Giọng chàng bỗng chùng xuống. - ...có những người sinh ra trên cõi đời này, vốn chẳng có tí giá trị nào cả.

Tử Yên nhìn Viễn Kỳ. Trong đôi mắt sâu thẳm của chàng, dường như chẳng có lấy một chút ánh sáng, tất cả đều tối đen, mờ mịt. Nàng thoáng chốc có thể cảm nhận rõ bao u uất, bi thương mà chàng đang cố giấu, để trước mắt Tử Yên, vẫn là một Viễn Kỳ với chiếc mặt nạ lạnh lùng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đối diện với nét lãnh đạm xa lạ ấy, Tử Yên cũng chẳng biết phải ứng phó thế nào. Nhưng nàng thật sự không muốn chàng như thế. Tử Yên nhẹ nhàng gợi chuyện khi cả hai đang rơi vào im lặng:

-Tôi từng nhớ đã đọc được một câu nói rất hay. Huynh có muốn nghe không?

-Câu gì?

Giọng Tử Yên chậm rãi:

-Có thể... đối với cả thế gian huynh chỉ là một ai đó, nhưng đối với một ai đó, huynh là cả thế gian.

Thấy Viễn Kỳ đột nhiên trầm tư như chiêm nghiệm điều gì. Tử Yên lên tiếng dò xét:

-Thế nào? Rất ý nghĩa đúng không?

Viễn Kỳ sau một hồi yên lặng, lúc này mới từ tốn mở lời:

-Vậy còn cô? Đối với cô...ta là gì?

42. Chương 42

Không phải Tử Yên chưa từng tự hỏi mình, chưa từng suy nghĩ qua, cảm giác của nàng đối với Viễn Kỳ rốt cuộc là gì?

Dựa dẫm chàng mỗi khi gặp khó khăn.

Thật bình yên lúc được tựa vào chàng.

Trống trải khi bất giác nhận ra, chàng đột ngột biến mất khỏi tầm mắt.

Hay...

Vui sướng đến phát điên vì cuối cùng chàng cũng đã trở về.

Là bằng hữu...

Là tri kỉ...

Là thói quen...

Hay là...

Tử Yên lắc lắc đầu. Vội gạt phăng ý nghĩ vừa chớm nở.

Là gì cũng được, nhưng nàng chắc chắn đó không phải tình yêu.

Khó khăn lắm mới có thể dằn lòng phải cố quên Vĩnh Huy.

Không thể nhanh như vậy đã thay tâm đổi dạ.

Cảm giác yêu, và đột ngột mất đi tình yêu.

Thật sự quá đau đớn.

Nàng không muốn phải trải qua lần nữa.

Trái tim nàng không thể chịu đựng nổi.

Nàng sợ hãi.

Vô cùng sợ hãi.

Một lần...đã là quá đủ.

Dù nghĩ vậy, nhưng câu hỏi bất thành của Viễn Kỳ vẫn khiến Tử Yên vô cùng bối rối. Nàng bướng bỉnh nói ngang:

-Huynh...huynh trên danh nghĩa là tướng công của tôi, ngoài ra chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt.

Bóng Viễn Kỳ in rõ trên đồng tử Tử Yên, cổ bắt thóp những suy nghĩ đang lượn lờ trong trí óc nàng:

-Thế tại sao cô lại vì ta làm nhiều chuyện như vậy?

-Tôi chỉ muốn... nhân dịp này cảm ơn huynh đã nhiều lần giúp tôi. Với lại... tôi thấy gần đây huynh không được vui nên...

Viễn Kỳ lại đột ngột cắt ngang. Khóe môi chàng nhếch lên thật khẽ.

-Tại sao cô lại để tâm ta có vui hay không?

-Chúng ta...chúng ta... dù gì cũng là người một nhà...-Mặt Tử Yên bắt giác ửng hồng. – ... quan tâm đến nhau là lẽ thường thôi mà.

-Tử Yên!

Chàng đột nhiên gọi tên nàng, chất giọng trầm ấm tan loãng trong tiếng gió khua xào xạc.

Rồi chàng tiến đến gần, thật gần.

Bắt giác đánh hơi được mùi vị nguy hiểm, Tử Yên liền lên tiếng nhắc nhở:

-Này! Huynh định làm gì đấy?

Viễn Kỳ không đáp, vẫn chỉ nhất mực nhìn nàng mãi không thôi.

Thời khắc hai gương mặt chỉ còn cách nhau trong gang tấc, Tử Yên hốt hoảng nhắm mắt lại.

Cảm nhận sự tiếp xúc trượt nhẹ trên mái tóc.

Tử Yên lại vội vã mở mắt.

Trên tay Viễn Kỳ, chiếc lá khô bướng bỉnh đang chống chọi nằm đấy.

Nếu là Tử Yên trước đây, nàng sẽ không bao giờ màng đến tâm trạng chàng thế nào. Nhưng bây giờ, nàng vì chàng mà chuẩn bị tiệc sinh thần công phu như vậy, hao tâm tổn trí nhiều như vậy, chàng làm sao có thể không vui?

Ít ra trong lòng nàng lúc này, đã có một vị trí dành riêng cho chàng.

Phải chăng trong lòng nàng hiện nay, đang dần dần học cách tiếp nhận chàng?

Một tháng trôi qua, không chỉ có Tử Yên đã nghĩ thông mọi chuyện, mà Viễn Kỳ cũng thế.

Chàng rốt cuộc đã hiểu.

Thì ra, tâm ý dành ột người lại quý giá đến vậy.

Tình cảm của chàng rất quý giá.

Vì vậy, chàng cũng sẽ trân trọng tình cảm đó của nàng.

Chàng sẽ đợi.

Đợi đến khi nàng có thể buông tay.

Đợi đến khi nàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ là... Tử Yên không cần biết, chàng vẫn đang đợi mình.

Chàng không muốn nàng cảm thấy áp lực.

Đơn giản chỉ mong nhìn thấy nàng, như lúc này.

Môi Viễn Kỳ gợi mở một nụ cười ấm áp, khiến những đóa quỳnh xấu hổ rụt người. Vài chiếc cánh trắng muốt phơ phất lướt trong đêm, ngơ ngác ngẩng nhìn một góc trời đột nhiên như bừng sáng.

-Chúng ta mau ăn thôi, thức ăn nguội cả rồi.

.....

Bữa tiệc nhỏ diễn ra trong không khí khá thoải mái.

Tử Yên với tay chạm nền trên chiếc bánh ngô nghĩnh, trong khi Viễn Kỳ cứ trở mắt nhìn nàng đầy ngạc nhiên. Chàng cất tiếng hỏi:

-Cô đang làm gì vậy?

Tử Yên mỉm cười thích thú:

-Thấp nển.

-Để làm gì?

Nàng hí hửng giải thích, kỳ thực là nói dối không chớp mắt:

-Đã có lần, tôi tình cờ đọc được một quyển sách. Quyển sách đó bảo rằng trong ngày sinh thần, nếu huynh ăn bánh sinh nhật và thối nển cầu nguyện, điều ước sẽ thành sự thật.

-Bánh sinh nhật? Thối nển cầu nguyện? – Viễn Kỳ mơ hồ nhận định.

Tử Yên giơ tay chỉ vào chiếc bánh tròn.

-Bánh dùng cho ngày này được gọi là bánh sinh nhật. Tôi thấy rất hay nên muốn nhân dịp này làm thử xem sao.

Hòng tỏ rõ thành ý, Tử Yên cũng muốn tự tay làm bánh sinh nhật tặng Viễn Kỳ. Nhưng vốn đó giờ không thạo việc bếp núc, thời gian trước khi xuất giá, nàng chỉ có một thàng “huấn luyện cấp tốc”, nên chỉ có thể nấu được những món ăn đơn giản. Còn nói về làm bánh, đấy đã là một đẳng cấp khác, cao siêu hơn, vượt trội hơn đối với người làm bếp. Để làm ra một chiếc bánh thơm ngon không phải việc dễ dàng, đâu chỉ mất ngày một ngày hai là có thể thực hiện. Huống hồ ở đây, tìm được ai dạy nàng làm bánh? Không ai cả. Nên ý định ấy đã bị bóp chết ngay từ trong trứng nước vì vô vàn trở ngại.

-Đây thực ra chỉ là bánh quế phong, nhưng tôi đã đặt người ta làm thành chiếc lớn hơn bình thường. Bên trên có phủ lớp sữa với đường, trang trí bằng vài thứ trái cây khô. Tuy không bắt mắt lắm, nhưng chắc ăn cũng không đến nỗi tệ. – Tử Yên kiên nhẫn giải thích. Điều bộ chuyên nghiệp không khác gì nhân viên quảng cáo, đang giới thiệu sản phẩm trong siêu thị ở thế kỉ hai mươi mốt.

Viễn Kỳ vẫn chưa hết ngạc nhiên:

-Tất cả những chuyện này thật lạ lùng!

-Đúng vậy, vì tổ chức tiệc sinh thần ột người lạ lùng như huynh, nên mọi chuyện cũng phải thật lạ lùng. – Tử Yên lém lỉnh đáp lời.

Gió ngừng thổi.

Những chiếc đèn lồng gieo mình trong yên lặng.

Trên chiếc nền nhỏ xinh màu vãn đục, đóm lửa nhỏ vươn mình đứng thẳng. Buông phả vào khoảng không làn hơi ấm bên lên hương đồng nội.

Tử Yên cẩn trọng đẩy chiếc bánh đến trước mặt Viễn Kỳ, nàng hào hứng nói:

-Huynh thối nển đi! Và...nhớ phải cầu nguyện đấy! Bất cứ điều gì, trong ngày sinh thần của huynh.

Viễn Kỳ bỗng dưng bị đẩy vào tình cảnh dở khóc dở cười. Thật lòng mà nói, chàng thấy những chuyện này thực ngớ ngẩn vô cùng. Nhưng không nỡ làm đôi mắt trong veo kia phải thất vọng. Chàng đành miễn cưỡng làm theo.

Dù thắc mắc không hiểu vì sao mỗi khi cầu nguyện người ta đều phải chấp tay nhắm mắt, nhưng Viễn Kỳ vẫn theo đó làm như lấy lệ. Đột nhiên một dòng suy nghĩ chần chừ vất hờ qua tâm trí chàng.

Nếu như điều ước này có thể thành sự thật.

Nỗi mong mỏi suốt bao năm của chàng.

Biết đâu lại...

Khoảnh không lặng lẽ vờn quanh.

Tử Yên chớp chớp mắt như muốn hỏi Viễn Kỳ đã xong chưa, thì nhận được một nụ cười...buồn đến xốn lòng.

-Được rồi, bây giờ thì cắt bánh thôi. – Tử Yên vỗ hai tay vào nhau, cố gắng pha trò. – Huynh mà ném thử món bánh độc nhất vô nhị này rồi, chắc chắn sẽ không bao giờ quên.

Nàng khéo léo cắt một miếng bánh nhỏ rồi cho vào đĩa Viễn Kỳ. Đôi đồng tử mở to nhìn chàng đầy mong đợi.

Cảm giác rất thật.

Ấm cúng như một gia đình.

Gia đình nhỏ của riêng chàng.

-Ngon lắm! – Viễn Kỳ nhâm nhi miếng bánh rồi gật gù đánh giá.

Đôi mắt Tử Yên lấp lánh những tia sáng lạ:

-Thật không?

-À... ý ta là, chiếc bánh quế phong rất ngon.

Những tia sáng tắt ngấm, nụ cười đông cứng trên môi. Tử Yên đơ mắt hỏi lại:

-Bánh quế phong? Chứ không phải bánh sinh nhật sao?

Không đợi Viễn Kỳ kịp trả lời, Tử Yên liền giận dỗi với tay giật phăng đĩa bánh của chàng:

-Không cho huynh ăn nữa.

Nhưng Viễn Kỳ đã nhanh hơn một bước, chàng vội vàng cầm miếng bánh còn lại ngốn hết cả vào miệng, rồi vòng tay bảo vệ cho ổ bánh đang chễm chệ trên bàn, điệu bộ cười như không cười:

-Thứ này là do cô tặng ta, ta còn chưa ăn hết, đã muốn lấy lại rồi sao?

Thái độ nhiệt tình của Viễn Kỳ khiến Tử Yên ngơ ngái phần nào. Nàng liếc xéo chàng một cái:

-Ai thèm giành với huynh?

.....

Bữa tiệc nhỏ kết thúc bằng tiếng bát đĩa khua lanh canh trên khay gỗ thật lớn.

Thấy Tử Yên đang cố tháo những chiếc đèn lồng, Viễn Kỳ liền lên tiếng:

-Cứ để đấy, không cần phải tháo xuống.

Tử Yên sẵn giọng đáp:

-Để ở đây mưa giập gió vùi hư hết thì uống lắm. Chỉ bằng tôi đem ra chợ bán, ít gì cũng kiếm được chút đỉnh.

Viễn Kỳ chau mày bảo:

-Cô từ lúc nào đã bắt đầu tính toán chi li như thế? Đây cũng là quà sinh thần của ta đúng không? Cho nên...cô không được mang đi đâu cả.

Thấy Tử Yên vẫn còn mặt ngơ mày ngạc, Viễn Kỳ nói thêm:

-Yên tâm, ta nhất định có cách bảo quản chúng cẩn thận.

Không hiểu Viễn Kỳ đang toan tính điều gì, nhưng Tử Yên cũng chẳng buồn thắc mắc. Dù gì hôm nay cũng là ngày của chàng, nàng ngoài việc nhất nhất chiều theo thì còn có thể làm gì được nữa.

Bóng Tử Yên khuất dần sau bức màn tối.

Viễn Kỳ đảo mắt nhìn khắp chung quanh.

Chàng đang cố ghi lại từng khoảnh khắc của ngày hôm nay.

Và thử cảm nhận lần nữa cái cảm giác trái tim mình hẳn như được “ướp đường”.

Viễn Kỳ khẽ mỉm cười.

Và kì lạ thay.

Tử Yên đã bước vào lòng chàng như thế đấy.

43. Chương 43

Gió ngàn diu dặt gọi đêm đông, khe khẽ đặt lên rặng mây mờ một nụ hôn lả lướt.

Những cánh quỳnh trắng xóa rủ nhau đáp xuống đáy vườn khuya, đủng đà đủng đỉnh.

Thấy Tử Yên lui cui với chậu chén bát đầy vun, Viễn Kỳ liền ngỏ ý:

-Để ta phụ cô.

Tử Yên trở mắt nhìn Viễn Kỳ, nàng chớp chớp hàng mi, âm thầm yêu cầu chàng lặp lại lời vừa nói lần nữa.

Viễn Kỳ húng hắng:

-Khụ khụ... để ta phụ cô.

Dù chỉ là lời đề nghị ngẫu hứng, nhưng cũng khiến Tử Yên mát dạ phần nào. Nàng mỉm cười đầy ẩn ý:

-Sao hôm nay lại tốt bụng đột xuất vậy?

Viễn Kỳ điềm nhiên đáp:

-Cô chẳng bảo hôm nay là ngày đặc biệt còn gì. Ngày đặc biệt thì phải làm gì đó thật đặc biệt.

-Điều đặc biệt của huynh là... phụ tôi rửa chén?

Viễn Kỳ nhếch mày như khẳng định.

-Thôi thôi thôi, cho tôi xin. – Tử Yên vội khoa chân múa tay khi trông thấy Viễn Kỳ toan ngồi xuống. – Lỡ để mẹ huynh trông thấy thì sao?

Viễn Kỳ vui vẻ trấn an:

-Bây giờ đã qua giờ Tý, mẹ ta và mọi người trong phủ chắc ngủ lâu rồi. Không việc gì phải sợ.

Tử Yên định mở miệng cãi bướng thì Viễn Kỳ đã lên tiếng cướp lời:

-Hôm nay là sinh thần của ta đúng không? Nên mọi chuyện nhất nhất phải theo ý ta, được chứ?

Lại là lí do cũ hơn cả chữ cũ, xưa hơn cả chữ xưa. Nói tóm lại là vô cùng xưa cũ. Tử Yên cộc cằn lẩm bẩm.

“Được lắm, đợi qua hết ngày hôm nay... rồi huynh sẽ biết!”

Đang đứng trước giàn rửa bằng tre cao ngang thắt lưng với tư thế làm chủ, Tử Yên đành miễn cưỡng nhích người sang, nhường một khoảng cho Viễn Kỳ bước vào.

Sống lưng chàng bắt giác cứng đơ. Lần đầu tiên đối diện với nhiều chén bát thế này, không tránh khỏi có chút căng thẳng. Mặt mày nghiêm trọng nhưng vẫn hiên ngang như sắp bước vào trận chiến.

Tử Yên len lén nhìn điệu bộ của chàng, bấm bụng nhin cười đến mặt mày biến dạng.

Như một vị võ tướng xông pha trận mạc, nàng đường bệ đằng hắng, rồi uy quyền ra lệnh:

-Huynh đứng yên đây, đợi ta rửa xong cái nào thì rửa lại bằng nước sạch cái ấy, được chứ?

-...

Đáng tiếc thay, vị “tướng lĩnh” này tuy rất có khí thế, nhưng “ba quân” lại chẳng để vào mắt, cụ thể là Viễn Kỳ đã ra tay “tác chiến” tự lúc nào.

Ngón tay chàng thon dài, bàn tay to lớn, khỏe khoắn, không gân guốc, không xương xẩu, vốn chỉ quen với việc múa bút, phẩy quạt; nay lại phải lóng ngóng cầm chén bát trên tay, chẳng biết nên rửa nước trước, hay cho tro bếp vào trước. Kì thực vô cùng khốn đốn.

Ấy thế là...

Xoảng.

Tiếng bát vỡ khiến Tử yên giật bắn người.

Có thể nói, vì chàng thân thủ quá nhanh, khiến nàng nhất thời không kịp trở tay. Và hậu quả...

Xoảng.

Chiếc bát thứ hai trơn tuột khỏi tay Viễn Kỳ, bưng bình đáp xuống bệ đá.

Tất nhiên là...vỡ nát.

Nhìn khoe môi giật giật đến không thốt nên lời của Tử Yên, Viễn Kỳ chỉ còn biết cười trừ. Về mặt vô tội như muốn hỏi. “Sao kì vậy nhỉ?”

Xoảng.

“Quá tam ba bận”, đến chiếc bát thứ ba, Tử Yên đã chẳng còn kiên nhẫn, xem Viễn Kỳ tiếp tục “cuộc thăm sát” “dòng dõi” nhà chén bát.

Nàng một mực lôi chàng đứng dậy, đôi mắt trợn to đầy bất lực:

-Chúng có thù oán gì với huynh sao? Một phát ba mạng, huynh đúng là quá dã man!

-Ta có cố ý đâu.- Viễn Kỳ vội vàng phân bua. – Chắc tại chưa quen tay.

-Thôi thôi, đợi đến lúc huynh quen tay chắc cả phủ này chẳng còn một cái chén ăn cơm. – Tử Yên lạnh lùng gạt ngang. – Làm ơn, vô trong dùm tôi. Huynh ở đây chỉ có nước bày thêm việc cho tôi thôi.

-Này! Bỏn công tử ta chỉ muốn...

-Muốn giúp đúng không? Huynh mà chịu ngồi yên là đã giúp tôi nhiều lắm rồi.

“Cầm có mấy cái chén mà cũng để bể nát. Vụng về đến mức này, không phải ai cũng làm được đâu.” Tử Yên bị dất thở dài.

Mặc kệ vẻ mặt trách móc của “kẻ phá hoại số một”, nàng liền bắt tay vào dọn dẹp.

Trước khi “rút trận lui quân”, Viễn Kỳ lăm lăm mang những mảnh sứ vỡ tìm chỗ phi tang. Bởi thế, chàng giờ đã yên tâm trả nàng về với “chiến trường” của mình.

...

Bàn tay thon nhỏ lia nhanh trong chậu nước.

Vài sợi tóc mai lòa xòa phủ kín bên thái dương.

Nửa gương mặt khuất hẳn trong khoảng tối.

Bờ môi khê mím hờ, vắn lên màu hồng nhạt.

Viễn Kỳ lặng im ngồi ngắm Tử Yên.

Mỗi đường mỗi nét, nhất cử nhất động đều không hề bỏ sót.

Đột nhiên...

Viễn Kỳ rùng mình khi những giọt nước vô thường vô phạt, không biết từ đâu rơi vãi trên người chàng, buốt lạnh. Viễn Kỳ gắt lên:

-Cô làm gì vậy hả?

-Thế huynh nhìn gì vậy hả? – Tử Yên vẫn không ngừng vẩy nước lên Viễn Kỳ, dẫu môi đáp trả.

-Mắc mớ gì tới cô! – Chàng giãy nảy như đĩa phải vôi. – Cô có thôi ngay không! Lạnh lắm đấy!

-Huynh lạnh chứ tôi có lạnh đâu. – Tử Yên tỏ ra vô cùng thích thú.

-Cô...

Nhận thấy trong đáy mắt Viễn Kỳ ánh lên những tia nhìn tức tối, Tử Yên chợt cảm thấy chột dạ. Khoảnh khắc chàng vừa đứng dậy, cô đã nhanh chóng co giò bỏ chạy.

-Đứng lại đấy! Nha đầu này...cô hôm nay xơi phải gan hùm rồi.

Tử Yên gấp rút chạy ra sau vườn, môi gợn mở một nụ cười lém lỉnh. Nhưng thật không may, trong lúc nàng đang cực kì khoái chí, đôi chân vô dụng lại vướng phải nhánh cây khô, khiến toàn thân loạng choạng sắp ngã.

Trong chốc lát cảm thấy như đất trời quay cuồng, những phiến lá khô nương theo cơn chấn động tung nhẹ lên cao, cuốn theo màn bụi mỏng loang phả vào không khí. Đợi đến khi “sóng yên biển lặng”, ý thức còn sót lại trong Tử Yên mách bảo rằng, nàng đang đè lên một vật gì đó vừa mềm vừa ẩm.

Thâu trọn toàn bộ gương mặt giận dữ của Viễn Kỳ vào tầm mắt, Tử Yên cuống quýt toan gượng dậy, liền bị chàng lôi tuột trở lại. Giọng Viễn Kỳ hàm chứa vẻ trách móc, xen lẫn chút giễu cợt:

-Đi dễ thế sao.

Tử Yên đặt tay lên ngực Viễn Kỳ làm điểm tựa, hai tay chàng cũng đang giữ chặt tay chàng. Tư thế hai người bây giờ trông hết sức kì quái. Tử Yên cố kìm sao cho không thở dốc, gắng bật ra vài từ sút mẻ:

-Sao...sao chúng ta không đứng dậy để...nói chuyện cho thoải mái nhỉ?

-Hửm? – Khóe môi Viễn Kỳ nhẹ điểm một nụ cười tà mị. – Như vậy có chỗ nào không thoải mái sao?

Tử Yên nhìn vẻ mặt tỉnh đến không thể tỉnh hơn của chàng, xuống nước van nài:

-Lão gia gia của tôi, huynh muốn thế nào thì mới vừa lòng đây?

Viễn Kỳ vờ chau mày nghĩ ngợi, nét cười vẫn không hề thuyên giảm:

-Bây giờ là cô đang nằm trên người ta, cô bảo ta muốn thế nào đây?

Tử Yên đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, những lời này sao quen thuộc quá đỗi. Nàng từ lúc nào đã thành “cá nằm trên thớt”, bị Viễn Kỳ lần nữa đem ra đùa bỡn thế này. Đúng thật là “gậy ông đập lưng ông”. Tử Yên cay cú nghĩ thầm. Nàng run run căng giật khóe môi, cố nặn ra một nụ cười đau khổ:

-Tiểu nữ tuổi còn nhỏ dại, tính tình bông bột, quả không biết trời cao đất dày, vô ý phá hỏng nhã hứng của Viễn Kỳ công tử, thật ân hận vô cùng. Xin nguyên với lòng từ đây về sau không bao giờ tái phạm. Kính mong công tử đại lượng hải hà, tha thứ lần...

Tử Yên đang cố dốc hết sức trở tài văn chương, chữ không biết từ đâu cứ tuôn ra không dứt, bay lượn dạt dào. Trong ý có nhạc, trong nhạc có thơ. Thật là một lời tạ lỗi hết sức chân thành, hết sức cảm động. Đang đến lúc cao hứng bỗng Tử Yên bất chợt ngưng ngang vì trán nàng đột nhiên đau điếng. Mồ toang mắt ra

nhìn nhận cho kĩ, hóa ra thủ phạm là tên “vương giả” trước mặt. Đang định phùng mang trợn má hỏi cho ra lẽ, thì Viễn Kỳ đã lên tiếng kịp thời:

-Ở đây chỉ có ta và cô, cô diễn nhiệt tình như vậy để làm gì?

Tử Yên vờ tỏ vẻ oan ức:

-Diễn đâu mà diễn, tôi đang thật lòng tạ lỗi với huynh đấy chứ. Ý huynh chẳng muốn thế còn gì?

Nhân cơ hội tay Viễn Kỳ vừa thả lỏng, Tử Yên liền nhanh nhẹn đứng lên. Trông thái độ của nàng tựa hồ “nắng hạn gặp mưa rào”, vội vàng ruồng rẫy chàng cứ như gặp quỷ dữ khiến Viễn Kỳ -buồn – bực – vô – cùng. Chàng âm thầm đứng dậy, rồi một mạch đi thẳng.

-Huynh đi đâu đấy?

Tử Yên gọi với theo. Nhưng đáp lại lời nàng chỉ là tiếng gió vọng ào ào trên những nhánh liễu đêm.

44. Chương 44

Trời về khuya.

Làn bụi phấn rũ mềm kết quyện thành muôn vạn tinh linh, đua nhau giáng thế.

Màn mưa tuyết nhuộm trắng cả khoảng đen óng ả, nương theo cái lạnh đông đặc, quện đầy trong từng lọn sương mờ.

Đêm sâu thăm thẳm.

Tử Yên lặng lẽ thu mình trong chăn, dè dặt lắng nghe tiếng gió khua se sắt, rơi từng nhịp hanh khô trên khung cửa khép chặt.

Viễn Kỳ bước vào phòng.

Chàng nhanh tay cởi bỏ áo khoác, rồi móc gọn lên giàn giá treo.

Động tác thành thục.

Thái độ không chút ngượng ngùng.

Cảm giác ấy sao quen thuộc quá đỗi.

Căn phòng lạnh lẽo bao ngày, bỗng chốc như lại được sưởi ấm.

Tử Yên trùm chăn phủ kín mặt, để lộ đôi mắt tròn to lạnh lợi.

Nàng rụt rè nhìn Viễn Kỳ.

Bối rối.

Vài sợi tóc ướt bết lại, vô tình bám vào vòm cổ, điểm tô cho khung xương chàng thêm phần hoàn hảo.

Toàn thân toát lên vẻ thư thái khác lạ do người vừa tắm xong.

Duy chỉ có gương mặt vẫn phẳng phất nét không vui khó hiểu.

Nhìn đông chắn dậm được trải sẵn ngay ngắn dưới đất, đôi mắt Viễn Kỳ bất chợt tối sầm. Nếu như là ngày thường, chàng ắt hẳn sẽ vì nghĩa cử này của Tử Yên mà vô cùng cảm động. Bởi mọi khi đều do chàng tự biên tự diễn, nàng chẳng bao giờ để tâm hay đá động đến việc ngồi nghỉ của chàng. Nhưng hôm nay thì khác...

-Này! – Viễn Kỳ lạnh lùng lên tiếng, tóm gọn ánh nhìn lén lút dưới tấm chăn vẫn màu anh đào.

-Hửm? – Tử Yên thuận miệng đáp lời, đôi đồng tử trong veo phẳng phất nét hoảng hốt.

Chàng kìm giọng, cố nén sự bất mãn:

-Tuyết rơi rồi.

Tử Yên tròn mắt ngạc nhiên, bất giác ừ khan mơ hồ. Đó không giống một lời thông báo, cũng không phải là câu cảm thán, càng không có vẻ muốn gây gổ, kiếm chuyện. Vậy hà cớ gì mà Viễn Kỳ cứ mang vẻ mặt như thể nàng đang thiếu nợ chàng đến mấy vạn lượng bạc?

Tử Yên rút cuộc lại làm sai chuyện gì nữa rồi?

Viễn Kỳ tiếp lời:

-Cô không thấy lạnh sao?

-Lạnh chứ, rất lạnh là đằng khác. – Tử Yên hồn nhiên đáp.

Nhìn đôi mắt tròn xoe ngây ngô ấy, Viễn Kỳ lúc này chỉ muốn túm lấy Tử Yên, quất thẳng vào mặt nàng rằng: “Chẳng lẽ cô muốn tôi nói trắng ra là, tôi muốn được lên giường ngủ, cô mới vừa lòng à?” Chàng hít một hơi sâu. Cuối cùng lí trí đã chiến thắng. Viễn Kỳ nén giận, chỉ hậm hực bảo:

-Trời lạnh như thế, để ta ngủ dưới đất. Cô nhẩn tâm sao?

Tử Yên ồ lên như vỡ lẽ. Nàng cuối cùng đã hiểu được ý chàng. Tử Yên vô tư hỏi:

-Thế huynh muốn ngủ ở đâu?

Cơ mặt Viễn Kỳ lúc này mới giãn ra, môi chàng khẽ nhếch lên:

-Cô thử nghĩ xem.

Độc thấu suy nghĩ của Viễn Kỳ, Tử Yên đột nhiên nhảy dựng lên như đĩa phải vôi:

-Không được, tuyệt đối không được. Huynh ngủ trên giường thì tôi biết ngủ đâu.

-Cô khẳng định là... không được?

Tử Yên gật đầu ngay tắp lự.

Viễn Kỳ bất giác thở dài, an phận bảo:

-Thôi được. Cô đã nói thế, ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng ngộ nhỡ sáng mai thức dậy, ta không may bị cảm... Cô cũng đâu còn lạ gì tính khí mầu thân ta. Tới chừng ấy, chuyện gì sẽ xảy ra. Haiz, ta thật chẳng dám nói trước.

Lúc này trời rét như vậy, mà Tử Yên còn đùa dai tạt nước lạnh vào Viễn Kỳ. Dù chàng có mình đồng da sắt đi chăng nữa, ai dám đảm bảo chàng sẽ không hề gì sau một đêm lăn lê dưới đất trong tiết trời khắc nghiệt thế này. Nếu như Viễn Kỳ bị cảm, Dương phu nhân chắc chắn sẽ hỏi tội Tử Yên. Bà nhất định sẽ trách nàng phận thê tử mà không thể chăm sóc cho tướng công chu đáo. Rồi chẳng biết người mẹ chồng nghiêm khắc này sẽ nghĩ ra cách gì để trừng phạt nàng đây? Nghĩ đến đây Tử Yên không khỏi thấy lo lắng. Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Nàng vỗ ngực nhủ thầm. Nhưng...

-Huynh ngủ trên giường, còn tôi...ngủ đâu bây giờ?

Viễn Kỳ sờ cằm, ra chiều dăm chiêu:

-Cô ngủ dưới đất được không?

-Tất nhiên là không. – Tử Yên trả lời cương quyết, đôi gò má phồng lên giận dữ.

Viễn Kỳ tiếp tục đề nghị:

-Vậy...tìm phòng khác mà ngủ.

-Đừng xúi bậy, lỡ mẹ huynh biết được thì sao?

Viễn Kỳ bỗng dưng mỉm cười thật rạng rỡ:

-Thế thì chẳng còn cách nào khác.

Dứt lời, chàng lập tức thu dọn “chiến địa” rồi bước đến cạnh Tử Yên, thản nhiên “bày binh bố trận” trong ánh nhìn ngỡ ngàng của nàng.

-Huỳnh... – Nhất thời Tử Yên không biết nói gì cho phải. Nàng chẳng có lí do gì để tống khứ Viễn Kỳ, mặc dù không hề muốn cùng chàng sẻ chia chung một tấm chăn, mảnh đệm.

Tử Yên chỉ có thể bất lực nép sát vào vách tường, lặng lẽ nhìn Viễn Kỳ bây giờ đã choán hết hơn cả nửa chiếc giường rộng lớn.

...

Tử Yên này giờ cứ lẩn qua lộn lại mà chẳng thể nào chợp mắt. Nàng bực bội nhìn Viễn Kỳ đang say sưa chu du đến tận chốn bồng lai, chỉ hận mình không thể một phát đạp chàng xuống đất cho rộng chỗ. Bình thường một mình một giường, tha hồ duỗi căng xuôi tay, muốn ngủ thế nào thì ngủ, thoải mái dần cũng đã thành thói quen. Nay phải ép mình gò bó thế này, đúng thật là không hề dễ chịu.

Tử Yên lại đảo người xoay vào vách tường. Bất chợt cảm thấy luồng hơi ấm men vòng quanh eo, kéo nàng lùi ngược về sau. Tử Yên cả kinh toang hét lên thì Viễn Kỳ đã kịp thời cướp lời.

-Nằm yên! Cô cứ nhúc nhích như vậy, bốn công tử không thể ngủ được.

Tử Yên thoáng dờ dẩn một hồi, đến lúc trấn tĩnh lại, gương mặt không biết từ lúc nào đã rũ màu hồng phấn, tay chân kịch liệt giãy giụa hòng thoát khỏi vòng ôm rắn chắc ấy.

-Huỳnh có bệnh à? Mau thả tôi ra! Đây! Đây! Mau thả tôi ra! Tên háo sắc này!

Viễn Kỳ vẫn thản nhiên giả vờ khép chặt hai mi mắt, cơ hồ không nghe thấy gì cả.

Nhận thấy lời mình nói chẳng khác nào “đàn gảy tai trâu”, Tử Yên liền điên tiết sử dụng ngón công phu cuối cùng: cửu âm bạch cốt trảo.

-A!

Viễn Kỳ thốt lên khe khẽ, lập tức rút tay về như vừa phải bỏng. Chàng nhìn cánh tay rần rỏ hiện in hằn năm dấu cào thẳng tắp, giờ giọng trào phúng:

-Tiểu nha đầu, cô có cần ra tay độc ác vậy không?

-Ai bảo huỳnh dám trêu tôi? – Tử Yên lạnh lùng lườm chàng một cái.

Viễn Kỳ đột nhiên nâng cằm Tử Yên lên, ánh mắt thăm sâu, tràn đầy mỉa ý. Bờ môi chàng khẽ mở hờ, để lộ nụ cười bốn cợt.

-Tiểu nương tử, ta trêu ghẹo nàng lúc nào?

Tử Yên cảm thấy một luồng khí nóng đang chạy dọc sống lưng, rồi lan khắp cơ thể, khiến khuôn mặt nóng nà lại phút chốc đỏ bừng.

-Huỳnh... – Nàng tức tối ném phăng chiếc gối bên cạnh vào Viễn Kỳ – ...đi chết đi!

Viễn Kỳ bất chợt cười lớn:

-Thôi được rồi! Không đùa nữa, không đùa nữa!

-Ai thèm đùa với huỳnh! – Tử Yên cau kính đáp.

Ngữ điệu Viễn Kỳ vẫn hết sức ôn hòa:

-Ta mệt rồi, đã ngủ được chưa?

-Thì huỳnh...

Tử Yên tính quay sang quát cho Viễn Kỳ một trận. Nhưng nhận thấy hai mắt chàng đã nhắm nghiền cương quyết, hơi thở buông từng nhịp đều đặn, vẻ mặt phẳng phất nét mệt mỏi, bao câu từ trong đầu Tử Yên cũng phút chốc bốc hơi. Nàng chỉ còn biết nén tiếng thở dài.

Chần chừ hồi lâu, Tử Yên rốt cuộc cũng lẳng lặng nằm xuống.

.....

Đêm lớn vồn giữa những bức màn che, giữa muôn vàn trướng gấm.
Từng bông tuyết neo đậu vào khung bến vô hình, nửa gửi gắm, nửa buông xuôi.
Sắc đen sóng sánh như lòng sông chảy ngược, âm thầm vùi chặt sự bình dịu lặng sâu trong tận đáy mê cung.
Tử Yên đột ngột vùi đầu vào ngực Viễn Kỳ tìm hơi ấm. Toàn thân rúc lại như một chú thỏ con, an phận và hiền lành.
Thì ra chiếc chăn bông đã bị nàng nàng đập ra từ lúc nào chẳng rõ.
Viễn Kỳ bắt giắc mỉm cười.
Chàng dịu dàng choàng Tử Yên vào lòng.
Tựa một liều tiên dược hết sức thần kì.
Đánh tan mọi nhọc nhằn đang âm thầm quấy nhiễu.
Đây đâu phải lần đầu tiên chàng ôm nàng như thế. Nhưng cảm giác lúc này sao vô cùng khác lạ.
Nàng...
Nhỏ bé.
Mềm mại.
Vô tư nép vào người chàng mà chẳng hề phòng bị.
Chỉ một hành động vô thức của nàng...
Chàng nhếch hờ khóe miệng, niềm vui đọng đầy trong đáy mắt.
Viễn Kỳ lặng lẽ ngắm Tử Yên.
Đêm vẫn chậm chạp trôi qua.

.....

“Cơn mưa dữ dội vọng vào khung cửa
Trong khi nàng đang ngủ thật yên bình
Nàng không thể nghe thấy tiếng gió lạnh
Nàng đã say giấc nồng
Ngoài bóng đêm, ánh trăng đang ẩn mình
Ánh sao chỉ có ta nhìn thấy
Chủ nhân của những cơn ác mộng đang hiện hữu
Nhưng nàng sẽ bình an, bên ta
Trong khi thế giới ngoài kia đang say ngủ
Và mọi người đều cuộn trong chăn ấm
Ta là kẻ thức đêm canh cho đêm bão bùng
Ta hứa là sẽ luôn yêu nàng
Cho dù trời nắng hay mưa
Ta chỉ mong sẽ luôn được bên nàng
Đôi khi chúng ta tựa hồ như thời tiết
Thay đổi xoành xoạch theo tháng ngày

Miễn là hai ta ở cùng nhau
Mọi bão giông rồi cũng sẽ tan biến
Ta nói rằng ta sẽ bảo vệ nàng
Tránh khỏi mọi tổn thương
Và nếu như cuộc đời hắt hủi nàng
Tình yêu ta sẽ xua đi tất cả.”
(Phỏng theo “Bài Hát Đêm Bão Giông”)

45. Chương 45

Tử Yên lười biếng mở mắt.

Sớm ban mai vừa gõ cửa. Nắng hừng hờ luồn nhẹ qua chấn song, khiến nàng nhất thời choáng váng, rụt cổ so vai rồi đột ngột nhắm tịt mắt lại.

Trong cơn mị mộng, nàng mơ hồ cảm thấy mình đang bị trói chặt giống như đòn bánh tét, khiến toàn thân bức bí vô cùng. Tử Yên ngo nguẩy duỗi thẳng hai chân hồng tìm kiếm tư thế thoải mái hơn. Đến khi đầu óc đã tỉnh táo đôi chút, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có điều gì không ổn.

Tử Yên lần nữa mở mắt ra.

Đối diện với nàng là gương mặt quen thuộc, nay bỗng dưng to lớn hơn một cách rất bất thường. Từ đôi mắt, sống mũi đến bờ môi. Tất cả dường như đều được phóng đại gấp nhiều lần. Tử Yên chớp chớp mắt để não bộ hoạt động lại bình thường. Lúc này nàng mới bản thân nhận rõ, từng nhịp thở nhẹ nhàng toát ra từ Viễn Kỳ thật vô cùng sinh động. Tử Yên thất kinh nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Thì ra cảm giác bị bó chặt vốn không phải mơ, mà do hai tay Viễn Kỳ đang ôm ghì lấy nàng, làm cả hai như dính vào nhau trong tư thế hết sức ám muội.

Dù sáng nay trời vẫn lạnh, tuyết vẫn rơi, nhưng toàn thân Tử Yên lại bỗng nhiên nóng rực. Gương mặt nàng đỏ bừng như quả cà chua chín.

-Dậy! Viễn Kỳ! Huynh dậy đi! – Tử Yên vừa hét lớn, vừa cố vùng vẫy hồng thoát khỏi vòng tay của Viễn Kỳ. – Dậy ngay cho tôi!

Viễn Kỳ uể oải mở mắt, đôi con ngươi mơ màng in rõ một gương mặt ửng hồng đang giận dữ. Từng đường nét đều hết sức sống động, thú vị vô cùng. Trông Tử Yên với bộ dạng hiện thời, Viễn Kỳ không kìm lòng nhếch miệng trên choker:

-Tiểu nương tử, là ai to gan mới sáng sớm đã chọc giận nàng?

-Tên háo sắc không biết xấu hổ, huynh còn không mau buông tôi ra! – Tử Yên hùng hổ quát, cơ hồ không có tí tâm trạng nào hưởng ứng trò đùa vô bổ này.

Giọng Viễn Kỳ vẫn hết sức vui vẻ:

-Nếu ta không buông thì sao?

-Huynh...-Tử Yên tức đến mức cổ họng nghẹn ứ. Mãi một hồi mới khó khăn tìm lại được giọng nói.- Huynh nhân lúc tôi ngủ say, cả những hành vi thiếu đứng đắn như vậy mà cũng dám làm.

Viễn Kỳ nheo nheo đuôi mắt, để lộ tia nhìn ma mãnh:

-Thế nào là hành vi thiếu đứng đắn? Ta ôm nương tử của mình thì có gì không đúng? Với lại, đêm qua chính cô chủ động rúc vào lòng ta trước, cô đã nhiệt tình như vậy, ta làm sao có thể không đáp lại?

-Huynh nói dối! – Không chỉ gương mặt mà hai vành tai Tử Yên lúc này cũng vô thức đỏ bừng. – Tôi chủ động rúc vào lòng huynh khi nào?

-Bổn công tử trước giờ làm điều gì cũng quang minh chính đại, ta hà tất phải đặt điều gạt cô? – Viễn Kỳ tỉ mỉ quan sát từng biến đổi nhỏ nhất nơi Tử Yên, trong đáy mắt ánh lên sự vui thích lạ kì. - Hôm qua lúc cô cố nép vào ngực ta, gương mặt hiền lành như mực đồng, thật trái ngược hoàn toàn với bộ dạng hiện giờ.

-Huynh... – Lời Viễn Kỳ dù là thật hay giả, cũng đủ khiến Tử Yên xấu hổ đến mức muốn đập đầu vào gối chết quách cho rồi. Nàng cố lấp liếm bằng một câu lạc lõng. – Ngày mai, huynh muốn ngủ ở đâu thì ngủ, tôi tuyệt đối không để huynh lên giường!

Viễn Kỳ với tay lấy bộ ngoại sam khoác lên người, chàng nhẹ mỉm cười:

-Việc ta có ngủ trên giường hay không, đã chẳng còn do cô quyết định nữa rồi.

.....

Một ngày mới trôi qua trong nhịp đập nghệ thường.

Đêm lại ulla về xoa dịu vầng tịch dương, vẫy chào những đóa quỳnh vấn mình trong gió tuyết.

Tử Yên xuyết xoa đôi bàn tay nhỏ bé đang buốt cứng vì lạnh. Gấp rút cài then các chốt cửa, rồi nhanh nhẹn phi như bay lên giường, lập tức ủ mình trong chăn êm nệm ấm.

Kịch.

Âm thanh khô cứng vang lên do lực đẩy cửa đột ngột vọng vào.

Bóng dáng thân thuộc xuất hiện sau màn tuyết.

Vài tinh thể trắng muốt uyển chuyển bám trên vóc hài cao lớn, nửa lạc lõng, nửa dung hòa.

Căn phòng vẫn nhất mực lặng im.

Chẳng ai vội mở lời trong một đêm lạnh lẽo nhường này.

Viễn Kỳ tự tay rót một chung trà rồi thông thả thưởng thức. Gương mặt ánh lên nét mệt mỏi mờ nhạt.

Trà cạn, phiên tan.

Chàng vẫn chẳng nói chẳng rằng, trút bỏ xiêm y đang tương vận bên ngoài. Cả người vẫn toát lên vẻ điềm nhiên, bình thản.

Thế nhưng lúc này có người đã ngửa tay ngửa chân, dường như chẳng thể giả vờ thêm được nữa. Tử Yên tung chăn bật dậy, trình trọng nhắc nhở:

-Huynh muốn ngủ đâu cũng được, nhưng tuyệt đối - không - được - lên - giường.

Viễn Kỳ chẳng hề để ý đến Tử Yên, một mực bước thẳng đến chỗ nàng ngồi, dứt khoát mở chăn rồi thông thả nằm xuống.

Tử Yên bước bình giật lấy phần chăn trên người chàng rồi cuộn quanh thân mình. Nàng giận dữ quát:

-Tôi đã nói huynh không được lên đây! Huynh đi tìm chỗ khác mà ngủ.

Viễn Kỳ vẫn lặng im không đáp. Chàng quay lưng đối diện với nàng, hai mắt khê nhắm hờ.

Tử Yên nóng nảy lặp lại:

-Này! Huynh có nghe tôi nói không đấy! Này!

Thấy Viễn Kỳ đến một chút phản ứng cũng chẳng có, Tử Yên chau mày suy nghĩ.

Ngủ rồi à? Ngủ dễ vậy sao? Để tôi xem huynh giả vờ được bao lâu?

Tử Yên nhẹ nhàng đứng dậy. Đôi mắt lém lỉnh quan sát chàng thật kĩ, môi mấp máy vài tiếng đếm thầm.

Khoảnh khắc chân Tử Yên vung lên rồi hạ xuống. Đích ngắm chưa kịp đến, đã bị một bàn tay bất thành giữ chặt giữa không trung. Nàng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng. Thoát cái, mình đã nằm xuống giường tự lúc nào.

Tử Yên hốt hoảng nhắm mắt lại, rồi điên tiết mở mắt ra. Nhận rõ Viễn Kỳ đã chiếm thế thượng phong. Chàng kìm chặt hai tay Tử Yên, toàn thân gập xuống tạo thành một chiếc lồng người nhốt lấy nàng bên trong. Gương mặt Viễn Kỳ áp sát Tử Yên như cổ tình gây sức ép. Hai sóng mũi gần đến mức chỉ cần nàng động đây là có thể chạm vào. Hơi thở Tử Yên bỗng trở nên dồn dập.

“Tư thế này... rốt cuộc là gì đây?”

Tử Yên thấy cả người đột nhiên mềm nhũn, không còn chút sức. Nàng chẳng dám manh động, vẻ mặt hoang mang, xen lẫn chút giận dữ bất lực. Trợn to đôi mắt ướt ươn ướt nước, Tử Yên dè dặt hỏi:

-Huynh...huynh đang làm gì đây? Huynh có biết huynh đang làm gì không !?! – Giọng Tử Yên bỗng nhiên trở nên cương quyết. – Mau thả tôi ra!

Viễn Kỳ trên môi vẫn thường trực nụ cười, ngữ điệu tự tại ung dung, không nóng cũng chẳng lạnh.

-Tiểu nương tử, ta khuyên nàng đừng nên chọc giận ta. Bằng không, ta có thể làm ra loại chuyện gì, đến bản thân cũng chẳng thể biết được.

Kiểu xưng hô bốn cột của Viễn Kỳ,Tử Yên nghe thế nào cũng không thể lọt tai. Nàng bất giác rung mình, nhưng miệng lưỡi vẫn hết sức linh hoạt. Tử Yên cố nói cứng:

-Huynh đừng hòng dọa tôi, tôi...tôi không sợ huynh đâu?

Môi Viễn Kỳ nhẹ điểm nét cười, chàng ghé sát vào vành tai Tử Yên, khe thì thầm:

-Thế nào? Cô nghĩ ta đang đùa cô sao?

Vừa nói Viễn Kỳ vừa âm thầm di chuyển. Dù chàng chưa động đến, nhưng Tử Yên vẫn cảm nhận rõ hơi thở ấm nóng đang mơn trớn cổ mình, nàng thất kinh la lên:

-Dừng lại! Dừng lại! Là tôi không tốt, tôi không nên quản chuyện của huynh. Huynh muốn ngủ ở đâu cũng được, ngủ trên giường càng tốt, tôi tuyệt đối không có bất cứ ý kiến nào.

-Ngủ trên giường càng tốt? – Đáy mắt Viễn Kỳ sáng sủa những tia nhìn ma mị. – Là do cô nói đấy.

-Đúng, đúng, đúng. Toàn bộ đều là lời tôi nói. Huynh vừa lòng rồi chứ? Giờ thì thả tôi ra được chưa?

Viễn Kỳ vờ chau mày:

-Làm sao bây giờ? – Nhận thấy Tử Yên đang trở mắt nhìn mình như thắc mắc, chàng tiếp lời. – Ta vẫn chưa muốn thả cô ra.

-Lão gia gia của tôi, huynh còn muốn gì nữa đây? – Tử Yên nhăn nhó hỏi.

-Ta muốn... – Viễn Kỳ ghé sát bờ môi vẫn hồng hồng mọng mọng như cánh sen đang vô thức mím chặt. Từ dụng ý đùa giỡn ban đầu, bỗng trở thành nỗi thôi thúc mãnh liệt.

46. Chương 46

Nhưng mọi ý nghĩ đều bất chợt “bốc hơi”, khi nhìn thấy bộ dạng Tử Yên như sắp khóc đến nơi, Viễn Kỳ rất nhanh liền lập tức ngồi dậy. Chàng nằm sát mép giường ngoài, không quên gửi lại một câu:

-Ta mệt rồi, ngủ sớm đi.

Tử Yên lúc này mới hoàn hồn trở lại. Nàng nhìn bờ vai rộng trước mặt với ánh mắt uất hận.

“Tên đáng ghét! Dám đem bốn cô nương ra đùa bỡn. Huynh thích ngủ trên giường như vậy, thì cứ nằm đó ngủ cho đến chết luôn đi!”

Dứt lời Tử Yên liền thu dọn chăn gối, xuống đất thượng tọa.

.....

Nến đã tắt tự lúc nào.

Căn phòng chìm ngập trong khối đen tản mát.

Những đốm sáng lờn vờn nhảy múa, như họa tiết sinh động điểm lên chiếc màn che.

Đêm.

Yên ắng không tiếng động.

Tử Yên khó nhọc kìm nén cơn hắt hơi cứ chực chờ làm loạn. Cả người không ngừng lặn lội, cố tìm một tư thế thật thoải mái đưa mình chu du trong mộng đẹp. Nhưng tìm mãi mà vẫn chẳng cách nào vỗ nàng vào giấc ngủ. Đêm tuy dày nhưng lại không đủ ấm. Chăn tuy lớn nhưng cũng chẳng đủ che. Tử Yên bất lực thở dài. Trong lòng chợt xuất hiện nỗi cảm thông sâu sắc.

“Thì ra ngủ dưới đất lại khó chịu như vậy.”

...

Nhận thấy mi mắt nàng đã không còn động đậy, hơi thở sâu, đều đặn, Viễn Kỳ cẩn trọng cuộn Tử Yên trong chăn, nhẹ nhàng bế nàng lên.

“Nha đầu phiền phức! Đôi khi cũng phải để cô ném trái chút cực khổ.”

.....

Tử Yên đang gồng mình vật lộn với đồng chăn mền to tướng trong chậu, ánh mắt lộ liễu hần lên hai tia đầy uất hận. Trời lạnh đến mức răng va vào nhau cơ hồ muốn gãy đôi. Ấy vậy mà gà chưa gáy sáng, nàng đã bị gông cổ lôi đi làm cái việc không thể tàn nhẫn hơn. Nhân vật uy quyền đó là ai? Người có thể khiến khẩu “đại pháo” Lâm Tử Yên phải tịt ngòi ắt hẳn không cần nói ai ai cũng đều biết.

“Nhưng kể cũng lạ, tối qua rõ ràng mình đã cuộn gói xuống đất. Sáng ra tỉnh dậy, cơ sao lại nằm chễm chệ trên giường? Chẳng lẽ mình bị mộng du, nửa đêm nửa hôm tự leo lên giường lúc nào không hay? Cũng may mà mình dậy trước, nếu để Viễn Kỳ biết được, chắc chắn sẽ cười mình đến mặt mày biến dạng.”

Đang lằm bằm rửa xả, Tử Yên bỗng giật thót vì có người vừa lên tiếng.

Tiểu Ái cúi người thi lễ.

-Nhị thiếu phu nhân, lão phu nhân gọi người.

Tử Yên bỏ ngang đồng đồ đang giặt dở, rồi mau mau theo chân Tiểu Ái. Thầm lo lắng không biết có chuyện gì.

.....

Tử Yên dán mắt vào khung cảnh trắng xóa. Màu sắc thuần khiết mới mẻ kia khiến lòng nàng hưng phấn vô cùng. Những nhành liễu rũ thướt tha, những khóm cỏ dại lui cui bên vệ đường, những ngôi nhà thấp thoáng vịn dọc cánh đồng xa. Tất cả đều khoác lên mình chiếc hoàng bào được cấm sương dính tuyết.

Tử Yên đang cùng Viễn Kỳ lên đường thăm nãi nãi.

Vì tuổi cao sức yếu, lại ở Lục Thành cách Lương Châu đến mấy mươi vạn dặm, nên bà không thể về dự hôn sự của chàng. Còn huynh trưởng Dương Lỗi thì mở một cửa tiệm bán văn thư bút mực tại Lục Thành, nhân tiện ở cùng chăm sóc cho nãi nãi. Bởi đường xá xa xôi, tính cả lượt đi lẫn về, ít nhất cũng phải mất dăm bữa nửa tháng. Bỏ lại bà một mình kì thực không an tâm, nên Dương Lỗi đành cáo lỗi, không về dự tiệc vui của đệ đệ. Nay thấy mọi việc đã phần nào ổn thỏa, thiết nghĩ phận dẫu con trong nhà, Tử Yên hiển nhiên phải đến thăm nãi nãi một chuyến. Nghe qua lời Dương phu nhân thấy thập phần có lí, vài ngày sau Viễn Kỳ và Tử Yên liền thu xếp đồ đạc, cùng nhau lên đường.

.....

“Ngân vang tiếng ca, trời xanh trong mắt ai.

Ánh nắng buông khắp nơi.

Bướm lượn bên cánh hoa nô đùa.

Đàn chim líu lo hót vang khắp trời.”

Tử Yên cao hứng, ca vang một khúc hát vui tai. Viễn Kỳ ngồi ngoài đánh xe, không kìm được khê cười.

“Lại còn biết hát nữa cơ đấy!”

Trong lòng chàng chợt cảm thấy phơi phới, vui vẻ vô cùng.

...

Tử Yên ngồi trong xe ngựa được một lúc, ngắm cảnh đã đời cũng bắt đầu chán ngán. Cả người cứ không ngừng rung giật lắc lư, thật ê mông quá đỗi. Thế là nàng bèn vén rèm, chui ra chỗ Viễn Kỳ. Chớp chớp mắt ra vẻ đáng thương, Tử Yên thấp giọng van nài:

-Viễn Kỳ, huynh cho tôi thử được không?

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên, máu chảy rần rật bên thái dương, da gà chẳng biết từ đâu kéo đến mọc đầy người. Cuối cùng không chịu được, liền vội vã quay đi. Chàng thẳng thừng đáp:

-Không cần phải thử. Cô vụng về như vậy, chắc chắn không làm được.

Tử Yên tiếp tục nài nỉ:

-Huynh không cho, làm sao biết không được. Đi mà! Viễn Kỳ, cho tôi thử đi mà!

-...

Viễn Kỳ vẫn cố làm mặt lạnh.

-Một lần thôi! Coi như tôi năn nỉ huynh. Được không? – Tử Yên quyết không bỏ cuộc. Nàng níu chặt tay áo Viễn Kỳ, chất giọng nhào đến không thể nhào hơn, hàng mi dài cứ không ngừng nhắm chớp.

-...

Viễn Kỳ cuối cùng đành buông giáo đầu hàng. Bộ dạng của Tử Yên lúc này kì thực quá... “đáng sợ”. Quả là thử thách sự chịu đựng của chàng. Thật may vì Viễn Kỳ thuộc dạng người có tinh thần gang thép, nếu là kẻ bình thường, hẳn đã bị nàng dọa đến “hồn bay phách lạc”.

Tử Yên cầm cương ngựa trên tay mà miệng cười toe toét. Không ngờ chiêu “lấy nhu khắc cương” này lại hữu dụng như vậy. Về sau để đối phó Viễn Kỳ, nàng tất nhiên phải sử dụng dài dài.

Ban đầu còn khá lúng túng, nhưng nhờ có sư phụ giỏi bên cạnh, Tử Yên sớm đã có thể điều khiển mã xa tương đối dễ dàng hơn.

Cỗ xe ngựa ung dung tung vó trên lối mòn trải thảm cỏ xanh, lổm đốm chen ngang những tàn tuyết, xuyên dọc cánh rừng già.

Đi được một chặng đường kha khá, cả hai quyết định dừng chân nghỉ ngơi.

Viễn Kỳ ngồi tựa lưng vào gốc điệp gần đó, chờ Tử Yên mang lương khô ra dùng tạm.

Đâu đó đột nhiên vọng đến tiếng động lạ. Hình như là... thanh âm kim loại va vào nhau. Càng lúc càng lớn dần.

Thấy Tử Yên đang hớn hờ tiến tới, Viễn Kỳ liền ra hiệu, bảo nàng im lặng.

Tử Yên chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Nhưng nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Viễn Kỳ, nàng liền ngoan ngoãn nghe theo.

Và...

Viễn Kỳ đột ngột lao tới, ôm chầm lấy Tử Yên, lôi nàng nấp vào bụi rậm gần đấy.

Liền sau đó, từ đằng xa xuất hiện một đám hắc y nhân, đang vây đánh một thanh y nam tử.

Ánh gương lóe sáng giữa trời quang. Hai bên xuất thủ đều không hề lưu tình, vừa nhanh vừa hiểm. Tựa hồ mỗi chiêu đều tràn ngập sát ý.

Lần đầu tiên được tận mắt chứng kiến một cảnh tượng hoành tráng nhường này, Tử Yên thật vô cùng phấn khích. Nàng chăm chú quan sát hai bên đánh nhau như bộ phim hành động tầm cỡ Hollywood. Thật đã được mở rộng tầm nhìn.

Thanh y nam tử một thân một mình ra sức chống đỡ, rất nhanh đã mau chóng xuống sức. Từng động tác không còn linh hoạt và chuẩn xác như trước.

Tử Yên vô cùng bất bình. Chúng dám ỷ mạnh hiếp yếu, ỷ đông hiếp cô. Thật là hành vi bỉ ổi hạ lưu, không thể dung thứ. Nàng vội ngó sang Viễn Kỳ, trông chàng vẫn điềm nhiên, phong thái tĩnh lặng tựa mặt hồ yên ả, cư nhiên không gì có thể dă động đến, lòng Tử Yên càng bất mãn bội phần. Nàng khẩn trương bảo:

-Huynh còn ở đây làm gì? Không mau ra giúp người ta một tay?

Viễn Kỳ chưng hững đáp:

-Can dự gì đến ta? Tại sao lại phải giúp?

Tử Yên chau mày hết cỡ, ra sức lôi kéo Viễn Kỳ:

-Nam nhi đại trượng phu, “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha”. Huynh sao có thể thấy chết không cứu?

-Không phải ta thấy chết không cứu, mà là không thể cứu.

-Võ công của huynh cao cường lắm mà. – Tử Yên nhìn Viễn Kỳ với ánh mắt khó hiểu. – Tại sao lại không thể?

Viễn Kỳ bình thản giải thích:

-Võ công của ta chỉ có thể đối phó với lũ đầu trộm đuôi cướp. Còn đám hắc y nhân đó, cô nhìn kĩ đi, thân pháp xuất thần nhập quỷ, kì thực họ đều là cao thủ võ lâm. Một mình ta sao có thể đấu lại. Kêu ta đi cứu hần, thà bảo ta lấy dao tự kết liễu còn hơn.

Tử Yên lúc này mới phát hiện, thì ra bạch y nam tử oai phong thần võ cạnh bên mình rốt cuộc chỉ là “hiệp sĩ giấy”, “anh hùng rơm”. Về mặt nàng phút chốc trở nên u ám, trong lòng thất vọng khôn nguôi.

“Vậy việc cứu nam nhân kia, chẳng thể trông cậy vào Viễn Kỳ được rồi.”

47. Chương 47

Tử Yên sốt ruột dò hỏi:

-Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đây, trơ mắt nhìn người đó bị giết?

-Chứ cô muốn thế nào? Cô mà ra đây, chúng nhất định sẽ... thủ tiêu luôn cả cô.

Viễn Kỳ đưa tay vạch một đường ngang cổ. Điều bộ làm ra vẻ nghiêm trọng. Bị chàng dọa như thế, Tử Yên mặt cắt không còn hột máu. Nàng kì thực vô cùng sợ hãi, nhưng nỗi lo cho thanh y nam tử cũng không hề kém cạnh.

...

Khi trên đường trở về Hoàng Thành, Vệ Quân bất ngờ bị phục kích. Đoàn tùy tùng của chàng đều bị thảm sát, không ai sống sót. Bản thân Vệ Quân hiện cũng đang trúng độc. Chàng sắp không còn trụ được nữa rồi.

Khoảnh khắc Vệ Quân vừa khụy xuống, tám tên hắc y nhân đột nhiên vây thành vòng tròn, phi cước mỗi lúc một nhanh, đường kiếm biến hóa thành muôn vệt ảnh ảo.

“Tư Đồ Hồn Hư trận.

Chúng là... sát thủ của Hư Quốc.”

Tám thanh kiếm sắt nhọn đều đồng loạt lao đến, cư nhiên muốn lấy mạng Vệ Quân. Chàng hiên ngang giơ kiếm, chuẩn bị tiếp chiêu.

Thì đột ngột...

-Dừng tay!

Giọng nói trong trẻo vang lên, phân tán sự chú ý của bát đại cao thủ. Nhân cơ hội đó, Vệ Quân vội gượng dậy. Trong chớp mắt chàng gắng thu hết sức, uy dũng vung kiếm, chỉ một chiêu đã hóa giải trận pháp ảo diệu kia.

Bốn tên sát thủ vội tách khỏi nhóm, lao vút đến chỗ vừa phát ra thanh âm vừa khiêu khích.

Vì quá nóng lòng, Tử Yên đã buột miệng la lên trước khi kịp suy nghĩ. Lúc nàng đường hoàng đứng dậy, đồng dạng hô to, dáng vẻ oai phong tựa giang hồ hiệp nữ. Nhưng bộ dạng rãng va lập cập lúc này, lại chẳng hề oai phong chút nào. Ông trời thật phũ phàng, sao nữ đế phút hào quang sáng chói của Tử Yên tồn tại quá ngắn ngủi?

Tới khi ý thức việc mình làm thật vô cùng rồ dại, cơ hồ đã quá muộn. Tử Yên chỉ còn biết trơ mắt nhìn bốn tên sát thủ đang hùng hổ lao đến, mà chân tay đông cứng, mặt mày cả kinh.

Hành động của Tử Yên khiến Viễn Kỳ không kịp trở tay. Chàng bất lực day day huyết thái dương, thoáng chốc thở dài.

...

Một tên áo đen vừa xuất chiêu, vừa xuất khẩu đe dọa:

-Kẻ nào dám cản đường, giết không tha!

Tử Yên mặt xanh như tàu lá. Những ý nghĩ cứ loạn xạ trong đầu. Nhìn mũi kiếm sắc lạnh lao đi như tên bắn, nàng kinh hoàng vội nhắm mắt lại.

“Thế là hết! Từ đây em đi mãi!”

“Choang”

Bốn thanh trường kiếm đâm thẳng vào một phiến quạt trắng.

-Ta thấy câu nói ấy hợp với các ngươi hơn.

Giọng nói trầm ấm kịp thời kéo hồn Tử Yên về. Sau khi định thần lại, nàng thấy Viễn Kỳ hiện đang chắn trước mình. Nhìn bờ vai rộng của chàng, cảm giác quen thuộc lại vô tình trỗi dậy.

Bị bất ngờ, bốn tên hắc y nhân đều nhất thời thoái lui, chăm chú quan sát bạch y nam tử với ánh mắt cảnh giác. Nội lực chàng truyền qua phiến quạt trắng, khiến thanh quạt trở nên cứng cáp và lợi hại không thua bất kì pháp khí nào. Thân thủ xuất thần, thoát ẩn thoát hiện, chỉ trong chớp mắt đã hiện diện trước mặt họ mà vô thanh, vô động. Ấn tượng ban đầu cho thấy, đây là kẻ không dễ đối phó. Sau một hồi đánh giá, cả bọn đồng loạt nhìn nhau rồi nhất tề xông lên. Khí thế ngùn ngụt, áp đảo kinh người.

Tử Yên đứng đấy mà không khỏi lo lắng, sợ Viễn Kỳ chẳng may bị đả thương, sợ chàng không phải là đối thủ của chúng.

Nhưng...

Bạch y nam tử bình thần vung quạt như gậy đàn. Nét quạt uyển chuyển giữa không trung, ôn hòa tựa suối nguồn. Dù thủ hay công đều vô cùng chính xác. Cơ hồ chuyển động của đối phương, chàng dường như đều có thể nhìn thấu.

Công phu của bạch y nam nữ, vốn lấy thanh khắc nhiệt, lấy nhu khắc cương. Kẻ thù liên tiếp công kích nhưng bất thành đã bắt đầu nóng vội. Sơ hở lộ ra ngày càng nhiều. Như chỉ chờ có thế, chàng nhanh chóng gấp quạt. Bằng thân thủ nhanh như tên bắn, Viễn Kỳ dùng chuôi quạt điểm vào tử huyệt của đối phương. Bốn tên sát thủ chỉ kịp “hự” một tiếng, rồi ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Tử Yên chứng kiến màn “trình diễn” từ đầu đến cuối, lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Thì ra là “chân nhân bất lộ tướng”. Võ công cao cường như vậy, có sao phải “giấu nghề”, đánh đồng mình với phường đầu trộm đuôi cướp.

Đúng là người khó hiểu?

Tử Yên vội vã chạy đến chỗ Viễn Kỳ, toan mở lời tán thưởng. Nhưng nhìn bốn tên hắc y nhân đang nằm la liệt dưới đất, nàng không khỏi bàng hoàng. Tử Yên ngắc ngứ hỏi:

-Huynh...huynh...giết họ rồi sao?

-Chỉ bất tỉnh thôi, không chết được đâu. – Viễn Kỳ vừa đáp lời, vừa phát quạt phe phẩy. Ánh mắt chàng hướng thẳng ra xa. Bốn tên kia dường như cũng không còn là đối thủ của nam nhân lạ mặt. Bằng chứng là cả đám đều quy gối sau vài chiêu kết liễu. Tàn độc nhưng điệu nghệ.

-Lợi hại, lợi hại! Tôi không ngờ huynh lợi hại như vậy. Thật khiến cho tôi được mở rộng tầm nhìn. – Tử Yên lon ton chạy đến, ngoác miệng cười tươi. Nàng thật tâm khen ngợi. Nhưng thấy Viễn Kỳ không hề có ý chú mục tới mình, Tử Yên liền dậm ra giận dữ, vô thức nhìn theo hướng mắt chàng.

Thanh y nam tử đang tiến tới mỗi lúc một gần. Bước đi vững chãi, kiên quyết. Phong thái cao ngạo, bộc trực toát ra luồng hàn khí tựa sương khuya. Ánh nhìn sắc bén như chim ưng giữa đại ngàn. Dung mạo trông vô cùng tuấn tú.

Vệ Quân và Viễn Kỳ đứng cạnh giữa rừng già. Gió thổi vi vu. Lá rụng lất phất. Tà áo họ phấp phất bay trong hoang vu. Đây đích thực là giai cảnh hiếm có, giai thoại hiếm gặp.

Vệ Quân chấp tay thi lễ:

-Đa tạ hai vị đã ra tay tương trợ.

Tuy là lời cảm kích, nhưng ngữ khí vẫn vô cùng lạnh lẽo. Nét khinh bạc, ngạo nghễ trên gương mặt Vệ Quân, đến nửa điểm cũng chẳng hề suy giảm.

Viễn Kỳ thực tâm không chấp nhất. Chàng cười xòa, khách khí đáp lại:

-Là việc nên làm. Huynh không nên để tâm.

Vệ Quân hướng tầm mắt đến người đang tụt lại phía sau, gương mặt vẫn không hề biểu cảm:

-Vị cô nương kia...không sao chứ?

Viễn Kỳ cũng quay lại nhìn, bất chợt trông thấy sắc mặt Tử Yên hết sức khó coi. Rõ ràng lúc này vẫn rất tốt, nhe nhớn cười với chàng, còn không ngừng tiếc lời ngợi khen. Có sao Viễn Kỳ xoay đi chỉ một lúc, nàng đã đột ngột biến thành bộ dạng này?

...

Mờ ảo.

Nhoe nhoét nước.

Nàng nằm mơ phải không?

Ai có thể cho nàng biết, nàng rốt cuộc đang nằm mơ phải không?

Nếu không phải mơ, sao bóng hình kia lại rõ ràng như vậy.

Đúng thế!

Rất rõ ràng.

Dù đã nhìn qua làn nước mắt, nhưng nàng có thể khẳng định, đó chính là...

Là người nàng khôn nguôi mong nhớ.

Là người nàng vừa hạ quyết tâm nhất định phải tìm quên.

Ấy vậy mà giờ đây, chàng lại ngang nhiên xuất hiện, lại lần nữa làm lòng nàng dậy sóng.

Mặt đất bỗng trở nên bấp bênh, khiến Tử Yên nhất thời đứng không vững. Mặt nàng trắng bệch, cả người vẫn không ngừng run rẩy. Tử Yên khó nhọc tiến lên thêm vài bước.

Đột ngột...

Một bàn tay rắn chắc chợt nắm lấy tay nàng.

Viễn Kỳ chẳng hiểu sao bản thân lại làm thế. Phải chăng chàng sắp mất đi thứ gì? Chàng bỗng thấy sợ hãi. Chàng chỉ biết lúc này cần ngăn Tử Yên lại. Chàng không muốn nàng tiến đến gần hơn.

Cái nắm tay...

Thật nhẹ.

Thật khê.

Cử chỉ quá yếu đuối.

Là níu kéo.

Là chờ mong.

Nhưng cũng là... bất lực.

Tử Yên vùng khỏi tay Viễn Kỳ. Trong mắt nàng giờ chỉ có một người, mọi thứ khác đều chẳng còn quan trọng.

Tay Viễn Kỳ đông cứng giữa không trung. Lòng bàn tay lạnh lẽo. Buốt tận tim gan.

Tử Yên chậm chạp bước tới. Chẳng mấy chốc, nàng đã đối mặt với thanh y nam tử. Tử Yên toan chạm vào khuôn mặt tuấn lãm kia, nhưng bất thành khựng lại. Bàn tay nhỏ nhắn co cụm rồi buông thõng. Nàng khó nhọc lên tiếng:

-Vĩnh Huy!... Là anh phải không?

48. Chương 48

Lời vừa nghe chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang. Viễn Kỳ thất thần nhìn cảnh tượng trước mặt. Trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Trở trêu thay, người Viễn Kỳ vừa ra tay cứu giúp, lại chính là tình địch của đời mình.

Vệ Quân mặc dù khá bất ngờ, nhưng điệu bộ vẫn chẳng hề biến chuyển. Chàng vô cảm đáp lời:

-Cô nương hình như đã nhận lầm người. Tại hạ Thần Diệp Hy. Lần đầu được diện kiến.

Đôi đồng tử Tử Yên đột nhiên nở lớn. Nàng vô thức áp tay vào lòng. Nước mắt nóng hổi chợt trượt dài trên má.

Nàng đang mong đợi gì chứ?

Nàng đang mơ mộng gì chứ?

Chỉ là người giống người mà thôi!

Về mặt Vĩnh Huy không thể nào vô cảm như thế. Ánh mắt chàng nhìn nàng không thể nào lạnh lùng như vậy.

Tử Yên tự cười giễu bản thân.

Nàng rút cuộc vẫn mù quáng và ngu ngốc.

Đến cuối cùng, nàng vẫn không cách nào thoát khỏi ảo tưởng của chính mình.

...

Tử Yên đang khóc sao?

Đây là lần đầu tiên Viễn Kỳ thấy nàng khóc.

Trước đây dù có bị chà đạp thế nào, dù có bị ức hiếp ra sao, Tử Yên cũng chẳng bao giờ rơi lệ.

Nhưng bây giờ...

Nàng đang khóc.

Giọt nước mắt trong suốt, long lanh. Đẹp vô cùng.

Nhưng tiếc thay, nó vốn dĩ không dành cho chàng.

Vốn trước giờ chưa từng thuộc về chàng.

Lòng Viễn Kỳ chợt trào lên từng cơn co thắt.

Cảm giác cở dưới đất như hóa thành gai nhọn. Lạnh lùng cắn nát bàn chân.

Còn gió lạnh như hàng vạn lưỡi dao. Tàn nhẫn xuyên thủng trái tim chàng.

Chỉ vô tình nhìn thấy người có gương mặt giống tình lang cũ, đã đủ làm Tử Yên xúc động như vậy. Nếu một ngày, nam nhân mang tên Vĩnh Huy ấy thực sự hiện diện ngay trước mắt, nàng sẽ thế nào đây?

Liệu Tử Yên có rời khỏi Viễn Kỳ, trở về bên người ấy?

Chàng không muốn nghĩ đến điều đó.

Chàng trốn tránh nghĩ đến điều đó.

Những tưởng đã có thể tiến gần thêm một bước, tiếp cận trái tim nàng, nào ngờ vẫn muôn vàn xa cách.

Những tưởng đã có thể vờ như không quan tâm. Nhủ thầm mình không đau. Dù có hình bóng ai trong lòng nàng đi nữa.

Nhưng không thể.

Cơn đau vẫn hiện hữu. Mặc cho chàng có cố tình chối bỏ.

...

Ba con người. Ba tâm trạng.

Chỉ có rừng già đang chứng kiến mọi chuyện, muốn bao dung ôm tất cả vào lòng, nhưng đành bất lực thì thào trong câm lặng.

“Có một người đành lòng mất một người.

Giấu lệ đời, để cho tiếng cười vui.”

...

Tử Yên vội lau nước mắt, cố hít một hơi dài. Nàng cuối cùng đã có thể trấn tĩnh.

Tử Yên cười gượng gạo:

-Thật ngại quá. Tôi kì thực đã nhận lầm người.

Dù không hiểu vì sao, nhưng lời này của Tử Yên tựa như dòng suối mát, dịu dàng rót vào vết thương nơi Viễn Kỳ, khiến cơn đau vừa bùng lên đột ngột lắng xuống. Tâm tình chàng cũng theo đó mà nhẹ nhõm hẳn.

Sắc mặt Vệ Quân mỗi lúc một xấu. Rồi bỗng dưng, chàng bất thành khụy xuống.

Tử Yên hốt hoảng kêu lên:

- Thần công tử! Thần công tử! Huynh làm sao vậy?

Viễn Kỳ dẫn lòng bước tới, nhanh chóng bắt mạch cho Vệ Quân. Mạch đập hỗn loạn, lúc thưa thớt, lúc dồn dập. Thân nhiệt nóng lạnh thất thường. Mặt trắng bệch, môi tím tái.

-Là Huyết Lệ Hàn. – Viễn Kỳ nhất mực khẳng định.

Vệ Quân khó nhọc lên tiếng:

-Nghe đồn trên thế gian, chỉ có đệ nhất thần y Lục Nhất Hàn mới có thể giải được.

-Huynh lầm rồi. – Viễn Kỳ nhếch môi cười tự tin. – Loại độc này, ta cũng có thể giải.

Tử Yên há hốc mồm nhìn Viễn Kỳ, nàng không ngờ đến y thuật mà chàng cũng tinh thông. Thâm tự hỏi, trên đời này, còn có gì Viễn Kỳ không thể làm.

Ngay cả Vệ Quân, vốn điềm tĩnh lạnh lùng, nhưng cũng không giấu nổi ngạc nhiên. Đây là loại độc được ngàn năm hiếm gặp. Trên thế gian chỉ có một người biết cách bào chế, và duy nhất một người biết cách hóa giải. Chàng trước giờ chưa từng nghe, người bình thường cũng có thể giải được Huyết Lệ Hàn. Nam nhân này có sao lại tự tin như vậy?

Thấu hiểu ý nghĩ của hai người, Viễn Kỳ đành mỉm cười giải thích:

-Trước đây ta cũng từng trúng phải Huyết Lệ Hàn. Nên cách thức giải độc thế nào, kì thực không ai hiểu bằng ta.

Kể giải độc cho nam nhân này chắc chắn không ai khác, chính là Lục Nhất Hàn. Nhưng gã đại phu họ Lục tính tình vốn kì quái, trước giờ không vô duyên vô cớ, tự tiện chữa trị cho ai. Trừ khi có lí do đặc biệt. Hoặc giả, là quan hệ đặc biệt.

Vệ Quân khẽ chau mày. Võ nghệ cao thâm, lại liên quan đến Lục Nhất Hàn. Bạch y nam tử này, không thể không lưu tâm.

Viễn Kỳ miễn cưỡng bảo:

-Giải độc bằng thuật điểm huyết, dẫn thông kinh mạch. Mỗi ngày một lần, liên tiếp nửa tháng. Hay nói cách khác, huynh nếu muốn giải độc, phải đi cùng chúng tôi trong mười lăm ngày tới.

Tử Yên có đôi chút bất ngờ. Lúc này thấy Vệ Quân đang gặp nguy hiểm, nhưng Viễn Kỳ thà khoanh tay đứng nhìn, chứ nhất quyết không chịu giúp đỡ. Nếu chẳng phải nàng liều mạng hét lên, thu hút sự chú ý của tám tên sát thủ, hẳn Vệ Quân lúc này đã là âm hồn dưới hoàng tuyền. Thế mà bây giờ Viễn Kỳ bỗng tốt bụng đột xuất, chủ động đề nghị giúp Vệ Quân giải độc. Rốt cuộc chàng có mưu tính gì đây?

Với tính cách của Tử Yên chắc chắn sẽ “thấy chết quyết phải cứu”. Ý muốn của nàng, Viễn Kỳ nhất định sẽ giúp nàng thực hiện. Nên mới nói, trước tình trạng nguy kịch của thanh y nam tử, Viễn Kỳ dù ngàn lần không muốn, nhưng lại chẳng cách nào làm ngơ.

Vệ Quân hoài nghi nhìn Viễn Kỳ:

-Tại sao lại đồng ý giúp ta?

-Dù gì ta cũng vừa cứu huynh một mạng. Đã giúp người nên giúp cho trót. – Viễn Kỳ bình thản trả lời.

Trên đường trở về Hoàng Thành, để đề phòng bất trắc, Vệ Quân đã chia toán lính thành hai nhánh. Nếu Thiết Đan có thể an toàn về đến Phương Thiên Phủ, mọi chuyện chắc chắn sẽ có thể dàn xếp. Bản thân chàng hiện đang thọ thương, lại không bình không tốt. Nếu bọn sát thủ Hư Quốc quay trở lại, ắt hẳn sẽ vô cùng bất lợi. Chi bằng chấp thuận lời đề nghị của bạch y nam tử, có thêm một cao thủ bên cạnh, ít nhiều gì cũng dễ bề đối phó. Ấy là chưa nói đến, loại kinh độc mà chàng phải chịu đựng suốt hai năm qua, có thể nhờ thế mà sẽ được giải trừ. Chuyến đi này, chỉ có lợi chứ không có hại. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, Vệ Quân lên tiếng đáp:

-Ôn cứu mạng của các hạ, sau này có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp.

...

Về phần Viễn Kỳ, đúng như Tử Yên nói, nam nhi đại trượng phu, “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha”. Kỳ thực ngay từ đầu không phải chàng định khoanh tay đứng nhìn, mà đang ngầm đánh giá tình hình. Lúc hai bên đánh nhau, chưa biết rõ ai tốt ai xấu mà đã lao vào giúp bừa, chẳng khác nào “hại người hại mình”.

Khi quan sát thanh y nam tử, Viễn Kỳ nhận thấy y tuy đang trúng độc, nhưng võ nghệ vẫn không hề suy sút. Cả người toát lên phong thái vương giả. Quần áo mặc trên người ắt thuộc loại tơ tằm thượng hạng. Một điều quan trọng không thể bỏ qua, đó là y đang bị Hư Quốc truy sát. Theo phán xét ban đầu, xuất thân nam nhân này phải vô cùng cao quý, nhất định là trọng thần triều đình. Theo tin tức tình báo mà Viễn Kỳ nhận được, thân thủ đó, tướng mạo đó, nếu chàng đoán không lầm, đây đích thị là... Thống soái Bình Nguyên – Hàn Vệ Quân.

Để cả hai tương ngộ trong hoàn cảnh hiện nay, thật đúng là... ý trời.

49. Chương 49

Viễn Kỳ chuyên tâm vận khí, điểm huyết giải độc cho Vệ Quân. Tử Yên đứng cạnh cũng nhất mực im lặng, chăm chú quan sát cảnh tượng vốn chỉ có trên phim trường Hồng Kông. Nay tận mắt chứng kiến, nàng quả đã được “đại khai nhãn giới”.

Nửa canh giờ trôi qua, sắc mặt Vệ Quân cũng theo đó mà trở nên hồng hào. Khí huyết trong người đã phần nào ổn định, thân nhiệt mỗi lúc một ấm dần. Giờ chàng đã có thể khẳng định, lời nói của bạch y nam tử là hoàn toàn đáng tin.

Cả ba người lại tiếp tục lên đường.

Vệ Quân ngồi ngoài, đánh xe cùng Viễn Kỳ, còn Tử Yên ngồi một mình trong xe. Không khí yên ắng bao trùm mọi góc ngách, dai dẳng bám theo đến tận buổi chiều tàn. Khi nắng nhạt đang dần dần tan biến. Từng mảng đen rợp lủ lượt chao lượn trên nền trời.

Nhiệt độ xuống thấp đột ngột. Vài hạt bụi trắng muốt mềm mại vút chốc hóa thành những bông tuyết to tướng, dày đặc, phủ kín cả tầm nhìn. Gió lạnh từng đợt nổi lên, ngạo nghễ bao trùm cả rừng già đang gồng mình chống chịu.

Tử Yên rất thích tuyết, vì đây là thứ quê hương nàng chẳng bao giờ có. Nhưng tuyết rơi dày như thế, lạnh như thế, kì thực nàng cũng chẳng còn hứng thú để ngắm cảnh, thưởng ngoạn.

Tử Yên bó mình trong chiếc áo bông to tướng. Cả người vẫn không ngừng rúm ró, run rẩy. Nàng ngồi co cụm dưới gốc cây, mặc rằng môi cứ lập cập biểu tình. Đây là lần đầu tiên nàng thấy lạnh đến vậy. Tử Yên nhất thời không cách nào thích ứng. Cái lạnh khắc nghiệt như châm buốt vào da, âm thầm lan rộng trên cơ thể nhỏ nhắn.

Trông Tử Yên mặt mày tái xanh, Viễn Kỳ vô cùng lo lắng. Chàng vội lấy áo khoác của mình, nhẹ nhàng choàng lên người Tử Yên, ân cần hỏi:

-Không sao chứ?

Tử Yên mặt mày lắc đầu, cơ hồ chẳng muốn nói gì cả. Nàng không phải là cô gái yếu đuối. Nhưng ngồi trên xe ngựa cả ngày, lại phải chịu lạnh, chịu rét, ăn uống qua loa sơ sài. Bấy nhiêu đó cũng đã đủ bòn rút hết mọi sức lực của nàng. Viễn Kỳ nhét cho Tử Yên một chiếc bánh bao, nàng cũng chẳng buồn ăn. Chàng ngược nhìn hoàng hôn đang lịm tắt. Thầm sốt ruột vì trời mỗi lúc một tối dần.

Chuyện vô tình gặp Vệ Quân đã khiến cả hai không kịp đến thị trấn như dự định. Chẳng còn cách nào khác, cả ba đành qua đêm trong rừng. Xe ngựa đi thêm được một đoạn thì dừng chân gần một căn nhà hoang, xập xệ và cũ nát. Nhưng đối với Tử Yên bây giờ, căn nhà ấy chẳng khác nào hoàng cung. Có còn hơn không, ít ra cũng có chỗ tránh gió tránh rét. Giữa thời tiết oi ả ẩm ướt này, nàng không thể tưởng tượng cảnh phải ngủ ngoài trời sẽ khủng khiếp thế nào.

Trăng lên. Cánh rừng già chìm sâu trong hố đen không đáy. Tinh thể tuyết như cũng được nhuộm màu, u ám và quỷ dị. Cánh cửa chậm chậm mở, một làn mưa bụi tuôn xuống xối xả.

Tử Yên quơ tay quờ quạng, tìm kiếm chút không khí trong lành trong căn nhà cũ kỹ.

Dường như đã ấm hơn, nàng thoải mái rúc người vào một góc rồi ngồi bệt xuống đất, nhâm nhi chiếc bánh bao mà Viễn Kỳ đưa cho.

Vệ Quân đã ra ngoài tìm chút củ khô, nên Tử Yên cũng thấy thoải mái hơn. Nàng không còn giữ dáng vẻ ngại ngùng suốt từ trưa đến giờ.

Tử Yên nghĩ thầm.

“Điều quan trọng bây giờ là không nên tự hành hạ bản thân, càng không thể để dạ dày bị đói. Tóm lại là... không cần để ý đến hình tượng.”

Trông Tử Yên ra sức ngón lấy ngón để một lượt hai chiếc bánh bao, Viễn Kỳ vừa xột xa, vừa buồn cười quá đỗi. Hai tâm trạng trái ngược đan xen trong lòng không có chỗ bộc phát, khiến gương mặt Viễn Kỳ bỗng trở nên kì quái. Chàng khẽ tiếng hỏi:

-Đói đến thế cơ à?

Tử Yên không đáp, chỉ miệt mài lo gặm bánh bao.

-Trông bộ dạng cô kia. Để người khác trông thấy, họ lại tưởng ta ngược đãi cô, không cho cô ăn.

Tử Yên vẫn tiếp tục im lặng. Đây đã là cái bánh bao thứ ba. Thấy hai má nàng phúng phính, căng tròn vì ngón đầy bánh bao, Viễn Kỳ không kìm được đưa tay búng một cái.

-Chỉ việc ăn thôi mà cũng chăm chú như vậy.

Tử Yên lúc này mới quay sang, giận dữ nhìn Viễn Kỳ. Nàng chỉ muốn an lành ăn hết bữa tối, vậy mà chàng cũng chẳng để nàng yên. Thật mong có thể bắt sạch tóc, nhổ trụi lông mày trên mặt chàng để xả giận phần nào. Nhưng biết đó chỉ là chuyện không tưởng, Tử Yên đành uất ức lườm Viễn Kỳ, rồi trở về với “sự nghiệp” ăn uống.

Tử Yên cuối cùng đã no bụng.

Ăn xong vận động nhẹ rất tốt cho tiêu hóa, ngoài ra còn có tác dụng làm ấm người, hơn hẳn việc ngồi lì một chỗ, than ngán thở dài. Nghĩ vậy, Tử Yên bèn đứng lên, đi đi lại lại trong nhà, hai tay không ngừng đánh tới đánh lui trước ánh nhìn khó hiểu của Viễn Kỳ.

“Phịch”

Toan bước ra ngoài hòng thay đổi không khí, Tử Yên đột ngột va phải Vệ Quân đang lặng lẽ bước vào. Và thế là, bộp chộp tiểu thư liền mất đà, ngã lăn ra đất.

Vì đã được nhiều lần chứng kiến, cảnh tượng này đối với Viễn Kỳ vốn không còn lạ lẫm. Nhưng đây là lần đầu tiên chàng thấy Tử Yên lúng túng như thế. Nàng cứ loay hoay mãi mà chẳng thể ngồi dậy.

Vệ Quân ôm hết đồng củi bằng một tay, tay còn lại chìa trước mặt Tử Yên.

Nàng bắt giắc đỏ mặt, ngượng nghịu đón lấy tay Vệ Quân. Bàn tay chàng ấm nóng, âm thầm truyền nhiệt sang Tử Yên, khiến cả người nàng như rung lên thật khẽ.

Vệ Quân vận lực rất nhẹ, từ từ kéo Tử Yên lên. Đáy mắt chàng thoáng động, một lúc sau mới lãnh đạm hỏi:

-Cô không sao chứ?

-Không việc gì. Thật...thật ngại quá. Tại tôi không ngờ trước ngờ sau. – Tử Yên bối rối đáp.

-Không sao thì tốt. – Vừa dứt lời, Vệ Quân liền nhanh chóng lướt qua người Tử Yên.

Viễn Kỳ ngồi ngoài, phải quan sát cảnh tượng chương tãi gai mắt suốt từ đầu đến cuối, bây giờ lại “được” dịp mở rộng tầm nhìn. Bộ dạng thực nữ ấp úng ấy là sao? Nếu đổi lại là Viễn Kỳ, chắc hẳn Tử Yên sẽ giãy nảy, quát tháo buộc tội chàng, chứ chẳng đời nào nhún nhường, nhận sai như vừa rồi.

Tại sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy?

Lòng Viễn Kỳ chợt cảm thấy ê ẩm.

...

Lửa được thắp lên.

Căn nhà xập xệ bỗng trở nên ấm áp. Ánh sáng bập bùng như một sinh thể sống. Nghịch ngợm và linh động. Vệ Quân lặng lẽ ngồi giữ lửa, chốc chốc lại cho vào một nhánh củi nhỏ. Cả người chàng không ngừng toát lên luồng hàn khí mờ nhạt. Đến nửa lời cũng chẳng buồn nói.

Tử Yên cũng ngồi đậy sưởi lửa. Ngắm nhìn dòng khói trắng đan hờ qua kẽ tay như vuốt ve, mơn trớn, nàng đột nhiên thấy dễ chịu hơn nhiều. Không còn cảm giác khó thở, choáng ngợp lúc đầu, dù đang ngồi đối diện với Vệ Quân.

Thi thoảng Tử Yên lại vụng trộm nhìn thanh y nam tử, rồi lập tức dời mắt đi nơi khác.

Kì thực rất giống.

Mỗi đường mỗi nét đều giống đến hoàn hảo, như thể Vĩnh Huy và Vệ Quân cơ hồ được đúc từ một khuôn.

Gương mặt Vĩnh Huy đang sờ sờ trước mặt, Tử Yên sao có thể bình tâm.

Nàng khẽ thở dài.

Thì ra bản thân là kẻ thiếu ý chí đến vậy.

...

Nhất cử nhất động của Tử Yên đều không hề lọt khỏi tầm mắt chàng Viễn Kỳ.

Nhân quang đầy ẩn ý mỗi khi nhìn Vệ Quân. Thái độ vừa sợ sệt, vừa bồn chồn. Vẻ mặt hiện rõ nét thất vọng mang theo tiếng thở dài kìm nén.

Tất cả biểu hiện ấy nói lên điều gì?

Viễn Kỳ không cần biết.

Ý nghĩ lúc này đang hiện hữu trong chàng...

Là...

Nha đầu kia, vốn không hề để chàng ở trong mắt.

Dám liếc nhìn nam nhân khác tình tứ như vậy.

Xem ra nếu không nhắc nhở nàng, đến bản thân là ai, nàng cũng sẽ quên mất.

Viễn Kỳ đột ngột đứng lên. Chàng bước nhanh tới chỗ Tử Yên.

50. Chương 50

Tầm mắt đang hướng xuống bỗng xuất hiện một đôi hài trắng muốt. Tử Yên bất giác ngước lên, bao nhiêu cả gương mặt phía trước cùng những nét lạ lẫm. Khuôn trang ấy không nóng cũng chẳng lạnh, nhưng sao lại khiến nàng cảm thấy ngột thở.

Đối diện với ánh nhìn ngây ngô của Tử Yên, Viễn Kỳ chỉ bình thản cúi xuống, diềm nhiên bế nàng lên, rồi nhẹ nhàng ôm trọn vóc hài nhỏ nhắn trong vòng tay rắn chắc. Trước hành động quyết đoán của Viễn Kỳ, Tử Yên một lần nữa lại không kịp phản ứng. Đôi mắt nàng trợn to thất thần, chưa hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Viễn Kỳ chợt mở lời:

-Nương tử, tới lúc phải ngủ rồi!

Tử Yên chớp mắt lia lịa, khóe miệng không ngừng co giật khi trông thấy nụ cười dịu dàng trên môi Viễn Kỳ.

Quên mất Vệ Quân đang ngồi đấy, quên mất hình tượng thực nữ hay e thẹn, Tử Yên điên cuồng giãy giụa, lớn tiếng la hét:

-Bỏ tôi xuống! Huynh làm trò gì vậy? Bỏ tôi xuống mau!!!

Viễn Kỳ vẫn mỉm cười ôn hòa, chàng dỗ dành:

-Lúc sáng là ta không đúng. Nàng đừng giận nữa, được không?

Tử Yên càng nghĩ càng không hiểu, buổi sáng giữa nàng và Viễn Kỳ xảy ra chuyện gì chứ?

-Huynh thả tôi xuống trước, rồi chúng ta nói chuyện. Đây! Đây! Huynh có nghe tôi nói không!?! Đây!

Viễn Kỳ thản nhiên bế Tử Yên đến một góc tối. Chàng thản nhiên ngồi xuống, rồi thản nhiên đặt Tử Yên vào lòng, mặc cho nàng đang chống trả kịch liệt.

-Tiểu bảo bối! Ngoan. Đừng giận nữa. Nàng xem trời lạnh như thế, để ta giúp nàng sưởi ấm.

Đúng. Quả thật tuyết rơi dày. Trời rất lạnh. Nhưng sao Tử Yên lại có cảm giác cả người mình như muốn bốc cháy. Đôi gò má hơi tái bồng xuất hiện hai đốm lửa nhỏ. Nói những lời buồn nôn thế này mà mặt mày vẫn không biến sắc, có thể nói Viễn Kỳ đã “tu thành chánh quả”, đạt tới cảnh giới cao nhất trong công phu “dắt mặt”.

Cùng lúc đó, Vệ Quân tự dưng đứng dậy.

-Ta ra ngoài canh gác. – Gương mặt chàng không chút biểu cảm, lạnh lùng ném lại một câu rồi bước ra khỏi cửa.

Tử Yên chưng hửng nhìn chiếc áo xanh khuất bóng trong màn tuyết. Vì trông hai người họ quá mức chướng mắt nên Vệ Quân mới bỏ ra ngoài, ý nghĩ ấy khiến Tử Yên thấy vừa oan, vừa tức, vừa vô cùng xấu hổ. Nàng vốn đã quen với những trò treu ghẹo, bốn cột của Viễn Kỳ. Nên đoán chắc lần này ắt cũng không ngoại lệ. Sau khi đã hình thành tội trạng, Tử Yên vội quay sang lờm chàng uất hận.

-Huynh rốt cuộc có ý đồ gì? Không muốn cho tôi làm người nữa sao? Đùa thế này huynh thấy vui lắm sao? Thật là...tôi sắp bị huynh bức chết rồi!!! Thả tôi ra mau!!!

Bàn tay Viễn Kỳ như vận lực nhiều hơn. Chàng ghì Tử Yên vào lòng tựa thúc ép. Môi bật ra một câu lạnh nhạt:

-Ngủ đi!

Tử Yên khó chịu đẩy chàng ra, nhưng chưa kịp thoát thân, nàng đã bị Viễn Kỳ dễ dàng trói gọn. Đường như đã chẳng còn kiên nhẫn, chàng không tiếc lời đe dọa:

-Ta cho cô hay. Nếu cô dám động đây, bốn công tử sẽ hôn cô – ngay – tức – khắc.

-...

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Tử Yên không nói được lời nào.

Thấy nàng bỗng dưng hóa đá, Viễn Kỳ sáng giọng:

-Thế nào? Có muốn thử không?

-Huynh... – Tử Yên vừa vung tay chỉ vào mặt Viễn Kỳ thì đột nhiên nhận thấy... cái gì đó lạnh lạnh vừa đập lên má trái.

Cảm giác hết sức mềm mại.

Chân thực vô cùng.

Lần này nàng gần như chết điếng.

“Hắn ta dám...”

-Huynh...

Gò má vốn dĩ có đôi. Tất nhiên không thể thiên vị bên nào. Cách tốt nhất là đối xử công bằng. Và má phải Tử Yên cũng đã được ném trải cảm giác lạnh lạnh, kì quặc ấy. Bờ môi mềm chạm vào như quấy ao đục nước, rồi nhanh chóng dứt ra bất chợt tựa mưa rào, vụt đến vụt đi.

Tử Yên một lần nữa chết lặng.

Nàng hoàn toàn mất khả năng phản ứng. Mọi giác quan dường như đều tê liệt. Tử Yên mất một lúc mới có thể hoàn hồn. Nàng áp hai tay lên má, nghẹn ngào lấp bắp:

-Huỳnh...huỳnh...đúng là...thật đúng là...

Viễn Kỳ quan sát biểu hiện thú vị của Tử Yên, tâm trạng nặng nề khi nãy bỗng hóa thành sương khói, tan theo cơn gió đêm bất chợt. Chàng khẽ cười:

-Xem ra cô rất thích được ta hôn.

Khoảnh khắc Viễn Kỳ vừa cúi xuống, chuẩn bị cho cuộc công kích thứ ba, thì Tử Yên đột ngột vùi mặt vào ngực chàng.

-Tôi ngủ. Tôi ngủ là được chứ gì. – Âm điệu tuy ngượng ngừng nhưng vội vã. Nàng không dám đùa với sói, càng không có khả năng đùa với sói. Tuy có hơi mất mặt, nhưng cách tốt nhất bây giờ là ngoan ngoãn đầu hàng. Còn hơn để sói ức hiếp, rồi bị ăn mất xác lúc nào không hay.

Hành động của Tử Yên khiến Viễn Kỳ bất ngờ. Chàng khựng lại chốc lát, rồi bất giác vòng tay ôm nàng như vỗ về.

Cả người Tử Yên gồng lên đầy bức bí. Hơi thở gấp gấp phả vào vòm ngực rộng, săn chắc của Viễn Kỳ. Nhưng những cái vỗ hờ đáp khẽ lên vai gầy, âm thầm xoa đi mọi căng thẳng trong nàng. Thân nhiệt Viễn Kỳ truyền sang người Tử Yên, như muốn đem hết sự ấm áp của mình làm nguồn sưởi cho nàng. Dù không muốn nhưng Tử Yên vẫn phải thừa nhận, kì thực nàng cảm thấy... khá hơn rất nhiều. Nỗi dễ chịu kéo đến khiến mi mắt Tử Yên díp lại. Cả người nàng vô thức thả lỏng. Nhịp thở sâu và dần dần đều đặn.

Phút chốc không gian lại phẳng lặng.

“Ngủ dễ thế sao?”

Viễn Kỳ đỡ khóc đỡ cười nhìn Tử Yên.

“Cô rút cuộc... cảm tình con gì vậy?”

Chàng hướng mắt ra ngoài.

Khung cảnh đều hiu hèo hút gió.

Nhưng tuyết kia phải chăng đêm nay cũng có vị.

Vị tuyết ẩm tản mát chút tinh khôi.

51. Chương 51

Khi họ đến Giả Tuyên thì cũng đã xế trưa.

Mặt trời lên cao.

Vài tia nắng được mài giũa bởi những tầng mây dày, tuy sắc nhọn, nhưng yếu ớt, mong manh.

Thị trấn này không phồn hoa như Tử Yên vẫn tưởng. Đi khắp các đường lớn, ngoài vài dinh cơ sang trọng, đa phần nhà cửa nơi đây đều nhỏ bé, xập xệ. Người đi trên đường như mang cùng vẻ mặt, không lộ xúc cảm gì rõ ràng. Mỗi bước chân nặng trĩu, trĩu độn. Không khí chung quanh lộn cộn về u ám.

Giả Tuyên so với Lương Châu, có thể nói là một trời một vực.

Cuộc sống nơi đây sao lại ảm đạm đến thế?

Vì đang giữa đông chăng?

Xe ngựa vừa đỗ trước Hội Hưng lâu, Tử Yên đã vội vã phóng xuống. Cả người ê ẩm khiến nàng thoáng chau mày, nhưng vẫn không giấu nổi chút tâm tình vui vẻ.

“Hai chân cuối cùng cũng có thể chạm đất. Sống lại rồi!”

Vừa mới thoát khỏi một chiếc lồng chật hẹp, Tử Yên không muốn phải chui đầu vào chiếc lồng khác, dù cho nó có đường hoàng và to đẹp hơn nhiều. Nàng rụt rè nhìn sang Vệ Quân. Chàng đang chăm chú quan sát cảnh tượng nơi đây. Mi tâm nhíu lại như suy nghĩ điều gì. Dù rất muốn mở lời thăm hỏi vài câu, nhưng Tử Yên lại không dám làm phiền.

Thấy Viễn Kỳ đang giao ngựa ột tên tiểu nhị của Hội Hưng lâu, Tử Yên liền chạy đến, lẻo đẻo theo sau. Nàng lên tiếng thăm dò:

-Viễn Kỳ, tôi chưa thấy dói. Hay là... mình đi dạo một lát rồi hẵng quay lại đây, được không?

Tử Yên sớm đã ngứa tay ngứa chân, Viễn Kỳ còn không nhìn ra sao? Chàng phát quạu phe phẩy, bình thản đáp:

-Cô không dói, nhưng ta dói.

Lúc này, Tử Yên vừa xuống xe, đã vội vã quay sang tìm một bóng thanh y. Ánh mắt rụt rè, bối rối của nàng mỗi khi nhìn Vệ Quân đều không hề thay đổi. Khoảnh khắc đó, Viễn Kỳ chẳng khác nào một kẻ ngoài cuộc, chỉ có thể đứng đấy, lặng thu vào đáy mắt một bức tranh đẹp đẽ. Đường như mỗi nét vẽ đều có thể hóa thành kim châm, âm thầm đục khoét nơi yếu mềm trong trái tim chàng.

Nhìn Viễn Kỳ thong thả bước đi, Tử Yên thật vô cùng thất vọng. Tuy cảm thấy rất không cam tâm, nhưng bản thân lại chẳng thể làm gì. Đến lúc định thần lại, Tử Yên đã thấy Viễn Kỳ cùng Vệ Quân đang hòa mình vào dòng người xuôi ngược trên đường. Một thanh y, một bạch y, vóc dáng cao lớn, phong thái tiêu dao. Hai người họ muốn chìm lẫn vào đám đông thật không dễ dàng gì.

Nhận ra mình sắp bị bỏ rơi, Tử Yên liền hốt hải đuổi theo.

Vệ Quân vốn lãnh đạm. Nếu như không phải chuyện của mình, chàng sẽ chẳng đời nào để tâm. Nhất là với Tử Yên, cho dù nàng từng cứu chàng một mạng. Nếu có dịp Vệ Quân nhất định sẽ thịnh tình báo đáp. Còn bây giờ chàng không muốn dính dáng tới Tử Yên. Nàng dường như cũng nhận ra điều đó. Tự dưng bị người khác ghét bỏ, trong lòng tất không tránh khỏi buồn bực. Nhưng cũng nhờ có vậy, nên thái độ thờ ơ của Vệ Quân đối với mình lúc này, Tử Yên dường như đã quen và hoàn toàn thấu hiểu. Nhưng Viễn Kỳ thì chẳng có lí do gì bỏ mặc nàng đi trước. Nhỡ không may Tử Yên lại bị lạc thì sao?

Điều bộ đuổi theo như muốn đòi mạng của Tử Yên trông rất có khí thế, nhưng nàng không thể đứng giữa đường mà quát tháo inh ỏi. Tử Yên tuy chẳng phải thực nữ, nhưng cũng biết ở chốn đông người cần phải giữ hình tượng, không thể để người khác nghĩ mình là nữ nhân đánh đá. Tử Yên đành nhỏ giọng, nghiêng rắng hỏi Viễn Kỳ:

-Có phải huynh không vậy? Đi như thế mà được à? Chẳng thềm gọi tôi một tiếng.

Đáng hận hơn là, tên tướng công đáng chém ngàn dao của Tử Yên vẫn không hề tỏ ra hối lỗi, chỉ bình thản nhìn nàng mỉm cười:

-Nương tử, ta cần gì phải gọi. Chẳng phải nàng đã tự động chạy đến rồi sao?

Tử Yên á khẩu.

“Nói cũng phải. Nhưng...vấn đề đâu phải ở chỗ đó.”

Bộ dạng của Viễn Kỳ lúc này khiến Tử Yên muốn sờn gai óc. Cơn giận dữ theo đó cũng dần dần nguội ngoai. Tâm tình chàng dạo này rất lạ. Hễ mở miệng là một điều nương tử, hai điều nương tử, kèm theo đó là nụ cười vô cùng... “tình tứ”. Rốt cuộc chàng ăn nhâm thứ gì rồi? Tử Yên cố gắng không để tâm. Nàng vội lảng sang chuyện khác:

-Huynh chẳng bảo mình dói bụng còn gì. Bây giờ lại định đi đâu vậy?

-Đi dạo. – Viễn Kỳ lười biếng đáp, rồi rảo chân bước tiếp.

Vệ Quân bề ngoài tỏ vẻ không quan tâm, nhưng kì thực nhất cử nhất động của Viễn Kỳ đều không hề thoát khỏi tầm mắt chàng. Lén lút theo dõi vốn không phải tác phong của Vệ Quân, tốt hơn hết là trực tiếp giám sát, hy vọng tìm ra chút manh mối về nhân vật bí ẩn này. Thông tin góp nhặt từ những cuộc trò chuyện của Viễn Kỳ và Tử Yên trong suốt mấy ngày qua, có thể thấy bạch y nam tử có một gia đình hết sức bình thường. Phải chăng đó là bức bình phong giúp y che giấu thân phận thật?

Viễn Kỳ biết Vệ Quân đang nghi vấn điều gì. Trục giác của thanh y nhân thật vô cùng nhạy bén. Quả không hổ Thống soái Bình nguyên, danh trấn thiên hạ.

Còn về phần Tử Yên, sau một hồi lăm bằm nguyên rửa Viễn Kỳ, kẻ có tâm tình thay đổi chóng vánh còn hơn cả thời tiết, năng liền nhanh nhẹn vượt lên đi trước.

Thu vào trong tầm mắt của Tử Yên, vẫn là những dãy nhà thấp bé, ố màu. Vòi trên gỗ bong tróc từng mảng lớn tựa muôn vết lở lói. Vài gian hàng bày biện trên đường như cũng kém xinh tươi, khiến người xem thấy muôn phần sầu não.

Mùi ẩm mốc bốc lên hướng Tử Yên nhìn vào con hẻm tối, nằm sọt cạnh kị xã Diễn Hạc. Và... một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mặt nàng.

Có rất nhiều ăn xin. Họ...rách rưới, bần thủ, lay lắt như những chiếc bóng mong manh đang cố rời xa thế giới tàn nhẫn này. Họ không tha hương cầu thực như nhiều ăn xin Tử Yên vẫn thường thấy, chỉ lặng lẽ ngồi đấy, mỗi người một góc, không ai bảo ai, nhất loạt đều hướng mắt ra ngoài vẻ trông chờ. Có chăng cái cảm giác được tụ quần cùng nhau, san sẻ cho nhau cơn túng quẫn khiến họ bớt cô đơn và tủi nhục. Đến khoảnh khắc họ rời khỏi hiện thực nghiệt ngã này, ít ra còn có nhau – những mảnh đời đồng ngộ tương lân.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Tử Yên vừa xót xa, vừa phẫn nộ. Bao nhiêu kẻ bần cùng đang ngồi đây chờ chết, vậy mà người qua đường đều chẳng hề lưu tâm.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Từ đằng xa, một âm thanh the thé đột ngột vọng đến, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

-Tên ăn mày này, dám cản đường ta. Chán sống rồi phải không! Cho người chết! Cho người chết! Đồ có mắt mà không biết thái sơn! – Hắc, nam nhân mặc chàm y. Mũi gãy, mắt xéch, thoát nhìn cũng biết là phường bất lương. Và gã bất lương này đang ra sức đánh, đập, chửi bới một ăn mày không có sức phản kháng.

Giữa ban ngày ban mặt, dám ngang nhiên hành hung người vô tội trên phố.

Quan phủ đâu?

Nha sai đâu?

Những kẻ mang trọng trách bảo vệ con dân rốt cuộc ở đâu rồi !?!

Vài kẻ tụ quanh chỉ biết chỉ trỏ, bàn tán. Họ không hề có ý can ngăn.

Người nam nhân bị đánh mặt mày lem luốc, đang cúi rạp xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy. Đôi tay nhỏ bé cố che chắn trên cơ thể vốn quá to lớn. Vết thương vì thế càng lúc càng nhiều thêm.

Có một kẻ lúc này đã nóng mặt sôi gan, không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

-Dừng tay!

Người người đứng xem lẫn hai kẻ trong cuộc đều bất ngờ khựng lại.

Tử Yên đồng dặc lên tiếng. Điều bộ không thua gì lúc ngăn cản bọn hắc y trong rừng, vô cùng oai phong.

-Người ban ngày ban mặt dám ra tay đánh người. Nhìn xem, vị huynh đệ này bị người đánh đến nông nỗi này. Người rốt cuộc có còn nhân tính không? – Tử Yên tất tả chạy tới đỡ kẻ bị hại, không quên quát mắng, thị uy với tên vận chàm y.

Những người vây quanh đều vô cùng lo lắng cho nữ tử lạ mặt. Hắc – Mã Lập Phương, chính là công tử độc nhất của tri huyện thành Giả Tuyên. Hồng hách, ngang ngược, vô lối vốn là bản tính trời sinh của hắc. Hề

thấy chuyện gì không thuận mắt, Lập Phương tự khắc sẽ xử lý theo cách riêng, cậy quyền, đánh đập, giày vò người khác đến sống dở chết dở. Chẳng trách lê dân ở đây thấy sự bất bình đều không dám manh động. Lập Phương nhìn Tử Yên một lượt từ trên xuống. Lần đầu tiên có kẻ dám làm hấn mất mặt giữa phố chợ. Thật không thể tha thứ! Lập Phương nghiêng răng ken két, đến mức gân xanh hai bên thái dương hiện rõ mồn một. Hấn cuồng nộ quát:

-Nha đầu ngu ngốc! Người biết mình vừa lớn tiếng với ai không? Đúng là đồ không biết sống chết. Để bỗn công tử dạy dỗ người một thể. –Lập Phương vừa nói, vừa hùng hổ lao đến chỗ Tử Yên. Đang trên đà tiến tới, hai nam tử cao lớn đột ngột xuất hiện, chặn trước nữ tử ấy khiến hấn thoáng sững người. Một vận bạch y. Một vận thanh y. Cả hai đều không hề lên tiếng, nhưng ánh mắt sắc lạnh nhìn Lập Phương lại ngụ ý thách thức lẫn đe dọa.

Hành động của kẻ đồng hành bất đắc dĩ khiến Tử Yên và Viễn Kỳ không khỏi ngạc nhiên. Sợ dĩ Tử Yên can đảm ra mặt làm người hùng, cũng bởi nàng đinh ninh có Viễn Kỳ bên cạnh. Nếu Tử Yên gặp chuyện gì bất trắc, chàng ắt hẳn sẽ ra tay can thiệp. Nhưng đến Vệ Quân cũng có ý bảo vệ nàng, chuyện này kì thực Tử Yên không ngờ tới. Ngay cả Vệ Quân còn chẳng hiểu nổi mình. Tử Yên tuy là ân nhân cứu mạng chàng, nhưng cũng là nường tử của Viễn Kỳ. Nếu nàng bị ức hiếp thì đã có tướng công hết lòng chở che. Vệ Quân hà tất phải đa sự xen vào. Nhưng khoảnh khắc trông thấy Tử Yên sắp gặp chuyện chẳng lành, chàng vô thức liền lao lên che chắn. Đến khi định thần lại mới biết, bản thân vừa làm chuyện không giống mình chút nào.

Chàng rốt cuộc bị sao thế này?

Thoạt nhìn cũng đủ biết, hai người này vốn không phải hạng thường, trong phút chốc Lập Phương bị đẩy vào thế yếu. Hấn ngắc ngư một hồi, mới thốt ra vài từ vô nghĩa:

-Các người... là... cùng một phe... Các người dám... dám... ỷ đông hiếp yếu.

Cả Viễn Kỳ và Vệ Quân đều chẳng buồn lên tiếng. Cơ hồ việc tốt nhất bây giờ hẳn cứ để Lập Phương đọc thoại, cho hấn cơ hội vớt vát chút sĩ diện.

Lập Phương ngẩng cao đầu, đứng thẳng dậy. Hai tay hấn chỉnh trang lại y phục, rồi “cao cao tại thượng” bảo:

-Các người...cứ đợi đấy! Ta nhất định sẽ trở lại hỏi tội cả lũ. – Dứt lời, Mã công tử liền hiên ngang bỏ đi.

Tử Yên ngược mắt nhìn theo, lòng vô cùng tức tối. Để hấn đi dễ dàng vậy sao, ít nhiều gì cũng phải cho tên vô lại ấy một trận cho chữa thói vênh váo, cậy thế hiếp người. Nhưng Tử Yên hiểu rằng đây là nơi đất khách, tốt nhất không nên làm lớn chuyện.

52. Chương 52

Suốt cả ngày hôm qua bên ngoài, ăn kham uống khổ, nên khi được ngồi đối diện với mâm thức ăn thịnh soạn nhường này, Tử Yên đứng lí ra phải vô cùng hớn hởi. Nhưng... nhìn cách nàng khó nhọc nuốt từng thìa cơm, Viễn Kỳ liền hiểu rõ Tử Yên đang nghĩ gì. Chàng gấp một miếng thịt bỏ vào chén của nàng, ân cần bảo:

-Ăn xong chúng ta đi.

Tử Yên ngơ ngác hỏi:

-Đi đâu?

Viễn Kỳ mặt vẫn tỉnh như không:

-Diễn Hạc.

Tử Yên thoáng sững người. Đến khi hiểu được ý của chàng, nàng liền hăm hở lua cơm vào miệng.

Bữa trưa cũng vì thế mà ngon hơn bội phần.

...

Viễn Kỳ phụ Tử Yên, đem bánh bao phân phát cho những người ăn xin trong hẻm tối. Vệ Quân vẫn mang gương mặt băng sơn ngàn năm không đổi, lặng lẽ quan sát đôi phu thê họ Dương đang ra sức cứu tế cho những kẻ túng bần. Từng ánh mắt ngời sáng trên khuôn trang lem luốc, từng bàn tay run rẩy đón lấy chiếc bánh bao cùng vài mẩu bạc vụn. Họ vui mừng vì đã bầu vịu qua được ngày hôm nay.

Niềm vui bình dị.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, lòng Vệ Quân chợt cảm thấy là lạ.

...

Bước chân Tử Yên thoăn thoắt băng qua con phố hẹp. Nàng giận dữ mắng nhiếc:

-Tri huyện Giả Tuyên thật có mắt như mù. Khắp trấn này đâu đâu cũng có ăn xin. Lê dân bá tánh sống lầm than là thế, ấy vậy mà ông ta chỉ biết bao che, dung túng cho con mình tiêu pha trắng tác, ức hiếp kẻ thế cô. Rốt cuộc trên đời này còn công đạo hay không?

Viễn Kỳ phất quạt phe phẩy, bình thản đáp:

-Nếu bề trên không nhắm mắt làm ngơ, quan lại địa phương cũng sẽ không được dịp lộng hành. – Chàng nhìn Vệ Quân, khẽ mỉm cười. – Huynh thấy có đúng không, Thần công tử?

Lời Viễn Kỳ quả thật không sai.

Triều đình Lạc Quốc hiện nay đang cực kì mục nát. Hoành Vương suốt ngày nhốt mình trong tấm cung, ăn chơi trụy lạc. Quần thần cũng toàn là một lũ tham quan, bất tài. Chúng chỉ biết bợ đỡ ân trên, bòn rút của dân bằng sưu cao thuế nặng. Nhắm mắt, bịt tai trước cảnh sinh linh đồ thán.

Tất cả những điều ấy Vệ Quân đều nghe rõ, thấy rõ, hiểu rõ. Nhưng bản thân chàng lại chẳng thể làm gì. Có một người, chàng không thể cự tuyệt, càng không thể kháng lời, chỉ có thể nhất nhất tuân theo.

Vì bản thân chàng, còn nặng mang... một mối ân tình.

.....

Cả ba rảo bước trên đường, mỗi người đều đang theo đuổi những suy nghĩ riêng. Bỗng từ xa xuất hiện một toán nha sai, mặt ai cũng hùng hùng hổ hổ, lao thẳng đến chỗ họ với ý đồ vây bắt.

Quả thật... đông vui vô cùng.

Dẫn đầu đám lính ấy, không ai khác chính là Mã Lập Phương. Xem ra, về phương diện xử lí những kẻ đắc tội với chủ công nhà mình, nha sai Giả Tuyên lại vô cùng mau lẹ.

Lập Phương ngoác miệng cười, đắc ý nói:

- Quả đúng là trời cao có mắt, để ta gặp lại các ngươi ngay tại đây. Thế nào? Sợ xanh mặt hết cả rồi à? Biết điều thì mau mau quỳ xuống, xin ta tha mạng. Bổng công tử có thể vì thế mà niệm tình suy xét.

“Quá lắm rồi! Quá lắm rồi! Hắn đích thị là tên vô lại không biết xấu hổ, không biết phải quấy.” Cứ đà này, Tử Yên dù có muốn vờ làm thực nữ, cũng ngàn lần không thể. Nàng đường hoàng khoanh tay trước ngực, gân cổ nói:

-Này! Tên họ Mã, ngươi có phải bị hoang tưởng nặng quá rồi không? À mà...từ này quá cao siêu so với loại não rộng như ngươi. Phải gọi thế nào nhỉ? – Tử Yên sờ cằm, ra chiều dăm chiêu, rồi bất chợt reo lên vui sướng. – Đúng rồi! Vọng tưởng! Chính là vọng tưởng! Này! Ngươi có biết chữ “vọng tưởng” viết thế nào, đánh vần ra sao không? Muốn bọn ta quỳ lạy van xin cái thứ bất lương nhà ngươi. Ngươi cứ về mơ thêm 999 kiếp nữa đi!!!

Lập Phương tím mặt, hấn điên tiết đe dọa:

-Được! Đây là do ngươi tự chuốc lấy, đừng trách ta ra tay không lưu tình. Ngươi đâu! Lên!

Đám nha sai lúc nhúc ùa lên như bầy ong vỡ tổ.

Viễn Kỳ sớm đã biết cảnh tượng này thế nào cũng xảy ra. Mang theo một Tử Yên hay gây chuyện, chàng sao có thể mong được yên thân. Thế là, bạch y công tử đành miễn cưỡng đem tấm thân “ngà ngọc” ra làm bia đỡ, bảo vệ cho nữ tử đa sự này.

Một tên.

Hai tên.

...

Năm tên.

Hùng hục lao đến rồi lần lượt đổ rạp.

Có vẻ bọn chúng thích ăn quạ.

Thế là Viễn Kỳ không hề thiên vị, ổi tên được hưởng một nhát, không nặng không nhẹ, nhưng đủ làm đổi phương ngã ngay tại chỗ.

Vệ Quân chỉ lặng lẽ đứng nhìn. Hoàn toàn không có hứng xen vào màn độc diễn của Viễn Kỳ. Nhưng Tử Yên thì khác, nàng có vẻ vô cùng khoái chí, hết đâm chỗ này, lại chọc chỗ kia. Đếm sơ sơ chiến tích của mình, nàng cũng hạ được dăm ba tên.

“Phạch”.

“Phạch”.

“Phạch”.

Thanh âm chót hạ giòn giã vang lên. Đảo mắt nhìn lại nơi vừa xảy ra hỗn chiến, đám nha sai lẫn Lập Phương đang nằm dài rên rỉ.

Sau một hồi quần quại, chúng khó nhọc đứng lên. Lập Phương run run chỉ tay vào Tử Yên.

-Đến con trai của Mã tri huyện mà các người cũng dám đánh. Các người...các người chờ đấy! Cứ chờ đấy! Chuyện chưa xong đâu!!!

Chữ cuối vừa vang lên, gã họ Mã đã chạy được một khoảng. Bè lũ hộ tống phía sau cũng nhanh chân không kém, cuống cuống va chỗ này, tông chỗ kia. Tan tác, nháo nhác loạn cả lên. Tử Yên trông vậy mà hả hê vô cùng. Rốt cuộc cũng có thể dạy cho tên “mặt người dạ thú” ấy một bài học thích đáng.

Ý tứ trong câu nói của Lập Phương, Vệ Quân lẫn Viễn Kỳ ắt hẳn đều hiểu rõ. Cả hai không muốn dây dưa thêm tới gã họ Mã phiền phức kia. Nếu hẳn làm lớn chuyện, tình thế sẽ vô cùng bất lợi đối với Vệ Quân, người đang bị Hư Quốc truy sát.

Tuyệt đối không nên “đánh rắn động cỏ”.

Vệ Quân dậm bước quay đi. Viễn Kỳ cũng khẩn khoản đồng hành.

Viễn Kỳ trong mắt Vệ Quân vẫn còn là nỗi khúc mắc khó lí giải. Trước khi tìm ra đáp án, chàng tuyệt đối sẽ không lơ lỏng giám sát đối với bạch y nam tử. Nhưng bây giờ Vệ Quân chủ động bỏ đi trước, khả năng chỉ có thể đến một nơi. Khóe môi Viễn Kỳ khẽ điểm nét cười.

“Kịch hay còn ở phía sau.”

...

Tư trang của Mã tri huyện quả thật không tầm thường. Sừng sững canh gác trước cổng cao được sơn son thiếp vàng, là hai chú sư tử đá đang đường bệ ngồi đấy. Hoa văn chạm trổ trên lối đi dát hoa cương thật vô cùng tinh xảo. Hàng cây dàn hai bên đường được cắt tỉa cẩn thận, uốn nắn thành muôn hình vạn trạng, vừa sinh động, vừa có hồn.

Sau khi hạ gục hai tên lính gác cổng, Vệ Quân điềm nhiên bước vào.

Sảnh đường nhà họ Mã đang hiện ra trước mắt. Có thể nói đây là nơi tráng lệ nhất trong dinh thự này. Bàn ghế được điêu khắc kì công, toát ra mùi gỗ thơm thượng hạng. Dưới nền nhà, thảm trải bằng da báo,

vô cùng xa hoa. Gia đình đông đảo xếp thành hai hàng, ngay ngắn, quy củ, đang sẵn sàng chờ lệnh. Từ Yên ngơ ngác nhìn quanh, lại lần nữa được mở rộng tầm mắt.

Lập Phương trông thấy Từ Yên, gương mặt chẳng khác nào vừa gặp phải ma. Hắn lắp bắp thốt lên:

-Đến... đến rồi...Cha! Bọn chúng đã tự động kéo đến. Đây là bọn đã đánh con trên phố, xin cha hãy giúp con đòi lại công bằng.

Người trung phu mặc phục quan đang ngồi trên ghế, vội đưa tay ra hiệu, ngầm bảo Lập Phương im lặng. Gương mặt lão già cỗi với những nét sắc sảo, làm hẳn lên vẻ giảo hoạt thâm hiểm. Hắn chỉ là một tri huyện nhỏ bé, nhưng có thể sở hữu dinh thự sang trọng này, hẳn mưu cơ nơi quan trường không phải hạng tầm thường. Mã Tri huyện ngấm ngấm đánh giá Vệ Quân, Viễn Kỳ và Từ Yên, thầm chuẩn bị câu mở đầu thuyết phục, hồng thể hiện uy nghiêm. Nhưng lời có vẻ không đến lượt hắn nói.

-Người là...Mã Hiến Chương?

Vệ Quân lên tiếng hỏi. Ánh mắt âm ngoan mang theo vẻ giết chóc nhắm thẳng vào Hiến Chương tựa đe dọa, truy bức, khiến hắn nhất thời xanh mặt, vô thức đáp:

-Ph...phải.

Nhưng nhận thấy có điều gì không đúng, Mã Tri huyện đột ngột đập bàn. Hắn quát:

-To gan! Người ban ngày ban mặt dám hành hung đánh người, bây giờ còn ngang nhiên xông vào bốn phủ, ăn nói cuồng ngôn. – Mã Tri huyện giơ tay ra hiệu. – Người đâu! Bắt lấy chúng cho ta.

-Khoan! – Vệ Quân bình thản bảo. – Không việc gì phải vội. Trước hết, ta có một số chuyện cần làm rõ với Mã đại nhân.

Hiến Chương vô cùng ngạc nhiên, cả bọn người này đang ở trong địa phận của hắn, vậy mà phong thái vẫn không hề nao núng.

“Quả là không biết sống chết.”

Mã huyện lệnh lại đập bàn lần nữa:

-To gan! Người nghĩ mình có thể đứng đó, ăn nói ngang hàng với bốn quan hay sao?

Vệ Quân quắc mắt nhìn Hiến Chương, khiến hắn nhất thời cả kinh, đến nửa câu cũng chẳng thể nói tiếp. Chàng từ tốn hỏi:

-Triều đình trước đây đã từng tiếp tế, cứu trợ cho bá tánh trong đợt hạn hán Đông Quang. Dám hỏi Mã đại nhân, số vàng ấy liệu có đến được tay dân chúng?

Hiến Chương đột ngột toát mồ hôi lạnh. Đây là vụ tham ô lớn nhất trong cuộc đời làm quan của hắn. Số vàng ròng được phân phát về địa phương, tuy đã bị bề trên cắt xén không ít, nhưng khi tới tay hắn vẫn còn giá trị của cả một gia tài. Lòng tham nổi dậy, hắn dối trên lừa dưới, bưng bít ếm nhem chuyện tiếp tế. Dân chúng tại Giả Tuyên hoàn toàn không biết về việc này. Cớ sao thanh y nam tử kia lại có vẻ am tường như vậy?

Tuy trong lòng đã bắt đầu hoang mang, nhưng Hiến Chương vẫn tỏ ra ngoan cố:

-Người nói gì, bốn quan không hiểu. Người tưởng mình là ai mà lại dám ngang nhiên chất vấn bốn quan?

Phản ứng của Mã Tri huyện, Vệ Quân vốn đã tiên liệu từ trước, chàng tiếp lời:

-À, vụ tiếp tế Đông Quang Mã đại nhân không hiểu, vậy còn vụ thẩm sát bảy nhân mạng họ Hứa, hẳn Mã đại nhân chắc chắn sẽ hiểu.

Hiến Chương lúc này mặt cắt không còn hột máu. Lần vận chuyển số vàng từ Thịnh Hải về tới phủ, đột nhiên bị mất một lượng vàng đáng kể. Sau khi điều tra kỹ càng, Hiến Chương đã xác định được đối tượng đáng nghi. Đó chính là kẻ họ Hứa tên Lâm. Trải qua một thời gian thẩm vấn, dù có bị đánh đập, tra tấn thế nào, Hứa Lâm đều nhất mực phủ nhận tội trạng, tuyệt đối không khai nơi mình đã cất giấu số vàng. Trong lúc quá tức giận, Hiến Chương đã lỡ tay sát hại Hứa Lâm trong ngục tối. Sợ gia đình y nghi ngờ,

truy cứu và phanh phui mọi việc. Ngay hôm sau, Hiến Chương đã ngấm ngầm sai người thủ tiêu hết cả nhà Hứa Lãm, đề phòng hậu hoạn về sau. Ra tay nhanh gọn, diệt trừ tận gốc, hẳn cứ đình ninh vụ việc này ắt hẳn “thần không biết, quỷ không hay”.

Hiến Chương chậm chạp đứng lên. Cả người hẳn đột nhiên run rẩy. “Những bí mật kinh thiên động địa trong cuộc đời mình, nam nhân kia sao có thể biết được?”

Kỳ thực những chuyện liên quan đến quan chức địa phương, Vệ Quân vốn chẳng hề hứng thú. Nhưng trong một lần vây bắt loạn đảng tại Giả Tuyên, chàng vô tình điều tra ra được hàng loạt tội trạng của huyện lệnh nơi đây. Nhưng cũng vì bất mãn với chốn quan trường lắm mưu hèn kế bẩn, Vệ Quân không muốn dây dưa tới, càng không muốn can thiệp vào.

Lúc Hiến Chương định thần nhìn lại, lập tức trông thấy thanh y nam tử đã nhất mực áp sát. Hẳn thất kinh giật lùi một bước. Gương mặt trong phút chốc già đi bội phần.

Tử Yên đứng đấy từ nãy đến giờ, chứng kiến cảnh Vệ Quân chất vấn Hiến Chương mà chẳng hiểu gì cả. Chàng nói đến đâu, Mã đại nhân kia liền xanh mặt đến đấy.

“Rốt cuộc là vì sao?”

Không biết Vệ Quân đã rỏ vào tai Hiến Chương điều gì, mà lúc chàng quay ra, hẳn lập tức khụy xuống, gương mặt đượm vẻ kinh hoàng. Cả người chết lặng trong tư thế vô cùng kì quái.

Viễn Kỳ đến nửa điểm ngạc nhiên cũng chẳng có. Chàng nhìn thanh y nam tử, điệu bộ cười tựa không cười. Chỉ điềm nhiên phẩy quạt. Thái độ bàng quan, tinh tường và thâm sâu.

Điều đó càng tăng thêm sức thuyết phục cho dự cảm của Vệ Quân.

Kì thực Viễn Kỳ hiện đang thăm dò chàng.

Vệ Quân đứng trên bậc tam cấp trong đại sảnh Mã gia. Nhân quang chàng cuồng ngạo, mà thách thức, lăm lăm hướng thẳng tới Viễn Kỳ.

“Hãy nhìn cho kĩ! Đây chính là thân phận thật của ta. Chẳng phải đó là điều mà người luôn ngờ vực đấy sao?”

53. Chương 53

Và những ngày sau đó...

Tử Yên nhận thấy, tâm trạng mình gần đây đã có sự chuyển biến tích cực. Mỗi khi mặt đối mặt với Vệ Quân, nàng không còn cảm giác bồn chồn, hồi hộp. Không còn những lần nhìn chàng lại bất giác liên tưởng tới Vĩnh Huy.

Thời gian thấm thoát qua mau.

Và bây giờ, nếu nói về ý nghĩ của Tử Yên dành cho Vệ Quân, hẳn có thể nghiêm nhiên dùng hai từ “bình thần”.

Nàng thật sự đã có thể nghĩ thông.

Nàng cuối cùng đã có thể nghĩ thông.

Đây quả thật là một chuyện đáng mừng.

Về phần Viễn Kỳ, trước mặt Vệ Quân, thái độ của chàng đối với Tử Yên vẫn hết sức bất thường. Hễ mở miệng là nương tử thế này, nương tử thế kia. Ngữ điệu vô cùng tình cảm, dịu dàng. Nhưng những khi chỉ có hai người, chàng liền hiện nguyên hình, lập tức trở về với bản tính cổ quái vốn có. Chẳng phải Viễn Kỳ từng nói, trò đóng kịch làm “phu thê ân ái” này, vốn chỉ cần giả vờ trước mặt người quen. Vệ Quân đối với cả hai chẳng khác nào người đứng nước lã. Chàng hà tất phải tự hành hạ mình? Nói tóm lại, Tử Yên tuyệt đối không hưởng ứng, cứ để Viễn Kỳ tự biên tự diễn. Bản thân nàng không quan tâm là được.

...

Trời ngả màu trên triền đê trắng xóa. Bóng đêm vùn vủ kéo về, giăng kín cả cánh rừng già cần cỗi.

Vừa rời khỏi Giai Xuyên, họ lại phải đối mặt với cảnh rừng thiêng nước độc.

Cứ thế, cuộc hành trình lòng vòng trong một chu kì không lối thoát. Rừng – thị trấn – rừng – thị trấn – rừng...

Tử Yên ai oán nhìn trời.

“Rốt cuộc bao giờ mới tới được Lục Thành!!!”

Tử Yên vén rèm xe ngựa, lộ đầu ra ngoài. Nàng sốt ruột hỏi:

-Viễn Kỳ, bao giờ mới tới chỗ ăn cơm? Tôi đói bụng lắm rồi.

Viễn Kỳ vờ trách móc:

-Đừng có ở đây than ngắn thở dài nữa. Nhìn xem, thực quán đã ở trước mắt rồi.

-Thật không? – Đồi đồng tử Tử Yên chợt căng ra hết cỡ. Quả là có điểm sáng nhấp nhoe phía trước. Điểm sáng ấy càng lúc càng lớn dần, tỏ rõ thân ảnh một quán ăn ấm cúng.

Trong những ngày giá rét nhường này, Tiêu Thạch Lầu nằm ngoài rìa thị trấn vốn nổi tiếng với những món thịt rừng, bỗng trở nên vô cùng nhộn nhịp. Khách khứa ở đây thật hết sức đa dạng. Nông phu, nhân sĩ, và cả những thương buôn. Hầu hết các bàn đều cho gọi một vò rượu nóng, người người cùng đàm đạo, cùng cạn chung, làm hương rượu nồng ấm tan hòa vào không khí.

Khi Tử Yên vừa mở cửa bước vào, lập tức chọn ngay một chỗ trên lầu. Nàng hớn hở gọi thật nhiều món ăn mà không hề để ý đến, gương mặt Viễn Kỳ lẫn Vệ Quân bỗng trở nên vô cùng căng thẳng.

...

Thức ăn trên bàn Tử Yên đã vơi đi quá nửa. Không khí trong quán vẫn hết sức ồn ào.

“Xoảng”

Thanh âm đổ vỡ khiến bốn bề im bật.

Một chiếc bát từ trên lầu rơi xuống.

Viễn Kỳ đột nhiên lên tiếng:

-Thật thất lễ, thất lễ. Là tại hạ trượt tay, xin các vị cứ tiếp tục.

Cả Tiêu Thạch Lầu đều nhìn Viễn Kỳ với ánh mắt quái lạ, rồi lập tức trở về với câu chuyện của mình. Không khí bỗng chốc lại trở nên giòn giã.

Một tên tiểu nhị trên tay bưng chiếc khay đựng đầy chén bát, vô tình đi ngang qua bàn họ. Vệ Quân nhanh nhẹn vận lực, búng chiếc tách vào khuỷu chân y, khiến y mất đà, lảo đảo, chén bát trên khay lũ lượt rơi xuống, để lộ thanh trủy thủ được che giấu kĩ càng.

Tiếng đao kiếm trút khỏi vỏ đồng loạt vang lên.

Các thực khách bỗng chốc như biến thành người khác. Ánh mắt nhìn cả ba cơ hồ đã thay đổi, ngùn ngụt sát khí tựa hồ dữ rình mồi.

Tử Yên mặt cắt không còn hột máu. Nàng khó nhọc đánh ực một cái.

“Chuyện quái quỷ gì vậy?”

Thực quán này mấy phút trước vẫn còn rất náo nhiệt. Sao Tử Yên chỉ chớp mắt giây lát, nơi đây đã hóa thành động ám toán giết người.

Bọn chúng...đông quá.

Trước tình thế nguy ngập, lại mang theo một Tử Yên không viết võ công. Dù Viễn Kỳ và Vệ Quân lợi hại thế nào, cũng chưa chắc là đối thủ của chúng.

Vệ Quân cũng rút kiếm khỏi bao, cùng Viễn Kỳ đang ôm lấy Tử Yên, phi xuống tầng trệt.

Với lợi thế số đông, kẻ thù tấn công dồn dập như vũ bão. Bọn chúng tất thấy thân thủ đều linh hoạt, di chuyển hợp lý, ra đòn chuẩn xác. Mỗi chiêu thức biến ảo khôn lường, tựa thực tựa hư.

Không thể nào nhầm lẫn.

Đấy đích thị là sát thủ Hư Quốc.

Chúng đã đánh hơi ra Vệ Quân và mò đến tận đây.

Viễn Kỳ cùng Vệ Quân vừa đương đầu với kẻ địch, vừa phải để mắt quan sát, bảo vệ Tử Yên. Kì thực cả hai bị phân tâm rất nhiều.

Đúng vào lúc này, kịch độc trong người Vệ Quân đột ngột bộc phát. Cả người chàng bắt giác run lên. Cơ lạnh thấu xương cũng ập đến dồn dập. Tuy độc tính phát tác, nhưng tình hình tạm thời vẫn chưa quá nghiêm trọng. Vệ Quân thiết nghĩ bản thân còn có thể chống đỡ.

Viễn Kỳ dường như đã nhận ra điều gì bất ổn. Lia lưỡi quạt kết liễu một tên sát thủ, chàng áp lưng mình vào lưng Vệ Quân, khẽ bảo:

-Huynh mau đưa Tử Yên đi trước, chuyện ở đây đã có ta lo liệu.

Vệ Quân vung kiếm ngang người một tên sát thủ khác. Chàng giận dữ gắt:

-Tháo thân bỏ chạy một mình, chuyện hèn hạ như vậy, ta tuyệt đối không làm. Huống hồ mục tiêu của chúng là ta.

Viễn Kỳ và Vệ Quân chợt tách ra, đối phó với vài tên đang lăm le công kích. Rồi cả hai mau chóng tụ lại. Viễn Kỳ nói nhanh:

-Nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì chúng ta cũng mất mạng. Chi bằng huynh hãy mở đường máu, giúp ta bảo vệ tốt Tử Yên. Ở đây cứ để ta chống đỡ.

Vệ Quân vẫn vô cùng nóng giận:

-Ta mới phải là người ở lại. Huynh cứ đưa Tử Yên đi đi!

Quạt cùng kiếm phối hợp tác chiến. Hai thân ảnh một trắng, một xanh đang liên tiếp ra đòn.

Viễn Kỳ ôm lấy Tử Yên, phi thân tung cước. Tên hắc sát chỉ kịp “hự” lên, rồi lăn ra bất tỉnh. Chàng lao đến giải quyết một tên đang âm mưu đánh lén Vệ Quân, gấp gáp bảo:

-Huyết Lệ Hàn hiện đang phát tác, huynh ở đây liệu có thể chống cự được bao lâu? Chúng tôi đi với huynh, bây giờ không khác nào đồng phạm. Nếu như huynh có mệnh hệ gì, bọn chúng nhất định sẽ đuổi theo xử lí cả chúng tôi. Chi bằng cứ để ta lại đây. Ta nhất định có cách.

Viễn Kỳ phân tích thấu tình đạt lí, Vệ Quân chẳng còn gì để nói. Đây là chuyện liên quan đến vấn đề sống chết, không phải lúc mặc cả đến tôn nghiêm và kiêu hãnh.

Tình hình hiện giờ thật vô cùng nguy ngập, nhưng bạch y nam tử vẫn không hề nao núng. Ánh mắt nhìn Vệ Quân toát lên vẻ tự tin.

Vệ Quân cuối cùng đã đi đến quyết định.

...

Tử Yên vẫn đang trong trạng thái mơ màng.

Lần đầu nàng thấy cảnh giao chiến ác liệt như vậy.

Lần đầu thấy nhiều máu như vậy.

Lần đầu...nhiều xác chết như vậy.

Tử Yên rất sợ. Nàng vô cùng hoảng sợ. Nàng không muốn tiếp tục chứng kiến cảnh tượng có nhiều người phải bỏ mạng vì mình, vì Viễn Kỳ, và Vệ Quân.

Dù cho đó là tự vệ chính đáng.

Nên khi một vòng tay ôm chầm lấy Tử Yên, rồi lao vút ra khỏi Tiêu Thạch Lầu. Nàng lúc này vẫn chưa kịp hoàn hồn.

...

Khoảnh khắc Vệ Quân và Tử Yên vừa khuất dạng, bạch y nam tử đột ngột rút từ vỏ sáo một thanh đoản kiếm, mỏng như lưỡi mác.

Bây giờ không còn ai khiến chàng phân tâm.

Đôi đồng tử Viễn Kỳ bất chợt vụt sáng.

Vẻ giết chóc ánh lên trong đáy mắt.

54. Chương 54

Vệ Quân lao nhanh đến chỗ giữ ngựa của Tiêu Thạch Lầu, chàng chọn lấy một kỵ mã đen tuyền, dùng mãnh, bấp chân cuộn lên những đường sần chắc. Phải nói bọn sát thủ Hư Quốc nguy trang rất chu đáo. Sẽ vô cùng bất thường nếu nơi đây không có con ngựa nào, trong khi nhân sĩ giang hồ thì lại nhiều đến vậy.

Vệ Quân bế Tử Yên đang nửa tỉnh nửa mê, phi vút lên lưng hắc mã. Chàng quất ngựa truy phong, lao đi trong đêm như một mũi tên. Những bụi cỏ mềm cúi rạp dưới chân chàng. Gió lạnh thốc từng đợt gai người như tấp cả vào mặt. Tiếng vó ngựa vẫn không hề ngơi nghỉ. Vừa truy bức, vừa dồn dập.

Tử Yên cơ hồ đã khôi phục ý thức. Dưới ánh trăng mờ nhạt, điều đầu tiên đập vào mắt nàng là khung cảnh hoang vu nơi rừng rậm. Những cây đại thụ lũ lượt bị bỏ lại phía sau. Hiện thực minh chứng nàng đang ngồi vắt vẻo trên lưng ngựa, phi như bay với tốc độ chóng mặt. Tử Yên thoáng hốt hoảng, nhưng nhận thấy một vòng tay rắn chắc đang giữ chặt lấy mình. Tuy có phần ngỡ ngàng, nhưng Tử Yên thấy yên tâm hơn cả. Những chuyện vừa xảy ra ào ạt ủa về như thác đổ. Đúng rồi! Nàng, Viễn Kỳ, và Vệ Quân hiện đang bị truy giết. Có rất nhiều sát thủ. Có rất nhiều người chết.

Tử Yên khẽ rùng mình.

Nàng thật sự vẫn chưa hết sợ hãi.

“Mình bây giờ, phải chăng đang chạy trốn?”

Vẫn dán mắt vào khoảng không đen đặc phía trước, Tử Yên bất giác hỏi:

-Viễn Kỳ, chúng ta rốt cuộc đi đâu vậy?

Không có tiếng đáp lời.

Tử Yên bỗng dưng thấy gáy mình lạnh lạnh. Nàng vô thức ngước lên. Một gương mặt băng lãnh, in hằn những đường nét gai góc đột ngột đập vào mắt. Tử Yên hơi giật mình.

“Sao lại là... Vệ Quân?”

Sao chỉ có hai người cưỡi ngựa bỏ trốn?

Viễn Kỳ đâu?

Viễn Kỳ đâu rồi?”

Như đoán biết những thắc mắc của nàng, Vệ Quân đáp qua loa:

-Viễn Kỳ đang đuổi theo phía sau.

Trong không gian tịch mịch nhường này, nếu Viễn Kỳ thật đang đuổi theo, sao Tử Yên không nghe thấy tiếng vó ngựa gần đây.

“Chẳng lẽ chàng bị bỏ xa đến vậy?”

Không đúng.

Chàng một mình một ngựa, đáng lí ra phải chạy nhanh hơn nàng.

Vả lại...

Chàng hà cớ gì phải giao nàng cho Vệ Quân?

Hay là chàng... đã xảy ra chuyện gì?"

Tử Yên chợt cảm thấy vô cùng sốt ruột, nàng gấp rút nói:

-Chúng ta quay lại đi. Quay lại tìm Viễn Kỳ. Huynh nói huynh ấy đang đuổi theo, sao tôi không nghe thấy tiếng ngựa. Vệ Quân, tôi lo lắm! Chúng ta quay lại đi!

Vệ Quân cơ hồ không nghe thấy lời nàng. Chàng thúc ngựa nhanh hơn. Bước chân kỳ mã vang vọng giữa rừng già. Vó ngựa tựa cơn lốc phần phật cuốn phăng mọi rào cản đang nghênh ngang chắn lối.

Tử Yên tức giận gắt:

-Huynh làm gì vậy? Huynh không nghe tôi nói gì sao? Chúng ta không thể bỏ mặc Viễn Kỳ như thế được!

Vệ Quân vẫn chẳng hề đoái hoài đến Tử Yên. Nàng diên tiết túm lấy áo chàng, uất ức gào lên:

-Tôi đã bảo quay lại kia mà! Huynh sao vậy? Viễn Kỳ dù gì cũng là ân nhân cứu mạng huynh. Huynh sao có thể bỏ mặc huynh ấy, sống chết không lo chứ?! Tôi vốn tưởng huynh là người nghĩa khí, cương trực. Nào ngờ cũng chỉ là một kẻ hèn hạ, tham sống sợ chết!!!

Nghe thấy những lời này, Vệ Quân đột nhiên ghìm cương, chàng lạnh lùng nhìn sâu vào mắt Tử Yên, chỉ hận nỗi không thể một phát lập tức bóp chết nàng. Vệ Quân phần nộ quá:

-Câm miệng!

Tử Yên thoáng sững người, nhưng nàng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

-Thế nào? Tôi nói không đúng sao? Huynh thực chất chỉ là con rùa rút đầu, hèn nhát! – Tử Yên lớn tiếng mắng nhiếc, cơ hồ khí thế bức bách toát ra từ Vệ Quân không cách nào áp chế được nàng.

-Cô...câm miệng lại cho ta!

Vệ Quân cố kìm cơn cuồng nộ, khiến hai bên thái dương như lộ rõ gân xanh. Khoảnh khắc chàng vung tay toan túm lấy Tử Yên, nàng liền vùng vẫy, tung quyen đâm thẳng vào ngực chàng. Liền sau đó, Tử Yên nhanh chân phóng xuống ngựa. Nàng đồng dục bảo:

-Nếu huynh sợ, tôi sẽ đi một mình!

Nói rồi, Tử Yên xoay người và cầm đầu chạy miết.

Vệ Quân còn chưa kịp phản ứng, thì dáng nàng đã mất hút trong đêm. Cảm giác đau âm ỉ trên ngực dường như vẫn còn đấy. Chàng thoáng chần chừ, rồi lập tức vung roi, thẳng tiến hướng ngược lại.

Trước giờ Vệ Quân đã nói một, chẳng ai dám nói hai. Kể nào trái ý chàng, duy nhất chỉ có một kết cục. Vậy mà hôm nay, nữ nhân ấy không chỉ ngang nhiên chống đối chàng, mà còn chẳng tiếc lời nhục mạ. Thật tội đáng muôn chết. Với tính khí thường ngày của Vệ Quân, dù Tử Yên có từng là ân nhân cứu mạng mình đi nữa, chàng cũng không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng vì sao...

Chàng lại chẳng thể nào động thủ?

Ngựa đang phi nước đại, bỗng dừng lại đột ngột.

Do nhất thời nóng giận, Vệ Quân lúc này chỉ muốn Tử Yên biến mất ngay tức khắc. Chàng để nàng đi mà không hề do dự. Quyết tâm bỏ mặc nàng, không để ý đến nàng. Vệ Quân quát ngựa diên cuồng, để gió đêm thốc vào mặt lạnh buốt. Đến khi bình tĩnh lại, chàng mới giật mình nhận ra.

“Khốn kiếp! Nữ tử ngu ngốc ấy một mình đi như thế, chẳng khác nào tự tìm đường chết.”

Tiếng vó ngựa dồn dập lại vang lên. Con đường cũ hiện lên trong đáy mắt. Bước chân kỵ mã lần này vừa gấp gáp vỗ vạt, vừa vội vã hoang mang.

...

Đi từ này đến giờ mà vẫn chẳng thấy bóng Tử Yên, Vệ Quân đã bắt đầu nóng ruột. Trong đầu chàng chợt nghĩ đến tình huống xấu nhất. Tay vung roi càng lúc càng điên cuồng.

Tiếng gió khua xào xạc.

Lá vàng bỗng rơi nhiều.

Vệ Quân đột ngột ghìm cương. Chàng cẩn trọng ngó nghiêng chung quanh. Bao bọc bốn bề là màn đêm cô tịch. Vệ Quân bất thình lảng nhìn trời. Ánh sao nhấp nháy, những nhánh cây trơ khấc thoảng lung lay.

-Ra đây đi! – Vệ Quân phóng xuống ngựa. Chàng bình tĩnh yêu cầu.

Không gian chợt im ắng.

Vài tán cây lặng yên tắm ánh trăng.

Và đột ngột...

Một hắc y nhân cấp theo Tử Yên đang lơ lửng giữa trời. Y nhẹ nhàng đáp xuống, trước mắt Vệ Quân. Chân vừa chạm đất, hắc y nhân không quên vung đao kề sát cổ Tử Yên, lạnh lùng ra lệnh:

- Bỏ kiếm xuống!

Tử Yên lúc này mặt mày tái mét. Nàng không khỏi nhìn trời kêu khổ.

“Có ai xui xẻo như mình không !?! Suốt ngày cứ bị người ta dí dao vào cổ, không dọa chém cũng dọa giết. Lúc trước là Nhược Cầm, còn bây giờ là một gã hắc sát mặt lạnh như tiền. Ông trời ơi! Con rốt cuộc đắc tội với Người khi nào chứ!!!”

Biết đất hơn cả là tên sát thủ này lại dùng Tử Yên uy hiếp Vệ Quân. Hẳn nào biết nàng và chàng lúc này vừa cãi nhau một trận đến trời long đất lở. Vệ Quân đuổi theo Tử Yên phải chăng vì quá tức giận, nên mới quay lại tìm hòng cho nàng một trận? Nhớ lại ánh mắt tóe lửa của Vệ Quân khi này, Tử Yên bây giờ vẫn cảm thấy rùng mình. Muốn chàng vì nàng mà buông kiếm, đúng là chuyện nực cười nhất thế gian.

Hắc y nhân bắt đầu bắt nhand:

-Bỏ kiếm xuống! Nếu người không muốn nữ tử này mất mạng.

Tử Yên cố vất óc nghĩ cách, bỗng nhìn thấy một cảnh tượng hoang đường khiến nàng không khỏi há mồm, trợn mắt. Trái ngược với suy đoán của Tử Yên. Vệ Quân đang chậm chậm cúi người. Trên tay chàng, thanh trường kiếm vẫn không ngừng phát sáng, khoan thai tiếp đất. Gương mặt Vệ Quân chẳng chút biểu cảm.

Đường đường là Thống soái Bình Nguyên, danh trấn thiên hạ, nay lại phải cúi rạp trước mặt mình. Chứng kiến cảnh tượng ấy, hắc y nhân vô cùng thỏa mãn. Tay cầm đao dí vào cổ Tử Yên cũng vì thế mà lơ lửng đôi phần.

Vệ Quân nhẹ nhàng đặt kiếm xuống. Cùng lúc đó, chàng nhanh tay nhặt lấy hòn đá nhọn, cổ tay vận lực búng một phát chuẩn xác vào tay thuận của hắc y nhân. Tay hắc sát thời tê rần. Thanh đao nặng trĩu suýt rơi cả xuống đất.

Chớp lấy thời cơ đó, Tử Yên vội vùng khỏi vòng kiểm soát đánh thép. Nàng xoay người, tung cú đá sở trường vào ngực tên sát thủ, khiến hắc sát ngỡ, loạng choạng lùi về sau.

“Phải thế mới được chứ. Bốn cô nương dù gì cũng có thâm niên hai năm học võ. Đâu thể để các người ức hiếp mãi được.”

Hắc y nhân liền lấy lại thăng bằng. Hẳn lần đầu bị một nữ tử làm cho bất ngờ, vừa mất mặt, vừa cay cú, trong lòng không khỏi tức giận. Tên hắc sát vội vung vung đao, nhắm thẳng hướng Tử Yên mà chém.

Khoảnh khắc thanh nha đao vừa điên cuồng hạ huyết, một chiếc bóng thanh thoát đã kịp thời lao đến.

55. Chương 55

Tử Yên thất thần nhìn thân ảnh trước mặt.

Bóng dáng cao lớn đột ngột đập vào mắt.

Bên vai chàng bỗng ướt sũng.

Máu.

Thấm đỏ chiếc áo xanh thanh nhã.

Phải.

Đó chính là Vệ Quân.

Chàng vừa cứu nàng thoát chết trong gang tấc.

Rất may nhất đao chỉ lướt qua vai chàng, để lại vết thương nông, không ảnh hưởng xương cốt.

Trong lúc hắc y nhân không chú ý, Vệ Quân đã nhanh tay thu lại trường kiếm. Hai bên lao vào giao chiến. Tiếng “leng keng” liên tiếp vang lên. Gió lào xào khua từng cơn se sắt, mang theo những tàn lá khốn khổ chớm lìa cành. Hắc y nhân di chuyển mỗi lúc một nhanh, thân thủ biến ảo khó đoán. Thoắt cái đã hóa thành bốn năm nhân ảnh, bao vây tứ bề, hư hư thực thực. Tên sát thủ này rõ ràng không giống với những tên lúc nãy.

Hắn lợi hại hơn nhiều.

Không muốn bị nhãn quang đánh lừa, Vệ Quân nhắm mắt lại. Cố phóng đại khả năng thính giác. Chàng tập trung lắng nghe nhịp di chuyển hòa lẫn trong tiếng gió.

Hắn đang đến.

Gần.

Rất gần.

Vệ Quân dốc ngược chuôi kiếm, vận lực ra đòn.

Một tiếng “hự” bất thành vang lên. Những ảnh ảo chung quanh biến mất, để lại bóng nam nhân gục đổ trên nền đất.

Tử Yên lấy hai tay bịt miệng, cố kìm nén để không hét toáng lên.

Nàng sợ quá.

Cảm giác hãi hùng khiếp đảm mãi ám ảnh Tử Yên.

Con người ấy, tên sát thủ ấy, vừa lúc này còn đứng đây cầm đao uy hiếp nàng.

Trong chốc lát đã trở thành âm hồn dưới hoàng tuyền.

Tử Yên gắng gượng để đứng vững.

Rồi đột nhiên, nàng nhớ ra Vệ Quân đang bị thương. Vết thương trên vai vẫn không ngừng chảy máu. Tử Yên vội chạy đến chỗ chàng. Nhận thấy gương mặt Vệ Quân vô cùng xanh xao, cả người cứ run lên từng hồi. Tử Yên nhanh tay đỡ chàng. Nàng lo lắng hỏi:

-Huynh sao rồi? Thần công tử! Thần công tử! Huyết Lệ Hàn lại phát tát phải không?

Vệ Quân thô bạo gạt tay Tử Yên. Ánh mắt băng lãnh không cảm xúc. Tuy độc tính trong người đang bộc phát, nhưng chàng cũng không yếu ớt đến mức phải nhờ cậy nữ nhi.

Hành động của Vệ Quân khiến Tử Yên phật lòng. Nàng giận dữ quay đi. Nhưng... chàng đã giúp nàng đỡ nhát đao chí mạng. Đây là việc không thể chối cãi. Điều đó khiến Tử Yên vừa bất ngờ, vừa bồn chồn.

Tử Yên bỗng chốc bị đặt trong tình thế “tiến thoái lưỡng nan”. Viễn Kỳ không rõ tung tích, còn Vệ Quân lại đang trọng thương. Rồi cuộc nàng phải làm thế nào mới phải?

-Lũ sát thủ ấy, Viễn Kỳ nói sẽ có cách đối phó.- Vệ Quân bắt giác lên tiếng.

Tử Yên nhìn Vệ Quân thật kĩ. Kì thực đồng hành cùng nhau mấy ngày qua, nàng cũng đôi phần biết được vài triệu chứng khi kịch độc trong người chàng bộc phát. Mỗi Vệ Quân lúc này đang chuyển màu tím tái, chứng tỏ Huyết Lệ Hàn đã phát tác được khoảng nửa canh giờ. Đó phải chăng... chính là lúc chàng và Viễn Kỳ giao đấu trong thực quán.

Có thể vì nhận ra điều đó, nên Viễn Kỳ mới giao nàng cho Vệ Quân, để cả hai mở đường máu thoát thân. Tuy Viễn Kỳ võ công cao cường, nhưng kẻ địch quá đông. Chàng một mình sao có thể chống cự. Viễn Kỳ bảo mình có cách, cách gì mới được chứ!?!

Tử Yên chỉ ước mình có thể lập tức bay tới chỗ Viễn Kỳ. Nhưng... nàng quay lại liệu có giúp được gì, hay chỉ làm vướng bận chàng thêm. Vả lại, Tử Yên lúc này sao có thể bỏ mặc Vệ Quân. Nàng càng nghĩ càng rối bời, càng nghĩ càng lo lắng. Lòng Tử Yên bồn chồn như lửa đốt.

-Viễn Kỳ nhất định sẽ không sao. Ta tin nam nhân ấy! – Vệ Quân khẳng định. Kì thực ban đầu chàng cũng không an tâm, nhưng phút chốc đã thay đổi suy nghĩ. Ngay khi Vệ Quân vừa thoát khỏi Tiêu Hưng lâu, khoảnh khắc chàng nhìn thấy thanh kiếm ấy.

Thanh kiếm...

...hình lưỡi mác.

Ánh nhìn kiên định của Vệ Quân làm Tử Yên ngơ ngai phần nào. Qua hành động cứu mình khi nãy, chứng tỏ chàng là người rất trọng nghĩa khí. Hơn nữa, hiện nay Viễn Kỳ là người duy nhất có thể giúp Vệ Quân giải độc. Nếu Viễn Kỳ có mệnh hệ nào, Vệ Quân ắt cũng sẽ lâm nguy. Vệ Quân tuyệt đối sẽ không để Viễn Kỳ mạo hiểm, nếu như chàng không chắc chắn điều gì.

Tử Yên sau khi nghĩ thông, ý định quay lại tìm Viễn Kỳ cũng đôi phần dịu lại. Nàng nhìn Vệ Quân. Sắc mặt chàng hiện hết sức tồi tệ. Có thể thấy Huyết Lệ Hàn đang hoành hành dữ dội. Tử Yên dịu dàng nói:

-Tôi giúp huynh cầm máu được không?

.....

Trước đó, Viễn Kỳ cùng Vệ Quân đã hẹn gặp tại một căn nhà hoang giữa rừng, nơi họ vô tình trông thấy khi đi qua.

Căn nhà có khoảng sân rộng, mái hiên mục nát che kín cả khuôn trang. Bên trong tuy bụi bặm, cũ kĩ, nhưng mọi thứ vẫn còn khá nguyên vẹn.

Không ngờ Viễn Kỳ lại là người đến trước. Chàng đi ra đi vào không biết đã bao lần.

“Chẳng lẽ trên đường đã xảy ra chuyện gì?”

Cảm giác không thể làm gì ngoài chờ đợi, day dứt và khó chịu.

Bất thình đầu đó phát ra tiếng động lạ.

Bóng đêm đông cứng giữa không trung.

Chỉ có ánh trăng yếu ớt làm tan vài khoảng đen đặc quặng.

Không nhìn thấy thân ảnh phía trước, Viễn Kỳ cảnh giác nắm chặt cán quạt.

Đến khi bóng dáng quen thuộc đập vào mắt, Viễn Kỳ phút chốc mới thở phào. Tâm tình lo lắng bỗng không cánh mà bay.

Tử Yên như cũng đã nhận ra Viễn Kỳ. Nàng vui mừng ồa đến, ríu rít hỏi han:

-Viễn Kỳ! Viễn Kỳ! Là huynh phải không? Là huynh thật rồi!

Viễn Kỳ mỉm cười, dịu dàng bảo:

-Thế nào? Có làm sao không? Có bị thương chỗ nào không?

Viễn Kỳ vô thức nắm lấy tay Tử Yên. Trong lúc quá kích động, nàng nhất thời cũng không để ý đến cử chỉ thân mật này. Tử Yên lắc đầu nguầy nguậy.

-Huynh nhìn xem, tôi khỏe đến nỗi có thể vật chết một con bò. – Tử Yên ngắm Viễn Kỳ thật kĩ. – Thật may! Huynh không sao cả. Đúng là may mắn quá!

Vệ Quân cũng bước đến. Chàng nhìn Viễn Kỳ. Hai ánh mắt bất giác giao nhau, lạnh lùng thăm dò tình trạng đối phương. Rồi Vệ Quân đi ngang qua hai người bọn họ, thẳng tiến vào trong. Tử Yên vốn muốn dìu Vệ Quân, nhưng chàng cứ một mực cự tuyệt. Đây đâu phải lần đầu Vệ Quân phát độc, vết thương trên vai cũng không quá nghiêm trọng. Hiển nhiên vẫn có thể đi đứng bình thường. Dựa dẫm vào nữ nhi, chuyện mất mặt như vậy, chàng tuyệt đối không làm.

Viễn Kỳ còn chưa kịp tận hưởng sự lo lắng của Tử Yên dành ình. Chàng vốn dĩ còn chưa kịp phản ứng, nàng đã vùng khỏi tay chàng.

Tử Yên lên tiếng nhắc nhở, khi nhận thấy Vệ Quân đã vào nhà.

-Tôi thì không việc gì, nhưng Thần công tử đang bị thương, kịch độc trong người cũng phát tác. Huynh vào xem huynh ấy thế nào đi!

Nói dứt lời, Tử Yên liền tức tốc theo chân Vệ Quân.

Tay Viễn Kỳ chông chênh giữa khoảng không.

Lòng bàn tay lúc này vẫn còn mang hơi ấm.

Trong chớp mắt đã trở nên lạnh lẽo.

Lúc nào cũng vậy.

Chàng khó khăn lắm mới nắm được tay nàng.

Nhưng vì người ấy...

Vì những thứ liên quan đến người ấy...

Nàng đều có thể dễ dàng rời khỏi chàng.

Bóng đêm bao trùm lên vạn vật.

Vết trắng mỏng vẫn yếu ớt rọi soi.

Viễn Kỳ lặng người đứng đấy.

Vết thương trên cánh tay chợt rộ lên đau nhức.

56. Chương 56

Bên ngoài đã tối, bên trong còn tối hơn. Mắt Tử Yên mãi một lúc mới có thể thích nghi với không gian u ám này.

Bốn bề lặng lẽ như tờ.

Trong lúc không có gì để làm, Tử Yên tranh thủ tìm kiếm chung quanh, mong sẽ thấy chút củi khô nhóm lửa. Nhưng căn nhà cũ kĩ, ngoài bàn ghế đã gần mục nát thì chẳng còn gì cả. Nàng thất vọng thu mắt về, ngồi thu lu một chỗ.

Tử Yên quan sát Viễn Kỳ đang tập trung giúp Vệ Quân giải độc. Đêm đen lạnh lùng, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt rơi qua khung cửa. Nhưng Viễn Kỳ vẫn có thể tìm được từng huyệt vị trên người Vệ Quân, vận công

truyền khí mà không gặp bất cứ khó khăn nào. Đúng là kẻ luyện võ có khác. Cả nhãn lực, thính lực, lẫn trực giác đều hơn hẳn người thường.

Sau khi điều trị xong, Viễn Kỳ chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ bước ra ngoài.

Tử Yên tiến đến chỗ Vệ Quân.

-Vết thương của huynh còn chảy máu không? Tôi giúp huynh băng bó.

-Không cần! – Vệ Quân lại lần nữa cự tuyệt. Thái độ thô lỗ giống y lúc nãy, khi Tử Yên đề nghị được giúp chàng.

Tử Yên giận đến mức khóe môi căng giật. “Người ta dù gì cũng là nữ nhi, đến cả lòng tự trọng cũng đã vứt bỏ, xuống nước nài nỉ tới mức này. Vậy mà tên đầu to nhà huynh vẫn chẳng hề biết điều. Nếu không vì nể tình huynh cứu tôi một mạng, tôi đã mặc xác huynh, chẳng việc gì phải đứng đây, tự mình làm khổ mình.” Nàng cay cú nghĩ thầm.

-Đi xem tướng công cô thế nào! – Vệ Quân đột ngột lên tiếng, khiến Tử Yên giật mình. Giọng nói chàng vẫn thế, lạnh lùng, vô cảm. – Y cũng đang bị thương.

Tử Yên ngẩng người trong chốc lát, rồi vội chạy ra ngoài.

...

Viễn Kỳ ngồi một mình trên lan can bằng đá. Bóng chàng cô độc, in từng nét khắc khoải xuống bậc thềm.

Tử Yên chần chừ giây lát. Có điều gì trong lòng không thể cất nghĩa nổi, âm ỉ mà rõ ràng. Nàng chậm chậm bước đến, dịu dàng hỏi:

-Huynh bị thương... sao không nói với tôi?

Viễn Kỳ hơi ngạc nhiên, chàng nhìn Tử Yên, khẽ cười. Nụ cười buồn đến xốn lòng.

-Vết thương ngoài da, không đáng ngại.

Chẳng hiểu sao nhìn Viễn Kỳ như thế, Tử Yên càng cảm thấy có lỗi, càng cảm thấy đau lòng. Nhắc tay Viễn Kỳ lên, nàng nhẹ nhàng vén tay áo mang theo những vết máu loang lổ. Vết thương ở khuỷu tay khá sâu. Mảnh vải trắng băng vội đã chuyển màu đỏ thẫm. Lúc Tử Yên đứng gần, chàng cố tình áp sát tay vào người. Khi giúp Vệ Quân đả thông kinh mạch, cánh tay bị thương lại nằm trong góc khuất. Cộng thêm trời tối như hũ nút, chẳng trách Tử Yên không thể nhận ra.

Trong tình thế bị kẻ thù truy giết, bên người chẳng mang theo thứ gì, Tử Yên chỉ có thể lấy khăn tay băng bó cho Viễn Kỳ.

Viễn Kỳ lặng người nhìn Tử Yên.

Vài sợi tóc mai lòa xòa buông trước trán.

Bờ môi hồng mím chặt.

Đôi bàn tay nhỏ bé bận rộn vì chàng sao quá đổi dịu dàng.

Phút chốc vạn vật như lắng đọng. Thế gian dường như chỉ còn mỗi hai người.

Viễn Kỳ chẳng dám động đậy.

Chàng sợ sẽ vô tình phá hỏng khoảnh khắc này.

Cứ như vậy thôi.

Chàng không mong gì hơn.

Kì thực...

Chàng không mong gì hơn.

-Xong rồi!

Tử Yên là người mở lời trước. Nàng bắt giắc ngược lên, ánh nhìn sâu thẳm của Viễn Kỳ chợt bao thấu trong đáy mắt. Không khí có đôi phần kì quái. Tử Yên ngại ngùng cúi mặt. Nàng bối rối hỏi:

-Bây...bây giờ huynh...huynh thấy thế nào? Vết thương còn đau không?

-Có thật là cô...đang lo lắng cho ta?

Viễn Kỳ bất thành cao giọng. Len lỏi trong lời nói chút tâm tình phức tạp.

Là ngạc nhiên?

Là hoài nghi?

Hay... hy vọng?

Lời Viễn Kỳ khiến mặt Tử Yên đột nhiên biến sắc. Sự ngượng ngùng nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho cơn giận dữ bỗng kéo đến ồ ạt. Nàng bắt giắc to tiếng:

-Sao tôi lại phải lo lắng cho huynh? Tôi cho huynh hay, tôi không hề lo lắng cho huynh. Một chút cũng không!

-...

Viễn Kỳ nhất thời cũng chẳng biết nói gì, mãi lúc sau mới đáp lại bằng một câu vô nghĩa.

-Vậy sao? – Giọng chàng thoáng chùng xuống.

Chợt Viễn Kỳ thấy vô cùng mệt mỏi. Chàng quay mặt đi, lạnh lùng bảo:

-Cô vào trong đi! Ta muốn ngồi đây một lát.

Tử Yên cơ hồ không nghe thấy lời chàng. Nàng đột ngột giậm chân, tức giận nói:

-Dương Viễn Kỳ! Thường ngày huynh cứ tự mình thông minh, sao lại hỏi một câu ngốc nghếch như thế! Huynh có biết, lúc hay tin huynh mạo hiểm ở lại đối phó bọn sát thủ, tôi đã lo lắng thế nào không? Khi nghĩ rằng, chẳng may huynh xảy ra chuyện gì, cảm giác hoảng sợ đó, huynh có hiểu thế nào không? Khi thấy huynh bị thương nhưng cố giấu, cảm giác đau lòng đó, huynh rốt cuộc có hiểu không? – Giọng Tử Yên run rẩy. Nàng không hiểu sao bản thân lại xúc động như vậy, tức giận như vậy. Chỉ là... câu nói ấy của Viễn Kỳ, đã vô tình phủ nhận hết mọi cảm giác của mình dành cho chàng. Như thể nàng là người vô tâm, chỉ biết nhận mà chẳng hề cho đi, chỉ biết khiến chàng bận tâm, mà chưa hề nghĩ cho chàng bao giờ. Rốt cuộc chàng coi nàng là loại người gì? Ngây ngô hời hợt, ích kỉ vô tình, hay “vong ân bội nghĩa”?

Viễn Kỳ ngạc nhiên nhìn Tử Yên đang phùng mang trợn má, rồi bắt giắc...mỉm cười, bật cười, và cuối cùng là... cười lớn. Tiếng cười vui vẻ, sáng khoái, khiến Tử Yên càng điên tiết hơn. Nàng quát lớn:

-Huynh cười gì chứ? Có gì đáng cười đâu!

Viễn Kỳ dịu dàng bảo:

-Ta rất vui vì thấy cô lo lắng cho ta. Nếu ta nói vậy, liệu cô có tin không?

Tử Yên khoát tay đáp qua loa:

-Tôi lo lắng cho huynh cũng là lẽ thường tình. Huynh việc gì phải vui đến vậy.

Gió lay lất nổi lên.

Dải mây mờ căng ngang vầng trăng mỏng.

Như sương hư ảo.

Như khói lãng du.

Đêm đen làm vạn vật vô cảm.

Nhưng bắt giắc nơi đây, chợt dấy lên vị ngọt ngào xa lạ.

-Ta thích cô.

-...

Tử Yên đang cúi đầu chợt ngẩng phắt dậy. Lời Viễn Kỳ cô đọng giữa không gian. Hữu ý mà đột ngột. Vang vọng mãi trong đầu Tử Yên. Nàng chớp chớp mắt.

“Mình vừa nghe thấy gì ấy nhỉ? Tại mình không phải hỏng rồi chứ?”

Giọng Viễn Kỳ trầm ấm quyện vào đêm lạnh. Vẫn rất dỗi dằn, chàng nhìn Tử Yên. Ánh nhìn như muốn trút hết mọi tâm tình dồn nén, mọi xúc cảm đan xen, mọi dằn vặt trước giờ chàng cố công phủ nhận.

-Cũng bởi vì thích cô, nên thấy cô lo lắng cho ta, ta dĩ nhiên rất vui.

Tử Yên hiện vẫn đang trong trạng thái sững sờ. Nàng ấp úng bảo:

-Đừng...đừng đùa nữa. Trò đùa này không vui chút nào đâu.

Ánh mắt Viễn Kỳ xoáy sâu vào Tử Yên. Vừa kiên định, vừa áp chế. Giọng nói chàng điềm tĩnh mà mạnh mẽ, vô tình mang theo vẻ cuốn hút lạ kì.

-Ta rất nghiêm túc.

Tử Yên vẫn chưa hết ngạc nhiên. Nàng khó nhọc lên tiếng:

-Chẳng...chẳng phải huynh...huynh từng nói, mẫu nữ tử như tôi, huynh tuyệt đối không có hứng thú, tốt với tôi cũng chỉ vì nghĩa vụ, tuyệt đối sẽ chẳng bao giờ thích tôi? Sao bây giờ huynh lại...

-Chính ta cũng không biết, từ lúc nào... – Viễn Kỳ đột ngột cắt ngang. Chàng nắm lấy tay Tử Yên, áp vào ngực mình. -...nơi này đã vì cô... đập vô điều kiện.

-...

Gió lồng lộng thổi.

Những chiếc lá khô cong lả lướt trên mặt đất.

Ngọn cỏ mềm run rẩy uống ánh trăng.

Cảnh nền tuyệt đẹp, điểm tô bức phong tranh trữ tình.

Mặt Tử Yên phút chốc đỏ bừng. Nàng vội rút tay khỏi tay Viễn Kỳ, rồi lúng túng chạy nhanh vào nhà.

Vệ Quân đang chú tâm vận khí, không để ý lúc này, có một người đang thu mình trong góc.

Tim Tử Yên đập mạnh đến mức sắp định cư sang phải.

Nàng không muốn đêm nay phải mất ngủ.

Nàng thật sự không muốn!

57. Chương 57

Thời gian trôi qua chóng vánh.

Huyết Lệ Hàn trên người Vệ Quân cuối cùng cũng đã được giải trừ.

Ngày từ già.

Vẫn vẻ mặt băng sơn ngàn năm không đổi.

Vẫn phong thái ngạo đời, khinh bạc.

Vệ Quân chấp tay cáo biệt Viễn Kỳ và Tử Yên.

Chàng lãnh đạm bước đi.

Thanh y phất bay trong gió.

Bóng dáng cao lớn chìm ngập trong khung cảnh trắng xóa.

Lạc lõng mà cô đơn.

Đồng hành cùng nhau mười ngày qua. Cùng ngủ cùng ăn, cùng sinh cùng tử. Phút chốc ngoảnh mặt đã mỗi người mỗi ngã. Khoảnh khắc chia tay, trên những gương mặt ấy, đến chút xúc cảm mờ nhạt cũng chẳng có. Duy chỉ khi thân ảnh đôi bên khuất tầm mắt, khoảng trống vô định mới bèn rề đăm chồi.

...

Tử Yên và Viễn Kỳ lại tiếp tục lên đường.

Không khí có phần trầm lắng.

Từ sau đêm hôm ấy.

Cục diện thay đổi thật quái lạ.

Trước hết phải nói về thái độ của Viễn Kỳ. Trêu chọc, mỉa mai, cợt nhả, nhưng cũng rất chu đáo, ân cần. Chàng đối với Tử Yên vẫn bình thường, tự nhiên. Cứ như đêm hôm ấy Viễn Kỳ chưa hề nói gì cả. Cơ hồ đó chỉ là giấc mơ. Một giấc mơ kì lạ giữa rừng già đẹp tựa tranh vẽ. Nhưng sao Tử Yên lại thấy thật đến vậy. Giọng nói kiên định, ánh mắt nghiêm túc, vẻ mặt chờ mong, tất cả đều in sâu vào tâm khảm của nàng. Rõ ràng và dai dẳng. Nàng bồi hồi nhớ lại những cử chỉ quan tâm từ Viễn Kỳ. Chàng bảo vệ nàng thế nào, lo lắng cho nàng ra sao. Kì thực Tử Yên đều khắc cốt ghi tâm. Sự chân thành ấy, sự nhiệt tình ấy, có thật vốn chỉ vì nghĩa vụ? Nếu không, vậy việc chàng thích nàng... là thật? Tử Yên không thể bình thản như Viễn Kỳ. Từ khi nghe thấy ba từ đó, Tử Yên cảm nhận rõ lòng nàng đang bắt đầu thay đổi. Nàng để ý tới Viễn Kỳ nhiều hơn. Tử Yên muốn biết lúc vui, buồn, cáu, giận, vẻ mặt chàng có điều gì biến đổi. Nàng vô thức quan sát bàn tay khê phẩy quạt của chàng, cả mái tóc đen nhánh bao giờ cũng buộc cao. Khoảnh khắc Viễn Kỳ quay lại, nở nụ cười rạng rỡ nhìn Tử Yên, trái tim non nớt trong nàng lại bất thành loạn nhịp. Để rồi xuất hiện trong giấc ngủ chập chờn, vẫn là nụ cười làm chảy tan băng giá.

“Tại sao lại như vậy?”

Chẳng lẽ mình đã...

Mình là người mau thay tâm đổi dạ đến thế sao?

Mình là đứa con gái dễ xiêu lòng vậy sao?

Không đúng.

Không đúng!!!

Trái ngược hoàn toàn với cảm giác tĩnh lặng, yên bình, khi con tim được vỗ về, chia sẻ lúc bên cạnh Vĩnh Huy. Vào lúc này, khoảnh khắc khi giáp mặt với Viễn Kỳ, Tử Yên chợt cảm thấy lòng ngực có gì đó như dồn dập thúc ép, khiến mặt nàng bất giác nóng ran, đầu óc đột nhiên trống rỗng.

Không thể tin chỉ với ba từ ấy, Viễn Kỳ đã khiến Tử Yên thay đổi nhiều đến vậy.

Nàng vô cùng rối trí.

Nàng không muốn nhớ đến đêm hôm ấy.

Nàng không muốn nghĩ đến lời Viễn Kỳ.

Nhưng...tất cả cứ tái hiện trong đầu. Lặp đi lặp lại. Ngang ngạnh quá nhiều, chẳng lúc nào để nàng được yên.

Tử Yên chợt thấy giận Viễn Kỳ.

Nếu không vì Viễn Kỳ, nàng sẽ không phải đêm ngày trần trọc.

Nếu không vì Viễn Kỳ, nàng vẫn có thể vui vẻ, vô tư bên cạnh chàng.

Nàng chỉ vừa quyết tâm quên đi Vĩnh Huy.

Nàng vẫn chưa sẵn sàng ột khởi đầu mới.

Đột ngột nói ra những lời ấy.

Rốt cuộc chàng muốn nàng thế nào đây?

.....

“Bốp”

Viễn Kỳ vỗ tay ngay trước mũi Tử Yên khiến nàng giật nảy mình.

Chàng chăm chú nhìn nàng, khẽ mỉm cười:

-Đang nghĩ gì đấy?

Tử Yên bắt giắc đỏ mặt. Nàng bướng bỉnh đáp:

-Không phải việc của huynh.

Viễn Kỳ vờ không để ý đến thái độ khác lạ của Tử Yên, chàng từ tốn bảo:

-Có lẽ đêm nay chúng ta sẽ phải nghỉ lại đây.

“Nghỉ lại đây? Lại giữa rừng thế này sao? Không phải chứ?”

Trong lúc Tử Yên đang tiêu hóa điều Viễn Kỳ vừa nói, chàng đã nhanh chóng phóng xuống ngựa, vén rèm lên, rồi đứng đấy chờ nàng.

Tử Yên ngượng ngùng lom khom bước ra khỏi mã xa. Nàng toan mặc kệ chàng, tự thân nhảy xuống. Nhưng Viễn Kỳ đã nhanh hơn một bước. Chàng chộp tay Tử Yên, vòng ôm rắn chắc giữ lấy eo và nhẹ nhàng đỡ nàng xuống ngựa.

Lòng ngực Tử Yên lại đập phồng thổn thức. Nếu tim suốt ngày cứ vô phép đập loạn, nàng làm sao có thể chịu đựng nổi. Tử Yên tức giận quát:

-Huynh nhàn rồi quá phải không? Tôi tay chân lạnh lặn. Không cần huynh phải nhọc công như vậy.

Viễn Kỳ chỉ mỉm cười, rồi dẫn ngựa đi thẳng. Mua một chiếc mã xa mới khiến cả hai tốn kém không ít, hơn nữa chuyến đi đến Lục Thành bằng đường bộ mất thời gian hơn Viễn Kỳ tưởng. Thật ra nếu đi bằng thường thủy chỉ mất khoảng năm đến bảy ngày. Nhưng mùa đông năm nay kéo dài, tuyết rơi dày và trời lạnh khắc nghiệt. Chỉ sợ nước trên sông cũng có thể đóng băng. Hơn nữa, Viễn Kỳ muốn đi bằng đường rừng, kì thực có dụng ý. Điều chàng lo lắng nhất là sức khỏe của Tử Yên. Nàng dường như chưa bao giờ phải chịu cực như thế. Vì vậy, trong hoàn cảnh thiếu thốn, chàng sẽ cố gắng dành cho nàng những điều tốt nhất.

Tuyết mong manh giữa chiều nhạt như bung nở thành vụn đóa hoa trắng, vô định thả trôi trong thảm trải hư không.

Sương che lấp lối đi, màn tuyết lất phất giăng tơ như núm bước chân người.

Tử Yên dáo dác ngó quanh. Viễn Kỳ không nói đùa đấy chứ? Nghỉ lại đây? Tử Yên chẳng thấy gì ngoài bốn bề trắng xóa. Nàng có nhìn thế nào đi nữa, cũng chẳng thấy chút sinh khí dù chỉ là nhen nhóm. Không có dấu hiệu nào cho thấy đã có người từng sống ở đây. Vậy việc tìm ra một căn nhà hoang để tá túc đêm nay kì thực là không thể? Nơi này tuyết rơi dày bất thường, lạnh đến mức cả người Tử Yên không ngừng run lập cập, dù nàng bây giờ đã đôi phần thích nghi với tiết trời khắc nghiệt chốn rừng thiêng nước độc.

Sương muối vây lối mù mịt, Tử Yên càng lúc càng cảm thấy mơ hồ. Trong lòng chợt dấy lên nỗi hoang mang vô cớ.

“Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào?”

Bước chân nàng chệnh choáng như người say sắp ngã.

Viễn Kỳ vẫn túc trực bên cạnh. Chàng nhẹ nhàng nắm tay Tử Yên. Lúc bốn mắt giao nhau. Ánh nhìn kiên định như thẳm nói: “Đừng sợ! Có ta ở đây.”

Đúng vậy.

Có chàng ở đây, nàng không việc gì phải sợ.
 Chàng không bao giờ để nàng chịu thiệt thòi.
 Chàng không bao giờ để nàng bị tổn thương.
 Bàn tay to lớn bọc lấy tay Tử Yên, lạnh buốt. Nhưng sao nàng vẫn thấy ấm lạ kì.
 Hơi ấm tỏa ra từ một nơi nào đó. Sâu không thấy đáy. Nơi ấy đang dao động. Nhịp đập khe khẽ mà hồ hởi.
 Tử Yên chợt nghĩ.
 Kì thực nếu có chàng bên cạnh.
 Dù có xuống địa ngục.
 Nàng chắc chắn cũng sẽ...
 ...không sợ hãi.
 ...
 -Tử Yên! – Viễn Kỳ đột ngột lên tiếng. – Mau nhắm mắt lại!
 Nàng ngơ ngác nhìn chàng đầy thắc mắc.
 -Sao phải nhắm mắt?
 Giọng Viễn Kỳ trầm ấm lan tỏa trong không gian lạnh băng sương mờ.
 -Tin ta... – Chàng kiên nhẫn trấn an. – ...có được không?
 Tử Yên chần chờ chốc lát, rồi miễn cưỡng nghe theo. Nàng ngàng ngàng bảo:
 -Không phải tôi nghe lời huynh đâu. Tại gió lùa vào mắt xót quá.
 Viễn Kỳ tủm tỉm cười. Chàng bắt giác xiết chặt tay Tử Yên. Bàn tay nàng vẫn thế. Nhỏ bé và mong manh.
 Chàng tuyệt đối, sẽ không để nàng xảy ra bất cứ chuyện gì.

58. Chương 58

Dứt lời, Viễn Kỳ nhìn chung quanh một lượt, rồi lập tức bế Tử Yên phóng vút lên ngựa.
 Gió nổi lên, cuốn phăng những bụi tuyết tung bay mịt mù. Sương muối chặn ngang như những tấm lưới mỏng, chồng chéo đan xen.
 Viễn Kỳ vẫn lặng lẽ quan sát tình hình. Chàng đứng yên, kiên nhẫn chờ đợi.
 Màn sương mờ đục cuối cùng cũng tan bớt, để lộ ba con đường kì lạ, với ba cảnh sắc khác nhau.
 Một lối đi nằm ở hướng Đông, là nơi dung thân của những gò tuyết cao, khắp khảnh. Ngõ vào kéo dài sâu hun hút. Hiện diện ở cuối đường là một chòm đen đã trút cạn ánh sáng.
 Một lối đi khác nằm ở hướng Nam. Những nhánh liễu vàng vọt, xơ xác rũ xuống hai bên đường làm lộ vẻ tịch liêu. Nhưng lối đi này lại vô cùng bằng phẳng, được phủ che bằng một thảm tuyết dày mềm mại.
 Con đường còn lại thì chỉ là ngõ cụt. Dưới nền tuyết tinh tươm loang lổ vài vệt đỏ, không khí bên trong phẳng phất nét quỷ dị.
 Viễn Kỳ nói vào tai Tử Yên:
 -Cho đến lúc ta bảo, tuyệt đối đừng mở mắt!
 Chàng dẫn đo chốc lát rồi quyết định bước vào đường thứ nhất.

Viễn Kỳ thúc ngựa giẫm lên những gò tuyết. Yên ngựa chông chênh, lắc lư dữ dội khiến Tử Yên nhắt thời ngồi không vững. Viễn Kỳ vòng tay, ép người nàng sát vào lòng mình. Tay chàng vung roi mỗi lúc một nhanh dần. Càng vào sâu, Viễn Kỳ càng cảm thấy bất an. Cảnh sắc đã bắt đầu thay đổi. Không gian tanh xộc mùi máu. Vài bộ xương người trắng hếu ẩn hiện dưới nền tuyết. Từng giọt đỏ thẫm trên những nhánh cây khô, tí tách rơi xuống bức thêm trắng, rồi nhanh chóng tan ra, mất hút. Cảnh quang chung quanh chợt trở nên méo mó. Tất cả màu sắc như trộn lẫn vào nhau, tạo thành một mớ rối mù, hỗn độn. Thanh âm gào thét, khóc than, hòa cùng những tiếng cười đùa điên loạn đột ngột vang lên.

Viễn Kỳ lập tức điểm huyệt khiến Tử Yên bất tỉnh.

Cảnh tượng dễ làm người phát điên. Chẳng trách nơi đây lại có nhiều xác chết đến vậy.

Cách tốt nhất để thoát khỏi chỗ này, là phải giữ tâm cốt sao tĩnh như nước, vững như thạch. Linh hội được điều đó, Viễn Kỳ nhanh chóng nhắm mắt lại, đồng thời vận khí phong bế các giác quan. Trong tâm trí chàng, những tạp niệm dần hóa thành sương khói, lãng bồng bay, rồi bỗng chốc biến thành giọt nước đọng. Giọt nước trong vắt như sương, khẽ len lỏi qua những khóm trúc, qua từng đóa đình hương, qua cơn mưa phùn bất chợt, và cuối cùng hòa cùng suối nguồn, trôi về thượng lưu. Tiếng suối róc rách reo vui. Dòng nước như những sợi tơ phát ra ánh sáng, phút chốc bùng lên chói lòa, xé toạc ảo cảnh trước mắt Viễn Kỳ.

Con đường lại trở về với dáng vẻ hiền lành vốn có. Những gò tuyết nhấp nhô, những tán cây trơ khắt.

Viễn Kỳ thở phào nhẹ nhõm. Chàng từng nghe thiên hạ đồn đại rằng, lối vào Bạch Ngưng chẳng khác nào địa ngục trần gian. Vô lâm từng có bao cao thủ ra đi không thấy ngày trở về. Dầu biết quyết định xông vào đây có vô vàn rủi ro, nhưng nguy hiểm đến thế, kì thực Viễn Kỳ cũng không thể ngờ tới. Nghĩ lại tình hình lúc này, nếu Viễn Kỳ chỉ sơ sẩy đôi chút, để tạp niệm chi phối, để ảo cảnh hù dọa, kết cục của chàng và Tử Yên chắc chắn sẽ giống những người kia.

Phía cuối con đường, một cánh cổng trắng xóa từ từ nhô cao. Bên trên treo tấm biển lớn cùng vài chữ nguệch ngoạc: “Bạch Ngưng thôn”.

...

Cổng thôn vừa khép lại, Viễn Kỳ liền giúp Tử Yên giải huyệt. Chàng vỗ nhẹ vào má nàng, gọi nàng tỉnh lại.

Tử Yên mơ màng mở mắt. Cảnh tượng chẳng có gì đổi khác. Bốn bề vẫn trắng xóa một màu. Nàng chậm chạp đứng lên, thận trọng quan sát chung quanh thêm lần nữa. Đôi đồng tử Tử Yên bắt gặp trọn to.

Nàng vừa trông thấy gì ấy nhỉ?

Những khối tròn ngay ngắn úp xuống đất, trơn nhẵn và trắng sáng.

Đó phải chăng là kiểu nhà cửa nơi đây?

Kiến trúc thật kì lạ.

Những chiếc bát khổng lồ nằm quây quần và trải dọc theo một con đường lớn, vẽ nên bức tranh thôn xóm hiền hòa. Trên phong nền nhuộm màu trắng xóa, thưa thớt vài người đang cùng nhau cào tuyết. Tiếng í ới gọi nhau, tiếng cười đùa giục giã. Tiết trời giá rét giữa ngày đông dường như chẳng ảnh hưởng đến họ. Không khí vậy bọc những con người đang say sưa lao động, cởi mở và trong trẻo.

Tử Yên vô thức bước tới, điệu bộ thoảng ngần ngại. Âm thanh sôi nổi bỗng im bật. Khoảnh khắc trông thấy nàng, mọi người thôn Bạch Ngưng bắt giác đều dừng tay. Họ kinh ngạc nhìn Tử Yên. Nàng cũng ngây ngốc nhìn đáp lại.

Mãi một lúc sau, Tử Yên mới ngại ngùng lên tiếng:

-Chúng tôi đường đột xông vào đây, muốn xin tá túc đêm nay. Thật ngại quá. Đã làm phiền mọi người.

Tử Yên vừa dứt lời, Viễn Kỳ cũng cẩn trọng tiến đến. Chỉ trong chớp mắt, hai người bọn họ liền đã bị bao vây. Trái hẳn với vẻ sững sờ khi nãy, là thái độ vui mừng khó hiểu. Họ, những người thôn Bạch Ngưng, đang nhìn Tử Yên bằng ánh mắt mong chờ. Trông ai cũng vô cùng rạng rỡ, nụ cười đọng đầy trên môi. Kì thực phản ứng của họ cũng chẳng có gì lạ. Những kẻ vào được thôn Bạch Ngưng vốn dĩ không nhiều. Người

có thể vượt qua Quỷ Hành Môn trước giờ nếu chẳng phải cao thủ võ lâm, thì cũng là kẻ có nhân cách thanh cao, tâm không mang tạp niệm. Bạch Ngưng thôn bao đời vốn có lệ, phạm bất kì ai khi vào được đến đây, bất kể người hay quỷ, hiển nhiên đều trở thành thượng khách. Lâu lắm rồi mới có người ghé thăm, chẳng trách phản ứng của dân làng lại háo hức như vậy.

Một đại thẩm vui vẻ mở lời:

-Ta là Duệ Phúc. Người trong làng hay gọi Duệ nương. – Bà nhẹ nhàng dò hỏi. – Có thật hai cháu muốn tá túc chỗ chúng tôi?

Tử Yên bối rối gật đầu.

-Vậy thì chúng tôi...rất sẵn lòng. –Duệ nương cười hiền lành.

...

Tử Yên cùng Viễn Kỳ theo chân Duệ nương bước vào nhà. Cảm giác bị giam lỏng bằng chiếc bát khổng lồ không khó chịu như Tử Yên vẫn tưởng. Ngôi nhà được xây bằng đá trắng. Không gian bên trong ấm áp, nhỏ gọn và sạch sẽ. Mỗi căn phòng được ngăn cách bởi bức bình phong đa thú. Một bếp lửa nhỏ đang bập bùng cháy giữa nhà, xung quanh vẫn còn chất đầy củi.

Duệ nương vốn vỹ bảo:

- Ta sống cùng với con trai lớn. Nhưng hôm nay nó có việc ra ngoài đến tối muộn mới về. Nào, nào! Cả hai cháu đừng ngại, mau ngồi xuống đây, uống tách trà cho ấm bụng.

Viễn Kỳ khách khí đáp:

- Duệ nương đừng bận tâm. Cứ để chúng tôi tự nhiên.

Duệ nương đang loay hoay tìm kiếm thứ gì. Bà đột nhiên la lên:

-Ấy chết! Trà mới ướp ta để quên ở nhà Phúc thăm. Các cháu đợi tí, ta sẽ sang đây lấy về ngay.

Dứt lời, Duệ nương liền vội vã ra ngoài.

Tử Yên say sưa quan sát ngôi nhà nhỏ. Nàng dường như rất hứng thú với lối kiến trúc độc đáo này. Đôi chân Tử Yên vô thức tiến lên thêm vài bước, mắt mũi vẫn một mực dán chặt vào những vật dụng đơn giản trong nhà. Từ cung tên, mũ chảo, cối giã thuốc, đến cái sạn to nằm chỏng chơ dưới đất,... tất cả đối với nàng đều hết sức lạ lùng.

Và thế là...

“Soạt”

Tử Yên hứng trọn cả ấm nước to tướng.

Rất may bình vừa từ bếp mang lên, còn chưa kịp đun nóng. Nếu không nàng chắc chắn đã bị bỏng.

Nhưng...

Chiếc ấm cùng chỗ nước còn lại lại nhắm đúng chân nàng rơi xuống.

-Oái!

Tử Yên bất ngờ bị một phát đau điếng. Nàng vội vàng ngồi xuống xoa chân.

Viễn Kỳ nhanh chóng bước lại gần, chàng sốt ruột hỏi:

- Thế nào? Có đau lắm không?

Bàn tay đang bận rộn bắt giắc dừng lại, Tử Yên quay sang nhìn Viễn Kỳ, nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra một nụ cười:

-Huynh cứ lấy ấm nước này, tự đập vào chân mình thử xem có đau không?

Và như vừa nhớ ra điều gì, Tử Yên đột ngột ngẩng phắt dậy. Đập vào mắt nàng là hình ảnh một nam nhân trẻ tuổi. Mũi cao, mắt sáng, ngũ quan rõ ràng, diện mạo khôi ngô. Nhưng Tử Yên lúc này chẳng còn tâm trí nào để ý đến vẻ ngoài của chàng.

“Chính hắn!

Chính hắn là thủ phạm.

Con trai Duệ nương ra ngoài phải đến khuya mới về. Thế tên này là ai? Sao tự dưng lại xuất hiện ở đây? Nhìn mặt hắn hình sự, dễ ghét, khác hẳn thái độ niềm nở, thân thiện của mọi người trong thôn. Mặc kệ hắn là ai? Hắt nước vào người mình, quăng luôn cả ấm nước vào chân mình. Dù vô tình hay cố ý, nhưng thái độ bàng quang, đến một chút áy náy cũng chẳng có, không phải là quá đáng lắm sao?”

Tử Yên càng nghĩ càng sôi gan, càng nghĩ càng tức giận. Nàng hùng hổ quát:

-Này! Lỡ đụng phải người khác, dù không muốn nói câu xin lỗi, nhưng chí ít huynh cũng phải tỏ ra áy náy một chút chứ!

Nam nhân lạ mặt lườm biếng nói:

-Cô không sao chứ? – Chàng khề nhếch môi, giọng nói hàm ẩn vẻ mỉa mai. – Thật ngại quá. Phiền cô sau này khi đi đứng, nên chú ý nhìn trước nhìn sau.

-Huynh... – Tử Yên tức đến mức nghẹn giọng. Hai má nàng đỏ bừng, miệng không ngừng co giật. Chỉ hận nỗi không thể ngay lập tức bay đến chỗ nam nhân kia, đập một phát thật mạnh vào chân chàng cho hả giận. Nhưng ở đây vốn chẳng phải nhà mình, nàng không nên hành sự lỗ mãng. Nghĩ vậy, Tử Yên đành khó nhọc nuốt trôi cơn giận đã dâng lên tới cổ, miễn cưỡng bảo:

-Thôi bỏ đi! Đối với loại người không biết phải quấy như huynh, tôi có nói cũng chỉ phí lời.

Hai tay Tử Yên qua loa phửi chân, rồi đường hoàng đứng dậy. Tâm tình nàng vẫn không nguôi ấm ức. Quyết không để mình chịu thua thiệt, Tử Yên hếch mặt hiên ngang, lớn tiếng hỏi:

-Huynh là ai? Sao lại tự tiện vào nhà Duệ nương?

Nam nhân lạ mặt vẫn không hề nao núng, chàng điềm tĩnh quan sát Tử Yên lẫn Viễn Kỳ, rồi bắt giác chau mày:

-Câu này... phải để ta hỏi hai người mới đúng.

May thay, Duệ nương vừa về đến. Bà nhanh chóng bước tới chỗ ba người bọn họ, vui mừng hỏi:

-Diệp Phong! Con về rồi đấy à? – Duệ nương vừa chỉ vào nam nhân kia, vừa nói với vẻ tự hào. – Giới thiệu với hai cháu, đây là con trai lớn của ta, Diệp Phong. Nó lúc này không làm gì thất lễ với các cháu chứ?

Viễn Kỳ thoáng mỉm cười, chấp tay chào hỏi:

-Diệp công tử, tại hạ là Viễn Kỳ. Hân hạnh!

Nam tử lạ mặt thoải mái đáp:

-Ta chẳng phải công tử gì cả. Huynh cứ gọi Diệp Phong là được.

Về mặt Tử Yên bây giờ trông vô cùng khó coi.

“Cứ tưởng hắn cùng lắm cũng chỉ là hàng xóm. Ai ngờ tên mặt cau mày có này lại là chủ nhà. Hắn nói năng cạnh khỏe, miệng lưỡi sắc bén, rất có tác phong của một kẻ hẹp hòi. Lúc này lỗ lớn tiếng với hắn, có khi nào hắn để bụng, không ình ngủ lại đêm nay?”

Không được!

Sống chết gì cũng phải cố vớt vát chút hình tượng.”

Tử Yên gượng gạo vuốt vuốt tóc, rồi mỉm cười thật tươi, đoạn nàng dịu dàng nói:

-Diệp Phong, là tôi lúc này không hiểu chuyện mới lỗ lời lớn tiếng với huynh. Mong huynh đừng để tâm.

Diệp Phong không nói gì, chỉ khẽ nhếch môi cười. Chàng cúi xuống, nhặt lấy ấm nước rồi bỏ đi một mạch. Tử Yên tức tối gào thét trong lòng.

“Thái độ kia là sao? Lão nương ta đã cố tình xuống nước, thế mà hắn một chút nể mặt cũng chẳng có. Vậy là ý gì chứ !?”

Duệ nương vội đỡ lời:

-Tình tình Diệp Phong trước giờ vẫn thế. Hai cháu đừng để bụng. Nào! Mau ngồi xuống đây... – Duệ nương vừa nói, vừa vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh – ...ăn bánh uống trà cho ấm người.

Diệp Phong đã mang một ấm nước khác lên tới. Chàng thành thực bắt lên chiếc bếp treo, rồi phụ Duệ nương rắc lá trà vào.

“Không phải chứ. Chỉ mỗi việc pha trà mà lại dùng chiếc ấm to tới vậy. Bình trà này uống bao giờ mới hết?” Tử Yên tròn mắt nghĩ.

Cả bốn người quay quần bên bếp lửa. Bữa tối qua đi trong không khí vui vẻ. Duệ nương tiếp đón Tử Yên và Viễn Kỳ vô cùng chu đáo. Bà không ngừng kể chuyện về Bạch Ngưng thôn, về những truyền thuyết nơi đây, về suối nước nóng, về những loài thảo mộc luôn nhuộm màu trắng xóa.

Tiếng củi cháy trên bếp lửa vẫn bập bùng reo vui.

59. Chương 59

Sáng hôm sau.

Lúc Tử Yên thức dậy đã không thấy Viễn Kỳ, nàng đành ngồi một mình trong vườn Bạch Thảo. Tử Yên thần thờ dán mắt vào khung cảnh trắng xóa, âm ỉ chằng chịt khác nào tâm trạng của chính mình.

Không hiểu sao từ hôm qua tới giờ, Tử Yên thấy Viễn Kỳ rất lạ.

Chàng giận nàng tự ý lên đồi tuyết mà không hỏi ý mình?

Chàng lo lắng vết thương của nàng sẽ ảnh hưởng chuyến đi?

Hay...

Chàng không vui vì thấy nàng đi cùng Diệp Phong?

Tử Yên chợt vỗ đầu bứt tai.

“Rốt cuộc là vì sao?”

Thà Viễn Kỳ cứ nạt nộ quát tháo, Tử Yên hắn sẽ thấy dễ chịu hơn. Đằng này chàng chẳng nói chẳng rằng, nhưng thái độ lại muôn phần lạnh nhạt. Điều đó khiến nàng cứ day dứt không yên.

Tử Yên đang suy nghĩ lan man thì Diệp Phong bỗng nhiên xuất hiện. Bước chân chàng lướt nhanh trên lối đi trải sỏi, thoát cái đã chắn trước mặt nàng. Diệp Phong dường đột ngột yêu cầu:

-Theo ta đến một nơi!

Gương mặt Diệp Phong vẫn chẳng chút biểu cảm, nét phớt đời lộ rõ như xem thường tất cả. Lúc nói chuyện với Tử Yên bao giờ cũng cộc cằn, không đầu không đuôi, như âm thầm tố cáo nàng đã từng đắc tội với chàng. Thái độ đó khiến Tử Yên thập phần khó chịu.

-Huynh muốn đưa tôi đi đâu?

Sau sự việc hôm qua, Tử Yên đối với Diệp Phong dường như dè dặt hơn. Nàng tỏ ra chùng mực, khuôn thước và cẩn trọng. Tử Yên sợ Viễn Kỳ sẽ hiểu lầm, sợ chàng sẽ không vui dù Viễn Kỳ chẳng phải người hay nghĩ ngợi lung tung, nghi ngờ vô cớ. Nếu không phải là chuyện cần thiết, nàng cũng chẳng muốn một mình đi riêng cùng Diệp Phong. Tử Yên cau có đáp:

- Tôi cho huynh hay, nếu huynh không nói nơi đấy là chỗ nào, tôi nhất quyết không đi!

Nhìn Tử Yên bướng bỉnh tra hỏi, Diệp Phong tỏ ý nhắc nhở:

-Đừng quên ta hôm qua đã công cô về. Không có công lao, cũng có khổ lao. Đây là cách cô nói chuyện với ân nhân của mình sao?

Nhận thấy mình có hơi quá đáng, Tử Yên đành xuống nước, mềm mỏng hỏi:

-Vậy rốt cuộc huynh muốn tôi đi đâu?

-Suối nước nóng. – Diệp Phong bình thản bảo.

“Suối nước nóng” – Ba từ này với Tử Yên sao hấp dẫn quá đỗi. Lúc trước có nghe Duệ nương từng nhắc đến đôi lần, nhưng nàng chưa có dịp thăm thú. Ở nơi đầu đội trời, chân đạp tuyết, băng đóng quanh năm này, cơ sao lại có suối nước nóng?

Thế là tường thành cảnh giác của Tử Yên đều nhất loạt đổ rạp, ngay cả lời Viễn Kỳ tối qua nàng cũng cố tảng lờ.

Tử Yên cứ đinh ninh trong bụng.

“Chỉ đi xem suối nước nóng thôi mà.

Chắc sẽ chẳng có chuyện gì đâu.”

.....

Nhìn từ xa.

Từng đám khói mỏng bốc lên mù mịt. Càng đến gần ôn tuyền, không khí càng ấm dần. Một mùi hương dễ chịu lắng đọng khắp nơi. Suối nước nóng này, chỉ đứng nhìn cũng đủ thấy thư thái.

Tử Yên không còn chờ được nữa, nàng rảo bước nhanh hơn, và rất mau đã đối diện với dòng suối trong truyền thuyết. Kĩ lưỡng thu vào tầm mắt một cảnh tượng đẹp như tranh vẽ, Tử Yên không khỏi thán phục trước tạo hóa thần kì đã hào phóng ưu ái cho vùng đất Bạch Ngưng.

Suối trong vắt, mềm mại như một bó tơ trời phất phơ ánh nhũ. Giữa cái lạnh gai góc của tuyết ngàn, nước vẫn róc rách chảy cùng năm tháng, mang theo men ấm nóng và dịu ngọt say lòng.

Dòng suối này có khả năng trị thương, trị bệnh, đồng thời giải được nhiều loại độc thông thường. Ngoài ra nó còn có tác dụng nâng cao nội công, điều hòa khí lực. Đó chính là lí do khiến cao thủ võ lâm ai ai cũng muốn một lần vào được thôn Bạch Ngưng. Và phải chăng chính tạo hóa đã dựng nên Quỷ Hành Môn để can ngăn điều đó?

Diệp Phong lên tiếng gắt:

-Cô đứng ngây ra đó làm gì? Suối để tắm, không phải để ngắm. – Chàng cao giọng ra lệnh. – Còn không mau đến đây ngâm chân!

Tử Yên ồ lên như vỡ lẽ.

Thì ra muốn chân nàng mau khỏi, nên Diệp Phong mới cố tình đưa nàng tới chỗ này.

Chân thiếu nữ vốn dĩ rất quan trọng, không thể tùy tiện để người ngoài nhìn thấy. Thấu hiểu đạo lí đó, Diệp Phong vội vàng giấu mặt đi nơi khác. Đợi đến khi Tử Yên tháo giày ra, thả chân xuống lòng suối, chàng mới điềm nhiên quay lại, chậm rãi bảo:

-Tử Yên! Ta có chuyện muốn nói với cô.

Tử Yên tròn mắt nhìn Diệp Phong. Đây là lần đầu tiên chàng gọi tên nàng, còn tỏ ra vô cùng trịnh trọng. Tử Yên không khỏi tò mò. Nàng vô thức hỏi:

-Huynh muốn nói chuyện gì?

Diệp Phong bình tĩnh đáp:

-Cô tuy vụng về, hậu đậu, bướng bỉnh, hung hăng, lại thích thu vuốt giả làm thực nữ...

Tử Yên chợt thấy có gì đang mắc kẹt ở cổ. Nàng vội cắt ngang:

-Này! Huynh...

-Đừng vội, để ta nói hết. – Diệp Phong vẫn vô cùng bình thản. – Cô rất hay nổi nóng, bản tính lại bộp chộp, ăn nói cũng chẳng nhu mì...

Lần này thật sự nhịn hết nổi. Tử Yên chưa từng thấy ai vô vị như Diệp Phong. Chẳng lẽ chàng gọi nàng ra đây, cốt chỉ để tìm lời lăng mạ nàng? Tử Yên điên tiết đứng lên, giận dữ quát:

-Huynh...

-Nhưng xét cho cùng, cô cũng là một cô gái tốt.

Tử Yên lập tức đứng hình. Nàng chốc lát dường như đã quên mất mình vừa định làm gì.

Diệp Phong vẫn tiếp tục màn độc tấu không có điểm dừng:

-Ta đã đến tuổi thành gia lập thất. Thiết nghĩ chúng ta trai chưa vợ, gái chưa chồng, đến với nhau cũng hợp tình hợp lý.

Cầm Tử Yên như sắp rơi xuống đất. Nàng quá sức ngỡ ngàng, đến mức chẳng thể thốt thành lời.

Diệp Phong nhìn sâu vào mắt Tử Yên.

-Hôm nay ta hẹn cô ra đây, cốt chỉ muốn hỏi. – Giọng chàng thành khẩn. – Tử Yên, cô có đồng ý làm thê tử của ta?

“Đoàng”

Trời xanh dậy sấm.

Tử Yên bắt giắc tái mặt.

Khoảnh khắc Diệp Phong vừa dứt lời, nàng gần như chết đứng. Đến lông tơ trên người cũng chẳng buồn nhúc nhích.

Chuyện gì vừa diễn ra thế này?

Nàng đang “bị” ... cầu hôn?

Người đã xuất giá cách đây mới sáu tháng, một lần nữa lại “bị” cầu hôn?

“Ông trời ơi! Con biết nghiệt này là do mình tự gieo. Nhưng người cũng đừng nên đùa bỡn con vậy chứ !!!”

Sau một hồi đứng yên bất động, Tử Yên ngắc ngứ hỏi:

-Huynh...huynh có biết mình vừa nói gì không?

-“Nam nữ thọ thọ bất tương thân”, nhưng hôm qua chúng ta đã có cử chỉ thân mật như vậy? Cô đừng lo, ta đường đường là nam tử hán, nên nhất định ta sẽ chịu trách nhiệm. – Diệp Phong nghiêm túc khẳng định.

“Ông trời ơi! Ngài đánh chết con đi!

Con không còn can đảm nghe tiếp nữa.

Thế nào là “cử chỉ thân mật”? Thế nào là “sẽ chịu trách nhiệm”?

Rốt cuộc tên họ Diệp hồ đồ này đang nói bừa gì vậy?”

Diệp Phong hạ giọng trấn an, đây là lần đầu tiên chàng tỏ ra dịu dàng như vậy.

-Cô đừng lo, ta đã nói rõ mọi chuyện với mẹ. Bà cũng đã đồng ý, nhất định không để cô phải chịu bất cứ thiệt thòi nào. Nếu như cô chấp thuận, ta sẽ lập tức lên đường, đến thưa chuyện với phụ mẫu cô. Điều ta quan tâm lúc này là... cô có đồng ý thành thân với ta không?

“Thành thân cái đầu huynh ấy!!!” Tử Yên điên tiết nghĩ thầm. Câu nói này chỉ chực chờ thoát ra cửa miệng, nhưng bất thành đã bị chặn đứng.

-Nương tử! Nàng đang làm gì ở đây? – Một giọng nói quen thuộc chợt vang lên.

Mặc dù trời lúc này kì thực lạnh vô cùng, nhưng đầu Tử Yên lại gần như phát sốt. Mồ hôi li ti túa ra trên trán. Mặt nàng hiện thời đang biến dạng thảm hại.

Viễn Kỳ cùng Phương thúc vui vẻ bước tới. Mối chàng điểm nét cười, làm Tử Yên giật mình chợt dạ.

Lại là nụ cười sắc đến lạnh gáy.

Mà chàng vừa gọi cô là gì nhỉ?

“Nương – tử” sao!?!

Viễn Kỳ đứng đối diện Tử Yên, không màng tới vẻ ngạc nhiên của kẻ khác. Chàng đột ngột nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói:

-Tử Yên, mấy hôm nay nàng không muốn ngủ cùng ta, còn bảo ta là biểu ca của nàng. Kì thực ta biết nàng vẫn còn giận ta. Nhưng nàng muốn thế nào, ta đều hết lòng chiều theo. Giận cũng giận xong rồi. Thiết nghĩ hôm nay đẹp trời, phu thê chúng ta có phải nên làm lành với nhau?

Những lời tình tứ này, kẻ ngoài cuộc nghe xong cũng bất giác đỏ mặt. Vậy mà Tử Yên chẳng có phản ứng gì, bởi vì nàng lúc này đã hoàn toàn...chết lặng.

Còn Diệp Phong thì vô cùng sững sốt. Cơ mặt chàng sượng ngắt, trong đầu thật vô cùng hỗn loạn. Những lời Viễn Kỳ vừa nói hiện văng vẳng bên tai. Từng câu từng chữ như đá tảng, thùm thụp đập mạnh vào lòng chàng.

Viễn Kỳ bất chợt quay sang nhìn Diệp Phong, chàng thần nhiên hỏi:

-Diệp Phong, huynh có chuyện muốn nói với nương tử của ta sao?

Dù chẳng hiểu nguyên do từ đâu, nhưng Phương thúc nhận thấy bầu không khí lúc này có đôi phần quỷ dị. Phu thê người khác đang trò chuyện tâm tình, hai kẻ chẳng liên can tốt nhất là... không nên làm phiền. Vì vậy chẳng đợi Diệp Phong kịp lên tiếng, Phương thúc đã đột ngột cắt lời.

-Tiểu Phong, ta vừa nhớ ra ở nhà có thứ này cho cháu. Chúng ta mau đi thôi.

Dứt lời, Phương thúc liền lôi Diệp Phong đi nước một. Ông cười hiền từ:

-Phu thê các cháu cứ thông thả.

...

Không gian phút chốc chỉ còn lại hai người.

Khoảnh khắc Phương thúc và Diệp Phong vừa khuất bóng, sắc mặt Viễn Kỳ lập tức liền biến đổi. Chàng cuống nộ nhìn Tử Yên. Đôi đồng tử đỏ ngầu, ánh lên vẻ giết chóc.

Viễn Kỳ đang nổi giận.

Chàng thật sự nổi giận.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy chàng như thế!

Đáng sợ quá!

Cả người Tử Yên thoáng run rẩy. Nàng hoảng hốt lùi về. Nhưng rất nhanh Viễn Kỳ đã kịp giữ nàng lại. Chàng nắm tay Tử Yên thật chặt, lực vận càn lúc càng mạnh, cơ hồ muốn bóp nát bàn tay bé nhỏ kia. Tử Yên chau mày vì đau đớn, nàng yếu ớt phản kháng:

-Bỏ tay ra! Huynh sao vậy! Huynh làm tôi đau đấy!!!

Người luyện võ, thính lực tất sẽ hơn hẳn người thường. Dù có cách xa một khoảng, Viễn Kỳ vẫn có thể nghe thấy Tử Yên. Chuyện hôm qua chàng đã cố lơ đi vì những tưởng mọi việc đều giống như mình nghĩ, không hề có điều gì khác thường phát sinh, họa chăng là trường hợp bất khả kháng. Nhưng hôm nay nghe thấy đoạn đối thoại mờ ám giữa Tử Yên và Diệp Phong, Viễn Kỳ không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

“Cử chỉ thân mật”

Giây phút nghe thấy bốn chữ ấy, trong lòng chàng dường như có gì đó vỡ nát. Tai bỗng chốc ù đi, đến hô hấp cũng trở nên khó nhọc.

Trong lúc chàng không ở đó...

Giữa Tử Yên và Diệp Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hơi thở Viễn Kỳ phả ra nóng hổi. Ánh mắt chàng dữ dội, dường như muốn nuốt chửng Tử Yên. Ngữ điệu toát lên vẻ ngoan độc:

-Nói cho ta biết, cả hai tiến triển tới đâu rồi? Lâm Tử Yên, ta dường như đã xem thường cô. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô đã khiến cho Diệp công tử phải si mê điều đứng. Trước giờ sao ta không nhận ra, nường tử của ta lại có sức thu hút đến vậy? Thế nào? “Cử chỉ thân mật” tới mức phải lập tức thành thân, thiết nghĩ quan hệ cũng không phải tầm thường.

Tử Yên sững sờ nhìn Viễn Kỳ. Chàng hằng ngày tuy vẫn thường cợt nhả, trêu chọc nường. Nhưng Tử Yên hiểu rõ, Viễn Kỳ vốn không phải kẻ độc mồm độc miệng.

Vậy mà lúc này...

Cớ sao từng câu từng chữ Viễn Kỳ đang nói với Tử Yên, tựa hồ những mằm gai đâm thép, không ngừng chọc khuấy vào lòng nường.

-Ta hỏi cô một chuyện. Ngay từ đầu khi đến Bạch Ngưng thôn, cô không muốn công khai quan hệ của chúng ta, phải chăng vì... Diệp Phong?

Viễn Kỳ làm sao có thể chịu đựng được, cảnh nương tử mà chàng vốn trân quý lại lén mình ái ân cùng người khác.

Chàng làm sao có thể chịu đựng được, cảnh nương tử mình hết lòng yêu thương, bỗng một ngày được người khác cầu hôn.

Ông trời ơi!!! Người thật sự có hiểu cho lòng chàng !?!

Viễn Kỳ càng nghĩ càng phẫn nộ, càng nghĩ càng đau đớn.

Lời nói vì thế mà mỗi lúc một sâu cay.

Khi chính miệng chàng thốt nên những điều ấy...

Cảm giác toàn thân như rơi vào hố chông.

Vừa may mẩn thoát ra lại tiếp tục rơi xuống.

Tâm hồn và trí óc đều đang bị dày vò đến cực hạn.

Tử Yên giận dữ đẩy chàng ra. Nường điên tiết gào lên:

-Huynh ăn nói hàm hồ gì vậy? Tôi cho huynh hay, Tử Yên tôi trước giờ không hề làm điều gì trái với lương tâm. Tôi với Diệp Phong là hoàn toàn trong sạch. Huynh tin cũng được, không tin cũng được. Nhưng huynh không được quyền sỉ nhục tôi, không được phép lăng mạ tôi!

Tử Yên thấy uất ức vô cùng.

Nàng rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?

Tại sao phải nghe những lời miệt thị ấy?

Điều khiến nường đau lòng hơn cả, người đang xài xể nường lại chính là Viễn Kỳ?

Nàng những tưởng chàng sẽ luôn thích mình.

Nàng những tưởng chàng sẽ luôn tin mình.

Nàng những tưởng chàng sẽ chẳng bao giờ khiến mình chịu tổn thương.

Ấy vậy mà...

Sao lại là Viễn Kỳ?

Tại sao chàng... lại là người thốt nên những lời như xé toạc tim nàng.

Khóe mắt Tử Yên bỗng nhiên đọng đầy nước. Đôi con ngươi long lanh, kiên định nhìn Viễn Kỳ, tựa hồ một cơn mưa tìm về trong bất chợt, kịp thời dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy trong chàng. Thấy Tử Yên như vậy, Viễn Kỳ nhất thời cũng chẳng biết nói gì. Cơn giận dữ phùng phùng đã đôi phần lắng dịu. Chàng bình tĩnh bảo:

-Được! Ta cho cô cơ hội để giải thích. “Cử chỉ thân mật” rốt cuộc là thế nào?

Tử Yên uất ức nói:

-Chẳng có gì phải giải thích ở đây cả. Hôm qua đi hái nấm, chân tôi không may bị thương, huynh cũng thấy rồi đấy. – Nàng thoáng ngần ngại. – “Cử chỉ thân mật” mà Diệp Phong từng nói, là chỉ việc huynh ấy đã công tôi về nhà, ngoài ra không có ý gì khác.

Chỉ bằng vài câu nói của Tử Yên, cũng đủ làm Viễn Kỳ thập phần nhẹ nhõm. Chàng trừng mắt nhìn nàng, nhận định lại lần nữa.

-Những lời cô vừa nói, toàn bộ đều là sự thật?

Tử Yên dù đã nói hết lời, Viễn Kỳ vẫn tỏ vẻ nghi ngờ. Nỗi oan khuất này, nàng làm sao mới có thể rửa sạch?

Một giọt lệ bất chợt rơi trên má Tử Yên.

Tinh khôi như tuyết.

Lấp lánh như ngọc.

Trong lòng Tử Yên vẫn vô cùng thống khổ. Cảm giác bất lực đang đè nén hồn nàng. Chẳng còn cách nào khác, Tử Yên bỗng giờ tay, nghẹn ngào hô lớn:

-Tôi, Lâm Tử Yên, xin thề với trời đất, nếu bản thân có nửa lời gian dối, nguyện chết đi sẽ không có đất chôn, suốt đời làm hồn ma vất vưởng, vạn kiếp cũng không thể siêu s...

Và...

Rất đột ngột.

Môi Tử Yên bỗng trở nên ấm nóng.

Sự tiếp xúc rõ ràng.

Khi hai bờ môi hữu ý chạm vào nhau.

Có gì đó dịu dàng mà mềm mại.

Tử Yên trở mắt nhìn Viễn Kỳ. Toàn thân nàng bất động, tay chân lúc này chợt trở nên thừa thãi.

Gió đẩy đưa làn bụi mềm chao lượn. Vài tinh linh trắng xóa rơi xuống lòng nước nóng, rồi nhanh chóng tan ra, trong suốt. Không gian phơ phất những đốm phấn kiều mị, lắng nghe tiếng suối đang du tấu say sưa.

Dưới tán phong hiên phủ đầy tuyết trắng. Hai dáng người như đang tựa vào nhau. Trong tiết trời rét lạnh đến cắt da, bầu không khí quanh họ vẫn muôn phần ấm áp.

Mãi một lúc sau, Viễn Kỳ mới buông Tử Yên ra. Chàng đưa tay gạt lệ chưa kịp khô trên má nàng, ân cần nói:

-Ta không cho phép cô thề độc như thế.

Mặt Tử Yên đỏ bừng như gấc chín.

Cảm giác sững sốt ập đến khiến nàng quên cả thở.

Bao dỗi hờn, tủi hổ, uất ức khi nãy phút chốc đều tan biến.

Duy chỉ còn đọng lại là dư âm phẳng phất vị ngọt ngào.

Tim Tử Yên đập mạnh như trống trận. Cứ tiếp tục thế này, nàng sớm muộn cũng bị Viễn Kỳ bức đến mức không thể sống nổi.

Trước ánh nhìn ngổ ngàng tội độ của Tử Yên, Viễn Kỳ cũng đột ngột giơ tay, chàng đông dặc hô:

-Tại hạ, Dương Viễn Kỳ, xin thề với trời đất, nguyện chết đi sẽ không có đất chôn, suốt đời làm hồn ma vất vưởng, vạn kiếp cũng không thể siêu sinh, nếu một ngày tất cả những điều này linh ứng với Tử Yên, xin cho phép tại hạ được thay nàng gánh chịu.

Tử Yên có lừa chàng hay không, nàng và Diệp Phong hôm qua đã xảy ra chuyện gì, khoảnh khắc nàng giơ tay thốt ra những lời ấy, mọi thứ với Viễn Kỳ đã chẳng còn quan trọng. Điều duy nhất đọng lại trong tâm trí chàng lúc này, là oán tránh, là hối hận, là đau lòng. Tử Yên thuần khiết như thế, Tử Yên đơn giản như thế. Nếu nàng có nửa lời gian dối, chàng làm sao có thể không nhận ra. Thật chẳng ngờ từ một người trước đây không lâu còn tự hứa nhất định bảo vệ nàng, nhủ thầm chẳng để nàng phải chịu bất cứ thiệt thòi nào, vậy mà, chính chàng bây giờ lại là người bức nàng nói ra những lời độc địa ấy. Viễn Kỳ từng mong có một ngày, Tử Yên sẽ vì chàng rơi lệ. Và hôm nay, tâm nguyện của chàng cuối cùng đã đạt được. Giọt nước mắt trong suốt trượt dài trên má nàng, mang theo bao tủi hổ, ức uất ghen.

“Dương Viễn Kỳ! Người thỏa mãn rồi chứ? Nhìn Tử Yên trong bộ dạng hiện giờ, người rốt cuộc đã hài lòng chưa?”

Viễn Kỳ tự cười giễu bản thân. Chàng đau đớn nghĩ thầm.

Làm thế nào đây?

Nếu một ngày tất cả ứng nghiệm với Tử Yên.

Chàng thật sự phải làm thế nào đây?

Tử Yên chiêm nghiệm hồi lâu, cuối cùng mới ngộ ra. Nàng tức tối nói:

-Dương Viễn Kỳ, huynh nói thế chẳng khác nào vẫn còn nghi ngờ tôi!!!

Viễn Kỳ cau mày trách móc:

-Nha đầu ngốc nghếch! Cô có dám đảm bảo từ trước đến nay, từ đây về sau, cô tuyệt nhiên không bao giờ nói dối? – Thấy Tử Yên ngây ngốc nhìn mình, chàng tiếp lời. – Có ai đếnh đoảng như cô không? Lúc thề thốt nhất thiết cũng phải nói rõ ràng, hôm nay đích thị là ngày tháng năm nào!

Tử Yên mặt mày bỗng tái xanh. “Ông trời ơi! Khi nãy con giận quá mất khôn, kì thực suy nghĩ không chu đáo. Người đại từ đại bi, sẽ không bắt bẻ con từng câu từng chữ chứ?”

Tử Yên ngập ngừng quay sang nhìn Viễn Kỳ.

“Xin cho phép tại hạ được thay nàng gánh chịu”.

“Xin cho phép tại hạ được thay nàng gánh chịu”.

“Xin cho phép tại hạ được thay nàng gánh chịu”.

Câu nói của Viễn Kỳ vẫn văng vẳng bên tai, đánh tan mọi giận dữ hiện hữu trong Tử Yên. Đôi mắt nàng long lanh. Rèm mi hơi ướt nước. Lòng Tử Yên thấy ấm áp vô cùng, xúc cảm đến nhẹ nhàng mà chân thực. Nhịp tim nơi lồng ngực lại vang lên rộn rã. Tử Yên hiểu rõ, nàng thật sự đã bị chàng làm cho cảm động. Ngay cả những chuyện nhỏ nhất nhường ấy, chàng cũng để tâm lo nghĩ thay nàng. Phải chăng do hiểu lầm, nên Viễn Kỳ lúc này mới giận dữ như vậy. Ngắm đi ngắm lại cũng thấy thật hợp lí. Chẳng ai chịu đựng được, khi nhìn thấy thê tử của mình thân thiết với một nam nhân khác. Huống hồ Viễn Kỳ còn nghe thấy đoạn hội thoại mờ ám kia, sao có thể không nổi trận lôi đình. Chàng phản ứng như thế, càng chứng tỏ tình cảm dành cho Tử Yên là chân thực. Thân xác nàng vốn không phải sắt đá, quả tim này cũng chỉ là máu thịt. Chân tình sâu nặng của Viễn Kỳ, nàng làm sao có thể không động lòng.

Tâm hồn Tử Yên giờ đây, dường như đã phần nào gỡ nên những âm thanh đồng điệu với Viễn Kỳ.

Trong treo.

Ngọt ngào.

Và bỗng nhiên...

Một ý nghĩ trách móc vụt chớp trong đầu, kéo Tử Yên quay về thực tại.

Chàng nói nàng ngốc nghếch, vậy còn chàng thì sao? Mạnh miệng muốn thay nàng gánh chịu những lời thề linh ứng. Kì thực chàng không ngốc, mà chính là đại ngốc! Dẫu biết đây là chuyện hết sức hoang đường, nhưng chuyện hoang đường nhất là Tử Yên quay về quá khứ còn có thể xảy, vậy lời thề ứng nghiệm có sao lại không thể?

Tử Yên bỗng cảm thấy lo lắng. Ngay lúc nàng vừa định mở miệng, Viễn Kỳ đã bất ngờ tiến tới. Không muốn Tử Yên lại nghĩ ngợi linh tinh, chàng đột ngột lảng sang chuyện khác:

-Cảm giác lúc này thế nào? – Viễn Kỳ đưa tay vuốt nhẹ bờ môi vẫn hồng như cánh sen của Tử Yên, môi khẽ điểm một nụ cười tà mị. – Có muốn thử lại lần nữa không?

Không khí mới lắng dịu đôi phần, bỗng nhiên lại bùng lên ấm nóng. Những hình ảnh thân mật vừa rồi cứ lần lượt ùa về. Tử Yên ngượng đến chín mảy chín mặt. Vẫn biết da mặt Viễn Kỳ thật rất dày, nhưng đến mức này thì...

Tử Yên xấu hổ nhìn chàng, giận dữ hét lớn:

- Viễn Kỳ! SAO HUYNH KHÔNG CHẾT QUÁCH ĐI!!!!

.....

Ngày vừa lên thật đẹp.

Từ trên cao.

Bầu trời dường như đang hứng nắng.

Tiếng cười trầm giòn tan quấy đập trong không trung.

Góp nhặt chút tinh túy cho những ngày cuối đông.

60. Chương 60

Ngày Viễn Kỳ và Tử Yên rời khỏi Bạch Ngưng, mọi người trong thôn đều có mặt đông đủ. Trừ Diệp Phong.

Đối với Diệp Phong, Tử Yên thật cảm thấy hết sức áy náy. Bởi vì nàng đã khiến chàng hiểu lầm. Bởi vì nàng đã vô tình làm tổn thương chàng. Tử Yên nào ngờ suy nghĩ đơn giản của mình lại tai hại đến vậy. Nếu sau này còn có dịp gặp lại Diệp Phong, nàng hi vọng có thể làm gì đó cho chàng hồng phúc sửa chữa lỗi lầm.

Trong lúc Viễn Kỳ đang dẫn ngựa, Duệ nương dúi vào tay Tử Yên thêm một ít lương khô. Bà nhẹ nhàng bảo:

-Phu thê nào cũng có lúc “canh chẳng lành, cơm chẳng ngọt”. Sau những trận gây gỗ, giận hờn vụn vặt, điều quan trọng là các cháu sẽ càng hiểu nhau hơn. Tình nghĩa phu thê thiêng liêng lắm cháu à. Hãy cố trân trọng khi còn có thể. Cháu hiểu không?

Mặt Tử Yên bất giác ửng hồng. Nàng ngượng ngùng nhìn Viễn Kỳ đang đứng đấy chờ mình, rồi lúi cúi gật đầu.

Vẫy tay từ biệt Bạch Ngưng một lần cuối, Viễn Kỳ và Tử Yên lại tiếp tục lên đường. Điều đọng lại trong tâm trí cả hai mãi về sau, là nụ cười đôn hậu chất phác của những người trong thôn.

.....

Sau bao ngày lặn lội đường xa, Lục Thành cuối cùng đã hiện ra trước mắt.

Những dãy phố nhuộm màu nâu ẩm, bên lên nương thân núp bóng giữa mây ngàn. Những ngôi nhà cao to, thoang thoảng thơm mùi gỗ, mái ngói cong cổ kính vươn mình đón nắng đông. Những con đường nhộn nhịp người qua lại. Màn lụa rực rỡ bay phấp phới, phong tranh thủy mặc treo khắp nơi.

Phồn thịnh, hiền hòa.

Nơi đây bao năm rồi vẫn chẳng hề thay đổi.

Viễn Kỳ bất thành dừng ngựa. Chàng vén rèm ló đầu vào, vui vẻ thông báo:

-Sắp tới nơi rồi.

-Thật không? – Tử Yên suýt chút nữa đã nhảy căng lên. Nàng toét miệng cười tươi. Cảm nhận chung quanh dường như hoa lá, chim muông đang rộn ràng ca hát. Lòng nàng rạo rực và sáng khoái vô cùng.

Nhận thấy Viễn Kỳ chỉ chăm chú nhìn mình mà chẳng buồn trả lời, Tử Yên thoáng đỏ mặt. Nàng vội vàng nhìn ra cửa sổ, bối rối nói:

- Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi cái củi này. Tốt quá rồi!

Viễn Kỳ lại thốc ngựa bước tiếp.

Tính khí của Tử Yên, kì thực không ai hiểu bằng chàng. Sau sự cố xảy ra hôm cưới ngựa, phải mất một tuần sau nàng và Viễn Kỳ mới có thể bình thường hóa quan hệ. Lần này tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn, chuyện vừa rồi ở suối nước nóng Bạch Ngưng, vốn không chỉ dừng lại ở mức sự cố, mà đã phát triển thành “hành động chớp nhoáng có mục đích”. Tình cảm của Tử Yên đến ngay cả nàng vẫn còn chưa chắc chắn, vậy mà Viễn Kỳ đã nóng lòng tiến công, đốt cháy giai đoạn.

Viễn Kỳ khê thở dài.

Chuyến này, không biết đến khi nào cả hai mới trở lại như xưa?

.....

Tử Yên hồi hộp xoa hai tay vào nhau. Cả người nàng cứ không ngừng nôn nao. Cảm giác chẳng khác nào đang ngồi trên yên ngựa, vừa thấp thỏm, vừa chông chênh.

Hiện Tử Yên đang đứng trước tư trang nhà họ Dương. Nói như thế bởi lẽ cách đây sáu năm, Dương gia từng cư ngụ tại đây. Chỉ khi có lệnh điều động về Lương Châu, cả nhà Viên Trung mới bắt dĩ rời khỏi Lục Thành. Lúc bấy giờ, duy chỉ có Phụng Loan – nãi nãi Viễn Kỳ là nhất quyết “một tác không đi, một li không dời”. Lục Thành đối với Phụng Loan dù gì cũng là nơi “chôn rau cắt rốn”, ngay cả phần mộ tổ tiên của bà cũng ở đây. Phụng Loan sao có thể đành lòng rời khỏi.

Nhìn gian nhà cũ kĩ nhưng kiên cố, lớp sơn gỗ nhợt nhạt, mái ngói đã bạc màu, vệt năm tháng chi chít in hằn trên cửa cổng ra vào, Tử Yên chợt suy nghĩ băng quơ. Theo lời Viễn Kỳ kể lại, trước đó Dương Lỗi – đại ca của chàng từng đề nghị muốn sửa chữa căn nhà để nãi nãi có chỗ ở mới hơn, tốt hơn. Nhưng Phụng Loan một mực cự tuyệt. Bà nói căn nhà này cũng giống như đời người. Tuổi càng cao, sức càng yếu. Về bề ngoài cũng theo năm tháng mà dần dần tàn úa. Phàm cái gì đã già, đã cũ, dù có tu sửa thế nào cũng không thể chối bỏ tuổi đời mà nó đã trải qua. Nên cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên, không nên tốn kém vô ích.

Mới nghe qua cũng đủ thấy Phụng Loan là người khá cứng nhắc và nghiêm khắc. Điều đó khiến Tử Yên không tránh khỏi căng thẳng.

Cánh cửa đang đóng im cuối cùng cũng hé mở. Một nữ tử vận thanh y thập thò ló đầu ra. Vừa trông thấy Viễn Kỳ, gương mặt nàng lập tức ửng hồng. Thanh y nữ tử cúi đầu thi lễ:

-Nhị thiếu gia! Cuối cùng người cũng tới.

...

Tử Yên và Viễn Kỳ đang đứng trước tiền sảnh. So với bên ngoài, sảnh đường Dương gia cũng chẳng khá khẩm hơn. Ngoài bộ bàn ghế có phần hơi mới, vài phong tranh mộc mạc treo trên tường và chiếc bàn thờ đơn giản nhưng sạch sẽ, thì căn phòng này chẳng có gì đặc biệt.

Phụng Loan cuối cùng cũng xuất hiện, bên cạnh là Dương Lỗi đang cẩn trọng dìu bà. Người còn chưa thấy đâu, tiếng ồm ồm quát tháo đã vọng ra tiền sảnh.

-Tên tiểu tử rồi việc này, ta là người có tay có chân, khỏe mạnh bình thường. Cháu cứ kè kè theo ta làm gì, còn không mau tránh sang một bên!

Vừa nhìn thấy Phụng Loan, Viễn Kỳ liền bước đến trước mặt bà, vui mừng nói:

-Đại ca, nãi nãi, hai người vẫn khỏe chứ?

Phụng Loan đập mạnh gậy xuống đất, bà giở giọng trách móc:

-Tiểu tử bất hiếu! Đến bây giờ mới chịu về thăm ta. Lấy được nương tử rồi thì lập tức quên mất lão bà này.

Viễn Kỳ mỉm cười, ngữ điệu thoáng bông đùa:

-Nãi nãi, bà có thể hét lớn như vậy, xem ra sức khỏe vẫn rất tốt.

Phụng Loan từ từ ngồi xuống ghế. Mi tâm bà chau lại hết cỡ.

-Cháu còn dám nói!

Chờ Viễn Kỳ chào hỏi nãi nãi xong, Dương Lỗi mới lên tiếng nhắc nhở:

-Viễn Kỳ, người cũng dẫn đến rồi. Có phải đệ nên giới thiệu một chút không?

Viễn Kỳ vui vẻ bảo:

-Huynh nói đúng. Chàng bắt giác nhìn sang Tử Yên. – Nãi nãi, đây là nương tử của cháu, Lâm Tử Yên.

Nãy giờ Tử Yên vẫn đứng im quan sát Viễn Kỳ trò chuyện cùng nãi nãi, nhận thấy không khí thật vô cùng thoải mái. Phụng Loan tuy tỏ ra cáu gắt, nhưng kì thực bà rất vui. Điều đó hiện rõ qua ánh mắt yêu thương bà dành cho Viễn Kỳ. Đến lúc chàng mở lời nhắc đến mình, Tử Yên mới hoàn hồn trở lại. Nàng lúng túng cúi đầu, lễ phép nói:

-Đại ca, nãi nãi, cháu là Tử Yên. Từ nay mong được hai người dạy bảo.

Sự nhiệt tình ban nãy trong đáy mắt Phụng Loan bỗng trở nên nguội lạnh. Bà ừ hử qua loa như không buồn tiếp chuyện. Chỉ có Dương Lỗi là tỏ ra thân thiện. Chàng cười thật dịu dàng, đoạn từ tốn đáp:

-Đệ muội, đi đường xa rất vất vả đúng không?

Tử Yên có phần hơi ngượng ngùng:

-Dạ, thật ra thì...

Phụng Loan bất chợt cắt ngang:

-Phàm là người trẻ tuổi, đi đường mới hơi xa một chút đã cảm thấy vất vả. Về sau sao có thể làm được việc gì?

Tử Yên vô cùng bối rối. Có gì đó đang vô tình đè nặng, khiến lòng nàng bất giác chùng xuống. Bằng trực giác nhạy cảm của nữ nhi, Tử Yên có thể nhận thấy nãi nãi hoàn toàn không thích mình.

Viễn Kỳ toan mở miệng định nói gì đó, nhưng tiếng bước chân “thình thịch” bỗng làm chàng phân tâm.

Một nữ tử thân vận bạch y đang hớn hử bước vào. Nàng cao giọng hỏi:

-Nãi nãi, cháu nghe nói Viễn Kỳ đã đến rồi!

Chẳng đợi Phụng Loan kịp trả lời, bạch y nữ tử đã trông thấy Viễn Kỳ. Ánh mắt không giấu nổi vui mừng, nàng vội vã chạy đến chỗ chàng:

-Viễn Kỳ, huynh đến lâu chưa?

Viễn Kỳ thoáng chau mày, tỏ vẻ không hài lòng:

-Trúc Nhã, nhìn thấy ta không cần phải tỏ ra vui mừng như vậy. Đến cách đi đứng dáng vẻ cũng chẳng nhớ. Muội xem muội có giống nữ nhân tí nào không?

Trúc Nhã hồn nhiên đáp:

-Đã lâu không gặp, muội thật sự rất nhớ huynh. – Giọng nàng nhỏ dần mang theo vẻ dỗi hờn, trách móc. – Chẳng lẽ huynh không nhớ muội sao? Thái độ vẫn lạnh lùng như vậy.

61. Chương 61

Kể từ khi Trúc Nhã xuất hiện, Tử Yên vẫn một mực lặng im. Duy chỉ có lúc này, dạ dày nàng chột cuộn lên co thắt, khiến trong người vô cùng khó chịu. Gương mặt Tử Yên bất giác cứng đờ. Đầu óc đề nén những suy nghĩ hỗn loạn. Trúc Nhã là ai, tại sao lại tỏ ra thân mật với Viễn Kỳ như vậy? Thoạt trông cũng đủ thấy, quan hệ của nàng ấy với mọi người ở đây thật sự không bình thường. Cố sao trước giờ Tử Yên không hề nghe Viễn Kỳ nhắc đến nữ tử này?

Phụng Loan bất ngờ lên tiếng:

-Nha đầu này, vừa trông thấy Viễn Kỳ đã chẳng còn biết ta là ai.

Trúc Nhã cúi mặt hối lỗi. Nàng đến gần Phụng Loan, nũng nịu nói:

-Nãi nãi, bà đừng giận. Cũng tại lúc này cháu vui quá, không kịp thỉnh an bà.

Nhìn Trúc Nhã cùng Viễn Kỳ, nãi nãi trò chuyện rất thân thiết, Tử Yên bỗng cảm thấy trong căn nhà này, không phải nữ tử kia, mà chính mình dường như đã trở thành người ngoài. Bàn tay Tử Yên đang buông thõng vô thức nắm chặt. Sắc mặt nàng càng lúc càng khó coi.

Nhận ra Tử Yên không thoải mái, Viễn Kỳ cũng chẳng khảm khá hơn. Chẳng biết nàng hiện đang nghĩ gì. Chẳng hiểu nàng cảm thấy thế nào. Nhưng bản thân Viễn Kỳ lại không tiện lên tiếng. Tính cách nãi nãi chẳng vốn hiểu rất rõ. Bà là người yêu ghét phân minh. Phàm khi yêu thích ai, sẽ nhất mực trân quý, một lòng bảo bọc. Nhưng đã ghét ai rồi thì sẽ ghét ra mặt, rất khó hồi tâm. Tóm lại, nãi nãi đối với Tử Yên đã chẳng mấy thân thiện, chẳng cần không nên tỏ vẻ bênh vực, tránh cho cảm giác của bà dành cho nàng càng lúc càng xấu thêm.

Trúc Nhã dường như lúc này mới nhìn thấy tử y nữ tử. Nàng cẩn trọng quan sát Tử Yên, rồi đột ngột mở lời:

-Vị cô nương này, phải chăng là... nương tử của Viễn Kỳ?

Tử Yên ngậy ra trong chốc lát, rồi bất chợt tiến lên phía trước. Nàng cố dần lòng mỉm cười.

-Tôi là Lâm Tử Yên. Lần đầu gặp mặt!

Phụng Loan đột ngột cắt ngang:

-Trúc Nhã là con gái của Thường gia, từ lâu vốn đã có quan hệ thân thiết với Dương gia chúng ta. Ta trước giờ đều coi nó là con cháu trong nhà.

Ngoài việc giới thiệu thân thế của Trúc Nhã, trong lời nói của vị trưởng bối cao tuổi nhất, dường như còn ẩn chứa một tầng nghĩa khác.

Vóc hài Trúc Nhã in đậm vào nhãn cầu Tử Yên. Bạch y nữ tử với dáng vẻ vô cùng hoạt bát, mày cong, mắt sáng, bờ môi chúm chím đỏ hồng. Kỳ thực Trúc Nhã không phải là mỹ nhân khuynh quốc, nhưng lại có nét cuốn hút tinh khôi, khiến người khác không thể không ngược nhìn. Tử Yên bỗng cảm thấy bất an, tựa hồ lúc này đang có một đàn kiến lổm ngổm bò trong lòng.

Đúng vào lúc bầu không khí đang trở nên kì quái, Dương Lỗi chính là người tiếp lời gỡ rối. Chẳng từ tốn bảo:

-Viễn Kỳ và Tử Yên đường xa đến đây, ắt hẳn cũng đã mệt. Hay là...cả hai cứ nghỉ ngơi một lát, rồi chúng ta sẽ cùng nói chuyện sau.

Phụng Loan gõ gậy xuống đất tỏ vẻ không đồng ý. Bà quay sang Trúc Nhã, nhẹ nhàng căn dặn:

-Trúc Nhã, cháu vào trong pha một ấm trà đem ra đây.

Tử Yên nghe vậy, liền lên tiếng:

-Nãi nãi, xin cứ để cháu.

Phụng Loan lạnh lùng nhìn Tử Yên, vẫn là đôi con người không mang chút cảm xúc. Bà cố tìm lí do cự tuyệt:

-Cháu mới đến, làm sao biết bếp núc ở đâu?

Trúc Nhã khẽ lay tay Phụng Loan, đoạn nhìn sang Tử Yên, mỉm cười thật dịu dàng:

-Nãi nãi, bà không chỉ làm sao tỷ ấy biết. Tử Yên, tỷ đi theo muội, hai chúng ta cùng nhau pha trà.

-Nãi nãi, xin người cho phép con. – Tử Yên cúi đầu lễ phép, rồi lập tức đi theo Trúc Nhã. Bất cứ ai nhìn qua cũng có thể nhận ra, nãi nãi đối với Tử Yên lạnh nhạt như người ngoài. Nàng rốt cuộc đã làm gì sai? Tại sao phải hứng chịu ánh mắt ghe lạnh ấy? Nàng không cam tâm. Tử Yên phải để nãi nãi và Trúc Nhã thấy, nàng mới là dâu con trong chính ngôi nhà này. Trà không do nàng pha, thì còn để ai pha nữa đây?

.....

Trúc Nhã thông thuộc từng tấc đất, từng hàng cây bụi cỏ nơi đây. Nàng dẫn Tử Yên xuống bếp, nhân tiện chỉ cho nàng biết thêm những nơi khác ở tư trang này. Vào đến căn bếp nhỏ, Trúc Nhã liền nhanh nhẹn lấy trà trong tủ, lấy nước trong khay, lấy củi nhóm lò. Động tác vô cùng nhuần nhuyễn cứ như nàng đã làm việc này thường xuyên. Trúc Nhã càng tỏ ra tường tận, thành thạo bao nhiêu, Tử Yên càng cảm thấy nặng nề, khó chịu bấy nhiêu.

Trong lúc hai tay bận rộn pha trà, Trúc Nhã thản nhiên xem Tử Yên là thánh giả kiên nhẫn, không ngừng huyền thuyên về quá khứ vui vẻ giữa nàng, Dương Lỗi và Viễn Kỳ. Chuyện kể rằng họ là một bộ ba hết sức khăng khít. Từ bé lúc nào cũng có nhau, cùng ăn, cùng chơi, cùng đi thả diều, chèo thuyền du sông. Khi ấy, Viễn Kỳ là một tiểu hài tử nghịch ngợm, nhưng rất sợ phụ thân. Bao lần Viễn Kỳ lén trốn đi chơi cùng Trúc Nhã, không may bị phát hiện, y như rằng về đến nhà, chàng thế nào cũng sẽ bị một trận đòn nên thân. Mặc dù vậy, Viễn Kỳ vẫn luôn yêu thương và bảo bọc Trúc Nhã. Tình cảm thân thiết ấy kéo dài cho đến năm Viễn Kỳ mười lăm tuổi, chàng phải theo song thân dời về Lương Châu. Lâu lâu mới quay lại Lục Thành thăm nãi nãi. Nhắc lại chuyện cũ, trong lòng Trúc Nhã không khỏi thấy nuối tiếc. Ký ức xưa tựa hồ như hạt ngọc sáng trong, vô cùng quý giá mà nàng đến nay vẫn hết sức trân trọng.

Mặc Trúc Nhã đang đắm chìm hồi tưởng, Tử Yên lúc này đã chẳng thể nghe tiếp. Đầu nàng đau vô cùng. Cảm giác nôn nao cứ không ngừng ập đến, tựa hồ Tử Yên hiện đang đứng trên thuyền, chòng chành giữa sóng dữ.

Đúng vậy.

Trúc Nhã lớn lên bên Viễn Kỳ.

Quá khứ của chàng, tính cách của chàng, chàng thích thứ gì, không thích thứ gì, Trúc Nhã vô cùng tường tận.

Thế còn Tử Yên?

Thân là nương tử, nàng rốt cuộc hiểu Viễn Kỳ bao nhiêu?

Giờ nghĩ lại mới giật mình nhận ra, kì thực Tử Yên chẳng biết gì về chàng.

Tử Yên đối với Viễn Kỳ bao giờ cũng là gánh nặng, là nỗi lo khôn cùng, là người lúc nào cũng cần được bảo vệ. Viễn Kỳ đối với Tử Yên là điểm tựa kiên cố, là mái che vững vàng. Nàng vẫn luôn đinh ninh một điều, nếu trời cao sập xuống, chàng dù có một tay chống trời, cũng nhất định sẽ che chở cho nàng. Từ lúc nào đối với Tử Yên, Viễn Kỳ đã trở nên quan trọng đến vậy. Trong suốt cuộc hành trình từ Lương Châu tới Lục

Thành, buổi tối trước khi ngủ, người cuối cùng nàng nhìn thấy là chàng. Sớm mai khi thức dậy, gương mặt đầu tiên nàng nhìn thấy, cũng vẫn chính là chàng. Gần một tháng trôi qua, thế giới của Tử Yên dường như chỉ xoay quanh Viễn Kỳ. Chàng vô tình đi sâu vào lòng nàng tựa hồ một quy luật tất yếu “nước chảy đá mòn”. Tử Yên những tưởng mình đã biết quan tâm Viễn Kỳ hơn, biết nghĩ cho chàng hơn. Nhưng sự thật thì sao? Kì thực về quá khứ của Viễn Kỳ, những điều đơn giản nhất về chàng, nàng vốn dĩ chẳng biết gì cả.

-Tử Yên! Tử Yên! – Thấy Tử Yên tâm hồn đang treo ngược cành cây, Trúc Nhã lớn tiếng gọi.

Tử Yên dứt mình ra khỏi mớ hỗn độn trong đầu. Nàng gương cười:

-Thật thất lễ! Cô nói đến đâu rồi?

Trúc Nhã xua xua tay, thoải mái đáp:

-À, muội nói trà đã pha xong rồi. Muội pha trà, tỷ mang lên, như vậy có được không?

62. Chương 62

Đan Nhi theo lời Phụng Loan đã sắp xếp cho Viễn Kỳ và Tử Yên một căn phòng riêng, tuy hơi cũ nhưng gọn gàng, sạch sẽ. Tiểu a hoàn này còn chu đáo đến mức chuẩn bị cả nền thơm và lò sưởi. Đảo mắt nhìn khắp phòng một lượt, đúng là chẳng hề thiếu thứ gì.

Tử Yên nằm trên giường, mặt quay vào tường. Tâm tình so với hôm qua cũng chẳng khá khẩm hơn. Nàng vừa vượt qua một chặn đường dài mới đến được Lục Thành, vừa vào tới nhà còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã bị nải nải đánh cho đồn phủ đầu đến choáng váng mặt mày. Cộng thêm nàng Trúc Nhã cứ không ngừng kể lể Viễn Kỳ thế này, Viễn Kỳ thế nọ, một mực bám lấy chàng như hình với bóng, chẳng trách Tử Yên lại mệt mỏi như vậy.

Tiếng kéo kẹt bất thành vang lên. Cánh cửa gỗ mở toang, đưa một phần ánh sáng lẳng lặng lùa vào phòng. Biết rõ là Viễn Kỳ, Tử Yên liền ngồi dậy, chuẩn bị ra ngoài.

-Cứ nằm thêm một lát. Giờ vẫn còn rất sớm. – Viễn Kỳ dịu dàng mở lời. Chàng nhìn Tử Yên, không khỏi lo lắng.

Lén giấu đi tâm trạng đang cực kì tồi tệ, Tử Yên cố tỏ vẻ bình thường:

-Nhị thiếu gia, huynh trước nay nấu cơm bao giờ chưa? Lại tỏ ra am tường như vậy. Bây giờ chuẩn bị mới kịp đấy.

Nói rồi không đợi Viễn Kỳ kịp trả lời, Tử Yên đã bước ra khỏi cửa. Sắc mặt nàng lập tức lại trở nên nhợt nhạt.

.....

Phụng Loan vì muốn thử tay nghề của cháu dâu, nên mới bảo Tử Yên sau khi nghỉ ngơi, chiều mai nên xuống bếp chuẩn bị vài món ọi người thưởng thức.

Nhà họ Dương trước giờ có một quy tắc bất thành văn. Phàm khi đã về làm dâu Dương gia, tất cả mọi việc đều phải do con dâu quán xuyến. Cho nên mới nói, Tử Yên lúc ở Lương Châu đã thế, khi đến Lục Thành cũng chẳng thay đổi gì. Nàng đứng một mình trong bếp, vừa thái rau, vừa trông chừng nồi canh ùng ục sôi trên bếp. Kì thực vô cùng bận rộn.

Bỗng nhiên...

Viễn Kỳ đột ngột xuất hiện, khiến Tử Yên suýt nữa đã cắt nhầm vào tay. Mặc cho nàng đang trở mặt nhìn mình, chàng vẫn thản nhiên đảo mắt một lượt, vui vẻ nói:

-Có vẻ nhiều việc nhỉ? Nào! Để ta giúp một tay!

Tử Yên thật sự bị Viễn Kỳ làm cho hoảng hốt. Luật bất thành văn thứ hai của Dương gia chính là, nam nhân tuyệt đối không được phép vào bếp. Vậy mà chàng dám ngang nhiên đứng sừng sững ở đây, còn tỏ ý muốn giúp nàng nấu cơm. Kì thực là không hề sợ chết.

Tử Yên thì thầm hỏi:

-Chẳng có việc gì cho huynh làm cả. Huynh vào thế này, lỡ nãi nãi biết được thì sao?

Viễn Kỳ nhún vai vô thường vô phạt:

-Ta không nói, cô không nói. Chuyện sao có thể đến tai nãi nãi.

Tử Yên vẫn hết sức lo lắng. Chỉ cần bất cứ gia nhân nào trong nhà nhìn thấy Viễn Kỳ ở trong bếp cùng nàng, cũng có thể thêu dệt nên bao nhiêu chuyện. Giọng Tử Yên vang lên thật khẽ:

-Nhưng “tai vách mạch rừng”, huynh không hiểu sao?

-Ta đã bảo không nói, liệu ai dám hé môi nửa lời.

Viễn Kỳ mau mau xắn tay áo. Chàng trực tiếp giành việc:

-Không bàn cãi gì nữa. Bó rau này cứ giao cho ta, cô lo trông nồi canh là được.

Tử Yên tay cầm chiếc mui lớn, gõ gõ xuống bàn. Nàng nghiêm mặt hỏi:

-Nhị thiếu gia! Huynh có nhớ lần gần đây nhất huynh nói muốn giúp tôi một tay, chuyện gì xảy ra không? Tôi rửa chén huynh cũng làm chẳng xong, lại còn muốn phụ tôi nấu cơm. Huynh! Cảm phiền đi ra ngoài dùm tôi. Đừng cố bày thêm việc cho tôi. Được chứ?

Viễn Kỳ vênh mặt lên, tự hào khẳng định:

-Này! bốn công tử từ bé đã có khiếu nấu ăn bẩm sinh. Này! Ta không đùa đâu! Này!

Chỉ trong chớp mắt, Viễn Kỳ đã bị Tử Yên đẩy ra khỏi bếp. Nàng nhìn chàng đang đứng ngoài cửa, mỉm cười thật tươi:

-Huynh chỉ cần đừng bước vào đây, là đã giúp tôi nhiều lắm rồi.

Trông thấy Viễn Kỳ như định nói gì đó, Tử Yên lập tức liền cướp lời:

-Dù gì huynh cũng đã có lòng. Tôi thật sự rất vui. – Tử Yên cúi gằm xuống. Cổ giấu đi gương mặt đang ửng vẻ hồng nhuận, nàng ngượng ngùng nói. – Thật sự...cảm ơn huynh.

Dứt câu, Tử Yên liền vội vã quay đi, và tiếp tục trở lại với công việc bếp núc.

.....

Trời bắt đầu xé bóng.

Những vòm mây trắng xóa, pha chút nắng nhạt, đang lững thững trôi trong hư vô.

Khi cái lạnh vẫn hững hờ giăng mắc.

Vài tàn tuyết lay lắt từ trên nhánh cây khô rơi xuống, điểm tô không khí của một ngày cuối đông.

Bàn cơm được dọn lên nhanh chóng. Phụng Loan, Dương Lỗi và Viễn Kỳ đều đã ngồi vào chỗ. Mùi thức ăn thơm lừng vờn quanh, hòa cùng làn khói mỏng đang bốc lên nghi ngút.

Nhìn nãi nãi cẩn trọng gấp một miếng thịt xào vào bát, chuẩn bị ném thử, Tử Yên chợt cảm thấy vô cùng căng thẳng. Thật sự khả năng nấu nướng của nàng từ lúc về Dương phủ đến nay, cũng đã được cải thiện ít nhiều. Tuy chẳng thể nấu ra “mỹ vị nhân gian”, nhưng chắc chắn không đến nỗi tệ.

Phụng Loan vừa đưa đũa tới miệng, gương mặt lập tức liền biến đổi. Bà đột nhiên đập mạnh đũa xuống bàn, giận dữ hỏi:

-Đây là món gì vậy? Thịt xào chua ngọt, hay là thịt ướp đường? Ngọt đến mức không thể ngọt hơn. Cháu dâu à, cháu rốt cuộc có biết nấu ăn không?

Mặt Tử Yên bỗng chốc tái xanh, nàng nhất thời không biết phải giải thích thế nào. Điều bộ vô cùng luống cuống.

Nghe nãi nãi nói vậy, Viễn Kỳ và Dương Lỗi cũng cùng nhau ném thử. Đường như đã hiểu ra vấn đề, Viễn Kỳ bất giác cười xòa:

-Nãi nãi đừng giận. Là do khẩu vị ở hai nơi khác nhau. Lương Châu chúng cháu trước giờ vốn ăn ngọt, nên Tử Yên chỉ nấu theo thói quen. Bà đừng nên trách nàng.

Dương Lỗi cũng tiếp lời giải vây:

-Đúng vậy, cháu đã có dịp được đến Lương Châu. Mọi người ở đây thực sự thích ăn ngọt. Tử Yên mới tới đây, nhất thời chưa hiểu chuyện. Bà cũng nên thông cảm uội ấy.

Phụng Loan vẫn không hề tỏ ra nhượng bộ. Bà nghiêm khắc nhắc nhở:

-Tử Yên! Vậy sao trước khi nấu, cháu không hỏi thử xem người trong cái nhà này thích ăn như thế nào?

Tử Yên cúi đầu, biết phận nói:

-Xin nãi nãi tha lỗi. Đều do cháu không suy nghĩ chu đáo. Lần sau cháu nhất định nghe theo lời bà dặn.

Không muốn bữa cơm ra mất nàng dâu mới thêm phần căng thẳng, Phụng Loan đành bấm bụng cho qua.

-Thôi được rồi. Hôm nay cứ coi như ăn thử món ăn của Lương Châu. Các cháu tiếp tục đi.

Phụng Loan vừa thử một đĩa cơm, vẻ mặt lập tức lại trở nên đỏ bừng. Lần này cơ hồ còn hơn hẳn lúc này, bà giận dữ quát lớn:

-Cơm này nấu cho người ăn sao!?!

Tử Yên giật mình đánh rơi cả đĩa.

Viễn Kỳ, Dương Lỗi cũng trở mắt nhìn nãi nãi.

Phụng Loan nhất quyết không để cháu nội mình lần nữa đỡ lời cho Tử Yên, bà lạnh lùng bắt thóp:

-Đừng nói với ta rằng người Lương Châu các cháu cũng thích ăn cơm nhão!

“Không xong rồi!”

Dương Lỗi biết rõ nãi nãi vốn rất ghét cơm nhão. Có lần Đan Nhi sơ ý nấu nhầm cơm thành cháo, khiến nãi nãi vô cùng tức giận. Sau khi bắt Đan Nhi nấu lại một nồi khác, còn nghiêm khắc phạt tiểu nha đầu chiều đó không được phép ăn cơm.

“Lần này biết giúp Tử Yên xoay sở thế nào đây?”

Nồi cơm này kì thực do Tử Yên nấu hỏng. Vì sợ không kịp buổi ăn chiều, nên ngay khi vừa hoàn thành, nàng liền nhanh chóng dọn lên mà chẳng kịp thử lại. Đến lúc vừa nhận ra cơm nhão, thì nãi nãi đã nổi trận lôi đình. Tử Yên mặt cắt không còn hột máu, nàng vội vàng đứng lên.

-Nãi nãi, là lỗi tại cháu. Cháu lập tức đi nấu lại nồi khác.

Khoảnh khắc Tử Yên vừa dợm bước quay đi, Viễn Kỳ bỗng bất ngờ lên tiếng:

-Nãi nãi, thật ra mấy hôm nay bụng cháu không được tốt. Tử Yên nấu cơm nhão như thế, kì thực... là vì cháu.

Nghe đến đây, sắc mặt Phụng Loan lập tức thay đổi. Còn nhớ năm Viễn Kỳ tròn sáu tuổi, hoàn cảnh Dương gia vô cùng khó khăn. Sau một đêm thức dậy, Viễn Kỳ đột nhiên phát sốt. Phụ mẫu chàng đúng lúc ấy lại không có nhà. Thế là Phụng Loan dù tuổi cao sức yếu, vẫn một thân một mình công chàng đến tận chỗ đại phu. Đối với bà, không chuyện gì quan trọng bằng sức khỏe của các con các cháu. Phụng Loan lo lắng hỏi:

-Thấy không khỏe sao không nói với ta? Cháu có cần mời đại phu không? Thôi được rồi, để ta sai người nấu cho cháu một bát tổ yến.

-Nãi nãi, không cần phải phiền phức như vậy. Chỉ cần được ăn món do Tử Yên nấu, cháu chắc chắn sẽ ổn cả thôi. – Thấy nãi nãi nhìn mình ngờ vực, Viễn Kỳ liền khẩn khoản tiếp lời. – Gần cả tháng bốn ba bên ngoài, ăn uống kham khổ, cháu thật sự rất nhớ hương vị của Lương Châu. Đến nỗi bây giờ hễ ăn phải thứ

lạ, người lại thấy khó chịu. Biết bụng cháu không tốt, Tử Yên mới cố nấu cơm nhão, và không kịp nấu thêm nồi khác cho nãy nãy. – Viễn Kỳ kiên quyết khẳng định. – Tóm lại mọi chuyện đều do cháu. Nếu có trách, nãy nãy cứ trách cháu. Tử Yên không có lỗi gì cả.

Nhà này vốn ít người. Bếp than cũng chỉ có hai cái. Vừa làm vài món ăn, vừa nấu hai nồi cơm, kì thực tốn rất nhiều thời gian. Minh Tử Yên chỉ trong một buổi chiều khó lòng làm xuể. Điều này Phụng Loan có thể hiểu. Lời Viễn Kỳ thật sự đã đổi trắng thay đen. Khiến Tử Yên từ một nàng dâu vụng về bỗng trở thành hiền thê, biết quan tâm, chăm sóc tướng công. Hảo cảm bà dành cho nàng cũng vì thế mà từ không thành có, phút chốc đã hóa thành một bước tiến đáng kể.

Phụng Loan quay sang nhìn Tử Yên đang chôn chân đứng đấy, giọng bà đã đôi phần dịu lại:

-Nha đầu này, trong mắt chỉ biết có tướng công! Thôi được rồi. Nể tình Viễn Kỳ không khỏe, ta sẽ không truy cứu. Lần sau nếu có chuyện tương tự, phải nói trước với ta. – Thấy Tử Yên vẫn chẳng buồn nhúc nhích, Phụng Loan chột cao giọng. – Còn không mau đến đây ăn cơm!

Trộm nhìn Viễn Kỳ đang ngồi đối diện, chăm chú thưởng thức các món ăn mình làm, lòng Tử Yên chột cảm thấy ấm áp.

Một câu nói quen thuộc lại bất chợt vang lên.

“Chỉ cần bên cạnh chàng, nàng tuyệt nhiên sẽ chẳng sợ gì cả.”

63. Chương 63

Màn đêm đầy đà mềm mượt, lơ thơ tung rải ngàn nụ hoa trắng muốt.

Tuyết lay lắt bám trụ trên cành khô.

Tuyết dịu dàng dệt thảm giữa sân vườn.

Tiếng đàn bầu từ xa vọng đến, tinh kết thành muôn giọt náo nức, làm không gian như nhuộm màu sầu muộn.

Tử Yên đang đi dạo một mình. Nàng muốn khám phá hết những nơi mình chưa biết trong trang viên này, để về sau dễ bề lui tới. Từng bước chân rơi chậm trên hành lang quanh vắng. Tử Yên thần thờ nhìn tuyết bay ngập trời, bao cảm xúc lắng đọng bất giác lại nổi lên. Nàng cố thu người trong chiếc áo ấm, rồi vội vã rời đi, trước khi những suy nghĩ vẩn vơ kịp phát hiện ra nàng.

Đôi chân Tử Yên vô thức dừng trước phòng nãi nãi. Nàng đang cân nhắc liệu có nên vào trong, chào hỏi người một tiếng cho phải phép. Tiếng trò chuyện bỗng chốc vang lên khiến nàng thoáng ngập ngừng. Thiết nghĩ không nên làm phiền bà lúc này, Tử Yên toan quay lưng bỏ đi.

Rất đột ngột...

Nàng dường như vừa nghe thấy tên mình.

Vào lúc ấy.

Phụng Loan thoải mái tựa vào ghế. Bà từ tốn nhấp một ngụm trà, đoạn lên tiếng gọi nhắc:

-Viễn Kỳ, cháu lâu lâu mới đến Lục Thành, nên cùng Trúc Nhã ra ngoài nhiều một chút. Nếu không tình huynh muội sẽ nhanh chóng lợt lạt.

Viễn Kỳ lặng im không nói. Phản ứng ấy khiến Phụng Loan lầm tưởng, chàng đã âm thầm đồng ý. Bà vui vẻ tiếp lời:

-Nha đầu ấy thỉnh thoảng lại chạy đến chỗ ta, một tiếng Viễn Kỳ, hai tiếng Viễn Kỳ. Xem ra nó thật sự rất quý mến cháu.

Viễn Kỳ vẫn tiếp tục chọn giải pháp im lặng. Còn Phụng Loan thì vô cùng mừng rỡ. Bà không tiếc lời khen ngợi Trúc Nhã. Cuối cùng, Phụng Loan đề nghị:

-À! Hay là... ngày mai để ta bảo Trúc Nhã sang đây, nấu cho cháu món cháo đậu xanh mà cháu thích ăn nhất. Còn nữa, trời cuối đông rất lạnh, ta sẽ nhân tiện nói với nó may cho cháu thêm một chiếc áo ấm...

Mi tâm Viễn Kỳ lúc này đã chau lại hết cỡ. Đường như không nhin thêm được nữa. Chàng đường đột cắt ngang, ngữ điệu thập phần bất mãn:

-Nãi nãi, Tử Yên là nương tử của cháu, không phải Trúc Nhã. Những việc kia vốn không cần phiền đến muội ấy. Cháu ăn thế nào, cháu mặc ra sao, tất cả đều đã có Tử Yên lo liệu.

Phụng Loan càng nghe càng cảm thấy không vui. Bà trước giờ luôn hết mực yêu thương Trúc Nhã. Nên trong lòng Phụng Loan, danh xưng cháu dâu của Dương gia ngoài nàng ra tuyệt không thể rơi vào tay ai khác. Thấy Trúc Nhã và Viễn Kỳ càng lớn càng thân thiết, Phụng Loan không giấu nổi vui mừng. Những tưởng hôn sự giữa hai nhà Thường – Dương chỉ là chuyện sớm muộn. Nhưng trời không chiều lòng người, khi một ngày bà bỗng nhận được tin Viễn Kỳ sắp thành hôn cùng Tử Yên – một tài nữ Lương Châu danh giá. Dù Phụng Loan có cất lực phản đối, nhưng Viên Trung vẫn không hề đổi ý, vì lí do tử vi của Viễn Kỳ và Trúc Nhã không hợp nhau. Đối với Viễn Kỳ, Trúc Nhã bất luận thế nào cũng chẳng thể trở thành chánh thất. Bởi vậy, dù rất không cam tâm nhưng Phụng Loan chẳng thể làm gì được. Cũng bởi căn nguyên ấy, nên trước khi Tử Yên về làm dâu, lòng bà đối với nàng vốn đã không thuận mắt. Phụng Loan nhân lúc Viễn Kỳ vừa nói tới Tử Yên, liền thốt ra những suy nghĩ trong lòng:

-Nhắc đến Tử Yên mới nói, ta thấy nha đầu ấy vừa mỏng manh, lại yếu ớt, không dẻo dai, đầy đặn như Trúc Nhã. Thử hỏi nữ tử như thế, sao có thể sinh cho ta một đứa cháu khỏe mạnh? Chẳng trách hai đứa thành thân lâu như vậy, mà Dương gia đến nay vẫn chưa có hỷ tin.

Viễn Kỳ không giấu nổi ngạc nhiên. Đây là chuyện trước giờ chàng chưa hề nghĩ đến. Trong nhất thời có chút không thuận tai, Viễn Kỳ cao giọng nhắc nhở:

-Nãi nãi, chúng cháu thành thân chỉ mới hơn nửa năm, nhanh như vậy làm sao có hỷ tin?

-Nửa năm mà bảo nhanh! – Phụng Loan lớn tiếng hạch sách. – Ta cho cháu biết, nãi nãi đây chỉ một tháng sau khi xuất giá là đã có tin vui. Mẹ cháu từ lúc về làm dâu nhà, ba tháng sau cũng đã có hỷ sự. Cháu còn chần chừ đến bao giờ? Chẳng lẽ chờ tới ngày ta gần đất xa trời, mới để ta được dịp bế cháu?

Viễn Kỳ đoạn dụ giọng, cố trấn an nãi nãi:

-Việc này kì thực không thể nôn nóng. Nãi nãi, bà nhất định sẽ sống đến trăm tuổi. Tới lúc ấy, hài tử của cháu có lẽ đã khôn lớn thành người. Bà đừng sợ sẽ không thể bế cháu.

Lời Viễn Kỳ nhất thời không thể làm Phụng Loan nguôi ngoai. Kì thực được chứng kiến một sinh linh chào đời, được bồng bế trên tay tiểu oa nhi xinh xắn là niềm vui khôn cùng của các bậc làm ông làm bà, làm cha làm mẹ. Tuy Dương Lỗi là trưởng tôn, nhưng biết chàng bận bịu việc bán buôn, lại chưa có đối tượng phù hợp, nên Phụng Loan cũng chẳng muốn đốc thúc chuyện hôn sự của chàng. Nhưng Viễn Kỳ thì khác. Chàng đã có sẵn một thanh mai trúc mã, yêu kiều giỏi giang, cùng nhau lớn lên, tâm đầu ý hợp, lại hết sức được lòng mọi người trong Dương phủ. Nữ tử tốt như vậy, Phụng Loan nhất quyết không để vụt khỏi tay. Bằng mọi giá bà phải tác thành hôn sự này. Thế là một lần nữa, Phụng Loan lại kéo Trúc Nhã vào câu chuyện của mình.

-Ta thật sự không hiểu, Trúc Nhã vừa xinh đẹp, lại hoạt bát thông minh. Hơn ai hết, nó đối với cháu là toàn tâm toàn ý. Tại sao cháu một chút cũng chẳng chịu để ý đến Trúc Nhã?

Viễn Kỳ lạnh lùng nhìn Phụng Loan, chàng quả quyết:

-Cháu bây giờ đã thành gia lập thất. Xin nãi nãi đừng cố gán ghép cháu với muội ấy thêm nữa.

Phụng Loan vẫn tỏ ra cố chấp:

-Tuy cháu đã thành thân, nhưng Trúc Nhã đối với cháu vẫn hết mực quan tâm, một lòng một dạ. Nữ tử tốt như vậy, bây giờ biết đi đâu tìm? Cháu đúng là... có phúc mà không biết hưởng!

Viễn Kỳ không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện vô nghĩa này. Chàng cần một điểm kết, chấm dứt mọi sự tại đây, đồng thời cắt đứt luôn chủ ý vô lí của nãi nãi, để ngày ngày không còn phải nghe bà góp lời ngọt nhạt, ép mình theo thế này, buộc mình làm thế kia. Viễn Kỳ hít một hơi sâu. Chàng nghiêm nghị hỏi:

-Nãi nãi rót cuộc muốn thế nào? Xin bà cứ nói thẳng!

Phượng Loan kì thực cũng chán cảnh phải vòng vo dông dài. Giọng bà uy quyền như ra lệnh:

-Ta không ngại nói thật với cháu. Ta muốn Trúc Nhã là cháu dâu của ta, là thứ thê của cháu.

Dù đã đôi phần đoán được ý nãi nãi, nhưng khi nghe chính miệng bà nói ra, Viễn Kỳ vẫn không khỏi sững sờ.

-Nãi nãi, chẳng phải ngay từ đầu, hôn sự của cháu và Trúc Nhã không thể tiến hành, là do tử vi của cả hai không hợp nhau. Bây giờ sao bỗng nhiên bà lại muốn chúng cháu thành thân?

Trong đôi mắt Phượng Loan hiện lên vẻ thâm sâu. Tay gõ gõ lên thân chung trà được trang trí tinh tế, bà từ tốn vạch trần:

-Cháu đừng hòng qua mặt lão bà này. Quẻ tử vi trước đây có bảo, số Trúc Nhã không được làm chánh thất, nhưng vẫn có thể trở thành thứ thê.

Viễn Kỳ bất bình nói:

-Nãi nãi, đối với Trúc Nhã mà nói, như vậy quá thiệt thòi.

Phụng Loan đưa mắt nhìn ngọn đèn leo lét. Mùi trầm hương mà bà vốn yêu thích vẫn bên lên vờn quanh. Thông thả uống cạn tách trà, Phụng Loan điềm nhiên bảo:

-Trúc Nhã đối với cháu rất tốt, chắc chắn chuyện danh phận nó sẽ không để tâm. Khi Trúc Nhã về làm dâu nhà này, ta đoán chắc mọi người ai cũng sẽ yêu thương, quý chuộng nó.

...

Bên ngoài căn phòng ấm, gió lạnh thổi từng cơn.

Tử Yên bất giác đưa hai tay ôm ngực, miệng bắt đầu thở dốc. Ánh đèn lồng vắt vẻo trên trần nhà soi tỏ một khuôn mặt trắng bệch. Âm thanh trò chuyện trong phòng lúc này bỗng trở nên chói lói. Từng câu từng chữ như những tiếng đổ vỡ, đổ thúc vào màng nhĩ mong manh của Tử Yên.

Nàng không chịu được nữa.

Thật sự không thể chịu được nữa.

Tử Yên thẫn thờ rời khỏi gian phòng thoáng thoảng mùi trầm hương.

Bước chân nàng mỗi lúc một nhanh.

Tuyết rơi dày bám đầy trên vai áo.

64. Chương 64

Tử Yên cuống cuống chạy trong đêm. Nàng bất thành vấp phải thứ gì đó, té ngã sòng soài. Bàn tay Tử Yên cào trên đất. Vài vết xước li ti hiện ra, rõ máu. Những vết máu mỏng manh, kéo dài như chỉ đỏ.

Nhưng tại sao nàng lại chẳng thấy đau?

Tử Yên dáo dác nhìn quanh.

Đây là đâu thế này?

Nàng ngơ ngác tự hỏi.

“Mình chẳng phải lúc nãy đã đi hết tư trang này rồi sao? Hà có gì lại không thể nhớ nổi, đây rốt cuộc là nơi quái quỷ nào.”

Tử Yên bất giác ngược mặt lên.

Cảm nhận gió đêm như đột ngột thốc tới, hùng hổ táp lấy mình.

Cái lạnh khiến mọi giác quan trong nàng như tê liệt.

Nàng không thể cảm nhận được gì.

Đã chẳng còn cảm nhận được gì.

In sâu nơi đáy mắt Tử Yên, duy chỉ còn khoảng đen đang đông đặc phía trước.

.....

Viễn Kỳ mở cửa bước vào phòng. Mùi sáp thơm nhẹ nhàng vây lấy chàng. Chưa kịp tận hưởng chút không khí ấm áp vừa ập đến, ngay cả cửa vẫn còn chưa kịp đóng, Viễn Kỳ lập tức đã bị đẩy ra ngoài. Lúc chàng định thần lại, nhận thấy chân mình đang nằm ngoài chấn song. Viễn Kỳ bất ngờ hỏi:

-Tử Yên! Cô làm gì vậy?

Tử Yên lạnh lùng nhìn Viễn Kỳ, nàng chẳng nói chẳng rằng, chỉ một mực khép chặt cửa lại.

Viễn Kỳ vội đưa tay ngăn cản, khiến giữa hai cánh cửa lộ ra một khoảng sáng. Gương mặt Tử Yên xuất hiện trong khung nhìn chật hẹp, trắng bệch, và lộ vẻ mệt mỏi. Bờ môi nàng tím tái, đôi mắt thoáng đỏ hoe. Trông bộ dạng Tử Yên hiện giờ, Viễn Kỳ không tránh khỏi ngạc nhiên, cảm giác khó chịu cũng theo đó ập đến.

-Tử Yên! Cô lại làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi? Hà có gì không để ta vào phòng?

Tử Yên cố gắng đóng cửa, nhưng sức nàng sao có thể kinh (địch) lại Viễn Kỳ. Chàng chỉ khẽ vận lực, đã có thể một tay mở cửa khiến Tử Yên giật mình, lui ngược về sau. Viễn Kỳ giữ chặt vai Tử Yên, chàng lo lắng hỏi:

-Tử Yên! Nói cho ta biết, ai dám ức hiếp cô? Ta giúp cô đi hỏi tội kẻ đó.

Tử Yên vùng thoát khỏi gọng tay của Viễn Kỳ. Nàng yếu ớt phản kháng:

-Huynh ra ngoài đi! Tôi lúc này không muốn thấy mặt huynh.

Viễn Kỳ thoáng sững người. Từ vẻ mặt lo lắng ban đầu, lúc này đã thay bằng cơn giận dữ. Chàng cay cú bảo:

-Không muốn thấy mặt ta? Lâm Tử Yên! Cô được lắm! Ta cho cô hay, nếu cô không nói rõ mọi chuyện. Ta nhất quyết chẳng đi đâu cả!

Tử Yên cúi gầm mặt. Hai tay nàng bấu chặt gấu áo, làm lộ lên những đường gân xanh. Trong giọng nói ẩn chứa vẻ mỏng manh, xa vắng:

-Tôi chẳng có chuyện gì cần nói với huynh cả. Chỉ là lúc này, tôi đang cần tĩnh tâm. Coi như tôi xin huynh! Huynh ra ngoài đi!

Viễn Kỳ chưa bao giờ thấy Tử Yên như thế. Về dật dờ, yếu ớt ấy rốt cuộc là do đâu? Nếu biết ai cả gan động đến nàng, chàng nhất định sẽ hỏi tội kẻ ấy. Mặc kệ lời Tử Yên van nài, Viễn Kỳ vẫn cố chấp truy hỏi:

-Thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Chàng cố tìm ánh mắt Tử Yên, hy vọng nàng sẽ nhìn thẳng vào mình.

-Tử Yên, cô biết rõ bất luận dù thế nào, ta cũng sẽ đứng về phía cô. Vì vậy, có chuyện gì đừng giữ trong lòng, cứ nói hết với ta, được không?

Giọng Viễn Kỳ bao giờ cũng thế, nhất là những khi an ủi Tử Yên. Ấm áp và dịu dàng lạ lùng. Nhưng điều đó lúc này không hề làm Tử Yên nguôi ngoai, trái lại còn khiến nàng thêm phần kích động. Tử Yên bất thành ngồi xồm xuống. Hai tay ôm lấy đầu. Nàng đột ngột gào lên:

-Huynh ra ngoài đi! Huynh làm ơn ra ngoài đi! Ra ngoài đi! Ra ngoài đi!

Nhìn Tử Yên cứ không ngừng la hét, Viễn Kỳ đành miễn cưỡng chiều theo ý nàng. Khoảnh khắc bóng Tử Yên khuất dần sau cánh cửa. Vẫn đôi mắt đờ đẫn thoáng đỏ hoe. Vẫn gương mặt tái xanh đầy mệt mỏi.

Trông thấy nàng như vậy, cỗi lòng chàng như ai đang bóp nghẹn. Nếu Tử Yên không chịu nói rõ ràng, dù Viễn Kỳ có suy nghĩ thế nào, cũng chẳng thể tìm được nguyên nhân.

.....

Viễn Kỳ đứng trước cửa phòng. Tay chàng khẽ giơ cao rồi bắt giắc khựng lại. Nghĩ ngợi mãi một hồi, lại miễn cưỡng bỏ xuống. Tâm tình Viễn Kỳ cơ hồ như dầu sôi trên chảo. Khó hiểu, bất lực, đau lòng. Những xúc cảm hỗn loạn cứ trộn lẫn đan xen.

Nửa canh giờ dần dật trôi qua.

Viễn Kỳ đẩy nhẹ cửa. Phòng không khóa nhưng lại chẳng thể vào. Có gì đó đang chắn dưới chân cửa.

Tiếng ho khẽ bất thành vang lên. Rất gần. Chỉ cách một bức vách.

Viễn Kỳ lúc này mới ngộ ra, vật chắn đó đích thị là Tử Yên. Mối lo khác trong chàng lại bất ngờ ập đến.

Nàng cứ ngồi như thế, chẳng may bị phong hàn thì sao?

Cũng may lúc này tận mắt thấy nàng khoác trên người hai ba chiếc áo ấm, ngoài ra trong phòng còn đặt thêm lò sưởi. Viễn Kỳ mới cảm thấy an tâm đôi phần. Nếu không, dù nàng có la hét quấy đạp thế nào, chàng nhất quyết cũng sẽ xông vào, thẳng tay trừng phạt nàng.

.....

Tử Yên tựa người vào thành cửa. Nàng cứ ngồi bó gối không biết đã bao lâu. Chỉ thấy toàn thân tê dại. Như vậy chẳng có gì không tốt, nàng mong sao tâm hồn mình cũng có thể giống thế. Tê liệt rồi sẽ không còn thấy đau. Bao chua, cay, mặn, đắng cũng chẳng còn dai dẳng giày vò nàng.

“Tử Yên, cô biết rõ bất luận dù thế nào, ta cũng sẽ đứng về phía cô. Vì vậy có chuyện gì đừng giữ trong lòng, cứ nói hết với ta, được không?”

Lời Viễn Kỳ vừa này vẫn văng vẳng bên tai.

Đúng vậy, vào lúc này, dù bất luận chuyện gì chàng cũng sẽ đứng về phía Tử Yên.

Nhưng còn sau này... thì sao?

Sau này khi cưới Trúc Nhã rồi, liệu chàng có còn bất chấp mọi thứ bệnh vực nàng, một lòng một dạ tốt với nàng?

Trước đây Viễn Kỳ vốn từng nói, nữ tử như Tử Yên, chàng tuyệt đối không chút hứng thú. Về sau Viễn Kỳ lại nói, đối tốt với nàng cũng chỉ vì nghĩa vụ. Và, lời thổ lộ cuối cùng đã phủ nhận tất cả, chàng... thích nàng. Chỉ trong vòng mấy tháng, Viễn Kỳ đã rung động trước Tử Yên. Chỉ trong vòng mấy tháng, nàng từ một kẻ Viễn Kỳ vốn chẳng muốn để tâm, bỗng trở thành người chàng hết mực trân quý. Con người Viễn Kỳ đào hoa là thế, bản tính chàng phong lưu là thế. Xung quanh Viễn Kỳ lúc nào cũng có bóng giai nhân. Tử Yên chẳng phải đã “tận mục sở thị” rồi sao? Quy kết những điều đó, liệu Tử Yên bây giờ có thể nói, chàng kì thực rất dễ... lay động trước nữ nhân? Đối với Viễn Kỳ lúc này, tuy Trúc Nhã chẳng khác nào muội muội. Nhưng “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, ai dám bảo đảm rằng khi Trúc Nhã về làm dâu Dương gia, nàng liệu có là một Tử Yên thứ hai, khiến Viễn Kỳ lần nữa phải động tâm? Từng cử chỉ dịu dàng, từng ánh nhìn lo lắng chàng dành cho Tử Yên bây giờ, liệu về sau có khi nào đổi chủ?

Tử Yên chợt cảm thấy sợ hãi.

Nàng sợ cảnh phải một chồng hai vợ.

Nàng sợ tình cảm Viễn Kỳ dành cho nàng phải san sẻ với một nữ nhân khác.

Nàng lo sợ trong mắt Viễn Kỳ rồi sẽ chẳng còn mình.

Nàng rất sợ...

Tại sao lại đứng vào lúc này?

Đúng vào lúc nàng muốn gạt bỏ quá khứ, mở rộng lòng và chấp nhận Viễn Kỳ.

Đứng vào lúc nàng đang học cách từ từ hỏi đáp chàng.

Tại sao... lại đứng vào lúc này?

Tử Yên kê đầu mình lên gối. Hai tay vô thức vòng ôm chân. Nàng không biết ngày mai sẽ thế nào. Nhưng Tử Yên lúc này, vẫn chỉ muốn ngồi mãi như thế.

.....

Tuyết vẫn rơi nặng hạt.

Trong bóng đêm cô tịch.

Tuyết rũ màu buồn thương, lặng lẽ kết thành vụn chiếc cầu trắng óng, vượt qua những tầng mây, từ trời cao thông thẳng xuống mặt đất.

Dường như khuya lắm rồi.

Viễn Kỳ ngồi tựa vào thành cửa. Chàng không yên tâm để Tử Yên một mình, đành nán lại bên ngoài hòng đề phòng bất trắc.

Hai người cơ hồ chỉ cách nhau một cánh cửa gỗ. Có sao khoảng cách lại muôn trùng xa xôi.

Viễn Kỳ nhếch môi cười.

Chua chát.

Cứ mỗi lần chàng tiến được một bước, đến gần Tử Yên hơn. Nàng lập tức lại đẩy chàng ra xa. Viễn Kỳ những tưởng trải qua bao nhiêu chuyện, Tử Yên bây giờ đã có thể tin tưởng, yên tâm dựa vào chàng những lúc thấy uất ức, những khi nàng mệt mỏi. Ấy vậy mà mọi thứ chẳng có gì đổi khác. Nàng vẫn mãi là nàng, một Tử Yên luôn chỉ biết xù lông, quyết sống chết bảo vệ bí mật riêng mỗi khi chàng động đến.

Bao cố gắng của chàng...

Bao tâm ý của chàng...

Nàng trước nay vốn chưa bao giờ hiểu.

Viễn Kỳ rút thanh sáo đang vắt ngang thắt lưng. Chàng đưa lên môi, bắt đầu du tấu. Từng giọt âm thanh đơn lẻ thanh thoát rơi, giữa khoảnh sân già cỗi, giữa hành lang vắng ngắt. Rồi đột ngột, nhạc lục chợt liên mạch, từng giọt từng giọt xâu kết lại, tạo thành chuỗi liên xướng mềm mại và hài hòa.

Tiếng sao buồn. Day dứt.

Thanh âm lúc vút cao như oán trách. Khi trầm lắng như thì thầm, tựa hồ cánh nhận đơn độc giữa đại ngàn, luôn tự mình an ủi chính mình, phải tự mình liếm láp vết thương. Khúc biến tấu trời dậy đầy ngẫu hứng, giai điệu êm đềm mà du dương. Như mang theo mong mỏi xây được một mái ấm, để nhận kia sớm hôm rong ruổi còn có nơi tìm về, được nghe tiếng tri kỉ trút sầu rồi khóc than.

Tâm tình người thổ sáo như gửi hết cả vào bài nhạc.

Xúc cảm chân thực.

Mong ai hiểu thấu?

65. Chương 65

Trời vừa tảng sáng.

Viễn Kỳ đứng trước cửa phòng. Chàng dịu dàng lên tiếng:

-Tử Yên! Ta có việc phải rời nhà vài hôm. Cô ở lại nếu có nghe nãi nãi nói gì, tuyệt đối đừng để tâm. Và nhớ là, phải chăm sóc bản thân thật tốt.

Vào lúc tình trạng của Tử Yên vẫn chưa ổn định, Viễn Kỳ thực lòng chẳng muốn xa nàng. Nhưng chàng không thể vì Tử Yên mà bỏ lỡ việc công.

Và cũng bởi...

Tử Yên chẳng muốn thấy mặt chàng.

Cả buổi tối hôm qua, dù nghe thấy tiếng sáo của Viễn Kỳ, dù biết chàng đang đợi bên ngoài, chưa bao giờ rời khỏi. Nhưng nàng vẫn nhất quyết không mở cửa. Tử Yên chẳng hề cho chàng cơ hội được gần nàng. Cũng chẳng hề cho chàng cơ hội được hiểu nàng. Vậy Viễn Kỳ ở lại liệu ích gì? Chàng tốt nhất vẫn nên rời khỏi nhà. Việc của Tử Yên, Viễn Kỳ đành phải nhờ Đan Nhi hộ mình để mắt tới.

.....

Khoảnh khắc tiếng bước chân xa dần rồi im bật.

Tử Yên phút chốc như choàng tỉnh.

Chuyện hôn sự với Trúc Nhã do nãi nãi thúc ép, vốn chẳng phải chủ kiến của Viễn Kỳ. Nếu như chàng chấp thuận, chắc chắn cũng chỉ là miễn cưỡng, là tình thế không thể kháng cự. Bởi Tử Yên biết rõ lòng Viễn Kỳ lúc này, duy chỉ có mình nàng. Tử Yên vốn không am tường về nhạc lục. Nhưng bài sáo da diết suốt đêm qua rốt cuộc đã khiến nàng hiểu ra, thế nào là yêu thương, thế nào là chân tình. Trúc Nhã, nãi nãi, hôn sự của Viễn Kỳ, tất cả đối với Tử Yên giờ đây đều chẳng còn quan trọng. Nàng không thể nghĩ nhiều như thế, nàng không muốn lo lắng nhiều như thế. Chuyện ngày sau để ngày sau định đoạt. Còn hôm nay, giờ này, Tử Yên muốn được sống thật với lòng mình.

Tử Yên mở cửa và lao vội ra ngoài.

Trời vẫn còn ngái ngủ. Một tông màu xám xịt phủ trùm mọi ngõ ngách. Khí lạnh đột ngột thốc vào mặt khiến Tử Yên choáng váng. Nàng ngỡ ngàng nhận ra, Viễn Kỳ đã ngồi suốt cả đêm ngoài trời rét nhường này. Vì mình. Tử Yên cắn chặt môi. Cảm giác như ai xát muối vào lòng nàng. Rất xót.

Tử Yên bước nhanh trên hành lang cũ kĩ. Nàng căng mắt tìm kiếm một thân ảnh quen thuộc. Tử Yên không biết khi đối mặt với Viễn Kỳ, mình sẽ phải nói gì. Chỉ là...nàng rất muốn được nhìn thấy chàng, muốn được nghe giọng nói của chàng. Hơn bao giờ hết.

Nhìn thấy bóng Viễn Kỳ khuất sau gian phòng khách, tim Tử Yên lại vô thức đập mạnh. Hai má nàng bỗng trở nên hồng hào. Tử Yên toan lên tiếng gọi chàng.

Thì đột ngột...

Một thân ảnh khác cũng theo đó xuất hiện.

Bạch y nữ tử nhìn Viễn Kỳ khẽ cười. Đôi mắt nàng giữa tiết trời u ám vẫn vô cùng rạng rỡ.

Tử Yên như chết lặng.

Gò má nàng lại rũ màu trắng tái.

Viễn Kỳ và Trúc Nhã đang cùng nhau trò chuyện. Qua vóc dáng cao lớn của Viễn Kỳ, Trúc Nhã trông thấy Tử Yên đang lặng lẽ đứng đấy. Ánh mắt nàng hướng về phía mình khoáy trộn bao cảm xúc, nhất thời Trúc Nhã không cách nào soi thấu. Bạch y nữ tử chợt mỉm cười thật tươi, rồi nhanh chóng bước đến quàng lấy tay Viễn Kỳ. Trúc Nhã cao giọng bảo:

-Cũng không còn sớm nữa. Viễn Kỳ, muội với huynh đi thôi!

...

Lạnh quá!

Lạnh vô cùng!

Hai má Tử Yên sao bỗng nhiên lạnh buốt.

Nàng bất giác đưa tay chạm vào.

Uớt cả rồi!

Gương mặt nàng bây giờ đã ướt đầm.

Rột cuộc là gì vậy?

Nước mắt ư?

Vào lúc này...

Tâm hồn Tử Yên hoàn toàn trống rỗng.

Tựa lòng hồ mùa hạn.

Cạn khô.

Nứt nẻ.

Viễn Kỳ và Trúc Nhã đã đi khỏi từ lâu, nhưng Tử Yên vẫn lặng im đứng đấy.

Trên gương mặt trắng tái của nàng, chẳng hề động lại cảm xúc nào rõ rệt.

Duy chỉ có lệ nhòa cứ không ngừng tuôn rơi.

.....

Ngày dài lê thê.

Mặt trời chán nản lên cao, rồi nặng nề xuống núi.

Tuyết cuối đông hạt dày như màn dệt. Tấm màn trắng khổng lồ, dính chặt giữa tầng không, phát phơ rũ xuống những chuỗi ngọc trắng xóa.

Màu xám ngoét vẫn trải dài vô tận. Từ non cao đến đất bằng, từ phố to đến xóm nhỏ, từ đầu ngõ đến tư trang, đâu đâu cũng khoác lên bộ ngoại sam u ám.

Từ ngày Viễn Kỳ rời khỏi, việc buôn bán của Dương Lỗi cũng trở nên bận rộn, thường xuyên phải vắng nhà. Vì vậy mỗi ngày ba bữa cơm, Tử Yên đều tự tay chuẩn bị rồi đích thân đem đến phòng nãi nãi. Bởi tuổi cao sức yếu, thêm tiết trời giá rét khắc nghiệt, nên bà cũng không tiện ra ngoài cùng Tử Yên dùng bữa. Trong thâm tâm nàng hiểu rõ, nãi nãi vì không thích mình nên mới viện ra nhiều lí do như vậy. Nhưng điều đó với Tử Yên hóa ra lại hay, chỉ nghĩ đến cảnh mặt đối mặt dùng cơm cùng nãi nãi, cũng đủ làm Tử Yên cảm thấy nuốt không trôi.

.....

Tử Yên chậm rãi bước ra khỏi cửa. Nàng ngược mắt nhìn trời. Những giọt nắng ngủ vùi trong tuyết trắng. Chẳng biết đã bao lâu, Tử Yên không còn được thấy nắng. Vệt sáng trời soi ấm vườn nhân thế, từ lúc nào đã trở nên xa lạ. Khắp nơi thiếu vắng nét vui tươi, cạn khô luồng sinh khí, lạnh lẽo tựa hồ cõi lòng nàng.

Hôm nay vẫn thế, khi chẳng còn việc để gì làm, Tử Yên lại ra cửa đứng chờ. Ngày nào cũng tấm tuyết. Ngày nào cũng chơi vơi trong cái lạnh triền miên.

Bờ môi nàng khô cong, lộ rõ những kẽ nứt rướm máu. Quàng thâm dưới mắt đã chuyển màu tím sẫm. Từng nhịp thở mang theo làn khói trắng mờ nhạt. Cả người Tử Yên chốc chốc lại run khê. Những phản ứng rất bình thường của cơ thể trước cái rét thấu xương, ngày qua ngày, dần dần đối với nàng đã trở nên quen thuộc.

Nàng đang chờ gì chứ?

Chờ một người bình thường vẫn hay trêu chọc mình, nhưng mỗi khi nàng chẳng may gặp chuyện, người ấy luôn túc trực bên cạnh, hết lòng bảo vệ nàng.

Chờ một người chẳng bao lâu rồi sẽ lại... thành thân.

Chờ một người lúc này đang xây bồi tình cảm bên nương tử tương lai.

Chờ cảnh tượng thân thiết của đôi nam thanh nữ tú, để được giết tim mình thêm lần nữa.

Hay là... chờ một lời giải thích, rằng điều nàng thấy sáng hôm ấy giữa chàng và Trúc Nhã vốn chỉ là hiểu lầm, kì thực bên trong còn có ẩn tình khác.

Chờ...

Là để...

...nín kéo chút hy vọng.

66. Chương 66

Mỗi ngày Đan Nhi đều chăm chỉ cùng Tử Yên đi chợ. Bên cạnh Tử Yên, tiểu nha đầu nhỏ bé kia lúc nào cũng riu rít, chỗ này chưa xem xong, đã mau mau dẫn nàng đến chỗ khác. Cơ hồ mọi nơi náo nhiệt nhất Lục Thành, Tử Yên đều đã đặt chân qua.

Hôm nay, Tử Yên muốn một mình đi chợ. Nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Đan Nhi, nàng cũng chẳng còn cách nào khác.

Vắng Đan Nhi, Lục Thành vẫn vô cùng rộn rã. Nhưng điều đó chẳng hề ảnh hưởng đến Tử Yên. Vóc hài nàng lạc lõng giữa những tiếng chào hàng, tiếng gọi mời í ới. Tử Yên thờ thẩn giữa xóm chợ, tựa chiếc bóng mong manh chẳng ai buồn để ý. Bước chân nàng âm thầm mà vô định. Trên gương mặt tái nhợt, đến đôi chút xúc cảm cũng chẳng hề hiện hữu.

Tử Yên cứ đi mãi, đi mãi. Đến lúc mặt trời đã ngã bóng, khu phố huyền ảo đã nằm lại sau lưng, nàng vẫn một mực lê bước về phía trước.

Khi Tử Yên thốt nhiên choàng tỉnh. Nàng bản thành nhận ra, chung quanh mình lúc này là khung cảnh hoang sơ nhưng lạ lẫm. Con đường lát đá đã thay bằng một thảm tuyết dày. Nhà cửa, hàng quán đã thay bằng những hàng cây trơ khấc.

Nàng đang ở đâu đây?

Dự cảm không lành ập đến khiến Tử Yên hoảng loạn.

Nàng bị lạc rồi ư?

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Trời sắp tối, nếu nàng còn chần chừ nán lại đây, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

Tử Yên càng nghĩ bước chân càng gấp gáp. Vóc hài nhỏ bé lao nhanh giữa màn sương đang bắt đầu giăng kết. Những mảng sáng trên trời mỗi lúc một mờ dần, tắt ngóm, đen quện lại. Thanh âm hoang dã chồn rùng già đua nhau trỗi dậy như rượt đuổi, mang theo cảm giác rờn rợn đến gai người. Tại sao trước giờ Tử Yên không hề thấy, ban đêm trong rừng lại đáng sợ như vậy. Vì có Viễn Kỳ bên cạnh ư?

Bỗng từ đâu vang lên tiếng trò chuyện khiến Tử Yên sững người. Nàng chú tâm lắng nghe để chắc rằng mình không nhầm lẫn. Và rồi, Tử Yên vô thức đi theo âm thanh kia.

Khi đã đến gần hơn, Tử Yên mới biết đó là tiếng trò chuyện của một đôi nam nữ.

Tim nàng bỗng chốc đập hẫng nhịp.

Đến gần thêm chút nữa, Tử Yên mới nhận ra giọng nam nhân thật vô cùng quen thuộc.

Tử Yên đột ngột nép vào thân cây gần đó. Tay nàng bầu chặt vào lớp vỏ sần sùi, tìm ình một điểm tựa mơ hồ. Gương mặt Tử Yên toát lên vẻ căng thẳng. Nàng nhòai người khỏi thân cây bệ vệ, cố thu hết can đảm để nhìn cho rõ. Và...đôi con ngươi long lanh chột nở lớn.

Hiện hữu trong tầm mắt Tử Yên là hai bóng bạch y, kẻ nói, người cười, vui vẻ đến mức chẳng màng để ý gì xung quanh. Lòng ngực nàng dường như có khối đá đang đè nén, không khí bốn bề tựa hồ bị hút cạn.

Khó thở quá.

Nàng dường như chẳng thể thở nổi.

Tiếng cười đùa không ngừng len lỏi vào tai nàng, dày vò, day nghiêng.

Bạch y nữ tử nhìn nam nhân đối diện. Nàng tỏ vẻ dỗi hờn:

-Huynh nhìn huynh kìa, vui vẻ đến như vậy. Cũng chẳng thèm nghĩ xem là ai đã hy sinh tấm thân ngà ngọc, đêm nào cũng túc trực bên huynh.

Cạnh gốc tùng già cỗi mà đường bệ, một bóng dáng cao lớn đang lặng lẽ đứng đấy. Trên gương mặt tuấn lãm như phẳng phất nét cười, ánh nhìn thấp thoáng tia sáng lạ. Sau một hồi trầm ngâm, nam nhân vận bạch y đột ngột ngược lên, nhìn thấy người đối diện đang mặt cau mày có, chàng bất giác bật cười:

-Được rồi! Được rồi! Tất cả đều nhờ công của muối. Vậy, muối muốn ta báo đáp thế nào?

Bạch y nữ tử đột ngột tiến đến, nàng mỉm cười giảo hoạt:

-Muốn báo đáp muối? Thế sao còn không mau trở về, lập tức tổ chức hôn sự, rước muối về nhà.

Nam tử vận bạch y toan lên tiếng, bỗng chàng trông thấy một thân áo tím thanh thoát, nổi bật giữa khung cảnh trắng xóa.

...

Tử Yên lập tức quay đầu bỏ chạy. Bước chân nàng in nguệch ngoạc trên tuyết, lúc nông lúc sâu, lúc lớn lúc nhỏ. Thân ảnh yếu ớt lao trong gió. Những tàng cây lũ lượt bị bỏ xa.

Đầu Tử Yên dường như muốn nổ tung.

Gió thốc vào mắt nàng, buốt thấu cả tim gan.

Hết rồi.

Hết thật rồi.

Chẳng còn gì để nàng hy vọng.

Chẳng còn gì để nàng níu kéo.

Với Tử Yên giờ đây...

Mọi thứ dường như đã hoàn toàn vụn vỡ.

Trước mặt nàng là khung cảnh đổ nát.

Tiếng rừng già vang vọng như thanh âm thét gào.

Những tháng ngày làm dâu Dương phủ, Tử Yên chỉ có Viễn Kỳ là người thân, là điểm tựa tinh thần. Nàng từ lúc nào đã lệ thuộc quá nhiều vào chàng. Từ lúc nào mọi suy nghĩ về chàng cứ thường trực hiện hữu. Từ lúc nào thế giới của nàng nơi đất khách quê người, chỉ vì chàng mà đơm hoa, luân chuyển. Viễn Kỳ làm nàng cười, chàng làm nàng giận dữ, khiến nàng thấy ấm áp, cũng khiến nàng hạnh phúc. Sự quan tâm của Viễn Kỳ, sự dịu dàng của Viễn Kỳ tựa hồ dòng suối mát cuộn chảy trong lòng nàng. Cuối cùng Tử Yên đã rung động. Cuối cùng nàng cũng hiểu, tâm tình dành cho chàng sâu sắc đến nhường nào.

Vậy mà giờ đây, Tử Yên mới bản thân nhận ra, mình đối với Viễn Kỳ không phải là duy nhất. Bao ngày qua, trong lúc nàng đang mỗi morn đợi chờ, thì chàng lại...

Tử Yên cắn chặt môi.

Nơi lồng ngực, tựa hồ có gì đó bị bào xé dữ dội.

Rách bươm.

Đắm máu.

Mãi cảm đầu chạy miết, Tử Yên sơ ý trượt chân. Chỉ kịp nghe thấy tiếng ai đó vừa gọi mình, chỉ kịp cảm thấy một vòng tay rắn chắc ôm chặt mình, toàn thân nàng bỗng chốc liền quay cuồng dữ dội.

Hai thân ảnh đan vào nhau, tựa hồ một khối cầu không ngừng lao xuống dốc. Bụi tuyết theo đó bắn ra tung tóe. Tiếng gió rít ù ù bên tai. Chỉ trong chớp mắt, Tử Yên đã lăn kềnh tới tận chân dốc. Đến khi bình tâm lại, nàng mới nhận ra người bên cạnh là ai.

-Không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?

Vẫn câu hỏi quen thuộc, vẫn gương mặt khẩn trương lo lắng, vẫn giọng nói ấm áp dịu dàng, nhưng sao với Tử Yên giờ đây, nàng lại cảm thấy thập phần giả dối. Tử Yên cố vùng vẫy, thoát khỏi vòm ngực rộng đang áp sát mình. Nàng phúi phúi quần áo, dứt khoát đứng lên rồi lạnh lùng quay đi.

Từ trên cao, một giọng nói trong trẻo vọng xuống.

-Viễn Kỳ! Tử Yên! Hai người thế nào rồi?

Viễn Kỳ bắt tay, đồng dục hô lớn:

-Trúc Nhã! Mọi cứ về trước, chuyện ở đây để ta lo liệu.

Quen biết đã bao năm, tính khí của Viễn Kỳ, Trúc Nhã còn không hiểu hay sao. Nàng vuốt ngực, khẽ thở phào. Nơi đây mắt chợt ánh lên tia nhìn nghịch ngợm. Trúc Nhã nhoẻn miệng cười, rồi dậm bước bỏ đi.

Thảm trời hóa màu đen nhem nhuốc. Những vì sao bình sáng trong đêm, tựa hồ cơn mưa bụi lấp lánh, rơi rớt giữa không trung. Một mùi hương thuần khiết lan tỏa nơi nơi. Là vị của tuyết, của đất, của cây cối bạt ngàn.

Viễn Kỳ chỉ cần bước vài bước đã bắt kịp Tử Yên. Chàng không ngần ngại nắm lấy tay nàng. Mây chau lại hết cỡ, Viễn Kỳ cao giọng hỏi:

-Trời tối như vậy, cô muốn đi đâu chứ?

Tử Yên vùng khỏi lòng bàn tay to lớn của Viễn Kỳ. Nàng ngược mắt nhìn chàng. Nhân quang xen lẫn bao tâm tình phức tạp. Là đau lòng, là giằng xé, và cũng là giận dữ. Như nhớ ra điều gì, Tử Yên vội quay đi, cố giấu gương mặt lúc này đã đầm nước. Chính Tử Yên cũng thấy mình quá đổi buồn cười. Nàng từ lúc nào đã yếu đuối như vậy? Nàng dễ khóc, cũng dễ bị tổn thương. Nước mắt rơi trên má nàng quá đổi dễ dàng. Điều mà trước đây vốn chưa từng có.

Bộ dạng Tử Yên khiến Viễn Kỳ sững sờ. Cảm giác đau lòng khó hiểu bỗng từ đâu ập tới. Bàn tay chàng vô thức nắm tay nàng lần nữa. Viễn Kỳ chậm rãi bảo:

-Chúng ta cần nói chuyện!

-Tôi chẳng có gì để nói với huynh cả! – Tử Yên kịch liệt giãy giụa. Nàng phẫn nộ hét lên. – Huynh dẫn tôi đi đâu? Bỏ tôi ra! Huynh không nghe tôi nói gì sao? Viễn Kỳ! Huynh đang làm tôi đau đấy!

Viễn Kỳ quay lại nhìn Tử Yên. Ánh mắt chàng ẩn nấp trong màn đêm, không thể nhìn thấu hàm ý gì rõ rệt. Chàng trầm giọng đe dọa:

-Nếu không tự đi được, ta có thể bế cô.

Tử Yên đột nhiên im bật. Bàn tay đang cật lực vùng vẫy cũng bất thành buông lỏng. Nàng phẫn uất lau nước mắt thấm ướt khuôn mặt. Thầm chua xót tự cười mình, trách người. Tại sao bản thân ngay cả chút sức lực phản kháng cũng chẳng có? Nàng chỉ muốn biến mất như chưa từng hiện hữu. Muốn thoát khỏi hiện thực tàn nhẫn này, vĩnh viễn rời xa nơi mang đến cho nàng quá nhiều nỗi đau, nơi mà nàng trước nay chưa bao giờ thuộc về. Tại sao vào lúc này lại không để nàng yên?

Suốt chặng đường bầu bạn cùng ánh sao, Tử Yên chẳng hề mở miệng nói câu nào. Ngay cả Viễn Kỳ cũng trở nên âm trầm. Không khí bỗng chật căng, ngọt ngào. Chỉ có tiếng rừng già khẽ thở dài, chốc chốc lại vang vọng giữa đêm đen.

Suốt mấy ngày châu chực, lòng sục ở Phù lâm, Viễn Kỳ đã có thể nằm lòng địa hình tại nơi này. Cách chỗ cả hai ngã xuống không xa, có một hang động rất lớn. Hiện thời trời đã tối, nếu muốn leo dốc rời khỏi đây, kì thực là chuyện khá mạo hiểm. Đêm nay nhiều sao, nhiều mây, lại có chòm Thuần Thiên xuất hiện. Để

đề phòng xảy ra bão tuyết, Viễn Kỳ tốt nhất nên dẫn Tử Yên tới đó, tá túc đến sáng mai. Khi tình hình khả quan hơn, chàng sẽ nhanh chóng đưa nàng về.

Viễn Kỳ chốc chốc lại dừng bước. Chàng miễn cưỡng buông tay Tử Yên để nhặt nhạnh vài cành củi nhỏ, vài hòn đá cuội vụn vãi trên nền đất. Tử Yên lúc này vì quá mệt mỏi. Nàng chẳng buồn kháng cự, cũng không còn ý định bỏ đi, chỉ ngầy ngốc nhìn về khoảng xa. Ánh mắt vô hồn, ráo hoảnh.

Nhuyễn động cuối cùng cũng hiện ra trước mắt. Lửa bùng lên, soi tỏ những thác băng sừng sững, tuông chảy xuống lòng đất. Nước đông cứng giữa không trung, tạo thành bức màn băng trong suốt, được dệt bởi hàng nghìn tua rua bằng gai nhọn. Những tượng băng với muôn hình vạn trạng, mềm mại như suối tóc, góc cạnh như thương đao, hiền lành như hoa cỏ, dữ tợn tựa thú hoang. Tất cả đều khoác lên người những thảm màu nhẹ nhàng mà tinh tế. Ôm vào lòng một nguồn lửa đang bùng cháy, khiến Nhuyễn động càng trở nên ảo huyền. Khắp nơi dường như thêm lấp lánh. Ánh nhũ sáng sánh ẩn hiện giữa khoảng tối nhạt nhòa.

Cảnh tượng như vô thực.

Tử Yên lặng người ngấm kì quan trước mắt. Vẫn chẳng nói tiếng nào, cũng chẳng buồn nhúc nhích. Nàng cứ thế, chỉ ngầy ngốc đứng nhìn.

-Huynh... – Tử Yên ngồi xuống, đối diện với Viễn Kỳ. Nàng đột ngột lên tiếng. – ...sẽ thành thân với Trúc Nhã, có phải không?

Về mặt Viễn Kỳ không giấu nổi ngạc nhiên. Rồi như chợt hiểu ra, chàng bình tĩnh hỏi:

-Là nãi nãi nói với cô?

Giọng Tử Yên mong manh như gió thoảng:

-Tối hôm đó lúc hai người trò chuyện, tôi vô tình nghe được.

-Cô đã nghe hết? – Tay Viễn Kỳ nắm chặt phiến quạt trắng. Đúng thật là chuyện chàng không thể ngờ tới. Vậy những lời đáng xấu hổ Viễn Kỳ nói hôm ấy, chẳng phải Tử Yên đã nghe hết rồi sao? Ngữ điệu thoáng ngại ngùng, chàng ậm ừ đáp.- Vậy tại sao còn hỏi ta câu đó?

Miệng Tử Yên bỗng nhiên đắng ngắt. Hai tay nàng cuộn lại thành quyền, những đốt xương gân guốc nổi lên. Viễn Kỳ nói thế, có khác nào thừa nhận, chàng sẽ thuận theo ý nãi nãi, thành thân cùng Trúc Nhã. Cảm giác phẫn nộ, uất hận, đau đớn không ngừng cào xé khiến ruột gan nàng cứ co thắt từng cơn. Mãi một lúc sau, Tử Yên mới có thể dần lòng, khó nhọc tiếp lời:

-Hôn sự... chừng nào thì tổ chức?

-...

Viễn Kỳ trở mắt nhìn Tử Yên. Cổ nắm bắt hàm ý trong câu hỏi của nàng. Rốt cuộc nàng... đang nói đến hôn sự quái quỷ nào cơ chứ?

Thấy Viễn Kỳ vẫn lặng im không đáp, Tử Yên chỉ biết cười chua chát:

-Thế nào? Vẫn chưa nghĩ tới sao? Tôi thấy việc rước Trúc Nhã về, có lẽ huynh không phải chờ lâu nữa đâu.

-...

- Nãi nãi đốc thúc huynh như vậy, tình cảm của huynh và Trúc Nhã tiến triển tốt như vậy. Nếu cả hai thành thân, tôi nghĩ...

-Tử Yên! – Viễn Kỳ vội túm tay nàng, chàng giận dữ cắt ngang. – Cô đang đùa ta đấy à?

-Đùa ư? – Tử Yên bất giác cười khẩy. – Tôi cũng ước sao mình lúc này có thể bình tâm mà đùa cợt, không đau lòng, không khổ sở. Nếu được vậy, thì quá tốt. – Trên gương mặt nhỏ nhắn, nước mắt lại chực chờ tuôn rơi. – Thật sự... quá tốt rồi.

Lòng Viễn Kỳ đã bắt đầu không yên. Chàng khẩn trương hỏi:

-Tử Yên! Cô đang nói gì vậy? Ta chẳng hiểu gì cả!

-Huynh không hiểu? Được! Vậy để tôi nói cho huynh hiểu. Đêm hôm đó, chẳng phải nãi nãi đã một mực khẳng định, Trúc Nhã vốn không màng chuyện danh phận, khi nàng ấy về làm dâu Dương gia, chắc chắn mọi người sẽ hết lòng quý chuộng. Ngay sáng ngày hôm sau, Trúc Nhã đã vội đến tìm huynh. Hai người còn quàng tay, chuyện trò thân mật. Và hôm nay, nàng ấy còn chính miệng thừa nhận, suốt mấy ngày liền, đêm nào cũng túc trực bên huynh. Hai người đã thân thiết như vậy, hôn sự chẳng phải chỉ là chuyện sớm muộn thôi sao?

Lời Tử Yên khiến đầu óc Viễn Kỳ mù rối như tơ. Bất thành linh, khoe mắt chàng vụt sáng. Tiếng tim bỗng trở nên dồn dập. Giọng chàng thoáng ngập ngừng:

-Tử Yên! Cô... đang ghen đấy à?

Viễn Kỳ nhìn Tử Yên chờ đợi. Bao xúc cảm như ứ đọng trong chàng. Là bất ngờ. Là hồ nghi. Mà cũng là... hy vọng.

Bóng Viễn Kỳ in đậm nơi nhãn cầu. Giọng nói chàng cứ giục giã bên tai. Ý nghĩ đó vừa thoáng qua, đến Tử Yên cũng cảm thấy khó tin.

Nàng đang ghen ư?

Khóe môi Tử Yên bắt giắc run rẩy. Đến lúc này, chuyện nàng ghen hay không liệu có còn quan trọng? Nếu Tử Yên mở miệng thừa nhận, liệu Viễn Kỳ có nguyện ý vì nàng, từ bỏ tất cả? Gương mặt Tử Yên bỗng trở nên lạnh lùng. Bộ dạng nàng bây giờ đã vô cùng thảm hại. Nàng... không nhất thiết phải khiến bản thân đáng thương thêm nữa.

Ánh mắt Tử Yên thoáng cay nghiệt. Nàng vô cảm đáp lời:

-Ghen? Dương Viễn Kỳ! Huynh xứng sao? Cảm xúc của tôi, không thể tùy tiện phí phạm như vậy. Tôi bây giờ, chỉ cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy không cam tâm. Lòng tự tôn của tôi đang bị chà đạp. Tử Yên này dù gì cũng quý nữ duy nhất của Lâm gia, vừa xuất giá chưa được bao lâu, huynh đã vội lập thêm thứ thiếp. Mọi người sẽ nghĩ về tôi thế nào? Nhưng ý huynh đã quyết, tôi còn có thể làm gì? Huynh yên tâm! Tôi không phải là người bụng dạ hẹp hòi. Ngày thành thân của huynh và Trúc Nhã, tôi tất nhiên sẽ vui vẻ chúc phúc.

“Phập”

Phiến quạt trắng nằm trong tay Viễn Kỳ, chớp mắt đã cắm thẳng vào suốt băng bên cạnh. Những rãnh nứt theo đó xuất hiện, mỗi lúc một lan rộng. Từng đợt tuyết với khối lượng lớn đua nhau đổ xuống. Tiếng băng rạn chói tai cứ không ngừng vang lên.

-Cô nói đủ chưa?! – Viễn Kỳ nhìn Tử Yên. Đồng tử chàng ngầu đỏ. Điểm sáng vừa lóe lên nơi đáy mắt đột ngột tắt ngấm. Giọng Viễn Kỳ cuồng nộ. – Ta hỏi cô đã nói đủ chưa?!

Không màng đến vẻ trắng thốt của Tử Yên, Viễn Kỳ giận dữ quát:

-Tại sao cô không hề mở miệng hỏi ta, chưa bao giờ nghe ta giải thích, đã một mình suy diễn, rồi kết luận lung tung? Dù cho ta có cố gắng thế nào, cô trước giờ vẫn thế, chưa bao giờ tin tưởng vào tình cảm của ta. Tại sao ta làm bao nhiêu chuyện, cũng chẳng thể khiến cô động lòng? Nói cho ta biết... tại sao?

Đồng tử Tử Yên chợt nở lớn, long lanh nước. Nàng nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, đáp trả ra sao. Chỉ biết trân trối ngược nhìn chàng. Bao tâm tình cứ đan xen, giằng xé.

Viễn Kỳ đưa tay, lau giọt lệ đang chực rơi trên khóe mắt Tử Yên. Mi tâm chàng chau lại. Phút phần khởi nhanh đến, rồi vội vã rời đi. Giờ chỉ còn đọng lại là cảm giác nhức buốt nơi lòng ngực. Những vết thương vừa lên da non bỗng trở đau quặn quại. Những vết thương sâu, cơ hồ không thấy đấy. Viễn Kỳ tự cười mình, đã hy vọng, chờ mong một điều vốn không bao giờ tới. Giọng chàng bi thương.

-Tử Yên, cô biết không? Ta rất mệt mỏi.

Ta thật sự...

...vô cùng mệt mỏi.

67. Chương 67

Tử Yên cẩn trọng bưng mâm cơm đặt xuống bàn. Nàng khẽ cúi đầu, chậm rãi nói:

-Nãi nãi, người dùng bữa ngon miệng. Cháu xin phép lui trước!

Tử Yên vừa dợm bước rời đi, cánh tay nàng liền đã bị giữ chặt.

Viễn Kỳ nhìn khắp bàn một lượt. Đáy mắt chàng khê động. Đây tất thấy đều là món chàng thích. Vẫn không hề buông tay Tử Yên, Viễn Kỳ lạnh lùng nói:

-Đã cất công mang lên, tại sao không ngồi ăn cùng ta và nãi nãi?

Trước mặt nãi nãi, Tử Yên chẳng dám hành động khinh suất. Nàng mỉm cười yếu ớt, gượng gạo đáp:

-Tướng công, thiếp thấy trong người không khỏe, muốn vào phòng nghỉ ngơi.

Viễn Kỳ trông theo bóng Tử Yên dần khuất sau rèm cửa, rồi nhìn lại mâm cơm lần nữa. Toàn bộ đều do nàng tự làm. “Kì thực là vì sao?”

Những xúc cảm trong chàng còn chưa kịp lắng xuống, nay bỗng nhiên lại trở nên xao động.

.....

Tử Yên một mình đứng bên bếp, nhìn rau quả xanh tươi chất trong rổ. Nàng liền bắt tay vào nấu nướng, nhưng tâm tình lại gửi tận mây xanh. Đến khi hoàn thành xong, Tử Yên mới giật mình nhận ra, bản thân đã vô thức nấu nên những món mà Viễn Kỳ thích nhất. Chính nàng cũng chẳng rõ vì sao.

.....

Tử Yên nằm xoay mặt vào tường.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi từ Nhuyễn động trở về, quan hệ giữa nàng và Viễn Kỳ vẫn vô cùng tồi tệ, cơ hồ không cách nào cứu vãn. Cả hai hầu như không hề mở miệng nói với nhau câu nào, duy chỉ mới hôm nay.

Giọng Viễn Kỳ đối với Tử Yên, từ lúc nào đã lạnh nhạt như vậy?

Cuộc trò chuyện tối đó hiện vẫn còn dang dở. Chẳng ai đủ can đảm kết thúc tất cả. Dù là Tử Yên, hay Viễn Kỳ. Những lời làm đau lòng nhau vẫn còn đó. Những câu hỏi không có lời đáp vẫn còn đó. Dằn vặt. Đay nghiến.

Đối với Tử Yên, Viễn Kỳ đã buông xuôi, đã quyết tâm từ bỏ?

Phải chăng vì Trúc Nhã, Viễn Kỳ mới không cần Tử Yên?

Tử Yên chợt co cụm người lại. Hơi ấm từ Viễn Kỳ truyền sang khi nãy, vẫn còn lưu trên cánh tay nàng, ôn nhu nhưng xa lạ. Hiện giờ mỗi lúc nhìn thấy nhau, điều còn đọng lại giữa cả hai, là khoảng trống nặng nề, xa cách.

Từ bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa. Bóng dáng bé nhỏ của Đan Nhi nhanh chóng ủa vào phòng. Không đợi Tử Yên kịp lên tiếng, Đan Nhi đã lúi rúi mở lời:

-Nhị thiếu phu nhân trong người không khỏe sao? Đây! Cháo yến mạch vẫn còn nóng hổi. Người ăn vào sẽ thấy dễ chịu ngay.

-Cháo yến mạch? – Tử Yên nhìn bát cháo thơm lừng, đang bốc khói nghi ngút. Vẻ mặt không giấu nổi ngạc nhiên, nàng cao giọng hỏi. – Đan Nhi! Em nói cho ta biết, cháo yến mạch này ở đâu mà có?

Thái độ của tiểu a đầu bỗng trở nên áp úng. Đan Nhi đáp qua loa:

-Là... là em ra ngoài mua. Nhị thiếu phu nhân đừng nên hỏi nhiều. Người mau ăn đi cho nóng. Em xin phép trước!

Vội vàng tựa hồ một làn gió bất chợt, Đan Nhi chớp mắt đã biến mất. Để lại Tử Yên hiện vẫn còn ngẩn ngơ.

Cháo yến mạch có tác dụng giải nhiệt, bồi bổ cơ thể, mùi vị lại thuộc hàng thượng phẩm. Nơi bán được loại cháo hảo hạn này duy chỉ có một quán, nằm cách đây khá xa. Đi một quãng đường dài mà vẫn giữ cho cháo còn ấm nóng, chắc chắn Đan Nhi đã cười ngửa đến đó, và tài cười ngửa phải vô cùng thành thực. Hiển nhiên nàng không tin nha đầu này làm được điều ấy.

Vị cháo tan nơi đầu lưỡi khiến Tử Yên cảm thấy ấm lòng. Đây là lần đầu tiên sau bao ngày nàng thấy mình ăn ngon như thế.

Bát cháo này, là ai đã cất công mua về, Tử Yên rốt cuộc cũng có thể đoán ra.

.....

Chiều về trong nắng nhạt.

Vài giọt mật vàng ươm đọng trên những nhánh cây khô, thừa thốt, rơi vãi, rồi mất hút. Từng áng mây nhuộm trắng cả bầu trời, tinh tế ẩn trong bầu không khí dịu nhẹ mà tinh khôi.

Tử Yên khẽ nệ vác một chậu quần áo to tướng ra bể nước.

Lạnh.

Cái rét ngọt của những ngày cuối đông vẫn vô cùng nồng đậm.

Tử Yên giật bắn người khi cho tay vào chậu. Chẳng ai bảo nàng giặt quần áo trong tiết trời giá buốt. Chỉ là... Tử Yên muốn được làm gì đó. Nếu cứ mãi ngồi yên một chỗ, nàng sớm muộn cũng sẽ phát điên.

Tuyết bắt đầu rơi.

Những bông tuyết mềm mại tựa bông xốp, ngả nghiêng chao lượn rồi nghịch ngợm đáp xuống vai Tử Yên.

Chỉ trong chốc lát, tuyết bỗng rơi dày hơn.

Bụi tuyết lấm tấm trên mái tóc Tử Yên. Tuyết dềnh dàng, tan nhanh khiến nước trong chậu thêm phần buốt lạnh. Nàng chẳng buồn để ý, chỉ chuyên tâm vào công việc của mình.

Một chiếc bóng bất thường chợt vẩy quanh Tử Yên. Mặc dù tuyết vẫn rơi không ngớt, nhưng chẳng còn bông tuyết nào cả gan quấy nhiễu nàng. Tử Yên bỗng thấy lạ. Nàng dừng tay và vội ngẩng đầu lên. Hình ảnh đập vào mắt khiến Tử Yên xốn lòng. Hai tay nàng vô thức nắm chặt. Đôi đồng tử tự dưng thấy cay cay. Sau một thoáng ngần ngại, Tử Yên lại cúi gằm mặt xuống.

Giữa khoảnh sân rộng lớn, những tinh thể trắng xóa vẫn không ngừng nhảy múa. Dưới vòm trời mềm mượt tựa nhung tơ, thoáng thoáng ai đang lặng lẽ đứng chờ. Vóc hài cao lớn, thân vận bạch y. Tay chàng cầm chiếc dù giấy giản đơn. Bóng dù nghiêng mình, ôm trọn nữ tử đang ngồi ngay bên cạnh.

Tuyết vẫn rơi dày. Chàng vẫn đứng đấy. Bóng dù vẫn nghiêng nghiêng bất động. Chỉ có tâm tư chàng cứ không ngừng dậy sóng.

Những khoảnh khắc giây vò nhau thế này, đến bao giờ mới có thể chấm dứt?

68. Chương 68

Tử Yên ngồi trong phòng, dõi theo bước thời gian đang trôi qua thật khẽ. Mùa đông ở Lạc Quốc dài đằng đẳng. Một mùa đông cùng biết bao thăng trầm, u buồn, xám xịt. Mãi đến giờ vẫn chưa kết thúc. Ánh mắt nàng rơi bên bậc cửa sổ, nhìn cuộc sống trôi đi vô nghĩa. Tử Yên thoáng chau mày, bàn tay vịn chặt thành bàn. Mỗi lúc nàng nghĩ ngợi, vết thương lòng lại trở đau dữ dội.

Từ ngoài cửa bỗng vọng vào một giọng nói trong trẻo:

-Nhị thiếu phu nhân, Trúc Nhã tiểu thư muốn gặp người.

Nghe đến cái tên ấy, Tử Yên lại cảm thấy chạnh lòng. Trong đầu càng thêm phần mông lung. Trúc Nhã tìm nàng làm gì? Thông báo với nàng ngày thành thân? Cười nhạo nàng, tận mục sở thị nàng thảm hại thế nào? Rốt cuộc Trúc Nhã có ý đồ gì?

Trông thấy Tử Yên đang bước tới, Trúc Nhã bất giác cười tươi. Trúc Nhã vẫn thế, rạng rỡ, linh động như ngày đầu cả hai vừa gặp nhau. Trên gương mặt không vờn chút muộn phiền.

Cổ ra vẻ bình tĩnh, Tử Yên chủ động lên tiếng:

-Không biết tiểu thư gọi Tử Yên ra đây có điều gì chỉ giáo?

Đáp lại lời mở đầu khách khí và xa cách, Trúc Nhã vui vẻ nói:

-Xin Tử Yên tỷ đừng căng thẳng. Tỷ dù gì cũng là nương tử của Kỳ ca. Muội chỉ muốn hai chúng ta hiểu nhau hơn, thân thiết hơn.

Vẫn vẻ mặt điềm nhiên vô cảm, nhưng đáy mắt Tử Yên như dậy sóng. Đúng! Nàng đã thất bại trong việc giữ trái tim một người. Về làm dâu chưa được bao lâu, tướng công nàng đã định lấy thêm nương tử khác. Tử Yên khiến tướng công nàng mệt mỏi, nàng khiến chàng chán chường. Đối với Tử Yên, chàng đã muốn buông tay. Từ lúc từ Huyền động trở về, Viễn Kỳ tuy trong lòng vẫn còn quan tâm nàng, nhưng sự quan tâm ấy, phải chăng do chàng đang cảm thấy có lỗi? Viễn Kỳ sắp lấy Trúc Nhã, sợ nàng thấy thiệt thòi, nên mới muốn bù đắp chút gì đó cho nàng? Tử Yên đau đớn nghĩ thầm. Ánh mắt nàng bất chợt sáng lên. Dù thế nào đi nữa, Tử Yên quyết cũng không trở thành thứ để kẻ khác bỡn cợt. Dù nàng có đau lòng thế nào, cũng tuyệt đối không để kẻ khác thấy bộ dạng khổ sở của mình, tuyệt đối không để kẻ khác được phen đắc ý. Tử Yên nhìn Trúc Nhã, chẳng chút rụt rè, nàng nói:

-Xin tiểu thư thứ lỗi. Tính tôi trước giờ rất thẳng thắn, nếu có lời nào không phải, mong cô bỏ qua. – Phớt lờ bộ dạng ngạc nhiên của Trúc Nhã, Tử Yên tiếp lời. – Thực lòng, tôi không thích cô, rất rất không thích cô. Không có nương tử nào muốn chia sẻ tướng công của mình với nữ nhân khác. Tôi cũng chỉ là một nữ bình thường. Tâm tình này mong cô hiểu cho. Nhưng cô yên tâm, sau này, khi chúng ta là người một nhà, tôi tuyệt đối không gây khó dễ cho cô. Tôi chỉ hy vọng chúng ta “nước sông không phạm nước giếng”, cứ thế sống bình yên cho đến cuối đời, không ganh đua, ghét bỏ, hãm hại nhau. Chỉ vậy thôi, có được không?

Khi đã nghe rõ ý tứ của Tử Yên, gương mặt Trúc Nhã đột nhiên dần ra. Nàng bỗng co người, cười dữ dội. Trong tiếng cười giòn giã chứa đựng sự hào sảng, thích thú. Mãi một lúc sau, thanh âm ồn ã ấy mới dần vơi đi, trên khuôn trang xinh xắn, nét rạng rỡ vẫn ẩn sau đáy mắt. Nhìn Tử Yên đang cực kì căng thẳng, Trúc Nhã thoải mái nói:

-Thật ngại quá! Tử Yên, muội xin lỗi tỷ. Có ai nói lúc giận dữ, tỷ trông rất đáng yêu chưa?

-...

Mặc Tử Yên đang sống người chết đứng vì không hiểu chuyện gì, Trúc Nhã vẫn tiếp tục độc thoại. – Muội cuối cùng đã hiểu vì sao, Viễn Kỳ của hiện tại lại có thể thay đổi đến vậy.

.....

Trời hửng sáng.

Tiếng chim thưa thớt ngoài bụi cửa. Không gian nhá nhem màu xám tro ảm đạm. Bóng tối thưa vãn, rệu rã, mệt mỏi.

Bài sáo vừa dứt, Viễn Kỳ tựa lưng vào thành cửa. Bốn bề vô cùng yên ắng. Xuyên qua những khung tranh mỏng manh, chàng lặng nghe từng nhịp thở thật gần vẫn vô cùng bất ổn, cơ hồ người trong phòng suốt từ khuya tới giờ chưa lúc nào chớp mắt, cũng không lúc nào rời khỏi. Lòng Viễn Kỳ nặng trĩu, chỉ thấy thời gian trôi qua nào nề.

Từ trên cao, một đôi cánh chợt rẽ tầng mây, đáp xuống chỗ Viễn Kỳ đang ngồi. Chàng chớp lấy chú bồ câu trắng muốt. Bàn tay thuần thục vuốt ve bộ lông mềm mượt ba cái. Chú chim nhỏ đột nhiên há miệng ra, một mẩu giấy trắng theo đó rơi xuống. Sau khi hoàn thành sứ mệnh, kẻ đưa thư lại tắt tả bay đi.

Viễn Kỳ vo mẩu giấy trong tay. Chàng có vẻ chán chừ. Sau một hồi suy nghĩ, Viễn Kỳ chợt bước đến gõ cửa. Cần thận cần dặn người trong phòng vài câu, chàng liền vội vã rời đi.

Trước cổng Dương gia, Trúc Nhã đang đứng đó chờ sẵn. Vừa nhìn thấy Viễn Kỳ, nàng lập tức lên tiếng:

-Huynh có mang theo không?

Gương mặt Viễn Kỳ bỗng trở nên lạnh lẽo, chàng nghiêm nghị đáp:

-Tạm thời đến đó trước, xem tình hình thế nào.

Trông Viễn Kỳ đáng vẻ mặt mỗi, tưởng chàng vì kế hoạch lần này mà đêm ngày không yên, Trúc Nhã cười tươi trấn an:

-Mọi chuyện đều đúng như huynh dự tính.

Từ đằng xa, khuất sau bờ vai rộng của Viễn Kỳ, Trúc Nhã bỗng trông thấy Tử Yên. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đối với tử y nữ tử này đã có một sự cảm mến khó lý giải. Khi nhìn mình chuyện trò vui vẻ với mọi người trong Dương gia, như người một nhà, Tử Yên chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, dù trong lòng vô cùng không thoải mái. Nghĩ đến đây, Trúc Nhã khẽ mỉm cười. Nàng đã vô tình bắt gặp bàn tay nhỏ nhắn của tử y nữ tử đang bấu chặt gấu áo. Chỉ một hành động nhỏ, Trúc Nhã cũng có thể đọc thấu được tâm tình của Tử Yên. Gói gọn trong vỏ bọc tưởng chừng như bình thản, là bao xúc cảm hỗn tạp đan xen. Một suy nghĩ nghịch ngợm chợt hình thành, Trúc Nhã đột nhiên muốn trêu chọc Tử Yên. Nàng bắt chợt muốn nhìn thấy gương mặt giận dữ, hờn ghen của tử y nữ tử. Trúc Nhã cố ý kể cho nàng nghe về tuổi thơ của mình và Viễn Kỳ. Trên gương mặt Tử Yên vẫn là lớp vỏ bọc hoàn hảo, ngoài vài đợt hít sâu không rõ ràng, tuyệt nhiên không để bất cứ xúc cảm nào hé lộ. Về kiên cường, cam chịu ấy khiến Trúc Nhã chợt muốn thử thách, muốn vạch trần, muốn cả hai thêm phần thân thiết.

Tuy Trúc Nhã bề ngoài luôn tìm cách chòng ghẹo, nhưng cũng luôn kín đáo giúp đỡ nàng. Khi nàng dâu mới bị nãi nãi lạnh nhạt, Trúc Nhã liền lên tiếng đỡ lời. Nàng dẫn Tử Yên xuống bếp, chỉ cho Tử Yên cách pha trà theo ý thích của nãi nãi. Trúc Nhã muốn tử y nữ tử nhanh chóng chiếm được cảm tình của vị trưởng bối khó tính, nên lúc hai người trong bếp, đã khéo léo nhắc nhở nàng nên đích thân dâng trà.

Và giờ đây, khi trông thấy tử y nữ tử, suy nghĩ ma mãnh ấy lại bắt đầu tìm đến. Trúc Nhã nhìn Viễn Kỳ, mỉm cười tình tứ rồi tự nhiên quàng tay chàng, lôi đi một mạch.

Gà vừa gáy sáng, trời vẫn còn ngái ngủ, một nam một nữ cùng nhau ra ngoài vào lúc này, thật khó tránh khiến lòng người sinh điều dị nghị. Hướng hồ Tử Yên còn được tận mục sở thị màn cười nói ngọt ngào kia, thì chiếc mặt nạ dù cứng cáp và hoàn mỹ thế nào, cũng khó lòng che giấu ánh mắt vụn vỡ đằng sau nó.

Về phần Viễn Kỳ, sau khi kế hoạch thành công, chàng liền cùng Trúc Nhã vào Phù Lâm. Chàng muốn tìm Nguyệt Thạch, một loại đá cực kì hiếm có. Tương truyền, Nguyệt Thạch thường xuất hiện trong những huyền động lớn. Nhưng lối vào huyền động bị vùi sâu dưới nhiều tầng tuyết, lúc ẩn lúc hiện. Vào mùa gió to, nếu may mắn, gió sẽ cuốn tuyết đi, để lộ những con đường dẫn đến nơi ấy. Theo lời thiên hạ đồn đại, ai sở hữu được đá Mặt Trăng, lúc nào cũng vui vẻ và gặp nhiều may mắn. Lúc nghe Viễn Kỳ muốn đi tìm Nguyệt Thạch, Trúc Nhã đã vô cùng ngạc nhiên. Trước kia, những chuyện có hơi hướng hoang đường, thần bí, chàng chẳng tin bao giờ. Nhưng Viễn Kỳ bây giờ sao lại tổ ra tích cực đến thế. Khi Trúc Nhã hỏi tới nguyên nhân, đáy mắt Viễn Kỳ bỗng trở nên âm áp, bao mệt nhọc suốt mấy ngày dài, thức đêm thức hôm, tìm kiếm trong rừng như lập tức vơi đi. Giọng Viễn Kỳ thật trầm:

-Có một người, ngay cả chuyện dù viễn vông hơn thế, ta cũng nguyện vì người đó mà tin.

Trúc Nhã nghe qua không khỏi thẳng thốt. Trước đây Viễn Kỳ đã từng quả quyết, chàng nhất định không để chuyện tình cảm chi phối. Bao năm qua, Trúc Nhã cũng chưa từng thấy Viễn Kỳ động lòng trước bất kì nữ nhân nào. Bên trong con người lúc nào cũng thường trực nụ cười, là trái tim trở lì và lạnh lẽo. Nụ cười trên gương mặt chàng nhắc nhở Trúc Nhã rằng, đó cơ hồ chỉ là một vết sẹo, xấu xí, giả dối. Ấy vậy mà giờ đây, trên gương mặt tuấn đạt, âm trầm, bỗng hiện rõ một nụ cười hiền hòa như nung tan băng giá. Trong nhất thời Trúc Nhã cảm thấy thật lạ lẫm. Có gì đó không thực, có gì đó hư ảo. Nàng nhìn Viễn Kỳ, ngữ khí thoáng ngờ vực:

-Thật sự... có người như vậy?

Viễn Kỳ lặng im không đáp. Chàng quay lưng bước đi. Hình ảnh vừa vụt qua, như tiếp cho Viễn Kỳ thêm sức mạnh. Màn mưa tuyết dày đặc trước mặt, với chàng cũng chẳng còn là trở ngại. Ban đầu Viễn Kỳ nhờ Trúc Nhã đi cùng, vì so với chàng, Trúc Nhã rất thông thuộc địa hình hiểm trở tại Phù Lâm. Tuy nhiên,

nàng từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy bất kì hang động nào. Cứ nhắm mắt tìm bừa trong rừng, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Vào mùa này, gió thổi mạnh hơn bình thường. Đường vào rừng thật vô cùng gian nan. Sang đến hôm thứ mười, tuyết rơi mỗi lúc một dày, việc tìm ra Nguyệt Thạch càng trở nên xa vời. Tình hình thời tiết như thế, muốn kiếm đường dẫn đến huyền động, kì thực quá khó khăn. Quyết tâm đánh thép đôi phần bị mài mòn, cả Viễn Kỳ và Trúc Nhã đều vô cùng mệt mỏi.

Đêm hôm ấy. Trời cao đen quện. Ánh trăng dát bạc, dịu dàng phủ lên vạn vật tấm áo lụa nhạt màu.

Dưới mái đá bên một ngọn đồi tuyết.

Nhìn ngọn lửa đỏ rực đang nhòm nhoàm ngón củi, Viễn Kỳ đột nhiên lên tiếng:

-Muội trở về đi!

Trúc Nhã vùng roi, quát mạnh vào tảng đá trước mặt. Đây đã là lần thứ ba Viễn Kỳ nói với nàng câu này, tựa hồ muốn thử thách sự nhẫn nại của nàng. Trúc Nhã bực dọc hếch hàm, gắng giọng đáp trả:

-Thế nào? Bây giờ không cần muội nữa, nên mới luôn miệng đuổi muội về? Huynh đừng tưởng ở Phù Lâm được mười ngày là đã thông thuộc địa hình nơi đây. Phù Lâm vốn nổi tiếng là tử địa. Hình hài vạn trạng do tuyết rơi dày mà biển ảo khôn lường, đâu đâu cũng có bẫy người. Muội phải mất gần một năm mới có thể am hiểu tâm tính lão rừng già này. Không có muội, huynh đừng hòng tìm được Nguyệt Thạch.

Trúc Nhã vừa dứt lời, gió đột nhiên lại nổi lên mạnh mẽ. Những giọt sương trên tàng cây thi nhau rơi xuống, thẳng hàng, đều đặn. Ánh trăng phản chiếu từ những viên ngọc đêm lơ lửng giữa không trung, làm xuất hiện một bức màn bạc khổng lồ, lấp lánh như sao. Ngay khi sương khuya vừa tiếp đất, lập tức thấm ngay vào thảm tuyết. Chiếc rèm che ánh bạc cũng theo đó biến mất như chưa từng hiện hữu. Khoảnh khắc thần kì diễn ra trong chớp mắt, nhưng không thể thoát khỏi nhãn quang của Viễn Kỳ. Nhanh như cắt, chàng vội phi thân lao đến, tiếp cận ngay chiếc rèm bạc vừa biến mất. Dưới ánh đuốc cháy bừng như rên xiết, một hang động khổng lồ đang dần dần hiện ra. Kì vĩ. Hoàn tráng. Thật lạ lùng! Đây là nơi Viễn Kỳ và Trúc Nhã cùng nhau lui tới không biết đã bao lần. Có sao cả hai trước giờ không hề nhìn thấy nơi này lại có động tuyết lớn đến vậy. Về mặt Viễn Kỳ bỗng trở nên phấn khởi, thần thái dường như đã linh hoạt hơn nhiều. Chàng nhanh chân cầm đuốc tiến vào trong. Tâm tình dấy lên chút mừng vui mơ hồ.

Động sâu hun hút.

Càng vào gần tâm động, nhiệt độ càng lạnh dần. Nhiều con đường nhỏ lần lượt đổ ra, khúc khuỷu và chần chịt. Trúc Nhã nhìn khung cảnh trước mặt, nàng lo lắng nói:

-Viễn Kỳ! Trở ra thôi! Nơi này quá nguy hiểm. Nếu không cẩn thận, chúng ta có thể sẽ bị lạc.

Viễn Kỳ vẫn lọ mọ đi trước. Chàng bình thản đáp:

-Như vậy chúng ta cứ cẩn thận là được.

-Viễn Kỳ! – Trúc Nhã hậm hực dậm chân. Phần vì bất lực, phần vì giận dữ. Nàng không thể chịu được thái độ hồ hững của Viễn Kỳ, dù hiểu rõ chàng trước giờ hề muốn làm điều gì, tuyệt nhiên chẳng màng đến sống chết.

Viễn Kỳ quả quyết bảo:

-Muội cứ trở về trước, đừng lo cho ta. Đã đến được đây, bằng mọi giá ta phải tìm được Nguyệt Thạch.

-Nhưng...

-Hãy nghe lời ta. Nếu ta có điều gì bất trắc, ít ra bên ngoài vẫn còn muội có thể cứu ta.

Dứt lời Viễn Kỳ lại soi đuốc, tiến vào sâu hơn. Bước chân kiên định mà đánh thép, cơ hồ lúc này không gì có thể ngăn nổi chàng.

...

Trúc Nhã hiện đang đứng ngoài cửa động. Hai tay nàng bấu chặt vào nhau, nét mặt vô cùng nôn nóng. Chia tay Viễn Kỳ cũng đã nửa canh giờ, có sao chưa thấy chàng trở ra. Trúc Nhã toan bắt chập xông vào, chợt nghe thấy một tiếng động thật lớn khiến đất trời rung chuyển. Bụi tuyết bay trắng xóa. Huyền động bị bao trùm trong màn hơi đục mờ. Trúc Nhã lòng như lửa đốt. Ý nghĩ Viễn Kỳ vẫn còn kẹt trong động khiến nàng hốt hoảng.

...

Ráng chiều trải dài trên đồi tuyết. Những giọt sương óng ánh tựa như ngọc lưu ly, rải đều giữa tầng lam. Bốn bề phản phát vẻ tinh khôi.

Ngày nhanh tàn.

Nắng liền dớm tắt.

Không gian phản phát mùi thanh thanh của tuyết. Hơi lạnh nồng đậm bủa vây. Làm rừng già rừng mình thay vội tấm áo choàng xám xịt.

Viễn Kỳ say sưa ngắm nghía vật thể tuyết đẹp trong tay. Chàng đưa nó lên ngang tầm mắt, âm thầm đánh giá.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Trúc Nhã lặng im không nói gì. Đêm hôm qua, nàng thật sự bị Viễn Kỳ dọa cho chết khiếp. Sau tiếng động long trời lở đất, khắp nơi như rung lắc quay cuồng. Khi dư chấn qua đi, cả Huyền động vẫn chẳng hề hấn gì. Tứ bề lại chìm trong yên lặng, cơ hồ như không có gì xảy ra. Trúc Nhã vừa dậm bước xông vào, đột ngột trông thấy một bóng áo trắng thanh thoát đang lao vút ra từ làn bụi mờ. Viễn Kỳ lộn người tiếp đất. Thân thủ dường như có điều gì khác lạ. Nặng nề và khó nhọc. Khoảnh khắc Nguyệt Thạch vừa rời khỏi tâm động. Khói lạnh chợt bùng tỏa nơi nơi, hung tợn đóng băng những thứ cản đường chúng. Dao động, địa chấn đua nhau ập tới. Những mũi dùi trong suốt, bén ngọt đóng trên trần động lũ lượt rơi xuống, tượng tuyết, suối băng ồ ạt đổ sập. Chẳng mấy chốc, con đường hướng vào tim Huyền nhanh chóng bị phủ lấp. Nhưng kì lạ một điều, là cửa động bên ngoài lại chẳng hề hấn gì.

Trúc Nhã vội vã chạy đến chỗ Viễn Kỳ. Nhìn chàng trong bộ dạng hiện thời, nàng không khỏi giật mình. Lấm tấm vài mảng tóc đen nhánh dường như đã đóng băng. Cả mi mắt cũng phủ rợp một lớp màn đông cứng và trong suốt. Gương mặt chàng tím tái. Đôi bài tay siết chặt, lộ rõ các đốt xương trắng bệch. Trúc Nhã cuống cuống hỏi:

-Viễn Kỳ ! Huynh sao vậy?

Chàng lập tức ngồi xuống, hai tay vận công, tập trung đẩy khí lạnh ra ngoài. Trong khí lạnh có mang theo hơi độc, dù độc tính không cao, nhưng cũng làm Viễn Kỳ thập phần đau đớn. Tựa hồ hàng vạn kim nhọn đang xọc mạnh vào mười đầu ngón tay, khiến cả người lả đi, tứ chi tê dại. Lưng áo chàng ướt đầm mồ hôi. Trông Viễn Kỳ vô cùng khổ sở.

Mãi đến khi trời vừa hửng nắng. Độc tố trong người chàng mới thuyên giảm đôi phần. Lúc này, nhìn Viễn Kỳ bình yên vô sự đứng trước mặt, Trúc Nhã kì thực không dám tin, cách đây vài canh giờ, chàng vẫn đang gồng mình chống chọi để toàn thân không bị đóng băng. Thấy Viễn Kỳ mãi chẳng để ý đến mình. Trúc Nhã liền lên tiếng châm chích:

-Huynh nhìn huynh kìa, vui vẻ đến như vậy. Cũng chẳng thèm nghĩ xem là ai đã hy sinh tấm thân ngà ngọc, đêm nào cũng túc trực bên huynh.

Sau một hồi trầm ngâm, Viễn Kỳ đột ngột ngước lên, nhìn thấy người đối diện đang mặt cau mày có, chàng bất giác bật cười:

-Được rồi! Được rồi! Tất cả đều nhờ công của muội. Vậy, muội muốn ta báo đáp thế nào?

Trúc Nhã tiến đến gần, nàng mỉm cười giảo hoạt:

-Muốn báo đáp muội? Thế sao còn không mau trở về, lập tức tổ chức hôn sự, rước muội về nhà.

Nhận rõ ý cợt nhả trong lời nói của Trúc Nhã, Viễn Kỳ chau mày, tỏ vẻ không hài lòng. Chàng toan lên tiếng quở trách thì bỗng thấy Tử Yên đang cách đó không xa. Dường như nàng đã nghe thấy những lời mờ

ám kia. Tử Yên cuống cuống bỏ chạy, Viễn Kỳ vội vàng đuổi theo, và vô tình dẫn đến màn cùng lẫn xuống dốc ngoạn mục ấy. Khi rời khỏi Phù Lâm, để lại Tử Yên cho Viễn Kỳ lo liệu, Trúc Nhã những tưởng mọi hiểu lầm rồi sẽ được giải quyết. Vài ngày sau qua lời Dương Lỗi, nàng mới nhận ra kì thực mình đã lầm. Trúc Nhã là người buột nút, thì chính nàng phải tự tay tháo nút. Sau khi nghĩ ngợi thấu đáo, Trúc Nhã liền đến tìm Tử Yên. Chuyện gì nên kể, chuyện gì không nên kể, bản thân nàng tự biết cân nhắc.

...

Đáy mắt Tử Yên trong veo, gương mặt thoáng thần thờ. Nàng khựng lại hồi lâu, đôi môi mỏng mới khó nhọc mấp máy:

-Lời cô nói đều là sự thật?

Trúc Nhã mỉm cười.

-Tỷ yên tâm. Muội tuyệt đối không có ý gì với Kỳ ca. Cũng không có ý xen vào hai người. Ý trung nhân của muội... – Hai má nàng bắt gặp ửng hồng. – Liệu tỷ có biết Lục Nhất Hàn?

-Lục đại phu? – Tử Yên sững sốt kêu lên khiến mặt Trúc Nhã thêm phần hồng nhuận. Trái ngược với vẻ tự tin, mạnh mẽ khi nãy, bạch y nữ tử lúc này trông thập phần e thẹn. Giọng nàng líu riu:

-Chính hần!

Ẩn sâu trong đáy mắt long lanh kia, Trúc Nhã biết, Tử Yên rất trong sáng. Mọi buồn, vui, hờn, giận đều nhất nhất thể hiện hết ra ngoài, thật dễ nhìn thấu. Tử Yên hồn nhiên, ấm áp như một ngọn lửa hồng mềm mại, dần dần nung chảy giá băng trong cõi lòng Viễn Kỳ, dần dần cảm hóa chàng. Nhưng Tử Yên của hiện tại đang ngần ngại, đang lo sợ, hoài nghi. Nên Trúc Nhã đành thú thật tâm tư của mình với Tử Yên. Nàng muốn Tử Yên yên tâm, muốn Tử Yên thôi ngờ vực, toàn tâm toàn ý tin tưởng Viễn Kỳ. Trúc Nhã biết đây không phải lúc chàng nên nghĩ đến chuyện tình nam nữ. Nhưng hơn ai hết, Trúc Nhã hiểu rõ, bao năm trôi qua, khó khăn lắm Viễn Kỳ mới chịu mở lòng mình. Nàng muốn Viễn Kỳ được hạnh phúc. Thứ hạnh phúc chàng xứng đáng có được.

69. Chương 69

Chương 69: Sự Thật

Tử Yên ngồi trong phòng, dõi theo bước thời gian đang trôi qua thật khẽ. Mùa đông ở Lạc Quốc dài đằng đẳng. Một mùa đông cùng biết bao thăng trầm, u buồn, xám xịt. Mãi đến giờ vẫn chưa kết thúc. Ánh mắt nàng rơi bên bậu cửa sổ, nhìn cuộc sống trôi đi vô nghĩa. Tử Yên thoáng chau mày, bàn tay vịn chặt thành bàn. Mỗi lúc nàng nghĩ ngợi, vết thương lòng lại trở đau dữ dội.

Từ ngoài cửa bỗng vọng vào một giọng nói trong trẻo:

-Nhị thiếu phu nhân, Trúc Nhã tiểu thư muốn gặp người.

Nghe đến cái tên ấy, Tử Yên lại cảm thấy chạnh lòng. Trong đầu càng thêm phần mông lung. Trúc Nhã tìm nàng làm gì? Thông báo với nàng ngày thành thân? Cười nhạo nàng, tận mục sở thị nàng thảm hại thế nào? Rốt cuộc Trúc Nhã có ý đồ gì?

Trông thấy Tử Yên đang bước tới, Trúc Nhã bắt gặp cười tươi. Trúc Nhã vẫn thế, rạng rỡ, linh động như ngày đầu cả hai vừa gặp nhau. Trên gương mặt không vờn chút muộn phiền.

Cổ ra vẻ bình tĩnh, Tử Yên chủ động lên tiếng:

-Không biết tiểu thư gọi Tử Yên ra đây có điều gì chỉ giáo?

Đáp lại lời mở đầu khách khí và xa cách, Trúc Nhã vui vẻ nói:

-Xin Tử Yên tỷ đừng căng thẳng. Tỷ dù gì cũng là nương tử của Kỳ ca. Muội chỉ muốn hai chúng ta hiểu nhau hơn, thân thiết hơn.

Vẫn vẻ mặt điềm nhiên vô cảm, nhưng đáy mắt Tử Yên như dậy sóng. Đúng! Nàng đã thất bại trong việc giữ trái tim một người. Về làm dâu chưa được bao lâu, tướng công nàng đã định lấy thêm nương tử khác. Tử Yên khiến tướng công nàng mệt mỏi, nàng khiến chàng chán chường. Đối với Tử Yên, chàng đã muốn buông tay. Từ lúc từ Huyền động trở về, Viễn Kỳ tuy trong lòng vẫn còn quan tâm nàng, nhưng sự quan tâm ấy, phải chăng do chàng đang cảm thấy có lỗi? Viễn Kỳ sắp lấy Trúc Nhã, sợ nàng thấy thiệt thòi, nên mới muốn bù đắp chút gì đó cho nàng? Tử Yên đau đớn nghĩ thầm. Ánh mắt nàng bất chợt sáng lên. Dù thế nào đi nữa, Tử Yên quyết cũng không trở thành thứ để kẻ khác bỡn cợt. Dù nàng có đau lòng thế nào, cũng tuyệt đối không để kẻ khác thấy bộ dạng khổ sở của mình, tuyệt đối không để kẻ khác được phen đắc ý. Tử Yên nhìn Trúc Nhã, chẳng chút rụt rè, nàng nói:

-Xin tiểu thư thứ lỗi. Tính tôi trước giờ rất thẳng thắn, nếu có lời nào không phải, mong cô bỏ qua. - Phớt lờ bộ dạng ngạc nhiên của Trúc Nhã, Tử Yên tiếp lời. - Thực lòng, tôi không thích cô, rất rất không thích cô. Không có nương tử nào muốn chia sẻ tướng công của mình với nữ nhân khác. Tôi cũng chỉ là một nữ bình thường. Tâm tình này mong cô hiểu cho. Nhưng cô yên tâm, sau này, khi chúng ta là người một nhà, tôi tuyệt đối không gây khó dễ cho cô. Tôi chỉ hy vọng chúng ta “nước sông không phạm nước giếng”, cứ thế sống bình yên cho đến cuối đời, không ganh đua, ghét bỏ, hãm hại nhau. Chỉ vậy thôi, có được không?

Khi đã nghe rõ ý tứ của Tử Yên, gương mặt Trúc Nhã đột nhiên dãn ra. Nàng bỗng co người, cười dữ dội. Trong tiếng cười giòn giã chứa đựng sự hào sảng, thích thú. Mãi một lúc sau, thanh âm ồn ã ấy mới dần vơi đi, trên khuôn trang xinh xắn, nét rạng rỡ vẫn ẩn sau đáy mắt. Nhìn Tử Yên đang cực kì căng thẳng, Trúc Nhã thoải mái nói:

-Thật ngại quá! Tử Yên, muội xin lỗi tỷ. Có ai nói lúc giận dữ, tỷ trông rất đáng yêu chưa?

-...

Mặc Tử Yên đang sững người chết đứng vì không hiểu chuyện gì, Trúc Nhã vẫn tiếp tục độc thoại. - Muội cuối cùng đã hiểu vì sao, Viễn Kỳ của hiện tại lại có thể thay đổi đến vậy.

.....

Trời hửng sáng.

Tiếng chim thưa thớt ngoài bầu cửa. Không gian nhá nhem màu xám tro ảm đạm. Bóng tối thưa vãn, rệu rã, mệt mỏi.

Bài sáo vừa dứt, Viễn Kỳ tựa lưng vào thành cửa. Bốn bề vô cùng yên ắng. Xuyên qua những khung tranh mỏng manh, chàng lặng nghe từng nhịp thở thật gần vẫn vô cùng bất ổn, cơ hồ người trong phòng suốt từ khuya tới giờ chưa lúc nào chợp mắt, cũng không lúc nào rời khỏi. Lòng Viễn Kỳ nặng trĩu, chỉ thấy thời gian trôi qua nào nề.

Từ trên cao, một đôi cánh chợt rẽ tầng mây, đáp xuống chỗ Viễn Kỳ đang ngồi. Chàng chớp lấy chú bồ câu trắng muốt. Bàn tay thuần thục vuốt ve bộ lông mềm mượt ba cái. Chú chim nhỏ đột nhiên há miệng ra, một mẩu giấy trắng theo đó rơi xuống. Sau khi hoàn thành sứ mệnh, kẻ đưa thư lại tắt tả bay đi.

Viễn Kỳ vo mẩu giấy trong tay. Chàng có vẻ chần chừ. Sau một hồi suy nghĩ, Viễn Kỳ chợt bước đến gõ cửa. Cẩn thận căn dặn người trong phòng vài câu, chàng liền vội vã rời đi.

Trước cổng Dương gia, Trúc Nhã đang đứng đó chờ sẵn. Vừa nhìn thấy Viễn Kỳ, nàng lập tức lên tiếng:

-Huynh có mang theo không?

Gương mặt Viễn Kỳ bỗng trở nên lạnh lẽo, chàng nghiêm nghị đáp:

-Tạm thời đến đó trước, xem tình hình thế nào.

Trông Viễn Kỳ đáng vẻ mặt mệt mỏi, tướng chàng vì kế hoạch lần này mà đêm ngày không yên, Trúc Nhã cười tươi trấn an:

-Mọi chuyện đều đúng như huynh dự tính.

Từ đằng xa, khuất sau bờ vai rộng của Viễn Kỳ, Trúc Nhã bỗng trông thấy Tử Yên. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng đối với tử y nữ tử này đã có một sự cảm mến khó lí giải. Khi nhìn mình chuyện trò vui vẻ

với mọi người trong Dương gia, như người một nhà, Tử Yên chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, dù trong lòng vô cùng không thoải mái. Nghĩ đến đây, Trúc Nhã khẽ mỉm cười. Nàng đã vô tình bắt gặp bàn tay nhỏ nhắn của tử y nữ tử đang bầu chặt gấu áo.

Chỉ một hành động nhỏ, Trúc Nhã cũng có thể đọc thấu được tâm tình của Tử Yên. Gói gọn trong vỏ bọc tưởng chừng như bình thản, là bao xúc cảm hỗn tạp đan xen. Một suy nghĩ nghịch ngợm chợt hình thành, Trúc Nhã đột nhiên muốn trêu chọc Tử Yên. Nàng bắt chợt muốn nhìn thấy gương mặt giận dữ, hờn ghen của tử y nữ tử. Trúc Nhã cố ý kể cho nàng nghe về tuổi thơ của mình và Viễn Kỳ. Trên gương mặt Tử Yên vẫn là lớp vỏ bọc hoàn hảo, ngoài vài đợt hít sâu không rõ ràng, tuyệt nhiên không để bất cứ xúc cảm nào hé lộ. Về kiên cường, cam chịu ấy khiến Trúc Nhã chợt muốn thử thách, muốn vạch trần, muốn cả hai thêm phần thân thiết.

Tuy Trúc Nhã bề ngoài luôn tìm cách chòng ghẹo, nhưng cũng luôn kín đáo giúp đỡ nàng. Khi nàng dâu mới bị nãi nãi lạnh nhạt, Trúc Nhã liền lên tiếng đỡ lời. Nàng dẫn Tử Yên xuống bếp, chỉ cho Tử Yên cách pha trà theo ý thích của nãi nãi. Trúc Nhã muốn tử y nữ tử nhanh chóng chiếm được cảm tình của vị trưởng bối khó tính, nên lúc hai người trong bếp, đã khéo léo nhắc nhở nàng nên đích thân dâng trà.

Và giờ đây, khi trông thấy tử y nữ tử, suy nghĩ ma mãnh ấy lại bắt đầu tìm đến. Trúc Nhã nhìn Viễn Kỳ, mỉm cười tình tứ rồi tự nhiên quàng tay chàng, lôi đi một mạch.

Gà vừa gáy sáng, trời vẫn còn ngái ngủ, một nam một nữ cùng nhau ra ngoài vào lúc này, thật khó tránh khiến lòng người sinh điều dị nghị. Hướng hồ Tử Yên còn được tận mục sở thị màn cười nói ngọt ngào kia, thì chiếc mặt nạ dù cứng cáp và hoàn mỹ thế nào, cũng khó lòng che giấu ánh mắt vụn vỡ đằng sau nó.

Về phần Viễn Kỳ, sau khi kế hoạch thành công, chàng liền cùng Trúc Nhã vào Phù Lâm. Chàng muốn tìm Nguyệt Thạch, một loại đá cực kì hiếm có. Tương truyền, Nguyệt Thạch thường xuất hiện trong những huyệt động lớn. Nhưng lối vào huyệt động bị vùi sâu dưới nhiều tầng tuyết, lúc ẩn lúc hiện. Vào mùa gió to, nếu may mắn, gió sẽ cuốn tuyết đi, để lộ những con đường dẫn đến nơi ấy. Theo lời thiên hạ đồn đại, ai sở hữu được đá Mặt Trăng, lúc nào cũng vui vẻ và gặp nhiều may mắn. Lúc nghe Viễn Kỳ muốn đi tìm Nguyệt Thạch, Trúc Nhã đã vô cùng ngạc nhiên. Trước kia, những chuyện có hơi hướng hoang đường, thần bí, chàng chẳng tin bao giờ. Nhưng Viễn Kỳ bây giờ sao lại tỏ ra tích cực đến thế. Khi Trúc Nhã hỏi tới nguyên nhân, đáy mắt Viễn Kỳ bỗng trở nên ảm áp, bao mệt nhọc suốt mấy ngày dài, thức đêm thức hôm, tìm kiếm trong rừng như lập tức vơi đi. Giọng Viễn Kỳ thật trầm:

-Có một người, ngay cả chuyện dù viễn vông hơn thế, ta cũng nguyện vì người đó mà tin.

Trúc Nhã nghe qua không khỏi thẳng thốt. Trước đây Viễn Kỳ đã từng quả quyết, chàng nhất định không để chuyện tình cảm chi phối. Bao năm qua, Trúc Nhã cũng chưa từng thấy Viễn Kỳ động lòng trước bất kì nữ nhân nào. Bên trong con người lúc nào cũng thường trực nụ cười, là trái tim trở lạnh và lạnh lẽo. Nụ cười trên gương mặt chàng nhắc nhở Trúc Nhã rằng, đó cơ hồ chỉ là một vết sẹo, xấu xí, giả dối. Ấy vậy mà giờ đây, trên gương mặt tuấn đạt, âm trầm, bỗng hiện rõ một nụ cười hiền hòa như nung tan băng giá. Trong nhất thời Trúc Nhã cảm thấy thật lạ lẫm. Có gì đó không thực, có gì đó hư ảo. Nàng nhìn Viễn Kỳ, ngẩng đầu thoáng ngờ vực:

-Thật sự... có người như vậy?

Viễn Kỳ lặng im không đáp. Chàng quay lưng bước đi. Hình ảnh vừa vụt qua, như tiếp cho Viễn Kỳ thêm sức mạnh. Màn mưa tuyết dày đặc trước mặt, với chàng cũng chẳng còn là trở ngại. Ban đầu Viễn Kỳ nhờ Trúc Nhã đi cùng, vì so với chàng, Trúc Nhã rất thông thuộc địa hình hiểm trở tại Phù Lâm. Tuy nhiên, nàng từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy bất kì hang động nào. Cứ nhắm mắt tìm bừa trong rừng, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Vào mùa này, gió thổi mạnh hơn bình thường. Đường vào rừng thật vô cùng gian nan. Sang đến hôm thứ mười, tuyết rơi mỗi lúc một dày, việc tìm ra Nguyệt Thạch càng trở nên xa vời. Tình hình thời tiết như thế, muốn kiếm đường dẫn đến huyệt động, kì thực quá khó khăn. Quyết tâm đánh thép đôi phần bị mài mòn, cả Viễn Kỳ và Trúc Nhã đều vô cùng mệt mỏi.

Đêm hôm ấy. Trời cao đen quện. Ánh trăng dát bạc, dịu dàng phủ lên vạn vật tấm áo lụa nhạt màu.

Dưới mái đá bên một ngọn đồi tuyết.

Nhìn ngọn lửa đỏ rực đang nhồm nhoàm ngốn củi, Viễn Kỳ đột nhiên lên tiếng:

-Muội trở về đi!

Trúc Nhã vùng roi, quát mạnh vào tảng đá trước mặt. Đây đã là lần thứ ba Viễn Kỳ nói với nàng câu này, tựa hồ muốn thử thách sự nhẫn nại của nàng. Trúc Nhã bực dọc hếch hàm, gằn giọng đáp trả:

-Thế nào? Bây giờ không cần muội nữa, nên mới luôn miệng đuổi muội về? Huynh đừng tưởng ở Phù Lâm được mười ngày là đã thông thuộc địa hình nơi đây. Phù Lâm vốn nổi tiếng là tử địa. Hình hài vạn trạng do tuyết rơi dày mà biển ảo khôn lường, đâu đâu cũng có bẫy người. Muội phải mất gần một năm mới có thể am hiểu tâm tính lão rừng già này. Không có muội, huynh đừng hòng tìm được Nguyệt Thạch.

Trúc Nhã vừa dứt lời, gió đột nhiên lại nổi lên mạnh mẽ. Những giọt sương trên tàng cây thi nhau rơi xuống, thẳng hàng, đều đặn. Ánh trăng phản chiếu từ những viên ngọc đêm lơ lửng giữa không trung, làm xuất hiện một bức màn bạc khổng lồ, lấp lánh như sao. Ngay khi sương khuya vừa tiếp đất, lập tức thấm ngay vào thảm tuyết. Chiếc rèm che ánh bạc cũng theo đó biến mất như chưa từng hiện hữu. Khoảnh khắc thần kì diễn ra trong chớp mắt, nhưng không thể thoát khỏi nhãn quang của Viễn Kỳ. Nhanh như cắt, chàng vội phi thân lao đến, tiếp cận ngay chiếc rèm bạc vừa biến mất. Dưới ánh đuốc cháy bùng như rên xiết, một hang động khổng lồ đang dần dần hiện ra. Kì vĩ. Hoàn hảo. Thật lạ lùng! Đây là nơi Viễn Kỳ và Trúc Nhã cùng nhau lui tới không biết đã bao lần. Có sao cả hai trước giờ không hề nhìn thấy nơi này lại có động tuyết lớn đến vậy. Về mặt Viễn Kỳ bỗng trở nên phấn khởi, thần thái dường như đã linh hoạt hơn nhiều. Chàng nhanh chân cầm đuốc tiến vào trong. Tâm tình dấy lên chút mừng vui mơ hồ.

Động sâu hun hút.

Càng vào gần tâm động, nhiệt độ càng lạnh dần. Nhiều con đường nhỏ lần lượt đổ ra, khúc khuỷu và chằng chịt. Trúc Nhã nhìn khung cảnh trước mặt, nàng lo lắng nói:

-Viễn Kỳ! Trở ra thôi! Nơi này quá nguy hiểm. Nếu không cẩn thận, chúng ta có thể sẽ bị lạc.

Viễn Kỳ vẫn lọ mọ đi trước. Chàng bình thản đáp:

-Như vậy chúng ta cứ cẩn thận là được.

-Viễn Kỳ! - Trúc Nhã hậm hực dậm chân. Phần vì bất lực, phần vì giận dữ. Nàng không thể chịu được thái độ hờ hững của Viễn Kỳ, dù hiểu rõ chàng trước giờ hề muốn làm điều gì, tuyệt nhiên chẳng màng đến sống chết.

Viễn Kỳ quả quyết bảo:

-Muội cứ trở về trước, đừng lo cho ta. Đã đến được đây, bằng mọi giá ta phải tìm được Nguyệt Thạch.

-Nhưng...

-Hãy nghe lời ta. Nếu ta có điều gì bất trắc, ít ra bên ngoài vẫn còn muội có thể cứu ta.

Dứt lời Viễn Kỳ lại soi đuốc, tiến vào sâu hơn. Bước chân kiên định mà đanh thép, cơ hồ lúc này không gì có thể ngăn nổi chàng.

...

Trúc Nhã hiện đang đứng ngoài cửa động. Hai tay nàng bấu chặt vào nhau, nét mặt vô cùng nôn nóng. Chia tay Viễn Kỳ cũng đã nửa canh giờ, có sao chưa thấy chàng trở ra. Trúc Nhã toan bất chấp xông vào, chợt nghe thấy một tiếng động thật lớn khiến đất trời rung chuyển. Bụi tuyết bay trắng xóa. Huyền động bị bao trùm trong màn hơi đục mờ. Trúc Nhã lòng như lửa đốt. Ý nghĩ Viễn Kỳ vẫn còn kẹt trong động khiến nàng hết hoảng.

...

Ráng chiều trải dài trên đồi tuyết. Những giọt sương óng ánh tựa như ngọc lưu ly, rải đều giữa tầng lam. Bốn bề phản phát vẻ tinh khôi.

Ngày nhanh tàn.

Nắng liền dớm tắt.

Không gian phản phát mùi thanh thanh của tuyết. Hơi lạnh nồng đậm bủa vây. Làm rừng già rừng mình thay vội tấm áo choàng xám xịt.

Viễn Kỳ say sưa ngắm nghía vật thể tuyệt đẹp trong tay. Chàng đưa nó lên ngang tầm mắt, âm thầm đánh giá.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Trúc Nhã lặng im không nói gì. Đêm hôm qua, nàng thật sự bị Viễn Kỳ dọa cho chết khiếp. Sau tiếng động long trời lở đất, khắp nơi như rung lắc quay cuồng. Khi dư chấn qua đi, cả Huyền động vẫn chẳng hề hấn gì. Tứ bề lại chìm trong yên lặng, cơ hồ như không có gì xảy ra. Trúc Nhã vừa dớm bước xông vào, đột ngột trông thấy một bóng áo trắng thanh thoát đang lao vút ra từ làn bụi mờ. Viễn Kỳ lộn người tiếp đất. Thân thủ dường như có điều gì khác lạ. Nặng nề và khó nhọc. Khoảnh khắc Nguyệt Thạch vừa rời khỏi tâm động. Khói lạnh chợt bùng tỏa nơi nơi, hung tợn đóng băng những thứ cản đường chúng. Dao động, địa chấn đua nhau ập tới. Những mũi dùi trong suốt, bén ngọt đóng trên trần động lũ lượt rơi xuống, tượng tuyết, suối băng ồ ạt đổ sập. Chẳng mấy chốc, con đường hướng vào tim Huyền nhanh chóng bị phủ lấp. Nhưng kì lạ một điều, là cửa động bên ngoài lại chẳng hề hấn gì.

Trúc Nhã vội vã chạy đến chỗ Viễn Kỳ. Nhìn chàng trong bộ dạng hiện thời, nàng không khỏi giật mình. Lấm tấm vài mảng tóc đen nhánh dường như đã đóng băng. Cả mi mắt cũng phủ rợp một lớp màn đông cứng và trong suốt. Gương mặt chàng tím tái. Đôi bài tay siết chặt, lộ rõ các đốt xương trắng bệch. Trúc Nhã cuống cuống hỏi:

-Viễn Kỳ ! Huynh sao vậy?

Chàng lập tức ngồi xuống, hai tay vận công, tập trung đẩy khí lạnh ra ngoài. Trong khí lạnh có mang theo hơi độc, dù độc tính không cao, nhưng cũng làm Viễn Kỳ thập phần đau đớn. Tựa hồ hàng vạn kim nhọn đang xọc mạnh vào mười đầu ngón tay, khiến cả người lả đi, tứ chi tê dại. Lưng áo chàng ướt đầm mồ hôi. Trông Viễn Kỳ vô cùng khổ sở.

Mãi đến khi trời vừa hừng nắng. Độc tố trong người chàng mới thuyên giảm đôi phần. Lúc này, nhìn Viễn Kỳ bình yên vô sự đứng trước mặt, Trúc Nhã kì thực không dám tin, cách đây vài canh giờ, chàng vẫn đang gồng mình chống chọi để toàn thân không bị đóng băng. Thấy Viễn Kỳ mãi chẳng để ý đến mình. Trúc Nhã liền lên tiếng châm chích:

-Huynh nhìn huynh kia, vui vẻ đến như vậy. Cũng chẳng thèm nghĩ xem là ai đã hy sinh tấm thân ngà ngọc, đêm nào cũng túc trực bên huynh.

Sau một hồi trầm ngâm, Viễn Kỳ đột ngột ngược lên, nhìn thấy người đối diện đang mặt cau mày có, chàng bất giác bật cười:

-Được rồi! Được rồi! Tất cả đều nhờ công của muối. Vậy, muối muốn ta báo đáp thế nào?

Trúc Nhã tiến đến gần, nàng mỉm cười giảo hoạt:

-Muốn báo đáp muối? Thế sao còn không mau trở về, lập tức tổ chức hôn sự, rước muối về nhà.

Nhận rõ ý cợt nhả trong lời nói của Trúc Nhã, Viễn Kỳ chau mày, tỏ vẻ không hài lòng. Chàng toan lên tiếng quở trách thì bỗng thấy Tử Yên đang cách đó không xa. Dường như nàng đã nghe thấy những lời mờ ám kia. Tử Yên cuống cuống bỏ chạy, Viễn Kỳ vội vàng đuổi theo, và vô tình dẫn đến màn cùng lần xuống dốc ngoạn mục ấy. Khi rời khỏi Phù Lâm, để lại Tử Yên cho Viễn Kỳ lo liệu, Trúc Nhã những tưởng mọi hiểu lầm rồi sẽ được giải quyết. Vài ngày sau qua lời Dương Lỗi, nàng mới nhận ra kì thực mình đã lầm. Trúc Nhã là người buộc nút, thì chính nàng phải tự tay tháo nút. Sau khi nghĩ ngợi thấu đáo, Trúc Nhã liền đến tìm Tử Yên. Chuyện gì nên kể, chuyện gì không nên kể, bản thân nàng tự biết cân nhắc.

...

Đáy mắt Tử Yên trong veo, gương mặt thoáng thảnh thờ. Nàng khựng lại hồi lâu, đôi môi mỏng mới khó nhọc mấp máy:

-Lời cô nói đều là sự thật?

Trúc Nhã mỉm cười.

-Tỷ yên tâm. Muội tuyệt đối không có ý gì với Kỳ ca. Cũng không có ý xen vào hai người. Ý trung nhân của muội... - Hai má nàng bắt giác ửng hồng. - Liệu tỷ có biết Lục Nhất Hàn?

-Lục đại phu? - Tử Yên sững sốt kêu lên khiến mặt Trúc Nhã thêm phần hồng nhuận. Trái ngược với vẻ tự tin, mạnh mẽ khi nãy, bạch y nữ tử lúc này trông thập phần e thẹn. Giọng nàng líu ríu:

-Chính hắn!

Ẩn sâu trong đáy mắt long lanh kia, Trúc Nhã biết, Tử Yên rất trong sáng. Mọi buồn, vui, hờn, giận đều nhất nhất thể hiện hết ra ngoài, thật dễ nhìn thấu. Tử Yên hồn nhiên, ấm áp như một ngọn lửa hồng mềm mại, dần dần nung chảy giá băng trong cõi lòng Viễn Kỳ, dần dần cảm hóa chàng. Nhưng Tử Yên của hiện tại đang ngần ngại, đang lo sợ, hoài nghi. Nên Trúc Nhã đành thú thật tâm tư của mình với Tử Yên. Nàng muốn Tử Yên yên tâm, muốn Tử Yên thôi ngờ vực, toàn tâm toàn ý tin tưởng Viễn Kỳ. Trúc Nhã biết đây không phải lúc chàng nên nghĩ đến chuyện tình nam nữ. Nhưng hơn ai hết, Trúc Nhã hiểu rõ, bao năm trôi qua, khó khăn lắm Viễn Kỳ mới chịu mở lòng mình. Nàng muốn Viễn Kỳ được hạnh phúc. Thứ hạnh phúc chàng xứng đáng có được.

70. Chương 70 The End

Chiều buông nắng nhẹ.

Gió thổi hiu hiu.

Bụi tuyết lưa thưa đắm chìm trong hương xuân mới chớm.

Tử Yên thân khoác áo choàng, tay cầm dù giấy, đôi chân bước nhanh dưới màn mưa trắng xóa.

Qua bao thử thách mới thấy được chân tình. Tại sao đôi khi chỉ vì một câu nói, ta lại có thể làm đau lòng người khác, đẩy người ấy ra khỏi đời mình, và cũng là, tự thương tổn bản thân. Tại sao đôi khi, ta phải đi một đường vòng thật xa mới có thể nhận ra, hạnh phúc kì thực vốn rất gần. Tử Yên trước kia đã từng khổ sở vì mối tình đầu không trọn vẹn. Bỗng một ngày thức dậy, nàng chợt mất tất cả. Bạn bè, người thân, ngay cả nơi chốn rau cát rồn. Những điều tưởng chừng rất thiêng liêng, những thứ vốn dĩ rất quý giá, đối với nàng giờ lại quá xa vời. Nàng nhớ cây sồi già đầu ngõ, nhớ quán nước mía trước trường, nhớ con đường chiều chiều đầy kỉ niệm. Tử Yên nhớ chiếc áo mới mẹ mua nàng còn chưa kịp mặc. Quyển vở mượn của bạn nàng còn chưa kịp chép. Câu trả lời về chiếc xe đạp ngốc nghếch của Huy nàng còn chưa kịp nghe. Nàng nhớ. Nhớ nhớ âm ỉ, dai dẳng, thi thoảng lại bùng lên da diết. Nàng đau khổ chẳng có ai nhìn thấu. Tâm sự của nàng chẳng có ai sẻ chia. Chung quanh nàng mọi thứ đều xa lạ. Để có thể tồn tại trong thế giới này, nàng phải thật mạnh mẽ. Vì vậy, Tử Yên chỉ biết xù lông, nhe vuốt mỗi khi Viễn Kỳ tiếp cận trái tim nàng, mỗi khi chàng sắp chạm vào được nơi yếu mềm từ sâu thẳm trong tim. Nàng cự tuyệt, đối lòng, trốn tránh. Tử Yên và Viễn Kỳ vốn thuộc về hai thế giới khác nhau. Tương lai của họ kì thực quá mịt mờ. Nàng hiểu rõ một khi chấp nhận chàng, mình sẽ không quay lại được nữa. Và, nếu có ngày Tử Yên trở về thế kỉ hai mốt, ngày cả hai phải thật sự rời xa, nàng sợ mình khi đó sẽ không chịu đựng nổi.

Nhưng những lo ngại ấy chẳng còn quan trọng nữa. Tử Yên của hôm nay đã học cách khép lại quá khứ. Nàng rút cuộc cũng hiểu ra rằng, hạnh phúc không thiên vị, cũng không ruồng bỏ ai. Để có được hạnh phúc kì thực rất đơn giản. Nàng bây giờ chỉ cần dừng cảm, đưa tay, và nắm lấy.

Dù cho nó có thể ngăn ngủi.

Dù cho nó có thể không lâu bền.

Nhưng nàng vẫn cảm nhận được hình hài của hạnh phúc.

Vì hạnh phúc chính là... đôi mắt.

...

Bước chân Tử Yên càng lúc càng vội vàng. Đôi mắt long lanh vẫn không ngừng tìm kiếm. Lòng nàng mù rồi như tơ, hỗn loạn và nôn nóng. Tay cầm cán dù xiết lại mỗi lúc một chặt thêm.

Bất giác, Tử Yên chột khựng người. Cơ hồ vừa đụng phải một bức tường vô hình, nàng muốn tiến chẳng được, muốn lùi cũng chẳng xong.

Trước mắt Tử Yên, một vườn đào rộng lớn đang mở ra.

Trước mắt Tử Yên, người ấy thật sự đang rất gần.

Bóng áo trắng cao lớn dưới gốc đào xum xuê. Đào bung nở như ngạo nghễ thách thức, dù tiết trời có khắc nghiệt đến đâu. Loài hoa rạng ngời mà bền bỉ, mỏng manh nhưng lại không yếu đuối, đầm thắm nhưng cũng rất dẻo dai. Cánh đào khê vẫn màu tím sen, lơ thơ bay cùng những bông tuyết trắng muốt, phất phơ rơi xuống, uyển chuyển vui đùa. Mưa đào hòa cùng dáng bạch y, dịu dàng ve vuốt. Cánh đào run rẩy trên bờ vai khỏe khoắn, tựa tim ai đang rộn ràng đập mạnh. Bạch y nam tử bất giác quay mặt lại.

Vốn chỉ có một người làm lòng chàng thổn thức.

Vốn chỉ có một người làm tim chàng loạn nhịp.

Vốn chỉ có một người như thế.

Và bây giờ, người ấy đang... ở đây.

Viễn Kỳ bước tới chỗ Tử Yên. Chàng nhẹ nhàng đón lấy chiếc dù giấy từ tay nàng. Mặc Tử Yên đang ngây ngốc nhìn mình, Viễn Kỳ vẫn thản nhiên đưa tay gạt lệ trên má nàng. Tại sao dạo này, chàng lại thấy nước mắt nàng nhiều đến vậy. Tại sao dạo này, chàng thường bất gặp gương mặt nhợt nhạt này của nàng. Nàng gầy đi nhiều, cũng xanh xao nhiều. Tử Yên vốn dĩ rất nhỏ nhắn, lúc này lại càng mỏng manh hơn.

.....

-Nhị thiếu gia! Trời lạnh thế này mà chiều nào thiếu phu nhân cũng ra cổng chờ người. Tiểu nữ dù nói gì thiếu phu nhân cũng không nghe.

.....

Bàn tay Viễn Kỳ lưu luyến rời khỏi má Tử Yên. Chàng chẳng mở lời, nàng cũng không vội lên tiếng. Cả hai cứ đứng nhìn nhau mãi. Để thời gian lặng lẽ qua đi. Để trên má dù trắng, những cánh đào cứ đua nhau rơi rớt.

.....

-Tiểu nữ thấy thiếu phu nhân rất buồn. Ăn chẳng muốn ăn. Ngủ chẳng muốn ngủ. Lúc nào cũng thần thờ đờ đẫn. Nếu người không về sớm, tiểu nữ sợ thiếu phu nhân sẽ đổ bệnh.

.....

Tình yêu trước giờ vẫn thế. Có cho đi thì mới có nhận về. Cũng như sự chân thành, ngày nào đó rồi sẽ được hồi đáp. Và có những điều vốn chẳng cần nói ra, chỉ cần hai tâm hồn đồng điệu, mọi khoảng cách đều có thể xóa nhòa, mọi hiểu lầm đều sẽ được hóa giải.

Viễn Kỳ say sưa ngắm Tử Yên, khiến tim nàng vô thức đập dồn, gương mặt chột ửng đỏ. Tử Yên bỗng lên tiếng:

-Tôi biết mình không phải là cô gái hiền thực nhu mì.

Viễn Kỳ hơi bất ngờ, nhưng cũng gật đầu đồng tình.

-Ừ.

-Cũng không phải cô gái xinh đẹp sắc nước hương trời.

-Ừ.

-Tôi không giỏi thêu thùa, cũng chẳng giỏi may vá.

-Ừ.

-Tôi không biết nói những lời ngọt ngào, không biết cách lấy lòng người khác.

-Ừ.

Viễn Kỳ vẫn chăm chú lắng nghe, thái độ bình tĩnh, ánh mắt ôn hòa. Tử Yên nhìn chàng mà không khỏi giận dữ. Trong khi nàng đang vô cùng bối rối. Vậy mà Viễn Kỳ cứ trưng ra bộ mặt thản nhiên đó. Chàng cố tình muốn chọc tức ai đây? Tử Yên bất mãn gào lên:

-Ngoài “ừ” ra, huynh không còn câu nào để nói nữa à!?!

Viễn Kỳ oan ức đáp:

-Cô nói câu nào cũng đúng, ta còn biết nói gì khác bây giờ.

Tử Yên bỗng trở về với vẻ ngượng ngùng cố hữu. Lời nàng nhẹ bẫng, ngập ngừng:

-Tôi...mặc dù không phải là thê tử hoàn hảo, nhưng tôi mong huynh... đời này kiếp này chỉ ngược nhìn một mình tôi. Đừng bao giờ lạnh nhạt với tôi. Cũng đừng bao giờ tìm cách gạt bỏ tôi. Đừng bao giờ thân thiết với bất kì cô gái nào. Và trong trái tim huynh... chỉ có duy nhất mình một tôi. – Tử Yên chợt cúi gầm mặt xuống, đôi gò má ửng hồng bừng bừng. Nàng thấp giọng. – Có được không?

Viễn Kỳ như bất động. Lồng ngực chàng phập phồng từng nhịp đập rộn ràng. Chàng cần phải bình tâm, xác định đây liệu có là chiêm bao. Buổi chiều se lạnh, cánh hoa đào lấm tấm trên vai. Hơi ấm từ Tử Yên, nơi chàng vừa chạm vào, giọt nước mắt long lanh của nàng vẫn còn vương trên tay. Nếu như là giấc mộng, sao mọi thứ lại chân thực đến vậy. Mãi một lúc sau, chàng mới tìm lại được giọng nói của chính mình. Viễn Kỳ nâng cằm Tử Yên lên, chàng nhìn sâu vào mắt nàng, dịu dàng hỏi:

-Đó là tất cả nguyện vọng của cô?

Tử Yên bẽn lèn gật đầu, gương mặt càng lúc càng nóng rang.

Viễn Kỳ bất thành khom lưng, khẽ thì thầm vào tai Tử Yên:

-Vậy... những nguyện vọng đó, nàng toàn bộ đều đã đạt được rồi.

Chiều nhạt màu ở khoảng trời xa xăm, điểm tô màn mưa đào cứ lả lơi rơi rớt. Bóng dù nhấp nhạng trên nền tuyết, báo hiệu ngày sắp tàn trên những tán cây khô.

Viễn Kỳ nhẹ hôn lên mi mắt ướt nước của Tử Yên.

Bờ môi chàng lần lượt đáp xuống...

Vàng trán cao bừng bừng.

Sóng mũi nhỏ thanh tú.

Gò má phơn phớt hồng.

Và cuối cùng...

...là đôi môi mỏng vẫn màu cánh sen.

Mùa đông dài cuối cùng cũng qua đi. Vài chồi non mới nhú, chào xuân xanh cuối cùng đã tìm về.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-khuc>